

Xa Xỉ Phẩm

Contents

Xa Xỉ Phẩm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	48
10. Chương 10	53
11. Chương 11	59
12. Chương 12	64
13. Chương 13	70
14. Chương 14	75
15. Chương 15	81
16. Chương 16	86
17. Chương 17	92
18. Chương 18	98
19. Chương 19	104
20. Chương 20	111
21. Chương 21: Pn1	115

Xa Xỉ Phẩm

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, 1×1, đại gia và “chân dài” Biên tập: KanZe a. k. a. Cua Đây là một câu c

1. Chương 1

“Chị Chương, chị đừng giận . . . Không phải em cố ý mà.” Thẩm Trùng cười lấy lòng.

Người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh đang dùng ánh mắt tóe lửa nhìn cậu, nhìn sao cũng thấy rõ ràng là đang giận đến nói không thành lời, dưới tình huống đó, thợ trang điểm tính tình hoạt bát hay nói cũng không dám mở miệng, khua ngón tay xinh đẹp, yên lặng trang điểm thật nhanh cho Thẩm Trùng. Thật ra không phải Thẩm Trùng đã đến độ tuổi cần phải dùng son phấn để che giấu vết tích của thời gian, chỉ là để lên hình đẹp, ít nhiều cũng cần chút phấn.

Trông tình trạng nguy hiểm đầy căng thẳng của họ, thợ trang điểm sau khi làm xong cho cậu, lập tức thu dọn, thức thời chuồn lẹ khỏi phòng trang điểm.

Thẩm Trùng vươn tay, giặt nhẹ tay áo của Chương Trường Bích, ăn nói nhỏ nhẹ: “Chị Chương . . .”

“Đương nhiên không phải cậu cố ý! Lần nào cậu chẳng nói vậy!” Chương Trường Bích lửa giận ngập trời quát lên, “Trước đây tôi đã nói gì với cậu, mịch lòng ai cũng không được mịch lòng nhà đầu tư, kết quả thì thế nào hả!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, “Không phải đã thỏa thuận gần như xong xuôi rồi sao, chỉ còn thiếu chưa ký hợp đồng thôi, kết quả cậu lại đi làm mịch lòng người ta, đối phương lập tức đổi giọng đòi tìm ngôi sao trẻ trung hơn cậu để làm người phát ngôn!”

“Ừm . . .” Thẩm Trùng tỏ ra bối rối, thoáng chần chừ, cuối cùng nhỏ giọng nói rõ với cô: “Em cũng đành chịu thôi.”

“Thẩm Trùng, cậu năm nay đã hai mươi bảy, cậu muốn cứ tiếp tục ngớ ngẩn tôi không phản đối, nhưng không có ai giống như cậu vậy, thịt đã tới miệng còn nhả ra!” Chương Trường Bích nói với giọng đầy căm tức, “Ông ta thích đàn ông, cậu để ông ta đụng chạm mấy cái thì sẽ chết hả? Chưa từng nghe câu ném mặt nằm gai sao! Nếu cậu nhất quyết muốn tỏ vẻ thanh cao, thì sao lại bước chân vào giới này hả!”

Trợ lý Tiểu Đồng đứng bên cạnh nhìn thấy tình hình càng lúc càng tệ, cố lấy dũng khí để hòa giải, “Chị Chương, đây cũng không phải lỗi của anh Thẩm đâu, chỉ tại hôm ấy ông kia thật sự . . . hơi quá đáng.” cậu nói một cách chung chung, dè dặt tiếp tục, “Hơn nữa, dù có đối người phát ngôn, không phải cũng là ngôi sao trong công ty chúng ta sao? Ít nhất cũng là phù sa không chảy ruộng ngoài . . .”

“Đừng nói ngu vậy chứ!” Chương Trường Bích ngắt lời Tiểu Đồng, lại lườm Thẩm Trùng, giọng nói mang ý trách cứ: “Trong cái giới này, cậu cho là có ai không dựa vào người khác mà có công việc hả? Cậu, thứ nhất không phải con trai của ông chủ công ty giải trí, thứ hai không có lấy nửa mối quan hệ quen biết, đến cả bị người khác đụng chạm mấy cái cũng không chịu được, cuối cùng cậu định ngờ nghếch như vậy lần lộn đến lúc nào hả?”

“Thiên Đoàn Lục Nguyệt Vũ, còn có thiên vương Trâu Đổng . . . cũng không có lên giường với người khác.” Thẩm Trùng nhỏ giọng lý lẽ.

“Đó là vì họ vừa ra mắt đã nổi tiếng! Người ta có bản lĩnh có thực lực, cậu có không? Nếu cậu có thể đạt được một giải thưởng ảnh đế, ai lại bắt cậu đi xuống nước cầu toàn? Công ty cùng cậu còn cứng không kịp kìa!” Chương Trường Bích chỉ hận cậu ngu ngốc dạy mãi không hiểu, cốc đầu cậu, “Cậu đã hai mươi bảy tuổi, vẫn diễn mãi nam phụ, trong tay cũng chỉ có một chương trình cố định, cứ tiếp tục như vậy, tôi thấy có lẽ công ty thà hủy hợp đồng trước thời hạn cũng không cần một món hàng lỗ vốn như cậu!”

Chương Trường Bích nói đến đây, vành mắt cũng ửng đỏ, hơi thở hỗn hển, thể hiện rõ bản thân cô đang rất giận.

Thẩm Trùng không dám cãi lại, vội vàng liếc mắt ra hiệu, trợ lý Tiểu Đồng lập tức hiểu ý, rót ly nước, lựa lời khuyên giải: “Chị Chương đừng giận nữa, thường xuyên nóng giận dễ bị xuất hiện nếp nhăn đó, uống miếng trà bột nóng nào.” nói xong, dìu Chương Trường Bích đang bốc lửa hừng hực ngồi xuống ghế, xong vội vã bưng nước lại.

Sau một lúc lâu, sắc mặt Chương Trường Bích cuối cùng cũng đỡ hơn, chỉ là khi đối mặt Thẩm Trùng vẫn là vẻ vừa giận vừa trách, Thẩm Trùng sau khi cân nhắc đành hoang mới nhẹ giọng nói: “Chị Chương, em biết chị tốt với em Lần này là do em không biết cố gắng, chị đừng tự làm khổ mình.”

Chương Trường Bích nghe cậu nhận lỗi, hừ một tiếng, xong không nói gì.

Thẩm Trùng chỉ đành tiếp tục cố gắng, “Em hiểu, chị Chương đã phải tốn bao nhiêu công sức mới có được công việc này, em cũng rất biết ơn Chỉ là ngày đó, đối phương thật sự quá vô lễ, em nhất thời quên phải nhẫn nhịn” cậu nặn nát óc, cố gắng tỏ ra vẻ áy náy, hối hận nói: “Đều là lỗi của em, lần sau sẽ không vậy nữa đâu.”

Chương Trường Bích trừng cậu, lát sau mới thôi tấm tức, “Diễn xuất của cậu chính là tệ thế đấy.”

Đột nhiên bị vạch mặt, Thẩm Trùng đành phải chột dạ cười trừ.

Đúng lúc này, có nhân viên đứng ngoài gõ cửa, mời cậu đến studio, chương trình đã chuẩn bị bắt đầu ghi hình, Thẩm Trùng như trút được gánh nặng, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, Chương Trường Bích không cam lòng nhìn theo cậu, mạnh miệng nói: “Thẩm Trùng, cậu đừng tưởng chuyện này đến đây là xong.”

“Em biết, chị Chương.” Thẩm Trùng cười cười, “Giờ phải làm việc rồi, để bữa nào đó em gạt bỏ mọi chướng ngại, ngoan ngoãn nghe chị dạy bảo.”

Cậu đi ra ngoài, trợ lý lập tức theo sau sẵn tay đóng cửa lại, hai người đồng thời thở phào một hơi.

Tiểu Đồng thở dài, “Anh Thẩm”

“Anh biết cậu muốn nói gì.” Thẩm Trùng thờ ơ xua tay, “Dù sao cũng là quá khứ rồi, đừng nhắc tới nữa.”

Thật ra tình hình ngày hôm ấy, không đơn giản như Chương Trường Bích nói, chắc cô không rõ nội tình. Nhưng cũng may là cô không biết, mỗi lần nhớ tới ngày hôm ấy, Thẩm Trùng đều cảm thấy sờn gai ốc, không muốn kể cho người khác nghe. Mích lòng thì mích lòng, hiện tại nhớ đến bản mặt đáng tởm của đối phương, Thẩm Trùng mới phát hiện, kỳ thật cậu không hề hối hận vì đã từ chối thẳng mặt.

Đi tới studio, Thẩm Trùng thất tập dề, bước vào nơi dựng cảnh phòng bếp, tuân tự làm theo quá trình diễn tập, một bên trình bày cách nấu, đồng thời chỉ dẫn một ít mẹo nấu nướng, một bên gọn gàng xắt nhuyễn bập cái.

Chương trình này bắt đầu từ mấy năm trước, khi Thẩm Trùng mới tốt nghiệp đại học ký hợp đồng ra mắt đến tận bây giờ, tuy chỉ là một chương trình nấu ăn dành cho bà nội trợ, nhưng nào ngờ lại nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của phụ nữ đủ mọi lứa tuổi, cho nên kéo dài suốt mấy năm vẫn chưa kết thúc.

Bản thân Thẩm Trùng xinh trai, đôi mắt đen láy, khi nói chuyện luôn luôn mỉm cười, lại có phong thái khoan khoái trong sáng như học sinh, kỹ thuật bếp núc cũng là hàng thật giá thật, trong chương trình khi thì làm mấy món đơn giản ở nhà, khi thì chế biến mấy món ăn đặc sắc, đều dễ như trở bàn tay, không hề khó khăn, theo như hiện tại thì sách dạy nấu ăn dùng tên tuổi của chương trình này xuất bản đã đến quyển thứ ba, không biết đã tái bản được mấy lượt, hiển nhiên khá được hoan nghênh.

So về tư cách diễn viên, cậu giống một đầu bếp hơn. Cậu cho là vậy.

Chỉ là trong giới này, đây vốn là chuyện thường tình, người mẫu xuất bản sách dạy trang điểm, đạo diễn nổi tiếng xuất bản tự truyện, cậu xuất bản sách dạy nấu ăn, đến cả thần tượng hát hò trên sân khấu cũng cho ra mắt mấy quyển sách ảnh, hề có chút danh tiếng, đều phải dựa vào các ấn phẩm xuất bản để nâng cao giá trị bản thân. Thẩm Trùng một bên suy nghĩ, một bên để ý đối diện ông kính mỉm cười, khoe ra củ khoai tây đã được cắt thành các miếng đều nhau trên thớt.

Để phối hợp với lịch trình của Thẩm Trùng, chương trình này ghi hình hai tuần một lần, mỗi lần phải ghi hình lượng chương trình cho hai tuần, vậy nên mỗi lần phải quay chỉ ít hai đến ba ngày mới xong. Thẩm Trùng bận rộn suốt tuần, mãi mới có thời gian nghỉ ngơi.

Bộ phim truyền hình quay lúc trước cũng đã xong, nên hiện tại cậu đang trong tình trạng vừa làm vừa nghỉ, chẳng là không lâu sau, bước vào thời gian tuyên truyền, xem chừng sắp chấm dứt quãng thời gian rồi rã. Thẩm Trùng ở nhà ngủ thẳng một giấc tới tận trưa ngày hôm sau, có chút nuối tiếc suy nghĩ.

Cậu cũng không phải ngôi sao lớn, lặn lộn trong nghề mấy năm, chỉ thuộc loại tầm tầm, diễn không biết bao nhiêu vai phụ, chưa có lấy một lần làm đại diện cho bất kỳ thương hiệu lớn nào, so với nam diễn viên Hoắc Cảnh Dung đóng chung phim lần trước mà nói, chút danh tiếng ấy có thể nói là ít ỏi đến nước không cần tính.

Hoắc Cảnh Dung và cậu, có thể nói là hai kiểu người hoàn toàn khác biệt.

Đầu tiên, Hoắc Cảnh Dung tướng mạo bảnh bao, diễn xuất cũng khá xuất sắc, điều này ai ai cũng biết, nhớ năm ấy cậu ta vừa ra mắt đã được giải diễn viên mới xuất sắc, về sau lại có mấy lần nhận được đề cử ảnh đế, tuy rằng chưa đoạt giải, nhưng ai cũng biết đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, cuối cùng cũng sẽ có một ngày cậu ta đội vòng nguyệt quế đăng ngai, trở thành ảnh đế danh chính ngôn thuận.

Lại phải nói, Hoắc Cảnh Dung xuất thân từ tầng lớp thượng lưu, người khác thì dẫn theo người đại diện và trợ lý đi thử vai, chỉ có cậu ta là mang theo nhà đầu tư. Cậu ta toàn lựa kịch bản theo sở thích, hứng lên thì dù là tác phẩm phim nghệ thuật doanh thu không cao cũng chịu chi một khoảng tiền lớn để đầu tư, vì lý do này, có một số đạo diễn khi tuyển vai chỉ hận cậu ta không chịu đến thử vai, ngành phim ảnh đang dần trở nên tiêu điều nhờ vậy cũng lôi kéo được không ít nhà đầu tư.

Đáng nhắc tới nhất, phải là tính tình khá cáu kỉnh của Hoắc Cảnh Dung, vả lại cậu ta còn nhìn không vừa mắt Thẩm Trùng. Điều này đã được chứng thực phần nào, bắt đầu từ lúc hai người làm việc chung.

Sau khi họp báo tuyên truyền phim mới kết thúc, Thẩm Trùng đứng dưới sân khấu cầm ly champagne, đúng lúc đang buồn tẻ, thì thoáng thấy Hoắc Cảnh Dung đang đứng cách đó không xa liếc cậu, cậu cũng không để ý nhiều, theo bản năng cười thân thiện đáp lại, chỉ thấy đối phương biểu cảm lạnh nhạt ngoảnh mặt đi, đối với cậu làm như không thấy, không thêm để ý tới.

Rõ ràng tính cách không tốt, lại luôn tỏ vẻ hùng hồn một cách đương nhiên, thật là làm người khác cứng họng. Thẩm Trùng cảm thấy hơi buồn cười, lại mang theo chút hâm mộ. Đối với người có tiền có thế có tài như Hoắc Cảnh Dung, bước vào cái giới chỉ biết nịnh hót này, càng giống như cá gặp nước, không tốn bao nhiêu thời gian để bơi lượn sinh động. So với đối phương, Thẩm Trùng lại vùng vẫy đến dở sống dở chết, không biết lúc nào sẽ bị đá bay khỏi giới này.

Cậu nghĩ tới đây, cũng không cảm thấy buồn khổ, khoe môi đã tập thành thói quen luôn luôn cong lên, biểu lộ vui vẻ, buông ly rượu champagne trong tay xuống, trên đường đi gặp mấy người quen biết thì bắt chuyện mấy câu, tới nơi đứng đợi thang máy. Cửa thang máy vừa khép được một nửa, lại mở ra, Thẩm Trùng ngược đầu nhìn, có hơi giật mình.

Đối phương nhăn mặt đi vào, đưa tay nhấn tầng trệt, sắc mặt không dễ nhìn, lại không nói tiếng nào.

Rõ ràng gặp người quen, nhưng không muốn mở miệng nói chuyện, Thẩm Trùng cũng thuận theo đối phương, giữ im lặng, bầu không khí trong thang máy rơi vào yên tĩnh, ai cũng không lên tiếng. lát sau, thang máy bỗng ngừng lại, nhưng cửa lại không như thường ngày mở ra, Thẩm Trùng cảm thấy hơi lạ, đưa tay ấn nút mở cửa, nhưng cửa vẫn đóng chặt không có phản ứng nào.

“Thang máy gặp sự cố?” cậu tự mình lầm nhảm.

Vừa dứt lời, đột nhiên xung quanh tối sầm đi, Thẩm Trùng hơi sững sờ, mới biết hóa ra là đèn trong thang máy bị tắt.

Thông thường, trong thang máy hẳn phải có nguồn điện dự phòng, chỉ là không biết tại vì sao, nguồn điện dự phòng của thang máy này không hoạt động. Thẩm Trùng sục sạo một hồi trong bóng đêm, mới nhớ tới mình không có mang điện thoại di động, mà đã giao cho Tiểu Đồng trước khi bắt đầu buổi họp báo.

“Hoắc tiên sinh . . .” trong tình huống này, cậu không mở miệng không được, “Anh có đem theo điện thoại di động không?”

Đối phương vẫn im lặng không lên tiếng, ngay vào lúc Thẩm Trùng cảm thấy kỳ quái thì bỗng có bàn tay bắt lấy tay cậu, nắm khá chặt, đến độ Thẩm Trùng cảm giác một cơn đau nhói truyền đến từ ngón tay. Lúc định mở miệng bảo cậu ta buông tay, cậu mới phát hiện tay của Hoắc Cảnh Dung lạnh một cách bất thường, hơn nữa hình như còn hơi run, thể là thức thời ngậm chặt miệng, để mặc đối phương nắm tay.

Trong bóng tối kéo dài, không ai mở miệng.

Hoắc Cảnh Dung không nói lấy một từ, chỉ có bàn tay đang hết sức cố chấp nắm lấy tay cậu.

Thẩm Trùng thoáng suy nghĩ, rồi nắm lại tay đối phương, thử nhích đến gần hơn, nhỏ giọng an ủi: “Không sao đâu, có lẽ chỉ là gặp chút trục trặc thôi, chắc sẽ mau chóng có người phát hiện.”

Hoắc Cảnh Dung vẫn im lặng, hồi lâu sau mới phản bác: “Lỡ không ai phát hiện?”

Thẩm Trùng “. . .”

Hoắc Cảnh Dung không chịu từ bỏ: “Lỡ trước lúc mọi người phát hiện ra, thang máy rơi xuống thì sao?”

Thẩm Trùng: “. . . . Vậy ta chỉ có thể có nạn cùng chịu thôi.”

Hoắc Cảnh Dung không nói lời nào.

Thẩm Trùng thầm thở dài. Tuy rằng giọng điệu của Hoắc Cảnh Dung vẫn như mọi khi, nhưng từ bàn tay đang nắm chặt nhau của hai người, Thẩm Trùng không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được đối phương đang vô cùng căng thẳng cùng sợ hãi. Tuy rằng một người đàn ông mà sợ tối thì có hơi buồn cười, nhưng trong bầu không khí nguy cấp thế này, Thẩm Trùng hoàn toàn không cười nổi.

Trong bóng đêm, thời gian như bị kéo dài vô tận, từng giây từng phút trôi qua, Thẩm Trùng bắt đầu ảo tưởng bản thân đã bị nhốt hơn nửa ngày rồi. Vì rơi vào không gian tối tăm không thấy gì trong thời gian dài, nên khi đèn sáng lại, thang máy bắt đầu chạy lên, sau mấy phút thì cửa thang máy được mở ra, Thẩm Trùng cảm giác hai mắt của mình bị ánh sáng xung quanh kích thích như lò đi.

Họ bị ép ở chung trong một cái thang máy bị trục trặc, cuối cùng cũng được tìm ra.

Thẩm Trùng dụi mắt, cảm giác tay mình bị vấy mạnh ra, cũng không giận. Hoắc Cảnh Dung không thèm nhìn đến cậu, vội vã đi về phía người đại diện đang lo lắng nhìn cậu ta, tuy rằng nhìn bề ngoài vẫn cái kiểu điềm nhiên như không ấy, nhưng Thẩm Trùng lại nhận ra bước chân của đối phương có phần loạng choạng, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Anh Thẩm!” Tiểu Đồng đẩy về lo lắng nôn nóng hỏi cậu, “Em còn tưởng anh về trước rồi, không tìm thấy đâu hết Sao anh lại bị nhốt trong thang máy vậy?”

“Vì anh đứng gần cửa.” Thẩm Trùng cười cười, hồ hững nói, “Đi thôi.”

Cậu vỗ vỗ bụi bám trên người, nghe Tiểu Đồng đi sát bên huyền thuyên không ngớt tựa như tiếng chim sẻ ríu rít: “Nghe nói cái thang máy này đã bị trục trặc từ trước rồi, nhưng đài truyền hình mãi không chịu gọi người đến bảo trì, cho nên mới khiến anh với Hoắc tiên sinh bị nhốt ở trống”

Thẩm Trùng thuận miệng trả lời cho qua, chợt phát hiện bất thường, hỏi lại: “Hôm nay có nhiều phóng viên đến đây, chẳng lẽ không ai phát hiện chuyện này sao?”

“Người đại diện của Hoắc tiên sinh đã trực tiếp ép chuyện này xuống rồi.” Tiểu Đồng lưu loát trả lời, “Vừa nãy có phóng viên muốn chụp mấy tấm hình, còn nói dùng làm tin tức đầu đề, dành thêm một vài trang đăng song song với buổi tuyên truyền phim, chẳng qua đều bị người đại diện và vệ sĩ của Hoắc tiên sinh mời đi rồi, cho nên chuyện này chắc sẽ không đăng báo đâu.”

“Vậy thì tốt rồi.” Thẩm Trùng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu cho rằng chuyện này cứ vậy mà kết thúc, lại không ngờ tới, kỳ thật chuyện này còn rất lâu sau mới có thể gọi là kết thúc.

Mấy ngày sau, Thẩm Trùng vừa kết thúc buổi họp báo tuyên truyền thì được lễ phép mời lên xe, Hoắc Cảnh Dung ngồi ở ghế sau, bực bội nhìn cậu. Tài xế động tác nhanh nhẹn thay cậu đóng cửa xe, đạp chân ga khởi động xe, Thẩm Trùng nhìn cảnh đường phố lướt qua cửa xe, hoàn toàn không biết chiếc xe này đang đi về phương nào.

Xe chạy vào một khu dân cư, không biết qua bao lâu, xe ngừng lại, tài xế làm tròn bốn phận xuống xe, mở cửa xe hai bên. Thẩm Trùng lễ phép cúi đầu cảm ơn, sau khi xuống xe, nhìn căn nhà sang trọng trước mặt, trong lòng nhất thời cảm thấy ngập ngừng, “Đây là”

“Nhà tôi.” Hoắc Cảnh Dung gật gù trả lời.

Thẩm Trùng ngần ra, “Hoắc tiên sinh, ừm . . . Xin hỏi anh dẫn tôi tới đây, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Phiền muốn chết, vào thì biết.” Hoắc Cảnh Dung có vẻ như không mấy kiên nhẫn, “Còn nữa, không phải tôi mời cậu tới.”

Thẩm Trùng chỉ đành chịu đựng nghi hoặc ngo nguẩy trong bụng, đi theo sau lưng Hoắc Cảnh Dung, đi qua huyền quan, tới phòng khách rộng lớn. Một người đàn ông xa lạ ngồi trên sô pha, độ chừng ba mươi, nghe thấy tiếng của họ, đồng thời buông hồ sơ trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn. Thẩm Trùng chú ý tới, ngoại hình người này vô cùng giống Hoắc Cảnh Dung, nhưng tướng mạo thì không theo kiểu đẹp như Hoắc Cảnh Dung, trái lại thiên về cảm giác nam tính mạnh mẽ, phong độ chừng chạc hơn.

Đối phương như phát hiện tầm mắt đang quan sát của Thẩm Trùng, một đôi con ngươi đen nhìn về phía cậu, ung dung đứng dậy, vung vờn nói: “Xin chào, tôi là Hoắc Cảnh Thần.”

Thấy đối phương đang đi về phía cậu, vươn tay, Thẩm Trùng cũng vội vã đưa tay ra, bắt tay đối phương. Tay của Hoắc Cảnh Thần rất to, khớp xương khá rõ rệt, sức tay khá lớn, Thẩm Trùng cố kiềm chế căng thẳng nảy lên trong ngực, bình tĩnh quan sát đối phương, cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Tuy rằng không có hứng thú với mấy chuyện lá cải trong giới giải trí, nhưng gia cảnh của Hoắc Cảnh Dung thật sự quá nổi tiếng, Thẩm Trùng cũng biết một ít. Năm xưa nhà họ Hoắc lập nghiệp nhờ chứng khoán, sau này chuyển thành công ty cổ phần tài chính, các công ty trực thuộc có ngân hàng, chứng khoán, công ty bảo hiểm đủ loại, sự nghiệp phát triển như điều gặp gió, mấy năm trước còn thành công sát nhập với một ngân hàng nào đó của Thượng Hải, nắm giữ gần 80% cổ phần ngân hàng, người thực hiện dự án sát nhập đó là Hoắc Cảnh Thần, chính là anh hai của Hoắc Cảnh Dung.

“Xin chào, Hoắc tiên sinh.” Thẩm Trùng không phát hiện tiếng nói của bản thân có vẻ yếu ớt.

Bất ngờ được nhìn thấy người bình thường chỉ có thể thấy trên tạp chí hoặc TV, Thẩm Trùng cảm thấy bản thân dù có căng thẳng và lúng túng cũng là việc rất bình thường. Nhưng nhớ đến lời nói ban nãy của Hoắc Cảnh Dung, nghi ngờ trong lòng cậu lại càng dâng cao. Nếu người mời cậu đến không phải Hoắc Cảnh Dung, chẳng lẽ là Hoắc Cảnh Thần sao? Truyện cười này không đáng buồn cười tí nào, khiến khóe miệng của Thẩm Trùng giật giật.

Hoắc Cảnh Thần gật đầu với cậu, “Mời ngồi.”

Thẩm Trùng im lặng ngồi xuống một bên.

Hoắc Cảnh Dung không ngồi xuống, bĩu môi, bực dọc nói: “Anh hai, em đã mang người về theo ý anh rồi đó, được chưa hả? Em còn có việc, đi trước đây.” nói xong, cậu vội vã xoay người, cứ như định đi ngay.

“Cảnh Dung.” ngữ điệu của Hoắc Cảnh Thần không cho phép cự cãi, “Ngồi xuống.”

Hoắc Cảnh Dung quay phắt lại, vẻ mặt không chút nào giấu giếm sự bực bội của bản thân, lại quay qua lườm Thẩm Trùng. Thẩm Trùng không hiểu gì cả, Hoắc Cảnh Dung nghiêng răng, xoay người, sải bước đi tới chỗ sô pha, ngồi ở vị trí cách xa Thẩm Trùng nhất.

Thẩm Trùng cảm thấy hơi buồn cười.

Chẳng qua thấy cảnh tượng chắc chỉ có thể nhìn thấy ở các cặp anh em bình thường, Hoắc Cảnh Dung tính tình khó chiều, nhưng ở trước mặt anh lớn, tuyệt đối không dám gàn bướng, đối phương nói một câu, cậu ta chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo, nếu như để người ngoài nhìn thấy, chỉ sợ sẽ bị giật mình đến nổi nghẹn họng nhìn trân trối.

“Cậu Thẩm.” Hoắc Cảnh Thần lên tiếng bắt chuyện với cậu.

Thẩm Trùng hồi phục tinh thần, vô thức trả lời: “Dạ.”

Đôi mắt ám màu của Hoắc Cảnh Thần dõi theo cậu, thấp thoáng vẻ bất đắc dĩ, “Không cần khách sáo như vậy.”

Thẩm Trùng lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại, trong lòng cảm thấy xấu hổ.

“Ngày cậu bị nhốt cùng Cảnh Dung trong thang máy, cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn.” giọng Hoắc Cảnh Thần đều đều, “Nó tính tình khó ưa, làm rách lòng nhiều người, cho nên hôm ấy thật ra là bị người ta trả thù, đối phương chỉ là muốn phá thang máy, hù dọa Cảnh Dung, không ngờ tới cậu cũng ở trong thang máy, thành ra liên lụy đến cậu . . .”

Thẩm Trùng nghe là hiểu ngay, khách sáo nói: “Không có gì, dù sao cũng không phải chuyện gì to tát. Tôi cũng không bị thương, Hoắc tiên sinh quá khách sáo rồi, thật ra không cần đặc biệt mời tôi tới giải thích chuyện này . . .”

Cậu nói năng biết điều, thái độ lại khéo léo, nhưng Hoắc Cảnh Thần lại không nhường bước cho cậu, ngược lại thần nhiên chặn ngang: “Không, chuyện này là do Hoắc Cảnh Dung sai. Nó làm rách lòng người khác, lại không đủ sức dằn xếp, còn làm phiền cậu.”

Hoắc Cảnh Dung vẫn giữ im lặng từ đầu tới giờ cuối cùng cũng không nhin nổi nữa, mở miệng nói: “Anh hai, không phải em ” về mặt cậu ta như đây oan uổng, nhìn như có không ít lời muốn nói, nhưng bị Hoắc Cảnh Thần nhìn một cái, chỉ có thể tức tối ngậm chặt miệng, sắc mặt khó chịu quay đầu đi.

Thẩm Trùng đã quen nhìn mặt đoán ý, lúc này thấy thái độ của họ, nhanh chóng lên tiếng hòa giải, “Hoắc tiên sinh không cần nghiêm túc vậy đâu, tôi thật sự không sao mà Chuyện này, dừng ở đây được không?”

Hoắc Cảnh Thần lướt nhìn qua cậu, mở miệng nói: “Cảnh Dung.”

Hoắc Cảnh Dung mặt đầy tức tối bất bình, nhưng vẫn quay đầu nhìn về phía Thẩm Trùng, cuối cùng gian nan thốt ra một chữ: “Xin lỗi.”

Thẩm Trùng được ưu ái mà ngỡ ngàng, liên tục nói không sao. Thật chất cậu cũng không ngờ đến Hoắc Cảnh Dung sẽ mở miệng xin lỗi, chuyện này đối với cậu mà nói vốn không quan trọng, chỉ là Hoắc Cảnh Thần ép Hoắc Cảnh Dung phải xin lỗi cậu, vô hình trung, gần như khiến cậu rách lòng Hoắc Cảnh Dung, nên ngược lại là cậu không dám nhận tiếng xin lỗi này.

Hoắc Cảnh Thần gật đầu, nói một câu như nhận xét: “Ngoan. Làm sai biết sửa, không gì tốt hơn.”

Tuy rằng giọng điệu đối phương ôn hòa, nhưng Thẩm Trùng nghe đến câu này, lại tự dưng muốn cười, chỉ có thể cố kiềm chế, không dám để ai phát hiện. Hoắc Cảnh Dung mím môi, về mặt mắt hứng, hung tợn lườm Thẩm Trùng một phát, rồi mới đứng dậy đi một mạch. Thẩm Trùng nhìn theo bóng lưng của cậu ta, trong lòng thầm cảm tạ may mắn, cũng may công việc hợp tác giữa hai bên đã kết thúc, bằng không chỉ sợ Hoắc Cảnh Dung sẽ không để yên.

“Cậu Thẩm?”

Thẩm Trùng vội vàng trả lời, “Có chuyện gì?”

Hoắc Cảnh Thần hơi cong môi, để lộ ý cười như có như không, “Diễn xuất của cậu quả thật không giỏi lắm.”

Cuối cùng là, tại sao trọng tâm câu chuyện lại bị đẩy đến đây? Thẩm Trùng nghe anh nói mà ngỡ ngàng.

“Cảnh Dung cũng nhận ra, cậu vừa cười nó.” Hoắc Cảnh Thần bổ sung thêm một câu, “Nó sẽ ghi hận đấy.”

Thẩm Trùng cảm lạnh, khóc không ra nước mắt.

2. Chương 2

Hoắc Cảnh Thần đứng dậy, đi về hướng khác, đồng thời ra hiệu bảo Thẩm Trùng theo sau. Hiển nhiên Thẩm Trùng là người biết nghe lời, đi theo sau đối phương, hai người rời khỏi phòng khách, đi về phía một căn phòng ở đối diện hành lang. Từ cách bày biện trang trí, Thẩm Trùng đoán đây chắc là phòng ăn, hai người vừa ngồi xuống, thì có người hầu im lặng nhanh nhẩu bưng thức ăn lên.

Hiện tại cũng sát giờ ăn, Thẩm Trùng ngửi thấy mùi thức ăn, lập tức cảm giác tiếng bao tử biểu tình.

“Nếu như tiện, ở lại dùng bữa được không?” Hoắc Cảnh Thần khách sáo nói.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Thẩm Trùng ngờ nghệch trả lời.

“Xin lỗi, hôm nay làm phiền cậu đi một chuyến rồi.” Hoắc Cảnh Thần như đang giải thích, “Cảnh Dung bình thường hay làm rách lòng người khác, gần như đã thành thói quen, phải để nó nhớ kỹ bài học này mới được.”

Vậy nên Hoắc Cảnh Thần mới cố tình mời cậu, người Hoắc Cảnh Dung nhìn không ưa nhất tới, xong lại ép cậu ta nói xin lỗi, nhân đó dạy cho Hoắc Cảnh Dung một bài học sao? Thẩm Trùng trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng vẫn khách sáo nói: “Không có gì, không cần khách sáo thế, có thể góp sức cho Hoắc tiên sinh đây, là vinh hạnh của tôi.”

“Ra thế.” Hoắc Cảnh Thần thoáng ngừng lại, rồi mỉm cười tiếp tục, “Cậu đang chỉ Hoắc tiên sinh nào?”

Thẩm Trùng hơi lúng túng, quyết định không mở miệng.

Hai người im lặng dùng cơm, Thẩm Trùng vừa ngẩng đầu, thì thấy Hoắc Cảnh Thần như đang nhìn cậu nghiền ngẫm, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cậu cảm thấy hơi chút xấu hổ. Ánh mắt Hoắc Cảnh Thần mang theo ý đánh giá, cả độ nóng tầm mắt ấy mang đến cũng khiến lòng người khó quên, giả sử Thẩm Trùng chỉ có hứng thú với con gái, vậy ánh mắt ấy nhất định sẽ không khiến cậu sinh ra bất kỳ cảm giác bối rối nào, nhưng xui rủi sao sự thật không phải vậy, nên ánh nhìn đánh giá của Hoắc Cảnh Thần quả thật khiến cậu cảm thấy khá bứt rứt không yên.

Cậu đắn đo trong chốc lát, quyết định mở miệng phá vỡ bầu không khí gượng gạo này, “Tại sao Hoắc tiên sinh cứ nhìn tôi thế?”

Hoắc Cảnh Thần chỉ sau một thoáng quan sát cậu, thì thần nhiên thu hồi tầm mắt, bình tĩnh nói, “Cậu quả thật có gương mặt rất đẹp.”

Tim Thẩm Trùng bất ngờ đập dồn dập, miễn cưỡng tự trấn định nói: “Trong giới này, tướng mạo chẳng qua chỉ là tiền đề, người giống như tôi đâu đâu cũng có . . . Hoắc tiên sinh thật sự quá khen rồi.”

Hoắc Cảnh Thần không trả lời cậu, chỉ là nhìn cậu với vẻ như đang suy tư, lát sau mới nói: “Phải . . .”

Thẩm Trùng không dám tiếp tục, nhịp tim như đang gia tốc, cũng không biết rốt cuộc đang nói về cái gì, chỉ nhớ cậu cảm thấy cực kỳ căng thẳng, mãi đến lúc bữa cơm kết thúc, Hoắc Cảnh Thần bảo tài xế tiễn cậu về nhà, sau khi xuống xe, Thẩm Trùng mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Cậu không phủ nhận, Hoắc Cảnh Thần thật sự là một người đàn ông rất hấp dẫn, nhưng tiếp xúc nhiều với người như vậy, gần nhau, thậm chí qua lại với nhau, phải trả giá những gì, cậu cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến. May mà Hoắc Cảnh Thần cũng chỉ tỏ ra có vẻ hứng thú với cậu mà thôi, cũng không có ý ép buộc, hơn nữa hai người trên cơ bản không có cơ hội tiếp xúc, từ nay cũng không có khả năng gặp lại. Thẩm Trùng nghĩ đến đây, cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Lúc đó Thẩm Trùng đã quên chuyện này qua sau đầu, trăm triệu lần không ngờ đến, ngày gặp lại Hoắc Cảnh Thần, lại trong tình cảnh này.

Một ngày nào đó của nửa tháng sau, Thẩm Trùng được yêu cầu đi cùng Diêu Tử Hạm – người mới của công ty – đi dự buổi chiêu đãi giới thiệu sản phẩm mới của công ty nào đó, tuy là đi chung với Diêu Tử Hạm, nhưng người sáng suốt đều có thể nhận ra, công ty quản lý muốn nâng đỡ Diêu Tử Hạm, nên mới cho một người vừa ra mắt hợp tác với cậu, tham dự những sự kiện như thế này.

Tuy Diêu Tử Hạm là người mới, nhưng mẹ cô là ngọc nữ ngôi sao nổi tiếng hơn hai mươi năm trước, tên tuổi không ai không biết, sau khi rút lui vẫn không kết hôn, mà sinh Diêu Tử Hạm, ngoại hình của hai mẹ con rất giống nhau, đều là kiểu dung mạo thuần khiết dịu dàng, hơn nữa mẹ cô có quan hệ rộng rãi trong giới giải trí, thảo nào công ty chịu thay đổi tác phong trước nay, đi lăng xê người mới.

Quan hệ giữa Thẩm Trùng và Diêu Tử Hạm không thể xem là thân thiết, sau khi khoác tay đối phương để cho phóng viên chụp hình xong, cả hai tự tách ra riêng. Diêu Tử Hạm đại loại là nhìn thấy người quen,

gương mặt tươi cười mau chóng đi qua chào hỏi, Thẩm Trùng bưng ly rượu, buồn chán đứng trong góc.

Tuy cùng là công việc, nhưng công việc kiểu này không lấy làm nghi ngờ thuộc loại nhàm chán nhất, so với chương trình phải ghi hình vất vả còn chán hơn, nhưng vì nâng cao tên tuổi, Chương Trường Bích gần như không từ chối bất cứ công việc nào tìm đến, Thẩm Trùng lại không có can đảm làm trái ý cô, đành phải ngoan ngoãn nhận công việc này.

“Thẩm Trùng?”

Thẩm Trùng hơi bất ngờ, quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một người đàn ông trung niên đầu tóc đang hào hứng đi về phía cậu, lòng thầm than xui xẻo rồi, ngoài miệng vẫn hòa nhã nói: “Khéo thật, lại có thể gặp ông ở đây, giám đốc Trần.”

Vị giám đốc Trần này, chính là kẻ tội đồ hại Thẩm Trùng bị Chương Trường Bích chửi nát đầu. Bởi vì muốn dành lấy hợp đồng làm đại diện dài hạn cho công ty đối phương, lúc trước Thẩm Trùng cũng đã đi ăn với vị giám đốc Trần này mấy lần, nhưng người này rõ ràng có ý đồ khác với cậu, trước kia chỉ là thỉnh thoảng đụng tay đụng chân, ăn ít đậu hủ, Thẩm Trùng nể mặt bản hợp đồng và Chương Trường Bích, nên cũng ráng nhịn.

Nào ngờ, giám đốc Trần thấy cậu nhần nhịn, lại muốn được voi đòi tiên, không chỉ ở trước mặt người khác động tay động chân làm phiền cậu, tệ hại hơn còn dám quấy rối cậu, có mấy lần gần như đã đụng tới chỗ không nên đụng, thậm chí còn bắt ép cậu đi khách sạn “nghỉ ngơi”, Thẩm Trùng không thể tiếp tục nhịn nữa, cuối cùng trở mặt, hai người ra về trong bất hòa, kết quả khỏi cần nghĩ cũng biết, hợp đồng không thành, cậu cũng bị người đại diện là chị Chương mắng té tát.

“Đã lâu không gặp, Thẩm Trùng.” giám đốc Trần cười lớn, “Khi nào có thời gian rảnh, lại đi ăn một bữa? Tôi muốn nói với cậu, dạo này công ty có sản phẩm mới, còn đang tìm người phát ngôn . . .”

Thẩm Trùng cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lễ độ: “Giám đốc Trần, cảm ơn ý tốt của ông, đáng tiếc gần đây tôi đang bận tuyên truyền cho phim mới, chỉ e không có thời gian để làm người phát ngôn.”

“Nói thì nói thế, thời gian cũng như bầu sữa, ráng nặng thì cũng có mà thôi.” giám đốc Trần há miệng cười, để lộ cái răng vàng trong miệng, “Nói thật, tôi thấy người trẻ tuổi như cậu cực kỳ thích hợp làm người phát ngôn cho sản phẩm của chúng tôi . . .” Trong lúc nói, tranh thủ vươn tay qua.

Thẩm Trùng bất ngờ không kịp đề phòng, bị đối phương ôm eo, lúc ngửi thấy mùi rượu trên người giám đốc Trần, cậu lập tức giẫy giụa, chỉ tiếc sức giám đốc Trần mạnh một cách bất ngờ, sau một hồi lâu cậu vẫn không đẩy ra được, không dám mà cũng không muốn lớn giọng gây to chuyện, thật sự không biết phải làm sao cho tốt.

“Cậu Thẩm?”

Cứu tinh tới!

Thẩm Trùng quay đầu lại, chỉ hy vọng đối phương sẽ giải vây cho cậu, nhưng cũng đồng thời giật mình.

Người đến không phải ai khác, chính là Hoắc Cảnh Thần. Bị người ta nhìn thấy cảnh cậu bị người khác quấy rối, Thẩm Trùng tự dưng cảm thấy bối rối đến đỏ bừng mặt, không thốt được chữ nào. Hoắc Cảnh Thần thản nhiên nhìn họ, cất giọng nói: “Giám đốc Trần, hóa ra ông trốn ở đây, vừa nãy tôi thấy bà nhà còn đang tìm ông đấy.”

Giám đốc Trần nghe vậy, hơi do dự, cuối cùng vẫn tiếc rẻ buông Thẩm Trùng ra, vội vã bỏ đi. Bà Trần nổi tiếng là sư tử Hà Đông, cũng khó trách giám đốc Trần vừa nghe thấy bà ấy đang tìm người, lập tức thả tay ra cuống cuống bỏ đi, không dám nán lại thêm một phút nào.

Thẩm Trùng thở phào một hơi, tạm thời quẳng sự xấu hổ qua sau đầu, nhỏ giọng nói: “Cám ơn anh, Hoắc tiên sinh.”

“Cám ơn về điều gì?” Hoắc Cảnh Thần vẫn giữ điệu bộ thờ ơ như trước.

“Không phải anh lừa giám đốc Trần đi à . . .” Thẩm Trùng cảm thấy hơi hoang mang.

“Là thật.” Hoắc Cảnh Thần nhìn cậu chăm chăm, bình tĩnh nói: “Cậu không biết? Hôm nay bà Trần có đến đây.”

Thẩm Trùng quả thật không biết chuyện này, nghe nói thế, cũng chỉ có thể phối hợp cười gượng mấy tiếng.

Hai người lại rơi vào im lặng, Hoắc Cảnh Thần không có ý rời khỏi chỗ này, Thẩm Trùng cũng không dám đi, nhìn xa xa một bức ảnh khung cảnh xa hoa, lại uống mấy ngụm champagne, vị ngọt tràn ngập đầu lưỡi, nhưng bỗng có cảm giác lúng túng không biết làm sao.

Hoắc Cảnh Thần đứng rất gần, gần đến nỗi Thẩm Trùng cơ hồ có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh. Hóa ra anh hút thuốc? Thẩm Trùng gần như rơi vào trạng thái thất thần.

Bên tai chợt truyền đến một câu, “Cậu rất sợ tôi?”

Thẩm Trùng hồi hồn, thoáng chút xấu hổ, nhưng vẫn lắc đầu, lên tiếng phủ nhận: “Không có. Sao anh nghĩ vậy?”

Hoắc Cảnh Thần thản nhiên nói: “Cậu rất hồi hộp.”

Thẩm Trùng thấy lúng túng, nói không ra lời, chỉ đành cúi thấp đầu, một lát sau mới tìm được một lý do có thể dùng tạm, “Vừa bị Hoắc tiên sinh bắt gặp trong tình cảnh này, có hơi xấu hổ . . .”

“Chuyện như vừa rồi thường hay xảy ra sao?” Hoắc Cảnh Thần khẽ nhíu mày.

Thẩm Trùng ngẩn ra, “Cũng không phải, thỉnh thoảng thôi . . .”

Hoắc Cảnh Thần im lặng trong một thoáng, liền nói thẳng vào đề: “Cậu Thẩm, nếu như hiện giờ cậu vẫn đang độc thân, có hứng thú quen tôi không?”

Thẩm Trùng không ngờ đến Hoắc Cảnh Thần lại thẳng thắn nói ra như vậy, so với cảm giác mừng rỡ hay ngạc nhiên, cậu cảm thấy ngỡ ngàng nhiều hơn hết. Cậu mau chóng hiểu được, cái gọi là “quen” của người này, không hề mang ý giống như người bình thường, cũng không phải có ý yêu đương hay hẹn hò.

Ý Hoắc Cảnh Thần đại loại là mời cậu bầu bạn, trên giường, hoặc có lẽ là giết thời gian, chỉ là cách nói uyển chuyển hơn mà thôi, người thẳng thừng có thể sẽ trực tiếp đưa tiền và cả những lợi ích khác nữa, giống như một giao dịch, đặt tất cả lợi ích lên mặt bàn, Hoắc Cảnh Thần thì lại dùng cách nói mập mờ để bày tỏ tâm ý, nhưng dù hình thức không giống nhau, nhưng ý họ thật chất đều giống nhau.

Thẩm Trùng mím môi, đè nén cảm xúc rối bời đang cuộn cuộn trong lòng, gục đầu hạ thấp giọng nói: “Hoắc tiên sinh, tôi nghĩ anh tìm nhầm người rồi, dạo gần đây tôi đang bận tuyên truyền cho bộ phim mới, sợ không có thời gian . . .” câu này giống y như lời thoái cậu vừa dùng để cự tuyệt giám đốc Trần, Thẩm Trùng khi nghĩ đến điều này, không khỏi cười khổ trong lòng.

“Từ chối nhanh vậy.” Hoắc Cảnh Thần dường như không để tâm đến lời cự tuyệt của cậu.

“Hoắc tiên sinh, có lẽ anh có điều gì đó hiểu sai về tôi, tôi không phải hạng người như anh nghĩ.”

Hoắc Cảnh Thần lộ ra vẻ mặt bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười, “Vào những lúc thế này, tôi hẳn phải nên đưa ra một số đề nghị hấp dẫn dành cho cậu nhỉ?” anh dừng lại trong một thoáng, rồi lại thản nhiên tự giễu: “Xin lỗi, tôi thường không làm mấy chuyện kiểu này, chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào, cũng không phải có ý xúc phạm cậu.”

Thẩm Trùng lắc đầu, tuy không thể nói là biết ơn, nhưng đối với tác phong thẳng thắn lại thông hiểu thế này cậu hoàn toàn không thấy phản cảm, ít nhất Hoắc Cảnh Thần không ép buộc cậu như giám đốc Trần, chỉ với điểm ấy, cũng đủ để cậu thở phào nhẹ nhõm, trong giới này có không ít người ý thế hiếp người như giám đốc Trần, nhưng người như Hoắc Cảnh Thần, cho dù không hợp, cũng sẽ không ép buộc, thà rằng hợp thì tới không hợp thì thôi.

Bởi vì tinh thần thả lỏng, Thẩm Trùng thậm chí còn có hứng nói đùa, “Hoắc tiên sinh, với thân phận của anh mà nói, thường không tự mình đưa ra yêu cầu này mà? Hình như luôn bảo trợ lý hay ai đó chuyển lời hộ, đồng thời đưa ra bản hợp đồng hay chi phiếu gì đó mà?”

Hoắc Cảnh Thần không vì cậu đùa giỡn mà mất lòng, ngược lại cười cười, phối hợp tiếp tục câu chuyện: “Thật không khéo, trợ lý của tôi vừa xin nghỉ phép, tôi đành phải tự lực cánh sinh thôi.”

Thẩm Trùng nhìn sắc mặt bình thản tự tại của đối phương, bỗng dưng cũng cảm thấy yên bình, bao nhiêu cảm xúc cuộn cuộn trong lòng đều tan biến sạch sẽ. Cậu nhìn Hoắc Cảnh Thần, sự hoang mang cậu vẫn luôn đè nén vào phút này lại trôi lên, cậu hầu như không hề suy nghĩ gì, câu hỏi kia cứ thế tự nhiên vượt khỏi miệng, “Hoắc tiên sinh, tôi rất tò mò . . . Sao lại là tôi?”

Hoắc Cảnh Thần hình như không nghĩ đến cậu sẽ hỏi về vấn đề này, có hơi ngây người.

Thẩm Trùng tiếp tục nói: “Tôi và anh không thân lắm, anh cũng không rõ tôi là người thế nào . . .”

Hoắc Cảnh Thần thẳng thừng ngắt lời cậu, “Cậu rất hợp với tạp dề.”

Bất ngờ nhận được một lời khen, Thẩm Trùng hơi xấu hổ, trên mặt nóng rần, trong thoáng chốc cũng không biết nên nói gì, ngạc nhiên và khó tin chất đầy cõi lòng. Lại là tạp dề? Hoắc Cảnh Thần vậy mà xem chương trình nấu ăn của cậu! Thẩm Trùng cảm thấy hoảng loạn, lại có chút buồn cười, cuối cùng hợp lại thành một biểu tình quái đản đứng chết trân tại chỗ.

“Còn có, tôi nhận ra, cậu cũng không ghét tôi.” Hoắc Cảnh Thần điềm nhiên như không nói tiếp.

Lời này, đối với Thẩm Trùng mà nói cứ như trời long đất lở, cậu cả người cứng ngắc, quả thật là không biết làm sao, bên tai nóng lên, miễn cưỡng không chế tâm trí hoảng loạn, lắp bắp nói: “Anh, Hoắc tiên sinh, tôi không có ý gì với anh, có phải anh hiểu lầm . . .”

Hoắc Cảnh Thần vẫn gương mặt bình tĩnh ấy, lấy cặp danh thiếp, rút một tờ đưa cho Thẩm Trùng. Xuất phát từ lễ phép Thẩm Trùng cũng không từ chối, nhìn thoáng qua danh thiếp, có chút ngạc nhiên. Đây rõ ràng là danh thiếp cá nhân, in trên đây không phải mấy thứ như chức vụ công ty, mà là một chuỗi số, hiển nhiên là số điện thoại riêng của Hoắc Cảnh Thần.

“Đây là . . .”

“Khi nào đổi ý, cứ gọi cho tôi.” Hoắc Cảnh Thần cứ như hoàn toàn không phát hiện cậu đang bối rối, nói bằng chất giọng trầm ấm.

Thẩm Trùng siết chặt tờ danh thiếp, cảm giác lòng bàn tay lúc này chảy đầy mồ hôi lạnh, chỉ là khi biểu hiện ra ngoài lại vẫn cười một cách gượng gạo.

Hoắc Cảnh Thần có lẽ đang bận chuyện quan trọng, rời đi rất nhanh. Thẩm Trùng sau khi thở phào trong lòng, lại cảm thấy mệt mỏi, tưởng chừng như cả sức lực để nói chuyện xã giao với người khác cũng không có. Theo cậu thấy thì Diêu Tử Hàm đang trò chuyện rất vui vẻ với mọi người, cậu đi tìm Tiểu Đồng, lấy lý do không khỏe, vội vàng bảo Tiểu Đồng lái xe đưa cậu về.

Về đến nhà, thay đồ xong cậu ngã vật ra giường, không muốn động đậy dù chỉ là một ngón tay.

Tờ danh thiếp phồng tay kia còn đang nằm im trong túi áo, Thẩm Trùng lấy nó ra, lúc này do tiện tay nên cất vào túi, bất giác cười khổ. Từ khi bước chân vào giới giải trí chuyện kiểu này đã xảy ra không chỉ một lần, nhưng Thẩm Trùng chưa từng để tâm, dù sao mấy cái luật ngầm hay giao dịch này cũng không phải tới phiên cậu mới có, chỉ không ngờ tới, hóa ra có một ngày, cậu sẽ vì chuyện này mà cảm thấy rối bời.

Nếu như đồng ý, chắc có thể ở bên cạnh Hoắc Cảnh Thần một thời gian, đợi đến lúc đối phương chán rồi thì chia tay trong hòa bình. Tuy quen biết chưa lâu, nhưng Thẩm Trùng rất rõ, Hoắc Cảnh Thần là loại người trọng sĩ diện, sẽ không quấy rầy ép cậu phải đồng ý, nhưng chính vì vậy, cậu lại bắt đầu thấy do dự.

Thẩm Trùng nằm trên giường, thả hồn theo mây, bất chợt hồi tưởng đến mùi hương trên người Hoắc Cảnh Thần, và cả bàn tay đưa danh thiếp cho cậu, những cái đụng chạm khê khàng, mặt chợt nóng như bốc hỏa, tự dưng thấy xốn xao trong lòng, lại không biết làm cách nào xoa dịu nó, chỉ có thể chôn đầu vào gối, phiền muộn trở mình.

Cậu đã biết bản thân thích đàn ông từ lâu, nhưng vì tích cách chậm hiểu, lại chưa từng gặp được đối tượng khiến mình rung động, nên đến nay vẫn chưa từng yêu đương . . . Nói ra chắc sẽ trở thành truyện cổ tích, nhưng quả thật cậu không hề có kinh nghiệm, cũng chưa từng có đối tượng nào.

Nếu dùng thuật ngữ trong bóng chày, thì với cậu, Hoắc Cảnh Thần giống như một cú home run.

Độ tuổi thích hợp, tướng tá cân đối, mặt mũi ưng ý, đến cả phong thái ung dung điềm tĩnh như không cũng hoàn toàn phù hợp với kiểu mẫu của cậu. Với Thẩm Trùng mà nói, đây mà một chuyện rất đáng xấu hổ, tuy rằng cậu thấy rung động trước Hoắc Cảnh Thần, nhưng đối phương chỉ đơn giản muốn bao dưỡng cậu, cũng không có ý muốn phát triển bất cứ tình cảm vượt giới hạn nào.

Cái gọi là tự mình đa tình, chắc có thể áp dụng trong trường hợp này. Cậu rầu rĩ suy nghĩ. Nếu như Hoắc Cảnh Thần cũng cảm thấy hơi hơi rung động đã hơi hơi thì sẽ không thẳng thắn đưa ra đề nghị này, nhưng ít nhất hiện tại có một điểm rất rõ ràng, Hoắc Cảnh Thần có hứng thú với cậu, nhưng chút hứng thú ít ỏi ấy chưa đủ để anh ta sẵn lòng bồi đắp tình cảm với cậu, cũng chỉ đến thế là cùng.

Thẩm Trùng cầm tờ danh thiếp, muốn quăng vào thùng rác, lại do dự, ma xui quỷ khiến thế nào lại mở ngăn kéo, cất nó vào, xong đóng sập vào.

. . . . Cứ xem như giữ làm kỷ niệm. Cậu tự nhủ.

Xuất phát từ lý do công ty muốn toàn lực nâng đỡ người mới, Thẩm Trùng cũng bị gọi lên nói chuyện.

Lịch tuyên truyền phim mới đang tạm thời bị gián đoạn, Diêu Tử Hạm là diễn viên mới, cũng đóng một vai nhỏ không quan trọng trong bộ phim này, còn Thẩm Trùng vừa là bạn diễn vừa là tiền bối cùng công ty, khá hân hạnh được chọn làm đối tượng trong scandal của Diêu Tử Hạm.

Bởi vì chỉ vờ mập mờ ngoài mặt, dựng ít chủ đề đăng báo, có thể tăng tần suất xuất hiện của Thẩm Trùng, nên chị Chương rất thoải mái đồng ý, Thẩm Trùng thì không có cảm nghĩ gì với chuyện này, chỉ xem như công việc, dựa theo chỉ thị của chị Chương, buổi tối đi tới điểm hẹn.

Quản lý công ty đã liên lạc trước với phóng viên của mấy tuần san quen biết, hai người họ chỉ cần gặp mặt ngoài đường, tỏ ra hơi thân mật là xong, Thẩm Trùng đứng đợi tới nhàm chán, tùy tiện dòm ngó mấy tủ kính trưng bày trang sức, ngắm nghía trang sức và đá quý tỏa sáng lấp lánh.

“Anh đang nhìn gì vậy?” một giọng nói trong trẻo vang lên bên cạnh.

Thẩm Trùng quay đầu nhìn, Diêu Tử Hạm cúi đầu, đeo mắt kiếng tròn to, nét mặt mang chút hiếu kỳ. Anh không suy nghĩ nhiều chỉ thuận miệng trả lời: “Không có gì, chỉ nhìn chơi thôi.”

“Đừng nhúc nhích.” cô thấy anh định xoay người, vội gọi anh lại, “Đang có người chụp hình, ở lại đây thêm chút nữa hần đi.”

Thẩm Trùng nghe vậy, thì hiểu ngay, cũng biết chắc phóng viên đang núp ở đâu đấy chụp hình, rất tự nhiên điều chỉnh vị trí, không đến nỗi đưa lưng về phía sau, chỉ ít cũng có thể chụp được sườn mặt của cậu.

Diêu Tử Hạm đặt hoàn toàn sự chú ý vào tủ kính, nhỏ giọng nói: “Lần này thật sự làm phiền anh rồi, anh Thẩm.”

“Không có gì, công việc thôi mà.” hai người không thân, Thẩm Trùng chỉ trả lời một cách lịch sự.

Diêu Tử Hạm chắc muốn tìm một đề tài để trò chuyện, nên chỉ vào một dây chuyền đá quý trong tủ kính: “Nhìn có vẻ đẹp, nếu tôi cũng mua được thì hay quá.” Cô không hề che giấu sự thèm thuồng trong giọng nói của mình.

Thẩm Trùng nhìn qua nhãn hiệu, hơi ngờ ngợ nói: “Tôi nhớ hiệu này từng tài trợ công ty chúng ta”

“Tài trợ thì tài trợ, cái tôi muốn nói là muốn tự mình mua kìa.” Diêu Tử Hạm bác bỏ, “Chỉ khi nào ở trong tay mình rồi thì mới chân thật, còn lại chỉ là phù phiếm. Cứ cho là được đeo trên người trong một lúc, thì đến cuối cùng cũng phải cởi ra trả lại, vậy thì có nghĩa lý gì chứ.”

Thẩm Trùng có vẻ suy tư hồi lại, “Nếu nói vậy, dù có cơ hội được tài trợ, cô cũng sẽ không nhận à?”

“Không, tôi sẽ nhận.” Diêu Tử Hạm trả lời cực nhanh.

“Mâu thuẫn quá.”

“Không mâu thuẫn, đây là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau.” Diêu Tử Hạng tiếp tục nhìn ngắm sợi dây chuyền, ánh nhìn say đắm, “Nếu có một sợi dây chuyền rất quý giá, mà hiện tại anh không tài nào đủ khả năng mua nó, nhưng lại có cơ hội được đeo nó, thì dù sau khi cởi nó ra trả lại cho nhà tài trợ sẽ rất bứt rứt, nhưng cảm giác vui sướng thỏa mãn vào lúc anh đang đeo nó hoàn toàn là sự tồn tại chân thật, không phải sao?”

Thẩm Trùng giữ im lặng, thuận theo tầm mắt của Diêu Tử Hạng nhìn sợi dây chuyền, lát sau mới bỗng nói: “Cô mua được sợi dây chuyền này chưa?” vừa nói xong câu đó cậu lập tức cảm thấy hối hận, hình như đã vượt quá giới hạn đối với một người lạ.

Diêu Tử Hạng không trả lời, chỉ lắc đầu, trên gương mặt xinh đẹp lại lần nữa hiện lên nụ cười duyên dáng, uyển chuyển thay đổi đề tài câu chuyện, “Xong, tôi nghĩ chắc cũng đủ rồi đó, hay ta đổi địa điểm, kiếm chỗ nào ăn khuya, sao hả?”

Thẩm Trùng hơi bất ngờ, “Ăn khuya? Tôi cứ tưởng các sao nữ đều cần ăn kiêng . . .”

“Tôi không cần.” Diêu Tử Hạng cười nói, “Mỗi ngày tôi đều dành thời gian để chạy bộ, dù thỉnh thoảng ăn khuya một lần, cũng không có gì ghê gớm.”

Hai người tiếp tục cười nói, đi đến một hàng dimsum nổi tiếng, ăn khuya xong, Thẩm Trùng lái xe đưa Diêu Tử Hạng về nhà, rồi mới quành về. Cậu vừa lái xe vừa nghĩ đến những lời của Diêu Tử Hạng, nhưng một lúc lại khẽ cười khổ.

Muốn dành được thứ không thuộc về mình, nhưng không phải ai cũng trả nổi cái giá của nó, càng miễn bàn, sợi dây chuyền kia rất có thể đã có chủ.

Thẩm Trùng nhớ lại lần đầu tiên gặp Hoắc Cảnh Thần, lúc hai người bắt tay, điều đầu tiên cậu để ý tới là tay của Hoắc Cảnh Thần rất to, khớp xương rõ ràng, thứ hai chính là, ngón áp út của đối phương đeo một chiếc nhẫn kiểu dáng đơn giản, có thể là nhẫn cưới, cũng có thể không phải, với tuổi của Hoắc Cảnh Thần, hai khả năng đều có thể, nhưng Hoắc Cảnh Thần không giống dạng người sẽ đeo những thứ trang sức vô nghĩa.

Giành giật thứ thuộc về người khác không phải tác phong của Thẩm Trùng.

Cho nên tờ danh thiếp ấy, chỉ có thể mãi mãi nằm trong ngăn tủ.

3. Chương 3

Sau mấy lần như vậy, scandal này ai ai cũng biết, tuy Thẩm Trùng không phải ngôi sao lớn, nhưng mấy năm qua chưa từng dính phải scandal tình ái, nay đột nhiên lộ ra chuyện với người mới cùng công ty, chẳng bao lâu, giới truyền thông dường như đều bám chặt chủ đề này, còn liệt kê tất cả sao nữ từng có mối quan hệ mập mờ với cậu, bàn luận từ khuôn mặt, thân thể đến vóc dáng của mỗi người, xem ai nổi bật nhất về mặt nào, cuối cùng còn vẽ chiếc vương miện nho nhỏ ngay trên tên người thắng.

. . . . Thật chất các đối tượng mờ ám trên đều do công ty sắp xếp. Thẩm Trùng nghĩ bụng, bên phía truyền thông chắc chắn cũng biết chuyện này, chỉ là vì hâm nóng scandal này, phải cố hết sức viết tin cho rung động kích thích vào, lại dẫn dắt các mối tình theo lối mập mờ, thằng thằng viết Thẩm Trùng thành một người đang ông chỉ thích chơi trò mập mờ không muốn chịu trách nhiệm, dù sao mấy năm qua cậu chưa từng một lần công khai bạn gái.

Vì để dựng scandal họ hẹn gặp trong quán bar vào đêm khuya, trông Diêu Tử Hạng có vẻ thấp thỏm, Thẩm Trùng cũng không rảnh rỗi quan tâm chuyện người khác. Cậu không uống rượu, dù ở đây cũng chỉ uống một ít soda, tuy là diễn, nhưng vẫn sẽ lên báo, lỡ đâu uống say thật thì nguy.

Lát sau, trên gương mặt Diêu Tử Hạng lộ ra vẻ lạ lùng, nhìn một chỗ ở sau lưng Thẩm Trùng.

Thẩm Trùng nhấp một ngụm soda chanh, vô vị hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Sau khi gặp riêng mấy lần, họ cũng dần thân nhau hơn, ít nhất cũng tốt hơn so với tình trạng ngay cả một đề tài để bắt chuyện cũng không có như trước đây. Tuy đây là cặp đôi độc thân hợp tuổi, nhưng Thẩm Trừng hiểu hơn ai hết, giữa cậu và Diêu Tử Hạm, hoàn toàn chưa từng có xẹt tia lửa từ những tiếp xúc khác phái, không phải do Diêu Tử Hạm cũng giống cậu chỉ cảm thấy hứng thú với người cùng phái, mà theo như Thẩm Trừng suy đoán, có thể cô đã có người trong lòng rồi.

“Bên kia có người cứ nhìn anh suốt.” Diêu Tử Hạm thấy hơi hoang mang.

“Chắc là nhận ra tôi chứ gì?” Thẩm Trừng hồ hững, áp sát về phía Diêu Tử Hạm.

Diêu Tử Hạm lắc đầu, bần thần nói: “Nhưng tôi thấy người đó nhìn trông quen quen Kỳ ghê” cô nói xong, bất ngờ thấp giọng cười, sau đó lại lười biếng nằm oài ra bàn.

Thẩm Trừng theo bản năng thấy không ổn, quơ quơ bàn tay trước mặt Diêu Tử Hạm, ánh mắt cô thấp thoáng vẻ mê man, lúc này cậu mới phát hiện, có thể là Diêu Tử Hạm hơi say rồi.

Dù sao cũng là con gái, Thẩm Trừng không tiện dìu cô, liền móc điện thoại di động ra, gọi cho người đại diện của Diêu Tử Hạm tới đón, khoảng phút sau, người đại diện vốn đang ở gần đấy lập tức đi lại chỗ họ ngồi, đầu tiên là xin lỗi Thẩm Trừng, sau thì đỡ Diêu Tử Hạm đã ngà ngà say dậy, trả tiền rồi rời đi.

Thẩm Trừng lại ngồi thêm lát nữa, lúc đang định đứng dậy về, bỗng có một bàn tay đặt lên bờ vai cậu.

“Hoắc tiên sinh?” cậu thất thanh gọi.

Hoắc Cảnh Dung trên người vương mùi rượu nhạt, gương mặt cũng hơi đỏ, chỉ có thần thái là vẫn như xưa, kiểu như rất mất hứng. Đôi mày rậm nhăn lại, trông có vẻ hơi hung tợn, không chút khách sáo nói: “Cậu hẹn hò ở đây?”

Thẩm Trừng hơi ngạc nhiên, lập tức trả lời: “Đây là việc riêng của tôi, chắc không nhất thiết phải trả lời cậu.”

Tuy nói thật ra cũng chẳng thành vấn đề gì, dù sao cũng không ít người đây chỉ là scandal được dàn dựng, thế nhưng thái độ của Hoắc Cảnh Dung làm cậu không muốn hợp tác.

“Hừ, tùy cậu.” Hoắc Cảnh Dung vừa nói, vừa kéo tay Thẩm Trừng, khó chịu ra lệnh: “Mau đi theo tôi.”

Trong ánh đèn mờ ảo của quán bar, Thẩm Trừng ngược mặt, thuận theo đường nhìn của Hoắc Cảnh Dung, tại một góc cách đó không xa, một người đàn ông đang ngồi, tay cầm ly rượu, thứ đang uống đoán chừng là rượu mạnh như whisky hay tequila. Thẩm Trừng vừa liếc thấy sườn mặt lạnh lùng tuấn nhã, bỗng cảm thấy tâm hoảng ý loạn, mà Hoắc Cảnh Dung vẫn nắm chặt tay cậu, thúc giục: “Lẹ lên, đừng có dè dặt.”

Thẩm Trừng hơi do dự, cuối cùng mới nói: “Không, Hoắc tiên sinh, xin buông tay ra, ta còn có việc phải đi”

“Tôi mặc kệ.” Hoắc Cảnh Dung rất mạnh, siết đến nỗi cậu cảm thấy đau buốt, cậu ta sốt ruột nói: “Cậu đi qua một chút đi, không tôi không biết làm sao trả lời họ nữa.”

Họ? Họ là chỉ ai?

Bị Hoắc Cảnh Dung lôi thẳng tới chỗ ngồi trong góc, Thẩm Trừng mới phát hiện, ngoại trừ Hoắc Cảnh Dung, ở đây có hai người, một người là Hoắc Cảnh Thần, một người cậu không nhận ra, mang kính, trong tương mạo khá nhã nhặn. Không đợi Thẩm Trừng lên tiếng, người xa lạ kia đã cướp lời: “Tôi là Hoắc Cảnh Nghi.”

Thẩm Trừng vừa nghe thì hiểu ngay, Hoắc Cảnh Thần là con trai trưởng, Hoắc Cảnh Dung là con trai út, Hoắc Cảnh Nghi chắc là người kẹp giữa. Cậu hơi xấu hổ, không còn cách nào khác đành thuận theo lời chào của đối phương, tự giới thiệu bản thân: “Tôi là Thẩm Trừng”

“Tôi biết.” Hoắc Cảnh Nghi mỉm cười, “Tôi có nghe về chuyện của cậu.”

Thẩm Trừng thấy hoang mang, không biết chuyện mà đối phương đang nói, là chỉ chuyện bị Hoắc Cảnh Dung liên lụy, hay chuyện Hoắc Cảnh Thần có ý định bao dưỡng cậu Tuy rằng cậu rất hiếu kỳ, nhưng

vẫn chưa ngốc tới nỗi hỏi ra miệng vấn đề này, chỉ lễ phép gật đầu, rồi quay qua nói với Hoắc Cảnh Thần ngồi một bên: “Lại gặp mặt, Hoắc tiên sinh.”

“Ở đây có tới ba Hoắc tiên sinh, rốt cuộc là cậu muốn gọi ai?” Hoắc Cảnh Dung mắt kiên nhẫn vặn lại.

Thẩm Trùng cảm thấy lúng túng, ko trả lời câu hỏi trên, mà tự nói tiếp: “Gặp anh – các anh, thật là khéo Chẳng là tôi đã ở đây cả đêm, mai còn có công việc, cũng nên đi Hôm khác gặp lại.” cậu vừa nói xong câu hôm khác gặp lại, đinh định xoay người bỏ đi, cổ tay đã bị giữ lại.

Không phải Hoắc Cảnh Dung, đương nhiên sẽ không phải là Hoắc Cảnh Thần.

Không đời nào Hoắc Cảnh Dung lại biết không chế sức mạnh lúc giữ cổ tay cậu như vậy

Thẩm Trùng đứng cứng ngắt, cảm thấy bối rối. Nhiệt độ bàn tay đang giữ lấy cổ tay cậu rất nóng, sức tay không lớn, nhưng trái lại làm cậu không dám vùng ra. Không thể nói rõ lý do, cậu nghĩ có lẽ do cậu sợ Hoắc Cảnh Thần, còn Hoắc Cảnh Thần thì vẫn giữ im lặng, tựa như không có việc gì xảy ra tiếp tục nhấp một ngụm rượu màu hổ phách, cuối cùng đặt ly xuống, ngược mắt nhìn cậu.

Trên khuôn mặt không có bất kỳ biểu cảm dư thừa nào, thậm chí còn mang theo cảm giác nghiêm túc, đôi con ngươi đen sậm nhìn thẳng vào cậu, không giống như mệnh lệnh, mà chỉ đơn thuần nhìn cậu. Thẩm Trùng cảm giác ngực như thoáng siết lại, cảm xúc nói không nên lời, rõ ràng cậu chưa uống một giọt rượu nào, hoàn toàn tỉnh táo, nhưng đến một cái nắm tay nhẹ nhàng cũng không rút ra được.

“Cậu muốn đứng đó tới chừng nào.” giọng nói của Hoắc Cảnh Dung cắt ngang suy nghĩ của cậu, gần như ngang ngược rít lên: “Cũng không phải gọi cậu tới để phạt đứng, còn đợi người khác cất tiếng mời ngồi hả?”

Thẩm Trùng cảm thấy khó xử, cúi đầu nhìn Hoắc Cảnh Thần, nhưng Hoắc Cảnh Thần vẫn không nói gì, chỉ hơi nhích lui vào trong sofa, chừa ra một vị trí. Thẩm Trùng cười khổ trong lòng, quyết định ngồi xuống, không nói tiếng nào nhìn ba người trước mắt.

Hoắc Cảnh Thần đưa mắt nhìn Hoắc Cảnh Dung, Hoắc Cảnh Dung tỏ vẻ khó hiểu, nhưng trong một khoảng khắc ngắn ngủi lập tức hiểu ý, vươn tay lấy một cái ly không gấp đá bỏ vào, rót rượu, sau đó nâng ly đưa đến trước mặt Thẩm Trùng, không kiên nhẫn nói: “Uống.”

Thẩm Trùng vốn không định uống rượu, nhưng ly rượu này không uống thì sẽ đắc tội Hoắc Cảnh Dung, cậu lắc đầu, đang định từ chối khéo, chợt nghe Hoắc Cảnh Dung bất mãn nói: “Cậu tới bar không phải để uống rượu à? Hay, chỉ không uống rượu tôi rót?”

“Không phải.” Thẩm Trùng vội vàng phủ nhận, cố tỏ ra lễ phép nhất có thể: “Bình thường tôi không uống mấy loại rượu mạnh thế này, tửu lượng không tốt, thật sự không phải lý do tại cậu”

“Cậu” thái độ của Hoắc Cảnh Dung rõ ràng đang tức giận không thể kiềm chế.

Hoắc Cảnh Thần lập tức ngắt lời cậu ta, “Cảnh Dung, đủ rồi.”

Hoắc Cảnh Dung ầm ừ ngậm miệng, lại nhìn Hoắc Cảnh Thần, sau thì nuốt xuống những lời đang nói dở, tức tối đứng dậy đi về phía quầy bar. Hoắc Cảnh Thần khẽ cười, xong cũng đứng dậy đi theo, chỉ là không biết lý do tại sao, trước khi đi, anh lại liếc nhìn Thẩm Trùng đầy thâm ý.

“Xin lỗi, tính tình nó không tốt.” Hoắc Cảnh Thần bình tĩnh nói.

Thẩm Trùng hơi thất thần, sững sờ trả lời: “Không, không sao cả.”

Hai người lâm vào bầu không khí trầm lắng khiến người bối rối, Thẩm Trùng cúi thấp đầu, mấy lần muốn đứng dậy nói tạm biệt, lại không gom đủ dũng khí mở miệng, cảm thấy cực kỳ căng thẳng, trong lòng thì thấp thỏm bất an. Không biết qua bao lâu, giọng nói trầm thấp của Hoắc Cảnh Thần truyền đến từ bên cạnh, “Cậu thật sự không uống?”

Thẩm Trùng biết đối phương đang nói về ly rượu mạnh kia, nên thành thật trả lời: “Ừ, tửu lượng của tôi thật sự kém.”

Hoắc Cảnh Thần cúi đầu cười, cầm ly rượu Hoắc Cảnh Dung rót lên nhấp một ngụm, tựa như đang tiếc nuối nói: “Thật là đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?” Thẩm Trường ngưng ngắc hỏi lại.

“Người bình thường không uống rượu, lúc uống say nhất định rất thú vị.” nhìn Hoắc Cảnh Thần như đã say, đến cả nét mặt cũng len lỏi một tia cảm xúc lạc lõng, “Lúc cậu uống say sẽ thế nào, khóc chứ? Hay sẽ ôm người khác không chịu buông Hoặc có lẽ, sẽ làm một chút chuyện mà bình thường sẽ không làm?”

Nói đến đề tài này, Thẩm Trường hơi xấu hổ, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Tôi không biết, chỉ là từng nghe người khác nói, lúc tôi uống say rất khó trị”

Hoắc Cảnh Thần như đang suy tư, xong lại hỏi lần nữa: “Thật sự không thử một lần?”

Thẩm Trường ngần ngại, nhìn về chờ mong ẩn hiện trong mắt đối phương, xuất phát từ sự kích thích nào đấy mà cả cậu cũng không thể lý giải, cậu gần như không do dự, vươn tay nhận lấy ly rượu trên tay Hoắc Cảnh Thần, nhìn dòng rượu màu hổ phách trong ly, cấp tốc nốc một hớp lớn.

Rượu thuận theo đầu lưỡi vào cuốn họng, trôi xuống thực quản, Thẩm Trường nhắm mắt, cổ không ho khan. Dù sao cũng là rượu mạnh, vừa vào miệng đã như bốc cháy, khiến khoang miệng và cổ họng của cậu bỏng rát, cảm giác kích thích quá mức khiến cậu cảm thấy không dễ chịu. Thẩm Trường nuốt rượu trong miệng xuống, lại tiện tay bưng ly nước lọc kê bên lên uống, xem như súc miệng tạm, cảm giác kích thích nơi yếu hầu mới dịu đi.

Cậu thấy hơi hồi hận, lại có chút cam chịu, cuối cùng thả ly rượu xuống, cúi thấp đầu. Cậu hiểu rõ, lúc cậu cự tuyệt Hoắc Cảnh Thần không hề có bất kỳ do dự nào, thậm chí cả áy náy cũng không, nhưng khi đối mặt với Hoắc Cảnh Thần, cậu phát hiện bản thân thật khó hành động theo lý trí.

. . . . Được rồi, cái ly này từng chạm qua môi của Hoắc Cảnh Thần, xem như hôn gián tiếp nha. Thẩm Trung tìm niềm vui trong đau khổ.

“Tôi phát hiện hình như tôi đoán sai rồi.” Hoắc Cảnh Thần dùng ánh mắt đầy suy tư quan sát cậu.

“Có ý gì?” Thẩm Trường ngược mắt, hoang mang nhìn về phía đối phương.

Hoắc Cảnh Thần lắc đầu, không có trả lời thẳng vấn đề của cậu, dùng lại chiêu cũ, nhẹ giọng hỏi: “Thật sự không đồng ý yêu cầu kia sao?”

Thẩm Trường hơi ngớ ra, cười khổ nói: “Bộ trông tôi giống đang cấp thiết muốn trở thành người thứ ba sao?”

“Không, nhìn cậu có vẻ rất sợ tôi.” Hoắc Cảnh Thần trả lời trôi chảy, “Sợ đến nỗi không dám thử rút tay lại, rõ ràng có can đảm từ chối Cảnh Dung, lại không dám từ chối tôi.”

Không phải sợ, là sợ bị ghét – chỉ là không nhất thiết phải nói thật, Thẩm Trường thoải mái chuyển đề tài: “Giới showbiz rất loạn, nếu như tôi cảm thấy hứng thú với chuyện này, trước đây đã chấp nhận lời mời của người khác rồi, việc gì phải chờ đến giờ. Huống hồ, dính dáng với người đã có vợ, lại càng phiền hơn.”

“Tôi chưa kết hôn.” Hoắc Cảnh Thần bình thản nói, “Thứ trên tay . . . chỉ là của vị hôn thê.”

“Việc này . . .” Thẩm Trường hơi ngạc nhiên, chẳng qua đây cũng nằm trong dự tính của cậu.

“Nói là vị hôn thê, chẳng qua cũng chỉ là đối tượng hôn ước do cha tôi an bài. Cô ấy hiện giờ đang du học ở Mỹ, ở đây cũng đang qua lại với bạn trai khác.” Hoắc Cảnh Thần giọng điệu dừng dừng, cứ như đang đề cập đến một người anh quen, cơ bản không hề quan tâm đến việc vị hôn thê ở bên ngoài tìm bạn trai.

Thẩm Trường suy nghĩ trong một thoáng, châm chước nói: “Các người Phần ai nấy chơi?”

“Trước đây vốn chưa từng chơi chung.” Hoắc Cảnh Thần đáp ngắn gọn, xong lại uống nửa ly rượu.

Uống nhanh đến vậy, chắc là say, hoặc cũng ngà ngà say. Thẩm Trường mới gom đủ dũng khí định đứng dậy tạm biệt, thì đầu vai lại trĩu nặng, một vật nặng đặt lên vai trái cậu, có thứ gì đấy chọc chọc bên gáy cậu, hơi ngứa. Đó rõ ràng là tóc Hoắc Cảnh Thần, cùng lúc ý thức được chuyện này, cậu cảm thấy tai mình nóng bừng.

“Hoắc tiên sinh?”

“Xin lỗi, để tôi dựa một lát.” giọng nói của đối phương trầm lắng, mùi rượu nhàn nhạt hòa lẫn trong từng lời nói của anh.

Hơi thở nóng rực như còn quanh quẩn bên tai, Thẩm Trùng cảm giác tim cậu sắp nhảy ra từ cổ họng rồi, đối phương bất ngờ dựa sát như vậy, nếu nói là mừng rỡ, chỉ bằng nói hoảng hồn thì đúng hơn – Hoắc Cảnh Thần lại như không hề nhận ra cậu đang căng thẳng và hoảng sợ, thậm chí còn nhẹ nhàng cọ tới cọ lui trên vai cậu.

Người này chắc chắn là đang say.

Rõ ràng hiểu rất rõ, nhưng Thẩm Trùng vẫn không kiềm chế được len lén lia mắt nhìn qua, cổ gấn từ trên gương mặt không có cảm xúc của anh tìm ra dấu vết đang giả say, chỉ không biết là do sức quan sát của cậu quá kém, hay kỹ thuật diễn xuất của Hoắc Cảnh Thần quá giỏi, bộ dạng đến cả ánh mắt cũng tỏ ra bất giác mờ mịt, hoàn toàn không giống đang giả vờ.

Thẩm Trùng như ở trong mộng, lý trí không biết bị quăng đến xó xỉnh nào, không may may suy nghĩ, vô thức vươn tay.

“Này, cậu làm gì anh tôi đây.” giọng nói lạnh lùng của Hoắc Cảnh Dung từ bên cạnh truyền đến.

Thẩm Trùng giật bắn, hồi hồn lập tức rút tay lại, dè dặt xấu hổ để giải thích: “Hoắc tiên sinh . . . hình như say.”

“Cậu không thấy lời mình rất vô nghĩa sao, ai chả thấy anh ấy đang say. Cậu định làm gì người say đó hả? Nếu muốn ức hiếp anh hay là muốn làm gì anh ấy, ít nhất cũng phải đợi anh ấy tỉnh rượu chứ.” Hoắc Cảnh Dung không mấy hài lòng nói.

Ức hiếp? Làm gì anh ta?

Sau hồi lâu, Thẩm Trùng mới chậm chạp hiểu rõ ý Hoắc Cảnh Dung muốn biểu đạt, cuối cùng sùng sờ mặt đỏ tới mang tai.

“Đỏ mặt cái gì chứ.” Hoắc Cảnh Dung hậm hực cảm râm.

“Em nói chuyện quá thẳng thắn.” Hoắc Cảnh Nghi đứng kế bên không tán thành lắc đầu, quay qua nói với Thẩm Trùng một cách khách sáo: “Chúng tôi còn bận việc, đi trước đây, anh cả đành làm phiền cậu, đưa anh ấy về nhà anh hay đi đâu đấy có thể, đều tùy vào cậu.”

Thẩm Trùng sững sốt, vội vàng nói: “Không, tôi không thân với Hoắc tiên sinh -”

Hoắc Cảnh Nghi chỉ cười đáp lại, cũng không quan tâm cậu nói gì, lời Hoắc Cảnh Dung đang bắt mắt rồi khỏi quán bar. Thẩm Trùng ngồi cứng ngắc tại chỗ, cảm giác người đang dựa vào mình khê động đây, hơi ẩm cơ thể cùng mùi rượu khiến người khác khó lòng lãng quên, càng không nói đến, nơi tiếp xúc sát rạt giữa cả hai truyền đến hơi nóng khoan khoái, khiến người ta phải lúng túng.

Bình thường cậu luôn luôn giữ vẻ ôn hòa, chưa nói đã cười, lúc này lại không cách nào cười nổi.

Hoắc Cảnh Thần thật dễ tiện. Thẩm Trùng nghĩ trong bụng như vậy. Bởi vì cậu phát hiện bản thân không cách nào từ chối anh được, nên Hoắc Cảnh Thần mới dùng loại thủ đoạn gần gũi hết mức kiểu này, chưa kể còn có Hoắc Cảnh Nghi hữu ý vô tình giúp đỡ, bản lại không dám trở mặt, hiện tại mới lâm vào tình thế quần bách thế này.

“Không cần quan tâm tôi, cậu đi đi.” Hoắc Cảnh Thần thấp giọng nói, “Đừng nghe chúng tôi nói bậy . . .” anh nói đến đây, thì lấy tay tự chống đỡ cơ thể, rời khỏi bờ vai của Thẩm Trùng, ngã ra dựa vào ghế.

“Nhưng . . .” Thẩm Trùng trong phút chốc không rõ là đối phương đang dùng kế lùi một bước tiến ba bước, hay thật sự từ bỏ cậu, suy nghĩ cực kỳ hỗn loạn, không khỏi dấy lên băn khoăn.

Nơi lúc này bị dựa vào mất đi độ nóng, dần dần lạnh đi, Thẩm Trùng đang định thuận theo ý Hoắc Cảnh Thần nói lời từ biệt, thì thấy đối phương bỏ ly rượu xuống, đứng dậy đi về phía khác. Tuy rằng đang say, nhưng bước đi của anh khá vững vàng, Thẩm Trùng cũng yên tâm, lúc đang định đi thì thấy một cậu trai ăn mặc tương đối thời trang vịn Hoắc Cảnh Thần lại, hai người đứng ở quầy bar bắt chuyện với nhau.

Từ cách nói chuyện mà phán đoán, hai người vốn không quen nhau, Hoắc Cảnh Thần nét mặt vô vị, cậu trai nói mấy câu, anh mới thỉnh thoảng đáp lại một câu, thái độ cũng không thân thiện, nhưng đối phương lại có vẻ khá nhiệt tình, lần nữa kéo gần khoảng cách giữa hai người, Hoắc Cảnh Thần cũng không cự tuyệt, thế là cậu trai càng táo bạo hơn, nụ cười trên mặt cực kỳ xán lạn, chỉ thiếu chút nữa, là gần như dán hết người lên người Hoắc Cảnh Thần.

Thẩm Trùng đứng chết trân, chỉ cảm giác cả người tê cứng, giống như hòn đá, mất đi độ nóng vốn có.

Vừa nãy còn dựa vào người cậu, say đến không nhận ra ai, nay đã đi đến nơi khác. Đêm nay Hoắc Cảnh Thần sẽ lên giường với cậu trai kia sao, chắc chắn sẽ. Thẩm Trùng cũng là đàn ông, đương nhiên nhận ra được khao khát cùng dục vọng hiện rõ dưới thái độ nhiệt tình của cậu trai, mà Hoắc Cảnh Thần tuy không tỏ ra thân thiện, nhưng từ đầu chí cuối cũng không có bất kỳ hành động nào thể hiện ý cự tuyệt hay từ chối khéo.

Vừa nghĩ tới đây, cậu liền cảm thấy không ra sao cả.

Hoắc Cảnh Thần sẵn sàng tình một đêm với người khác, lại đòi bỏ tiền bao dưỡng cậu. Cậu không rõ sự khác nhau giữa chúng, cũng không muốn nghĩ. Nhưng, sau khi hồi phục tinh thần, ánh mắt cậu lại đối diện với ánh mắt vô tình lướt qua của Hoắc Cảnh Thần, trong giây phút ấy cậu thoáng ngơ ngác.

Ánh mắt Hoắc Cảnh Thần nhìn cậu như mang theo chút tiếc nuối, nhưng cũng lẫn mấy phần thoải mái, dường như không quá cố chấp đối với Thẩm Trùng, dù có hứng thú với cậu, nhưng vẫn nằm trong phạm vi hợp lý có thể khống chế, nên Hoắc Cảnh Thần nhất định sẽ không gấp gáp ép buộc cậu đồng ý yêu cầu của anh, bị từ chối hai lần, hiển nhiên cũng sẽ cho qua, không tiếp tục dùng dần với cậu, dù sao cũng không phải đối tượng đặc biệt thích, nên dù từ bỏ cũng không phải khó chịu cho lắm.

Kiểu thái độ qua loa dứt khoát thế này khiến Thẩm Trùng cảm thấy vô cùng nóng máu.

Cậu không hề nghĩ ngợi nhiều đã đi thẳng tới chỗ Hoắc Cảnh Thần và cậu trai kia.

“Có chuyện gì.” Hoắc Cảnh Thần ngữ điệu bình ổn, thái độ khách sáo chu đáo, “Say sao? Tôi gọi người đưa cậu về.”

Cách nói chuyện của đối phương lại trở nên khách sáo vượt mức bình thường, cứ như đang đối mặt với một người quên mà không quen, giống như khoảnh khắc tựa trên vai cậu nghỉ ngơi chưa từng xảy ra, Hoắc Cảnh Thần vẫn duy trì phong độ hoàn mỹ, thái độ lịch thiệp không chỗ chỉ trích.

“Tôi không say.” cậu lơ đãng giật giật nheo nhóm trong lòng, thậm chí miễn cưỡng trừng ra nụ cười bình thản như thường.

Hoắc Cảnh Thần chưa kịp nói gì, cậu trai bên cạnh đã nhận ra sự khác lạ giữa họ, ý thức được mối nguy đến gần nên lập tức xen vào: “Anh tìm anh ấy có gì không? Chúng tôi có hẹn rồi.”

“Tôi . . .” Thẩm Trùng nhất thời nghẹn họng.

Đối phương nói đúng, rõ ràng cậu không có gì muốn nói, nhưng lại nóng đầu chạy qua đây bắt chuyện, rốt cuộc là vì gì? Cậu lại muốn nói gì với người này . . .

Cậu trai quan sát Thẩm Trùng một lượt, không chút che giấu sự khinh thường của bản thân: “Không có việc gì thì anh đi được chưa? Đừng ở đây quấy rầy chúng tôi.”

Hoắc Cảnh Thần bỏ ly rượu xuống, nhíu mày nói với cậu trai: “Đừng như vậy.”

Dù nhìn anh không có cảm xúc gì, ngữ điệu đều đều, nhưng khi cậu trai nghe thấy lại có cảm giác như vừa bị răn đe, đầu tiên là vô cùng ngạc nhiên, sau thì lập tức tỏ ra như chú chó nhỏ muốn lấy lòng chủ nhân, giọng nói nhỏ nhẹ mà khấp nép nói: “Em biết rồi, sau này sẽ không vậy nữa . . . Em đi qua kia chờ anh.”

Bởi vì ngôn từ biết điều và thái độ hối lỗi của cậu trai, Hoắc Cảnh Thần vươn tay, xoa mái tóc đủ màu đủ sắc của cậu trai xem như khen thưởng. Cậu trai lập tức mỉm cười tươi rói, bịn rịn đi tới một góc quầy bar ngồi xuống, ngoan ngoãn đợi Hoắc Cảnh Thần.

Thẩm Trùng đứng một bên chứng kiến toàn bộ quá trình, trái tim như mất đi hơi ấm.

Sau hồi lâu, cậu cố áp chế cảm giác hồi hộp và xấu hổ trong lòng, nhỏ giọng hỏi: “Tôi . . . thì không được sao?”

“Cậu không muốn, đương nhiên tôi sẽ không ép buộc.” Hoắc Cảnh Thần đáp lại rất ôn hòa.

“Không phải ý này.” Thẩm Trùng cảm giác đầu óc quay cuồng, ngọn núi lửa bị đè ép dưới đáy lòng cứ như bất thành linh bùng phát, nham thạch nóng hổi không ngừng tràn ra, đốt sạch chút lý trí cùng suy tư còn sót lại trong đầu cậu, không hề lựa lời đã thốt lên: “Tôi đang nói, nếu như chỉ đơn giản là tình một đêm, tôi không được sao?”

Hoắc Cảnh Thần không chút do dự hồi đáp: “Không được.”

Thẩm Trùng ngỡ ngàng, vô thức mở miệng: “Bề ngoài của tôi đẹp hơn cậu ta . . .” cậu đang ám chỉ cậu trai chủ động tiếp cận Hoắc Cảnh Thần.

Hoắc Cảnh Thần lại lắc đầu, “Không phải vấn đề đó.” anh dừng lại trong giây lát, cuối cùng mới thấp giọng nói: “Tôi không phải một người bạn tình tốt, điều ấy chắc cậu không biết, cũng không cần thiết phải biết. Tôi cũng sẽ có lúc cảm thấy trống vắng, thỉnh thoảng cũng muốn có người bầu bên, kiểu thỏa thuận hợp đồng lợi ích khác thích hợp với tôi, cũng không phải cố ý muốn xúc phạm cậu, cậu không muốn cũng là chuyện hiển nhiên, tôi sẽ không vì vậy mà thù hận gì cậu, cũng sẽ không mãi nhớ nhung chuyện này, cậu không cần lo lắng.”

Thẩm Trùng nghe vậy, cố nén giận hỏi: “Vậy vừa rồi anh và cậu ta là sao.” cậu biết rõ giọng điệu của mình rất hung hăng, gần như là cố tình gây hấn, nhưng giờ phút này cậu không hơi sức đâu để tâm đến nó.

“Cậu ta rất nhiệt tình, tôi cũng không ghét người như vậy . . .” Hoắc Cảnh Thần trả lời ngắn gọn không khéo, nhưng hàm ý trong ngôn từ, không ai nghe không hiểu.

Thẩm Trùng hơi do dự, cuối cùng lấy hết dũng khí, nhỏ giọng nói: “Vậy . . . xem tôi như đối tượng tình một đêm, được không?”

Hoắc Cảnh Thần không trả lời, nhưng thái độ của anh hoàn toàn biểu lộ ý từ chối. Thẩm Trùng bỗng nhiên sáng tỏ. Đại loại là Hoắc Cảnh Thần ngay từ đầu đã nhận ra, Thẩm Trùng không thành thạo trong tình ái, là một người không biết chơi, cũng không chơi nổi trò này, nên thà rằng đưa ra yêu cầu thỏa thuận lợi ích, cũng không muốn cùng cậu trải qua tình một đêm.

Tuy về lý có thể hiểu, cũng không thể nói thái độ của anh sai ở đâu, nhưng chỉ biết rằng nó khiến Thẩm Trùng cảm thấy giận dữ hòa lẫn oan ức cùng cảm tức lan tràn từ đáy lòng, cuối cùng thiêu rụi cả cánh rừng.

“Cậu Thẩm, cậu —”

Hoắc Cảnh Thần hình như định nói gì, nhưng Thẩm Trùng đã kích động giật cả vạt anh, cổ sức kéo xuống, ở trước mặt mọi người, gần như khiêu khích lấp kín bờ môi anh.

4. Chương 4

. . . . Giờ nhớ lại, tuy bản thân chỉ uống một ngụm rượu mạnh, nhưng chắc chắn là cậu đã say. Thẩm Trùng hồi tưởng đến chuyện xảy ra tối qua, không khỏi thăm ôm đầu khóc than trong lòng.

Chương Trường Bích trừng cậu, lạnh lùng nói: “Nếu biết sai, sao trước đây còn làm?”

Thẩm Trùng không lời nào để nói, không cách nào biện hộ, giống như chú chó nhỏ bị chủ nhân khiển trách mà đáng thương gục đầu xuống, cố gắng giành lấy sự thông cảm và mềm lòng của đối phương. Tiểu Đồng đứng một bên trông tình hình như thế, vội lên tiếng hòa giải: “Dù sao chuyện này cũng đã được lắng xuống, chị Chương đừng nóng mà.”

Chương Trường Bích hừ một tiếng, “Tôi cho cậu đi quán bar, là để tuyên truyền scandal của cậu và Diêu Tử Hạm, thuận tiện giành mấy mặt báo, tăng chút danh tiếng, chứ không bảo cậu đi tự làm mất mặt! Càng

miễn bàn, còn bị tụi paparazzi của mấy tuần san chụp được ảnh trong quán bar, nếu không phải có Hoắc tiên sinh kịp thời đứng ra dàn xếp vụ này, giờ cậu còn cơ hội mà ngồi ở đây hả?” cô nói đến đoạn này, đập mạnh xuống bàn.

Cô vừa nhắc đến Hoắc Cảnh Thần, sắc mặt Thẩm Trùng lúc xanh lúc đỏ, quả thật xấu hổ chết được.

Chuyện xảy ra tối qua như hiện rõ trước mắt, đầu tiên là cậu cưỡng hôn Hoắc Cảnh Thần, sau đó lôi người ta rời khỏi quán bar, chuyện tiếp theo đó nữa, hầu như có thể nói là theo lẽ thường tình . . .

Hoắc Cảnh Thần cho tài xế lái xe, thuận tiện kéo cậu ngồi vào ghế sau, căn dặn tài xế về nhà cậu trước, nhưng Thẩm Trùng lại quần lấy Hoắc Cảnh Thần không chịu buông ra, mà Hoắc Cảnh Thần cũng không tỉnh táo hơn cậu là bao, phát sinh một số chuyện thuộc kiểu say rượu làm loạn, thực ra cũng có thể hiểu.

Thẩm Trùng nhớ lại tối hôm qua mình ngồi ở ghế sau, không để ý tới tài xế ở đằng trước, một bên thì hôn tới hôn lui Hoắc Cảnh Thần, một bên thì mơ màng dựa sát rất vào Hoắc Cảnh Thần, đoán chừng khi đó cảm xúc xấu hổ của bản thân đều biết mất tăm.

Thành ra, sau đấy mời Hoắc Cảnh Thần vào nhà, hai người thậm chí còn không vào tới trong, đứng ngay huyền quan thiết tha quần quít lấy nhau . . . Chẳng qua Hoắc Cảnh Thần còn một chút lý trí, ngoài trừ hôn nhau, cũng không làm gì khác, cuối cùng đưa cậu vào tới trong nhà thì ra về.

Nhưng, sáng nay khi Thẩm Trùng tỉnh dậy, nhìn vào gương thấy trên cổ mình vẫn còn lưu lại dấu hôn, thì lập tức hiểu tất cả không phải chỉ là một giấc mộng xuân, chuyện xảy ra tối qua đều là thực, rõ ràng Hoắc Cảnh Thần không hề muốn, vậy mà cậu cứ dính lấy . . . Thẩm Trùng xấu hổ đến nỗi hận không thể lập tức mất trí, đỡ phải bị dân vật bởi hồi ức nóng bỏng này.

Tệ hơn chính là, hôm nay có công việc.

Thẩm Trùng mặt mũi sa sầm, nhớ đến kế tiếp phải tham dự họp báo, cùng Hoắc Cảnh Dung tuyên truyền cho bộ phim mới, đi thu hình cho một chương trình trò chuyện khá hấp dẫn, nhưng cậu lại cảm thấy uể oải như cây cối bị gió táp mưa sa vùi dập, đến cả sức lực để uốn thẳng lưng cũng bị cuốn bay sạch sẽ.

“Cậu tỏ thái độ gì thế hả? Mau quật dậy tinh thần coi!” Chương Trường Bích không nể tình mắng thẳng mặt cậu, “Đợi lát nữa còn phải đi họp báo, đến lúc đó sẽ có phóng viên, cậu không quên bản thân phải làm gì đấy chứ?”

“Em biết rồi.” Thẩm Trùng rầu rĩ nói.

Căn cứ theo thông tin Chương Trường Bích tiết lộ này giờ, Hoắc Cảnh Thần đã bỏ tiền mua lại số ảnh chụp cảnh họ hôn nhau trong quán bar tối qua, ít nhất điều ấy cũng giúp Thẩm Trùng có thể thở phào nhẹ nhõm phần nào.

Đa phần truyền thông hôm nay đều đang chú tâm viết vởi về scandal của cậu và Diêu Tử Hàm, trả lời phỏng vấn của phóng viên cũng cần một ít kỹ xảo, ví dụ như khi nói cố ý giấu đầu hở đuôi, hoắc chuyển hướng câu chuyện, dù sao càng tỏ ra như không có gì, họ càng cảm thấy quả thật có vấn đề, báo lá cải thì sẽ phỏng đoán thuận theo chiều hướng mà khán giả ưa thích, như vậy mới được xem là một bài hay.

Sau khi hóa trang xong, Thẩm Trùng đi tới phòng studio, ngồi xuống một góc sofa.

Hoắc Cảnh Dung đã đến trước cậu, cầm di động không biết đang xem gì, đại loại là chơi trò chơi. Thẩm Trùng không nhìn cậu ta, cũng không có hứng thú bắt chuyện, im lặng ngồi một chỗ. Phía đạo diễn hình như còn đang thương lượng gì đấy, tạm thời vẫn chưa yêu cầu bắt đầu ghi hình, Thẩm Trùng cảm thấy một trận đau đầu nho nhỏ, chân mày cau lại.

“Say?” Hoắc Cảnh Dung không nhìn cậu, có vẻ hơi hả hê nói.

Thẩm Trùng liếc nhìn cậu ta, uể oải nói: “Tửu lượng của tôi vốn không tốt.”

“Nhìn không ra cậu là người vậy đấy.” Hoắc Cảnh Dung giọng điệu quái đản, có cảm giác vô cùng lạ kỳ.

“Hả?” Thẩm Trùng không hiểu gì hết.

“Đừng nói cậu không nhớ chuyện xảy ra tối qua.” Hoắc Cảnh Dung ngược mắt lên, quan sát cậu.

Thẩm Trùng tuyệt đối không muốn thảo luận về đề tài này, nhưng Hoắc Cảnh Dung lại khẳng khái phớt lờ sắc mặt cậu, vẫn tiếp tục tự nói: “Ảnh chụp tôi cũng có xem, cậu gan lớn ghê, thật sự là khiến người khác nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Không nhịn nổi nữa, cuối cùng Thẩm Trùng cũng mở miệng cắt ngang cậu ta, “Cậu hiểu nhầm rồi, Hoắc tiên sinh.”

“Là sao.” Hoắc Cảnh Dung giương mắt nhìn cậu, hơi chút hoang mang.

“Thật ra tôi làm việc này, chỉ vì mong thu hút sự chú ý của cậu.” Thẩm Trùng thành khẩn nói, “Cậu và Hoắc Cảnh Thần rất giống nhau, tôi uống say, còn tưởng người tôi hôn là cậu thật ra tôi đối với cậu chính là tiếng sét ái tình khắc cốt ghi tâm!”

“Đủ.” Hoắc Cảnh Dung mặt hiện rõ chán ghét chặn họng cậu, trên mặt tràn trề cảm xúc khó tin lại phản cảm, “Đừng nói mấy lời kiểu đó, mắc ói quá đi, muốn nổi cả da gà. Chưa kể diễn xuất của cậu tệ hại như vậy Giả cũng giả không giống.”

“Vậy cậu cũng đừng nhắc tới chuyện đó nữa.” Thẩm Trùng liếc nhìn sắc mặt tức tối của đối phương, trong lòng lân lân cảm giác vui sướng khi trả thù.

Hai người đồng thời im lặng, sau một lúc lâu, Hoắc Cảnh Dung mới khẽ hừ một tiếng, oán trách nói: “Cậu làm gì chứ? Dám làm còn sợ người ta nói.”

Thẩm Trùng nghĩ đến những chuyện xảy ra tối qua, còn có cái ôm vững vàng của Hoắc Cảnh Thần, không khỏi mặt đỏ bừng tim đập nhanh, nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Đó chỉ là việc ngoài ý muốn.”

“Là sao” Hoắc Cảnh Dung thái độ như lấy lệ, hiển nhiên không hề tin lời của cậu.

Thẩm Trùng ngậm miệng, rõ ràng là không muốn nói.

Tuy rằng có thể viện cớ tất cả do lỗi của rượu, chỉ là việc ngoài ý muốn, nhưng bản thân Thẩm Trùng hiểu rõ hơn ai hết, lúc Hoắc Cảnh Thần đáp lại nụ hôn của cậu, bản thân cậu quả thật rất vui sướng, hơn nữa còn tham lam muốn nhiều hơn nữa. Nhưng Hoắc Cảnh Thần lại nhất mực không muốn thuận thế tiếp tục, Thẩm Trùng cũng vô kế khả thi, tới giờ, cũng chỉ có thể lừa mình dối người mà biến tất cả trở thành việc ngoài ý muốn.

Cậu hoàn toàn không cách nào phủ nhận, tối qua khi hai người ôm nhau, trong giây phút thoáng qua ấy, cậu hoàn toàn không có sức chống cự, quả thật muốn đồng ý yêu cầu bao dưỡng của Hoắc Cảnh Thần. Một đêm trôi qua, tác dụng của rượu hết, cậu hồi phục tinh táo, tuy hối hận, nhưng lại cũng mơ hồ cảm thấy may mắn vì chưa đồng ý chuyện đó.

Chẳng qua, có đôi khi cậu cũng sẽ tưởng tượng, nhờ đâu cậu đồng ý, thì sẽ ra sao nhỉ?

Đại loại sẽ giống như những người sống trong giới này, dành khoảng thời gian trống không có công việc cho đối tác, ngoại trừ trên giường, cũng phải theo đối tác đi nghỉ hay du lịch, dùng hết mọi cách lấy lòng đối tác, dựa vào đây đổi lấy nhiều cơ hội công việc, có lẽ thù lao thực tế như nhà ở xe cộ các loại, đợi đối tác chán mối quan hệ này rồi, thì biết điều không quấy rầy nữa.

Nếu vậy, hình như cũng không tệ lắm. Nếu cậu có thể thỏa mãn với mức thù lao bán thân nhận được, đồng thời không chút do dự bỏ qua nguyên tắc bản thân, vậy thì chuyện này hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì, cậu có tự tin có thể hoàn thành xuất sắc công việc này.

Chẳng qua, sự thật và tưởng tượng vĩnh viễn không bao giờ giống nhau, quả thật cậu có cảm tình với Hoắc Cảnh Thần, cũng có thể vượt xa hơn cái gọi là cảm tình Chính vì điều này, cậu mới không cách nào vờ như không từ bỏ tôn nghiêm bản thân, lựa chọn thực hiện thỏa thuận lợi ích hai bên.

Nếu như thật sự đồng ý, trong tương lai hai người chia tay, ở trong lòng Hoắc Cảnh Thần, bản thân chẳng qua cũng chỉ là một người từng vì lợi ích mà bán thân? Cậu vốn đã không phải một người xuất sắc, bởi vậy, dù chỉ một chút cũng tốt, cậu không muốn ở trước mặt Hoắc Cảnh Thần để lộ bộ dạng thảm hại hay khó khăn.

Mấy tháng sau, Thẩm Trùng bắt đầu quay một bộ phim điện ảnh, trong phim sắm vai nam phụ. Cậu đã từ bỏ việc ngồi đếm xem đây là lần thứ bao nhiêu diễn vai phụ, dù sao đếm cũng không xuể, đây là công việc được quyết định từ chừng nửa năm trước, chỉ do nam chính và nữ chính mãi chưa quyết định, nên mới kéo dài tới tận bây giờ.

Trong buổi họp báo bấm máy, Thẩm Trùng mới hay, nam chính của bộ phim đã được xác định là Hoắc Cảnh Dung, nữ chính là Diêu Tử Hạm, đều là người quen. Sở dĩ mạnh tay sử dụng người mới, phần lớn là vì mẹ của Diêu Tử Hạm – mình tính một thời hai mươi năm trước chịu hạ giá diễn một vai khách mời trong phim.

Nghĩ tới phải đóng phim chung với Hoắc Cảnh Dung, Thẩm Trùng cảm thấy áp lực rất lớn.

Công việc này không có khả năng bỏ dở, nhưng Hoắc Cảnh Dung lại khiến cậu cảm thấy phiền não, đừng nói tới Hoắc Cảnh Dung là người không dễ hòa hợp, kỳ thật ngoại trừ tính tình, Hoắc Cảnh Dung cũng không phải người xấu, giống như con mèo khó chiều, chỉ cần tỏ thái độ kiên nhẫn tiếp tục vuốt lông nó thì ổn rồi, chẳng qua, nhìn thấy gương mặt của Hoắc Cảnh Dung, Thẩm Trùng sẽ luôn luôn nghĩ đến một người, không tốt tí nào.

Thật chất Thẩm Trùng và Hoắc Cảnh Thần không thân, tính đi tính lại cũng chỉ mới chạm mặt mấy lần, cậu hoàn toàn không cần thiết phải nhớ anh, nhưng sau đêm ở quán bar, thứ cảm tình mỏng manh vì tiếp xúc thân mật mà thoáng cái tăng vọt, Thẩm Trùng cảm thấy cậu quả đúng là đàn ông, đàn ông đều là cảm thú, những cái chạm nóng bỏng tối ấy, chỉ cần hồi tưởng cũng đủ làm cậu cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Cảm giác về Hoắc Cảnh Thần rất tuyệt Thật ra thì Thẩm Trùng cũng không có kinh nghiệm nào khác, không nói được lý do tại sao, chỉ là theo trực giác của cậu thì như vậy rất tuyệt, mùi hương pha lẫn giữa mùi thuốc lá thoang thoảng và cồn, lúc hôn nhau lại thô bạo một cách bất ngờ, đem đó dường như Hoắc Cảnh Thần có chút mất khống chế, tuy rằng lúc sau phanh lại kịp thời, nhưng vào trước đấy, cái cảm xúc như muốn cắn nuốt cậu quả thật làm người khác mất đi khả năng tư duy, vừa nghĩ tới thì mặt lại nóng.

“Cậu biết không, mọi người đang đồn nhau rằng, cậu thương thầm tôi đó.” Hoắc Cảnh Dung ngồi kế bên liếc cậu, lạnh lùng mở miệng.

Thẩm Trùng vừa nghe xong, thiếu điều phun hết trà trong miệng ra, “Cậu nói bậy bạ gì đó!”

“Cậu không phát hiện hả? Cậu thường hay nhìn mặt tôi mà ngơ ngác.” Hoắc Cảnh Dung không vui nói tiếp, “Tôi không có hứng thú với chuyện cậu thích ai, nhưng tôi không muốn bị biến thành vật thay thế.”

“Tôi không có.” Thẩm Trùng vội vàng giải thích, “Đó đó, chỉ là nhất thời không kiềm lòng được” nói ra lời này, cả cậu còn cảm thấy xấu hổ, cứ như học sinh tiểu học phạm lỗi, chỉ biết quẩn bách cúi gập đầu, né tránh ánh mắt đối phương.

“Cậu thích anh tôi tới vậy cơ đấy.” Hoắc Cảnh Dung hừ một tiếng, xong lại đặt ra nghi vấn: “Nghĩ sao cũng thấy không đúng, tôi đẹp hơn anh ấy, trẻ hơn anh ấy, tại sao cậu lại không tầm tía tôi?”

“À” Thẩm Trùng nhìn cậu ta, xong quyết định không nên đả kích lòng tự trọng của cậu ta: “Tôi thích người lớn tuổi hơn mình.”

“Ừ, lý do tạm chấp nhận được.” Hoắc Cảnh Dung sắc mặt hơi dịu đi, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn tí, “Có điều phải nói thật, không cho phép cậu nhìn tôi, chưa kể mỗi lần nhìn tôi cậu sẽ ngẩn ngơ mà đỏ mặt, là đang nôn nóng cùng tôi tung scandal tình ái à.”

“Không phải! Tuyệt đối không phải!” Thẩm Trùng quả quyết phủ định thật nhanh.

Mấy tháng đến, vì công việc quay phim nên phải đi đến vùng núi của một huyện khác, hai người ở chung khác sạn, có không ít cảnh tay đôi, cần thường xuyên luyện tập lời thoại, lại không có bạn bè cùng tuổi nào khác, thành ra họ cùng từ lạ thành quen, lúc nghỉ ngơi thường hay cùng nhau giết thời gian.

Hiện tại mà nói, quan hệ của cậu và Hoắc Cảnh Dung đại loại có thể gọi là bạn bè Thẩm Trùng nghĩ vậy. Tuy Hoắc Cảnh Dung thường hay nói mấy câu oán trách cậu, khẩu khí cũng không tốt đẹp, nhưng lúc nghỉ ngơi luôn luôn chủ động tìm cậu, cứ như con mèo khó chiều, một bên dùng vuốt cào cậu, một bên chiếm chỗ ngồi của người khác, còn sai bảo người khác như đúng rồi, nhưng dù lặp lại bao nhiêu lần vẫn không khiến người khác ghét. Sống mà sống được đến nước đó, xem như đỉnh cao của thành công rồi.

Đối Thẩm Trùng mà nói, Hoắc Cảnh Dung tính tình tệ lậu nhưng hành xử thẳng thắn, tuyệt đối không khó hòa hợp.

“Nếu thích anh ấy, sao không đồng ý với anh ấy.” Hoắc Cảnh Dung hơi ngập ngừng: “Tôi sẽ không xem thường cậu đâu.”

Giờ đây khi bàn đến đề tài này, Thẩm Trùng đã có thể giữ bình tĩnh mà nói: “Cám ơn cậu, nhưng tôi tự có suy tính.”

“Tùy cậu thôi. Có điều nếu cậu nuôi ý định yêu đương nghiêm túc, thì tìm anh ấy là vô phương đấy.” Hoắc Cảnh Dung lầu bầu.

“Tại sao?” Thẩm Trùng ngạc nhiên hỏi lại.

“Từ trước đến nay tôi chưa từng thấy anh ấy yêu đương.” Hoắc Cảnh Dung giương mắt, chắc như đinh đóng cột: “Anh ấy không có hứng thú với tình yêu.”

“Đúng ha . . .”

Thẩm Trùng có chút tiu nghỉu, lại nghĩ tới đáp án này thật ra rất hợp lý. Dù sao Hoắc Cảnh Thần cũng đã có đối tượng kết hôn, chắc qua mấy năm nữa sẽ kết hôn, với gia thế của anh, đây chắc là cái hay gọi là hôn nhân thương mại, trong tình cảnh đó, Hoắc Cảnh Thần không có hứng thú với tình yêu, cũng có thể hiểu được.

Mấy tháng qua, cậu chưa một lần gặp lại Hoắc Cảnh Thần, cũng không liên lạc với đối phương, nghĩ tới có thể hiện tại chắc Hoắc Cảnh Thần đã tìm đối tượng hứng thú hơn rồi không chừng.

Tới giờ, Thẩm Trùng đã có thể tâm bình khí hòa đối diện với tình cảm của bản thân, đồng thời thử không nhớ đến Hoắc Cảnh Thần nữa. Kỳ thật cậu không quen Hoắc Cảnh Thần, cũng không rõ đối phương muốn gì, chỉ là đơn phương nảy sinh tình cảm với Hoắc Cảnh Thần, lại hy vọng được đáp lại, còn Hoắc Cảnh Thần không đáp lại cậu, cũng là chuyện thường tình.

Thẩm Trùng vốn cho rằng trái tim mình đã bình lặng như mặt nước hồ, nhưng vào một đêm của mấy ngày sau đấy, lúc ở ngoài cửa khách sạn bất ngờ nhìn thấy Hoắc Cảnh Thần, cậu lại phát giác bản thân ngay cả nói cũng không biết phải nói gì.

“Anh . . .” cậu ngơ ngác.

“Đã lâu không gặp, cậu Thẩm.” Hoắc Cảnh Thần thái độ khách sáo lại không thiếu lễ độ, “Tôi đi công tác ngang qua đây, sẵn tiện đến thăm Cảnh Dung.”

Hóa ra là đến thăm nuôi. Thẩm Trùng nghĩ vậy, đồng thời trả lời: “Cậu ấy hiện tại đi vắng rồi. Công việc hôm nay vừa kết thúc, đạo diễn tìm cậu ấy có chút việc . . . Chắc phải chút nữa mới về.”

Hoắc Cảnh Thần âm thầm nhú mày, hình như có chút rắc rối.

“Muốn đến phòng tôi đợi không?” ma xui quỷ khiến thế nào, Thẩm Trùng cũng không biết từ đâu mà bản thân có dũng khí hỏi câu này.

Hoắc Cảnh Thần hơi bất ngờ, sau lại khẽ cười, “Vậy làm phiền cậu.”

Nụ cười của anh quả thật rất đẹp. Lúc Thẩm Trùng dẫn người lên lầu về phòng, cứ nghĩ ngợi vu vơ.

Tủ lạnh trong phòng chỉ có cà phê và hồng trà đóng lon, sau khi hỏi ý Hoắc Cảnh Thần, Thẩm Trùng đặt lon cà phê ngay trước mặt Hoắc Cảnh Thần. Hoắc Cảnh Thần vừa nhìn thấy lon cà phê thì cười, “Cậu rất sợ đắng?” trên vỏ lon có ghi hàm lượng sữa hơn 50%, hiển nhiên nó rất rất ngọt.

Thẩm Trùng hơi chút xấu hổ, “Dùng tạm đi, tôi chỉ có cái này.”

Hai người không ai nói chuyện, Thẩm Trùng cảm thấy xấu hổ. Lần gặp gỡ trước, họ còn ôm hôn dưới ánh đèn mờ ảo, hiện tại lại như hai người xa lạ vừa khéo biết tên của nhau, đến cả thảo luận thời tiết cũng có vẻ lạ lẫm. Thẩm Trùng hơi do dự, giương mắt nhìn về phía Hoắc Cảnh Thần.

Hoắc Cảnh Thần cũng đang nhìn cậu, một lúc sau, bỗng anh mỉm cười, “Không nên bày ra biểu tình đó.”

“Biểu tình gì?” Thẩm Trường hoang mang.

“Tôi đã quên chuyện ngày ấy rồi, cậu cũng có thể làm thế.” Hoắc Cảnh Thần bình tĩnh nói, “Còn nữa, cậu đỏ mặt. Cậu thật sự không biết cách che giấu bản thân Dầu gì cậu cũng là một diễn viên.”

Thẩm Trường trăm triệu lần không ngờ đến Hoắc Cảnh Thần sẽ nói vậy, trên mặt như nóng bừng lên, quả thật cực kỳ xấu hổ. Bất kể là bản thân trong vô thức bộc lộ tình cảm, hay do kỹ năng diễn xuất đã tệ hại đến không ai có thể nhường bước, cả hai thứ đó đều là nỗi khổ lòng của cậu, Hoắc Cảnh Thần nói thẳng như vậy, trái lại khiến cậu không thể tiếp tục trốn tránh.

“Anh biết thì được rồi cần gì phải nói ra, cố ý xỏ xiên tôi sao?” Thẩm Trường cười cười, nói như tự giễu.

“Không phải.” Hoắc Cảnh Thần uống một ngụm cà phê, lập tức nhăn mày, bỏ lon cà phê xuống, “Nói rõ ràng cũng tốt, tôi đó tôi cũng hơi say, cậu cũng”

“Xin lỗi, còn có, cảm ơn.” Thẩm Trường cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi đó thật sự làm phiền anh rồi, xét từ mọi mặt mà nói” không chỉ quần lý đối phương, lại còn bị chụp ảnh, cuối cùng cũng là Hoắc Cảnh Thần đứng ra giải quyết rắc rối lấy ảnh về, bất kể thế nào, Thẩm Trường đều nợ anh một cậu xin lỗi và cảm ơn.

“Không cần khách sáo.” Hoắc Cảnh Thần không để tâm.

“Thật sự không cần tôi lấy thân báo đáp à?” cậu cố trấn an bản thân, nói một câu nói đùa.

“Không.” Hoắc Cảnh Thần trả lời ngắn gọn, lại suy nghĩ thêm một chút, “Như vậy không hay.”

Đối phương không nói không cần thiết, cũng không nói không muốn hay không chịu, chỉ nói không hay Rốt cuộc là không hay chỗ nào Là tình cảm của cậu, hay sự tồn tại của chính bản thân cậu, hay kiểu quan hệ này sẽ mang đến phiền phức? Thẩm Trường muốn hỏi, nhưng lại không hỏi nên lời, chỉ có thể im lặng nhìn thẳng người đàn ông trước mặt. Trên cơ bản cậu hoàn toàn không hiểu người này, nhưng bị đối phương hấp dẫn mạnh mẽ, đến cả chính cậu cũng rõ kết quả của tất cả những đồng hồ loạn này là vì cái gì.

Thẩm Trường vốn cho rằng bản thân đã có thể từ bỏ, nhưng Hoắc Cảnh Thần lại vẫn cứ xuất hiện trước mặt cậu, nỗ lực mấy tháng qua hoàn toàn thất bại trong gang tấc.

Thật sự là đáng chết. Cậu rầu rĩ nghĩ.

“Thẩm Trường, tôi ” Hoắc Cảnh Thần mới nói được một nửa, thì đột ngột im bặt.

Ánh mắt hai người rất ăn ý cùng nhìn về phía cửa sổ, thủy tinh phát ra âm hưởng va chạm rất nhỏ, chỉ qua vài giây, âm hưởng này lớn dần lên, khiến lòng người lạnh đi. Đó là động đất. Họ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời đứng dậy, nhưng không kịp, Hoắc Cảnh Thần sắc mặt thay đổi, vươn tay đẩy mạnh, Thẩm Trường bất ngờ không đề phòng, đột nhiên bị đẩy té ngã xuống đất, lại nghe bên tai vọng lên tiếng nổ, trong phòng phút chốc trở nên tối đen, cúp điện.

“Anh sao rồi?” cậu lo lắng hỏi.

“Tôi không sao.” giọng nói đối phương vẫn bình tĩnh như trong quá khứ, “Cậu chui xuống bàn, đừng nhúc nhích.”

Thẩm Trường nhảy cảm phát hiện có bất thường, trong lòng ánh lên một tia bất an, nhưng vẫn làm theo lời đối phương, chui xuống bàn, cũng không nhúc nhích. Động đất vẫn tiếp tục, so với lần tai nạn Thẩm Trường từng trải qua trong trí nhớ còn đáng sợ hơn, cảm giác như cả khách sạn đều lung lay, tệ hơn chính là, kiến trúc của khách sạn này khá cũ kỹ, những chuyện có thể xảy ra sau đây, Thẩm Trường cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Hoắc Cảnh Thần, có phải anh bị thương không?”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Thẩm Trường có chút lo lắng, ở trong bóng tối vươn tay lần mò, đầu tiên chạm phải nơi giống như mặt Hoắc Cảnh Thần, tiếp theo ngón tay truyền đến xúc cảm nóng rực ướt át, cậu thầm la không hay rồi, rút tay

lại, phát hiện chất lỏng này mang theo mùi rõ ràng, càng thấy hoảng loạn hơn, liền thanh gọi: “Hoắc Cảnh Thần? Hoắc Cảnh Thần?”

Mặc kệ cậu gấp gáp nôn nóng bao nhiêu, Hoắc Cảnh Thần vẫn không hề trả lời cậu.

5. Chương 5

Động tác gọt vỏ táo của Thẩm Trùng nhẹ nhàng, còn đặc biệt tỉa vỏ táo thành tai thỏ, sắp ngay ngắn vào hộp bảo quản, mở miệng hỏi người đang ngồi bên cạnh: “Cậu muốn ăn không?”

Hoắc Cảnh Dung trừng mắt liếc cậu, “Không thèm.”

Thẩm Trùng nghe vậy, cũng không giận, chỉ yên lặng dọn đồng vỏ táo, tiếp tục gọt trái thứ ba.

Đêm xảy ra động đất, Hoắc Cảnh Thần bị đèn rơi trúng dẫn đến bị thương, may là vết thương không nghiêm trọng, chỉ là não bị chấn động nhẹ, nghe nói chỉ cần điều dưỡng mấy ngày là có thể xuất viện.

Thẩm Trùng bắt đầu từ lúc đó, như rơi vào trạng thái khủng hoảng. Nếu không phải Hoắc Cảnh Thần kịp thời đẩy cậu ra, chắc người nằm trong bệnh viện lúc này là cậu chứ không phải anh, cơn động đất tạo thành thiên tai đối với vùng núi heo lánh, khu đô thị vì ở khá xa nên chịu ảnh hưởng tương đối nhẹ, không có xảy ra tổn thất gì đáng nói.

Cùng ngày trong khách sạn, ngoại trừ Hoắc Cảnh Thần, còn có mấy người khác cũng bị thương, chỉ là không nặng, đêm đó sau khi động đất ngừng lại, nguồn điện hồi phục, đúng lúc Hoắc Cảnh Dung quay về, hai người vội vàng gọi xe cấp cứu đưa Hoắc Cảnh Thần đến bệnh viện, tuy rằng bác sĩ bảo đảm Hoắc Cảnh Thần chỉ bị hôn mê tạm thời, sẽ mau chóng tỉnh lại, nhưng Hoắc Cảnh Dung vẫn không yên tâm, lúc thì gọi điện cho anh hai thương lượng, lúc thì lo lắng đi qua đi lại trong phòng bệnh.

Hoắc Cảnh Thần nằm trên giường bệnh, trên trán quấn đầy băng gạc, giống như đang ngủ, hơn nữa còn ngủ rất say, mặc kệ Hoắc Cảnh Dung gây ra tiếng động gì, anh cũng không động đậy. Thẩm Trùng không có việc gì để làm, nên mới ngồi yên một bên, gọt táo giết thời gian.

Sau một hồi lâu, Hoắc Cảnh Dung quay đầu lại, giọng điệu cực kỳ khó chịu nói với cậu: “Này, tay cậu chảy máu kia!”

Thẩm Trùng dờ ra, nhìn về phía tay mình, không biết bắt đầu từ lúc nào, đầu ngón tay bị rạch một đường, đang chảy máu. Cậu bỏ dao gọt trái cây xuống, cảm giác tay mình dường như đang run rẩy, kỹ thuật bếp núc của cậu rất giỏi, mấy năm gần đây chưa từng bị sự cố trong bếp, lại không ngờ rằng chỉ gọt trái cây cũng bị dao cắt trúng tay, nói ra nhất định sẽ trở thành chuyện cười.

“Cậu đừng vậy.” Hoắc Cảnh Dung nhăn mày, “Bác sĩ nói rồi, anh ấy sẽ tỉnh lại ngay mà.”

“Tôi biết.” Thẩm Trùng thấp giọng nói, “Nhưng tôi”

Cậu chợt nhớ đến trước lúc xảy ra động đất, hình như Hoắc Cảnh Thần định nói gì với cậu, thậm chí còn mở miệng gọi tên cậu. Thẩm Trùng không biết rốt cuộc lúc đó Hoắc Cảnh Thần muốn nói gì, chỉ là lơ mơ nghĩ, sau khi bị cơn động đất này cắt ngang, chủ đề kia có thể sẽ vĩnh viễn không được nhắc đến nữa. Chẳng qua giờ này ngồi ngẫm lại, lúc đó Hoắc Cảnh Thần muốn nói gì cũng không quan trọng, Thẩm Trùng sau khi trải qua chuyện này, đã quyết định đưa ra lựa chọn cuối cùng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoắc Cảnh Thần quả nhiên tỉnh lại.

Đêm hôm trước Thẩm Trùng không có gì để làm, đã ngồi gọt hết cả bịch táo, trong tủ lạnh chất đầy bảo quản đựng táo, cuối cùng do quá mệt mỏi, tùy tiện ngồi úp sấp lên giường ngủ, trợ lý nghe được tin chạy đến thì bị cậu đuổi về khách sạn báo cáo chuyện này cho đại diện của cậu là chị Chương. Không biết qua bao lâu, mãi đến lúc có một bàn tay chạm vào tóc cậu, cậu mới mơ màng có cảm giác hơi tỉnh táo, mở mắt ra.

“ . . . Anh tỉnh rồi.” cậu ngơ ngác nói.

Hoắc Cảnh Thần dựa vào đầu giường, gương mặt bình tĩnh, “Sao cậu lại ở đây?”

“Anh không sao chứ? Đầu còn đau không?” Thẩm Trùng vội vàng đứng dậy, vừa hoang mang vừa khẩn trương, “Tôi đi gọi bác sĩ tới!”

“Cảnh Dung đâu?”

“Anh đừng động đây, vết thương còn chưa lành.”

Hai người đối thoại hoàn toàn không khớp nhau, Thẩm Trùng cũng không ngại, gọi bác sĩ tới kiểm tra sơ lược, sau khi biết Hoắc Cảnh Thần thật sự không sao, trong lòng cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Lúc Hoắc Cảnh Dung đẩy cửa đi vào, thì thấy Hoắc Cảnh Thần đã mở mắt, sắc mặt nhìn sơ qua cũng không khó chịu lắm.

“Em đi quanh đây kiểm quán ăn mua bữa sáng.” cậu vừa nói vừa giơ cái túi trong tay lên nói.

Thẩm Trùng luống cuống bày cái bàn nhỏ trên giường bệnh ra, Hoắc Cảnh Dung mở túi plastic, lấy từ bên trong ra nào là bánh bao bánh trứng bánh nướng sandwich hamburg bánh muffin đủ thứ, đồ uống thì có ba loại sữa bắp, hồng trà lạnh và cà phê nóng, Thẩm Trùng thấy mà tròn tròn mắt, vô thức hỏi: “Cậu mua phần bữa sáng cho mấy người vậy?”

Nhìn chủng lượng và số lượng món, đại loại là đủ sáu người ăn.

Hoắc Cảnh Dung lâu bầu: “Cũng không phải tôi muốn ăn.” cậu cầm lên một ly hồng trà và sandwich cho Thẩm Trùng, “Đây là của cậu.” lại kéo một phần bánh bao và cà phê nóng về phía mình, “Đây là của tôi.” toàn bộ đồ ăn còn lại được đẩy tới trước mặt Hoắc Cảnh Thần, bực bội nói: “Toàn của anh ấy.”

Thẩm Trùng sững người.

Sau một lúc lâu, cậu mới hiểu tại sao Hoắc Cảnh Dung phải mua nhiều món như vậy. Hiển nhiên là do Hoắc Cảnh Thần cực kỳ kén ăn, sandwich chỉ cắn một miếng rồi thôi, bánh bao ăn hai cái, bánh trứng miễn cưỡng ăn được một nửa, cà phê thì uống hết không thừa một giọt. Hoắc Cảnh Dung không hề có phản ứng gì đặc biệt, ăn hết xúng bánh bao của mình, lại cầm lấy xúng bánh bao còn dư hơn phân nửa của Hoắc Cảnh Thần tiếp tục ăn.

“Sao cậu không ăn.” Hoắc Cảnh Thần hơi khó hiểu, “Không đói bụng?”

“Không, tôi ăn ngay.” Thẩm Trùng thần thờ cắn nuốt sandwich, chẳng hiểu vì sao, tâm tình khá phức tạp.

Đợi ba người dùng xong bữa sáng, Hoắc Cảnh Dung thu dọn hộp giấy bao bì bữa sáng bỏ vào túi plastic, mở miệng nói: “Tôi đi quảng rác.”

Hoắc Cảnh Thần hiển nhiên đối với thái độ hiếu lý lẽ của em trai nhà mình cảm thấy rất đáng khen, gật đầu. Hoắc Cảnh Dung vừa đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Hoắc Cảnh Thần và Thẩm Trùng. Cậu thấy hơi vô thố, nghĩ nghĩ, đứng dậy mở tủ lạnh, lấy ra hộp bảo quản đựng táo hình thỏ, chần chờ nói: “Ăn ít trái cây chứ?”

Trong phòng bệnh yên tĩnh, hai người cầm cây tăm, lặng lẽ ăn táo.

Tướng Hoắc Cảnh Thần ăn táo khá nhả nhặn, tốc độ cắn nuốt không nhanh không chậm, đồng thời luôn giữa tai thỏ đến cuối cùng mới ăn, không biết vì sao, đến cả hành động vô nghĩa này cũng làm Thẩm Trùng cảm thấy rất dễ thương. Cậu nỗ lực không để bản thân nhìn chằm chằm anh, nhưng đời như mong muốn, thỉnh thoảng Hoắc Cảnh Thần hơi động đây cơ thể, ánh mắt cậu lại bay qua.

“Thẩm Trùng . . .”

Cậu lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi: “Chuyện gì? Chẳng lẽ có chỗ nào khó chịu? Tôi lập tức đi gọi bác sĩ!” Cậu quả quyết đứng bật dậy.

Hoắc Cảnh Thần bất đắc dĩ cắt ngang cậu, “Không phải, cậu ngồi xuống đi.” anh dừng lại một lúc, giọng nói ôn hòa: “Cậu không cần căng thẳng như vậy, vết thương này cũng phải do cậu, không cần cảm thấy áy náy.”

“Tôi không phải áy náy.” Thẩm Trường giải thích, “Chỉ là tôi”

Chỉ là cảm thấy đau lòng. Nhưng những lời này sao cậu có thể nói ra? Bất luận thế nào cũng không thể nói ra. Trong lòng cậu cảm thấy buồn bã và mất mát vô cớ.

Hoắc Cảnh Thần im lặng nhìn cậu, Thẩm Trường đang rơi vào vòng xoáy cảm xúc diệu kỳ, năng lực suy nghĩ hoàn toàn biến mất, đợi lúc cậu bình tĩnh trở lại, mới phát hiện mình đang hôn Hoắc Cảnh Thần, động tác gấp gáp nhanh nhẹn, thậm chí không có xu hướng dừng lại, bởi vậy Hoắc Cảnh Thần bị bất ngờ không kịp đề phòng, vẻ mặt kinh ngạc.

“Cậu” Hoắc Cảnh Thần hơi giật mình, dường như lại có chút buồn cười, nhưng không hề có ý nổi giận.

“Xin lỗi.” Thẩm Trường vội vã cắt lời anh, cố gắng kiềm nén xấu hổ, lấy hết dũng khí mở lời: “Tôi muốn hỏi anh một việc, lời đề nghị mấy tháng trước bây giờ còn hiệu lực không?”

Hoắc Cảnh Thần không lên tiếng trả lời mà chỉ nhìn cậu, qua một lúc lâu, mới mang theo bất ngờ nói: “Tôi tưởng cậu không muốn.”

“Cũng không phải là không muốn.” Thẩm Trường nhỏ giọng nói, cảm giác mặt mình sắp nóng đến bốc hơi: “Chỉ là nghĩ thông suốt một chuyện, nếu như anh đã tìm được đối tượng mới, vậy xem như tôi chưa nói gì hết, thật ra tôi tôi” cậu không biết phải nói thế nào, bèn quần bách cúi mặt xuống.

Lát sau, một bàn tay sờ đầu cậu, giọng nói trầm thấp của đối phương vang lên: “Thật sự không hối hận.”

Thẩm Trường không trả lời, chỉ ra sức gạt đầu.

Tuy rằng trước đó đã nghĩ đến mọi trường hợp, đến cả phải nói gì cũng đã chuẩn bị sẵn, nhưng chuyện tới trước mắt, cậu không biết phải làm sao để giữ cho bản thân tỉnh táo. Về chuyện này, trước đây cậu từng nghĩ tới rất nhiều lần, chỉ là đột động đất ngoài ý muốn lần này đã thay đổi chủ ý của cậu.

Tuy rằng không muốn đối phương nhìn thấy bộ dáng thảm hại của bản thân, nhưng nếu như chỉ có duy nhất một cách để tiếp cận anh, Thẩm Trường cũng không còn lựa chọn nào khác. Tự tôn của cậu vốn không cho phép cậu chấp nhận chuyện này, nhưng cậu thật sự hết cách, vậy nên chỉ có thể tuân theo ham muốn của bản thân mà lựa chọn.

Tình cảm trong lòng cậu nồng cháy như ngọn lửa nhưng lại không thể bắt được, kết quả lại vì một khởi đầu thế kia mà bùng cháy lan tỏa cả cánh đồng, có lẽ đến cuối cùng sẽ bị dập tắt đến cả tro tàn cũng không còn sót lại, nhưng kỳ thật tất cả đã không còn quan trọng nữa. Vấn đề còn lại, chẳng qua lựa chọn níu kéo hay từ bỏ mà thôi, bản thân trả giá, nhận được đền đáp, thật ra rất công bằng. Cậu nghĩ vậy.

“Hai người đang làm gì vậy?” giọng nói của Hoắc Cảnh Dung hơi ngập ngừng.

Thẩm Trường lấy lại tinh thần, mới phát giác Hoắc Cảnh Thần còn đang sờ đầu cậu, nhất thời thấy xấu hổ, muốn ngồi thẳng dậy, nhưng tay của Hoắc Cảnh Thần vẫn đè lên đầu cậu, giống như đang buồn chán nên vọc tóc trên đầu cậu vậy, nói với Hoắc Cảnh Dung: “Em gọi điện cho Cảnh Nghi, chuyện trong công ty tạm thời giao cho em ấy, anh muốn nghỉ ngơi mấy ngày.”

Không biết tại sao, lúc anh nói ra câu cuối cùng, con mắt nhìn chằm chằm Thẩm Trường. Thẩm Trường mím môi, nhìn thẳng đối phương, không biết có phải do ảo giác hay không, trong đôi mắt sậm màu của đối phương toát lên ý cười như có như không, khiến cậu vô duyên vô cớ nhìn đến mất hồn.

Hoắc Cảnh Dung nhìn họ, nhăn mặt, “Hai người là” cậu dừng lại một lúc, mới tức giận nói tiếp: “Bỏ đi, dù sao cũng không phải chuyện của tôi, mặc kệ hai người.” cậu nói xong, cầm điện thoại di động đi ra ngoài gọi điện.

Vì động đất, bối cảnh quay phim xảy ra ít vấn đề, thành ra quá trình quay phim phải tạm dừng một thời gian, Thẩm Trường liền theo chỉ thị của chị Chương, quay về thành phố để nghỉ ngơi. Ngay ngày hôm sau, có người đến tìm, Thẩm Trường mở cửa cho người ta vào, trong lòng có một loại cảm giác “đúng là vậy mà”.

Người thanh niên kia nói: “Chào cậu Thẩm, tôi là thư ký của Hoắc tiên sinh, tôi họ Giang.” sau khi giới thiệu ngắn gọn về bản thân, đối phương lấy ra một phong thư, lại rút thêm một tờ danh thiếp cùng đưa

qua, lễ phép nói: “Đây là cách để liên lạc với tôi, từ nay về sau nếu cậu Thẩm có cần gì, hay có chuyện gì cần làm, đều có thể trực tiếp nói với tôi.”

Thẩm Trùng mở phong thư, phát hiện bên trong ngoại trừ thẻ tín dụng theo thường lệ, còn có một cái chìa khóa mới tinh.

“Đây là . . .” cậu mang về mặt hoang mang.

“Đây là ý của Hoắc tiên sinh.” trợ lý Giang ngữ điệu uyển chuyển, thái độ ôn hòa. “Chỗ ấy cậu cũng từng ghé qua, là nơi ở hiện tại của Hoắc tiên sinh. Nếu như cậu Thẩm thấy tiện, có thể đến bất cứ lúc nào, muốn lập tức dọn qua cũng không thành vấn đề.”

Thẩm Trùng im lặng trong chốc lát, mới hỏi: “Anh ấy đối với ai cũng vậy sao?”

Trợ lý Giang không hề thấy bất ngờ với câu hỏi của cậu, cười trả lời: “Cũng không phải. Nhận được chìa khóa này, cậu Thẩm là người đầu tiên.”

Nói vậy, bản thân cũng xem như đặc biệt? Chẳng qua chuyện này có gì đáng để vui, dù dãi ngộ có thể nào, thì suy cho cùng vẫn chỉ là quan hệ bao dưỡng mà thôi. Thẩm Trùng mỉm cười, lễ phép tiễn trợ lý Giang ra về, ngắm nghía chiếc chìa khóa kia, khóa kim loại bị cậu nắm chặt trong tay một lát thì dần dần trở nên ấm áp hơn, không còn lạnh băng như trước nữa, cậu cầm chìa khóa mà thở dài nói: “Nếu như người cũng có thể như vậy thì tốt rồi . . .”

Buổi chiều cùng này, cậu liền lái xe đến nhà họ Hoắc, mặc dù có chìa khóa, nhưng cậu không trực tiếp mở cửa, ngược lại đi bấm chuông. Ra mở cửa là người cô người hầu, Thẩm Trùng được cô dẫn vào phòng khách, thì thấy Hoắc Cảnh Thần đang ngồi trên sofa xem báo, anh bình tĩnh nhìn về phía cậu, Thẩm Trùng nhỏ giọng nói: “Tôi tới thăm anh . . .”

Hoắc Cảnh Thần mỉm cười, “Lại đây.”

Thẩm Trùng cực kỳ nghe lời, lập tức đi qua, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Cảnh Thần.

Hoắc Cảnh Thần không nói gì với cậu, chỉ là một bên vai dựa sát vào cậu, chuyên tâm đọc báo, cơ bản không hề để ý đến Thẩm Trùng. Thẩm Trùng cũng không để ý, kiềm nén căng thẳng trong lòng, cố gắng thả lỏng cơ thể đang căng cứng của mình. Nếu đã đồng ý, thì phải làm tốt bổn phận của bản thân.

Sau khi Hoắc Cảnh Thần chịu buông tờ báo xuống, Thẩm Trùng mở miệng hỏi: “Anh thích ăn gì?”

Hoắc Cảnh Thần nhìn cậu, trong mắt dường như xuất hiện cảm xúc mờ ám khó hiểu, “Cậu muốn xuống bếp?”

Thẩm Trùng ngó vết thương bên trán đối phương, giải thích: “Anh bị thương, ít nhiều gì cũng cần bồi bổ, tôi không rảnh hầm canh hầm, nhưng mấy món đơn giản thì không thành vấn đề.”

“Vậy làm phiền cậu, thanh đạm chút là được rồi.” hình như Hoắc Cảnh Thần có chút vui mừng, nhưng vì tính cách trầm lặng, chỉ ở bên khóe môi hiện lên ý cười mờ nhạt, lại bổ sung thêm một câu: “Chuẩn bị nhiều một chút, buổi tối Cảnh Dung sẽ về nhà ăn cơm, nhưng không cần để ý đến sở thích của nó, nó dễ ăn.”

Đoạn đối thoại này nghe thật giống như của hai vợ chồng già, Thẩm Trùng nhất thời thấy ngỡ ngàng, nhưng nhìn lại Hoắc Cảnh Thần vẫn bộ dáng ung dung bình thản, cậu lại nghĩ đến nó cơ bản không có gì ghê gớm, dù sao Hoắc Cảnh Thần cũng đã nói đến thế, xem chừng không có ý định giấu người trong nhà . . . Khoan đã, người trong nhà?

“Hoắc Cảnh Dung cũng ở đây?” cậu ngập ngừng dò hỏi.

“Ừ.” Hoắc Cảnh Thần đáp ngắn gọn, như có chút bất ngờ hỏi lại, “Sao vậy?”

Thẩm Trùng lắc đầu ngoay ngoáy, trong lòng lúc này không biết là mất mát ngạc nhiên hay là khó tin, đủ thứ tâm tình trộn lẫn vào nhau, ngũ vị tạp trần. Người bình thường sẽ dẫn đối tượng bao dưỡng về nhà? Dù mang về nhà, cũng sẽ để em trai mình sống chung dưới một mái nhà sao? Rất cuộc Hoắc Cảnh Thần đang nghĩ gì . . . Hay cơ bản chẳng nghĩ gì cả?

“Tuy rằng hiện tại giữa chúng ta là loại quan hệ này, nhưng nó không liên quan hệ tình bạn giữa cậu và Cảnh Dung.” Hoắc Cảnh Thần ngữ điệu xoa dịu, như đang cố gắng trấn an cậu, “Cậu không cần phải khách sáo với nó, cứ đối đãi như trước đây là được rồi, yên tâm đi, nó sẽ không nhiều lời đâu.”

Thẩm Trùng có chút hoài nghi tính xác thực của câu nói này, nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện tin tưởng gặt đầu.

Như lời Hoắc Cảnh Thần nói, vào lúc hoàng hôn, quả nhiên Hoắc Cảnh Dung về.

Đúng lúc Thẩm Trùng đeo tạp dề từ nhà bếp đi ra, Hoắc Cảnh Dung vừa nhìn thấy cậu thì ngỡ ngàng, “Sao cậu ở đây?”

“Anh mời cậu ấy đến.” Hoắc Cảnh Thần trả lời thay Thẩm Trùng.

Thẩm Trùng vốn còn cảm thấy khó xử, nhưng lại nhớ đến lời trước đây Hoắc Cảnh Dung từng nói, thế nên cảm xúc căng thẳng trong lòng cũng vơi bớt, mỉm cười nói: “Bữa tối nay do tôi chuẩn bị, nếu cậu bằng lòng, cũng có thể ăn chung.”

Hoắc Cảnh Dung nhìn Thẩm Trùng, lại quay qua ngó Hoắc Cảnh Thần, cuối cùng lạnh lùng nói với họ: “Cảnh cáo hai người, bớt liếc mắt đưa tình ở nhà đi.” nói xong, thì quay lưng bỏ lên lầu.

Thẩm Trùng hơi do dự, nhìn về phía Hoắc Cảnh Thần, “Cậu ấy . . . có phải đang giận không?”

“Không có.” Hoắc Cảnh Thần vẻ mặt chắc chắn, “Mà nếu giận thật, cũng không cần để ý tới nó, cứ bỏ mặc nó, chút nữa là hết.”

Nghe Hoắc Cảnh Thần nói vậy, Thẩm Trùng cảm thấy buồn cười, “Thật sự cứ mặc cậu ấy là được?”

“Ừ.” Hoắc Cảnh Thần bỏ tờ tạp chí trong tay xuống, thong dong nói: “Không để ý tới nó, nó sẽ tự vượt qua, nếu như cậu cẩn thận lấy lòng nó, trái lại nó sẽ được đăng chân lên đăng đầu.”

Thẩm Trùng không có anh chị em, vậy nên nhìn cách họ chung sống với nhau, luôn luôn cảm thấy thú vị. Cậu chợt nghĩ đến một việc, “Hoắc Cảnh Nghi . . . không ở đây sao?”

“Không.” Hoắc Cảnh Thần trả lời nhanh gọn, “Sao hỏi vậy?”

“Không có gì, chỉ là tò mò thôi.” không phải là Thẩm Trùng nghĩ gì, chỉ đơn thuần cảm thấy kỳ quái, Hoắc Cảnh Dung nhìn thế nào cũng không giống mẫu đàn ông sống dựa dẫm vào anh trai, nhưng không biết tại sao, hai người đều đã trưởng thành vẫn ở chung, trong lòng Thẩm Trùng không khỏi sinh nghi, nhưng không nói ra miệng.

Vào lúc cậu đang miên man suy nghĩ, Hoắc Cảnh Thần đã đi tới bên cạnh cậu, hữu ý vô tình đụng chạm cổ cậu, Thẩm Trùng ý thức được có lẽ đối phương muốn hôn cậu, lấy tay cản lại trước, mới lúng túng nói: “Chờ một chút.”

“Vì sao?” Hoắc Cảnh Thần hơi ngạc nhiên.

“Tôi . . .” Thẩm Trùng thoáng ngập ngừng, nhưng vẫn quyết định nói thật, “Trên người tôi toàn mùi dầu mỡ . . . Anh . . .”

“Tôi không ngại.” Hoắc Cảnh Thần đứng yên bất động, thậm chí còn cúi đầu, hôn lên mặt Thẩm Trùng, “Còn lý do nào khác không?” anh khê cong môi, lộ ra nét mặt như đang cười, chỉ có ánh mắt vẫn đang chăm chú nhìn Thẩm Trùng, Thẩm Trùng không chịu được, chủ động hôn đối phương.

Vì kinh nghiệm không nhiều, lúc bắt đầu cậu còn cạ vào răng Hoắc Cảnh Thần, làm đối phương thấp giọng cười, cậu xấu hổ đến nổi hai tai nóng bừng, chẳng qua về sau thì tình hình cải thiện hơn, cậu học theo động tác của Hoắc Cảnh Thần, dùng đầu lưỡi khê khê liếm răng và môi đối phương, không biết qua bao lâu, lúc được thả ra, Thẩm Trùng mới chú ý đến tay của Hoắc Cảnh Thần đã luồn vào trong áo cậu từ thuở nào, vuốt eo cậu như đang dụ dỗ.

Thẩm Trùng thiếu chút nữa như con thỏ bị hoảng sợ mà nhảy dựng lên, mặt nóng lên, tuy rằng muốn cố gắng làm bộ như không có chuyện gì, nhưng một mảnh ửng hồng dệ thường trên gò má cậu đã bán đứng chính cậu.

“Cậu thật sự rất dễ đỏ mặt.” Hoắc Cảnh Thần ghé sát bên tai cậu thấp giọng thì thầm, “Ngoại trừ lỗ tai và mặt, những chỗ khác cũng vậy chứ?”

Anh đặt câu hỏi một cách đứng đắn, trong ngữ điệu cũng không mang theo ý chọc ghẹo, nhưng Thẩm Trùng nghe thế, mặt lại càng nóng, cứ như có thể bốc cháy bất kỳ lúc nào, một chữ cũng không thể nói thành tiếng, chỉ cảm thấy người như nhũn ra, không thể động đậy. Một lát sau, mới thì thào nói: “Tôi . . . Tôi không biết . . .”

Thẩm Trùng giữ im lặng, đôi mắt sẫm màu tĩnh lặng như hồ nước của Hoắc Cảnh Thần đang gần trong gang tấc, cậu bất giác cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, ngay vào lúc Hoắc Cảnh Thần chậm rãi vươn tay về phía cậu, bầu không khí giữa hai người trở nên hết sức căng thẳng, cách đó không xa truyền đến một tiếng nói lạnh lùng: “Ê.”

Một tiếng gọi to này nhanh chóng phá tan bầu không khí vốn đang mập mờ mê ly.

Thẩm Trùng phục hồi tinh thần, vừa xấu hổ vừa quẫn bách, cũng không quan tâm đến việc trông sắc mặt lúc này của Hoắc Cảnh Thần và Hoắc Cảnh Dung, theo bản năng tìm đại một lý do, “Tôi đi nhà bếp xem sao.” rồi cứ vậy cúi thấp đầu bước vội đi, cái điệu bộ gấp gáp này, cơ hồ là chạy trốn chết.

Bữa tối đã chuẩn bị gần xong hết, nhưng Thẩm Trùng không muốn lập tức quay lại đối mặt với hai người kia, thế nên cố ý vô tình kéo dài thời gian trong chốc lát, mới cỏi tạp dễ quay về phòng ăn. Người hầu bưng hết các món do cậu chuẩn bị lên, Thẩm Trùng lễ phép nói cảm ơn, ngồi xuống vị trí bên cạnh Hoắc Cảnh Thần, cảm giác được ánh mắt của hai người đều đồng thời hướng về phía cậu, có chút lúng túng cúi thấp đầu.

“Gan lớn ghê đó.” Hoắc Cảnh Dung cầm nĩa ăn, vẻ mặt không hài lòng chọc chọc salad Caesar, dầm nát bét mấy miếng bánh mì cắt hạt lựu bên trong, “Sau này có thể đừng diễn mấy cái trò đó ở nơi công cộng không?” cậu không dám nói thẳng với Hoắc Cảnh Thần, chỉ có thể nói những lời này với Thẩm Trùng.

Thẩm Trùng cực kỳ xấu hổ, may mà Hoắc Cảnh Thần kịp thời giải vây cho cậu, “Cảnh Dung, đừng nhiều chuyện.” thái độ thản nhiên tự đắc lại không chút xấu hổ, cứ như người vừa bị em trai bắt quả tang đang hôn nhau với người khác không phải anh, nếu nói là mặt dày, chi bằng nói anh vốn không hề để tâm.

Hoắc Cảnh Dung bực tức hừ một tiếng, rồi im.

Thẩm Trùng do dự hồi lâu, cuối cùng cũng nói ra nghi vấn trong lòng mình, “Nếu không muốn thấy, sao lại ở đây?”

Hoắc Cảnh Dung nghe vậy, mắt sáng ngời, nhìn về phía Hoắc Cảnh Thần, hiềm thấy cậu nhỏ nhẹ gọi một tiếng: “Anh ”

Hoắc Cảnh Thần ngay cả nhìn cậu cũng lười, chỉ thản nhiên nói: “Không được.”

Sau đấy Hoắc Cảnh Dung lập tức thất vọng dờn tầm mắt, hung hăng trừng Thẩm Trùng. Thẩm Trùng cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn có phần hiếu kỳ, liền mở miệng hỏi: “Vì sao không được?”

“Nó còn nhỏ.” Hoắc Cảnh Thần trả lời ngắn gọn.

Hoắc Cảnh Dung nhất thời không nhận được, phản bác: “Em đã trưởng thành rồi! Em cùng tuổi với Thẩm Trùng!”

“Cậu ấy cũng còn nhỏ.” Hoắc Cảnh Thần đặt dao nĩa xuống, nhìn về phía Hoắc Cảnh Dung, nét mặt thể hiện rõ không được phép cãi lại, “Chủ đề này dừng lại tại đây, em không cần nhắc lại chuyện dọn ra ngoài, giờ để anh yên tĩnh dùng cơm.”

Hoắc Cảnh Dung giờ phút này nhìn mềm mại như bánh gato nướng thiếu lửa, hoàn toàn mất hết nhuệ khí, chỉ thiếu ừ rử nằm ườn ra bàn ăn. Thẩm Trùng cảm thấy buồn cười, quyết đoán đổi chủ đề, trò chuyện với Hoắc Cảnh Dung: “Có muốn uống canh không? Đã hầm một lúc rồi, mùi vị chắc cũng được.”

Hoắc Cảnh Dung được cậu đối xử tử tế, cũng không tiếp tục tỏ ra tự cao tự đại, uống mấy muỗng canh. Tuy trong không có vẻ gì là thỏa mãn, nhưng cũng uống sạch chén canh, với các món còn lại cũng ăn hết, đúng như Hoắc Cảnh Thần nói, cậu quả thật rất dễ nuôi. Hoắc Cảnh Thần thì ngược lại, tuy Thẩm Trùng

có sự tự tin nhất định đối với trình độ nấu nướng của bản thân, nhưng lúc đối mặt với thực khách kén ăn, không khỏi vẫn bị dă kích.

Salad với canh chỉ ăn một nửa, sò điệp sốt bơ không hề đụng tới, soup nấm truffle ăn mấy miếng, gà nướng thảo mộc được hai cục, khoai tây nghiền dứt lò lại ăn hết, súp lơ và cà rốt dùng để trang trí không hề động đến, caramel crème brulee chỉ ăn mỗi lớp caramel ở trên, sau đó thì thôi.

Quả là một người kén ăn. Thẩm Trùng nghĩ bụng. Cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cũng không rất bất ngờ, chỉ âm thầm ghi nhớ những thứ Hoắc Cảnh Thần hoàn toàn không ăn, đồng thời nhẩm tính trong lòng.

6. Chương 6

“Miễn cưỡng chấp nhận được.” Hoắc Cảnh Dung dùng khăn ăn lau miệng, bàn ăn trước mặt thì lại sạch bách, thẳng thắn nói: “Tính ra cậu hợp làm đầu bếp hơn diễn viên đấy.”

“Cậu quá khen.” Thẩm Trùng khiêm tốn trả lời.

“Không, tuyệt đối không quá, tôi đang nói lời thật lòng.” Hoắc Cảnh Dung hần học nói, “Diễn xuất của cậu hoàn toàn tương phản với tay nghề của cậu, rốt cuộc thì tại sao cậu lại gia nhập giới này vậy? Rõ ràng nhìn cậu chả có tí hứng thú hay nhiệt tình nào đối với diễn xuất, dựa theo tình cảnh của cậu hiện tại, tôi thấy không bằng mau chóng bỏ nghề này đi mở nhà hàng còn hơn.”

“Sao cậu biết tôi không mở nhà hàng?” Thẩm Trùng hiềm khi tỏ ra không phục như vậy, vô thức cự lại.

Thực tế bản thân cậu cũng biết mình không thể trụ lâu trong nghề này, mấy năm trước đã bắt đầu đầu tư nhỏ, dù hiện tại thực sự cắt hợp đồng với công ty, về mặt cuộc sống cũng không thành vấn đề. Chỉ là cậu đã quen với lối sống và làm việc như vậy, cũng chưa hết hợp đồng, nên cứ việc sống qua ngày thế thôi, dù sao cũng không ai kỳ vọng cậu có thể bùng nổ tỏa sáng, đến cả cậu cũng không cảm thấy mình có triển vọng gì trong cái nghề này.

Chẳng qua không cần Hoắc Cảnh Dung phải thẳng thừng vậy, thế nên cậu nói năm ngoái cậu vừa đầu tư mở một nhà hàng, nói Hoắc Cảnh Dung có cơ hội thì đến ủng hộ. Nhưng, mới nói được phân nửa, thì Thẩm Trùng cứng người. Một tay của Hoắc Cảnh Thần, không biết bắt đầu từ lúc nào, đã lặng lẽ đặt lên đùi cậu, cũng không có động tác đặc biệt gì, chỉ đơn giản đặt lên đấy. Hoắc Cảnh Thần không nhìn cậu, một tay cầm muỗng, giống như đang giết thời gian, chọc nguây món tráng miệng còn dư.

Hoắc Cảnh Dung không để ý tới dị trạng của họ, vẫn tiếp tục nói: “Diễn xuất tệ lậu như vậy, sao không tham gia một khóa học bồi dưỡng? Cậu có biết, ở sau lưng cậu người ta toàn gọi cậu là bình hoa không.”

Thẩm Trùng nuốt nước miếng, cảm nhận độ ẩm do bàn tay kia mang đến, miệng lưỡi khô khốc, như mất hồn nói: “Tôi Lúc đó vốn chỉ tham gia một buổi chụp hình quảng cáo, xem như đi làm thêm, cũng không phải thật sự có hứng thú với nghề này, về sau vào nghề hoàn toàn là ngoài ý muốn”

Hoắc Cảnh Dung sau khi nghe mấy lời này, lập tức lộ ra vẻ mặt hoàn toàn cut hứng, “Nếu không có hứng thú, cậu còn đóng phim điện ảnh làm quái gì? Không bằng bỏ nghề sớm đi, đỡ lãng phí thời gian.” giọng điệu cậu ta tỏ rõ hà khắc, dường như rất chướng mắt thái độ sống nước chảy bèo trôi tới đâu hay tới đó của cậu.

Dưới mặt bàn, Thẩm Trùng nhẹ tay đè lại bàn tay đang đặt trên đùi mình, cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh: “Dù sao cũng chỉ là công việc, tôi không giống cậu, biến hứng thú thành sự nghiệp.”

Thái độ Hoắc Cảnh Thần ung dung, cứ như bàn tay không cam chịu bị hất hủi dưới bàn thật chất không phải của anh, ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường nói với Hoắc Cảnh Dung: “Em có tư cách gì nói cậu ấy. Không nghĩ lại xem Cảnh Nghi đã giúp em làm bao nhiêu chuyện.”

Hoắc Cảnh Dung bị nói vậy, cũng không thốt thành lời, thế là thẹn quá hóa giận nói với người hầu đứng bên cạnh: “Đi pha cà phê, cho thêm đá!” kết thúc chủ đề một cách cộc cằn.

Sau khi kết thúc bữa tối, Hoắc Cảnh Dung đứng đứng bỏ lên lầu, về phòng riêng.

Thẩm Trùng đi theo sau Hoắc Cảnh Thần, tới một gian phòng rộng rãi, không giống phòng sách, ở giữa phòng có đặt một cây đàn dương cầm. Thẩm Trùng đang lúc hoang mang, lại nghe Hoắc Cảnh Thần nói: “Tầng này là của tôi, phòng đối diện là phòng ngủ, cậu có thể đi tắm trước, trong ngăn tủ có đầy đủ đồ dùng.”

Cậu có hơi căng thẳng, liền nghe theo lời Hoắc Cảnh Thần, đi tới phòng đối diện, cũng không có hơi sức quan tâm bày trí trong phòng, nhanh chóng vọt thẳng vào nước nóng tắm tấp, sau đó lấy máy sấy sấy khô tóc. Vì không có quần áo thay sau khi tắm, nên cậu mở tủ lấy luôn cái áo choàng tắm màu xanh đen, đó là cái size nhỏ nhất của Hoắc Cảnh Thần, cậu mặc vào lại có hơi thùng thình, chỉ đành cột chặt dây áo, rồi rời khỏi phòng, trở về phòng đàn đối diện.

Hoắc Cảnh Thần đang đàn dương cầm, không phải những bản nổi tiếng thường hay nghe, giai điệu không thể nói là dễ nghe, thậm chí nghe còn có chút khô khan nhạt nhẽo, một lát sau, anh kết thúc bản nhạc, Thẩm Trùng đoán không biết cậu có nên vỗ tay khen ngợi không, đến cuối cùng đành đứng im lặng ở cửa.

“Chỉ là một bản luyện tập thôi.” Hoắc Cảnh Thần không quay đầu lại, ngữ điệu bình ổn, “Luyện đàn từ nhỏ, đã quen mỗi ngày dành ít thời gian để luyện tập.”

“Thực sự là Nhìn không ra.” cậu có hơi ngạc nhiên.

Thẩm Trùng vốn tưởng người như Hoắc Cảnh Thần, dù có là tiêu khiển, cũng sẽ là những lựa chọn nhàn nhã xa hoa hoặc khiến người bất ngờ hơn, có thể như phẩm rượu hay cưỡi ngựa, hoặc lái xe thể thao lên núi hóng gió, không ngờ đến anh lại tốn thời gian vào việc luyện đàn dương cầm, quái ở chỗ, trông Hoắc Cảnh Thần chẳng có vẻ gì là đặc biệt hứng thú với âm nhạc.

“Tốn một khoảng thời gian cố định để làm một việc cố định, có thể giúp đầu óc bình tĩnh.” Hoắc Cảnh Thần nói như đang giải thích.

Thẩm Trùng không sao thấu hiểu được, nhưng lại không biết phải tiếp lời thế nào, nên chỉ im lặng gật đầu.

“Để rèn luyện tính tình, người nhà yêu cầu chúng tôi bắt đầu học một loại nhạc cụ từ thuở nhỏ. Tôi học được cách giữ kiên nhẫn trong quá trình luyện tập, tính tình cũng được mài giũa bình tĩnh hơn, còn Cảnh Dung thì tiêu phí hết mớ kiên nhẫn vốn đã không nhiều nhận gì của nó, cho nên hiện giờ mới trở nên bộp chộp vậy đấy.” Hoắc Cảnh Thần khá tiếc nuối nói, “Nó khi bé rất ngoan.”

Hoắc Cảnh Dung nhìn không giống kiểu người có thể ngồi hàng giờ liền trước đàn dương cầm. Điểm ấy Thẩm Trùng sâu sắc đồng cảm. Nhưng, cậu chợt nghĩ đến một chuyện, không thèm suy nghĩ đã gốc gác lên tiếng hỏi: “Hồi nãy lúc dùng cơm, sao anh lại để tay lên đùi tôi?”

“Vì cậu rất quá đáng.” ngón tay Hoắc Cảnh Thần trên phím đàn chợt dừng lại, gương mặt đứng đắn, như mang theo chút trang nghiêm, tỏ ra như không khép lại cuốn cảm phổ cũ, thấp giọng nói: “Tôi ở ngay bên cạnh, nhưng cậu chỉ lo trò chuyện với Cảnh Dung.”

“Tôi không phải” Thẩm Trùng chưa từng trông đợi nghe được câu trả lời như vậy, trong lòng cậu cảm thấy loạn.

Hoắc Cảnh Thần đứng dậy, đi tới bên cạnh Thẩm Trùng, cầm một đầu dây áo choàng tắm, hình như nghĩ tới điều gì, nên đổi chủ đề, “Không mặc gì ở trong?”

Thẩm Trùng có hơi bối rối, nhưng vẫn gật đầu, thành thực thừa nhận.

“Vậy thì tốt.”

Hoắc Cảnh Thần đột nhiên mỉm cười, như đứa trẻ đầy lòng chờ mong tháo dây gói quà Noel, bao nhiêu mong đợi bao nhiêu hào hứng kéo dây áo tắm xuống, sau đấy, cậu phối hợp với động tác của anh, để áo tắm bằng bông trượt xuống đất, cơ thể xích lô của Thẩm Trùng xuất hiện trước mắt Hoắc Cảnh Thần, nhìn không sót thứ gì.

Thẩm Trùng thấy xấu hổ, nhưng vẫn cố lấy hết can đảm, đứng thẳng lưng, ánh mắt Hoắc Cảnh Thần di chuyển một cách mờ ám trên người cậu, Thẩm Trùng chỉ cảm thấy mặt mình đang cháy phừng phực, đầu

ngón tay run nhẹ, tứ chi như nhũn ra, mắt tự nhiên đến cực độ, cứ như phải đứng thẳng thế nào cũng đã quên sạch.

“Tôi không nhìn lầm.” giọng Hoắc Cảnh Thần trầm thấp, thậm chí nghe như khàn khàn, khe thở dài nói: “Cậu quả nhiên rất đáng yêu.”

Đáng yêu?

Đáng yêu chỗ nào?

Thẩm Trùng cơ bản không dám xác nhận xem đối phương đang nhìn bộ phận nào trên người cậu, ánh mắt nóng rực của Hoắc Cảnh Thần làm người cậu cứng đờ như tượng đá, không rõ là do sợ hãi hay do không khí lạnh xung quanh, trên lưng nổi một tầng da gà, đến một chữ cũng không thốt nên lời, như hoàn toàn đánh mất khả năng ngôn ngữ.

“Cậu đang run.” Hoắc Cảnh Thần bình tĩnh như thường, cũng không đến gần hơn, cũng không có hành động gì khác, giữ một khoảng cách, ánh nhìn như đang xem xét, “Lạnh lắm sao? Hay . . . sợ?”

Thẩm Trùng nuốt nước bọt, miệng lưỡi khô khốc, nhỏ giọng nói: “Đừng nói nữa.”

Cái này không cùng cấp độ với mấy thứ như ôm hôn, cậu không có bất kỳ kinh nghiệm gì nên cơ bản không biết phải làm sao. Miễn nói đến vụ Hoắc Cảnh Thần đang quần áo chỉnh tề, còn cậu thì trần như nhộng, cảm giác bị một người đàn ông không chút giấu giếm dùng ánh mắt thưởng thức quan sát cơ thể xích lô quả thật lạ lẫm, cậu nhẩn nại ham muốn xoay người bỏ đi, im lặng nhìn ngón chân trần trụi của mình.

“Thẩm Trùng.” Hoắc Cảnh Thần gọi tên cậu, “Lại đây.”

Giống như cuối cùng cậu cũng bình tĩnh từ trong lúng túng vô hạn, Thẩm Trùng khựng lại một lúc, rồi vẫn nghe theo lời đối phương, đi về phía Hoắc Cảnh Thần. Ánh mắt Hoắc Cảnh Thần vẫn đặt trên người cậu, Thẩm Trùng đã sống dưới ánh đèn nhiều năm, vốn đã quen với cái nhìn ái mộ hoặc nhiệt liệt của người ngoài, nhưng ánh mắt của Hoắc Cảnh Thần lại khiến cậu rất rất mất tự nhiên.

Bước chân của cậu rất chậm, tốn rất nhiều thời gian mới đến cạnh Hoắc Cảnh Thần. Trên mặt Hoắc Cảnh Thần không có biểu hiện gì rõ ràng, chỉ có khóe môi hơi cong tiết lộ tâm trạng khoái trá như có như không, dường như đang vô cùng hưởng thụ bộ dạng quần bách và xấu hổ này của cậu. Đúng là một người xấu xa. Thẩm Trùng nghĩ vậy, nhưng dù có xấu xa, cậu cũng không cách nào cảm thấy phản cảm được.

Thẩm Trùng im lặng cúi đầu, vì đoán trước chuyện sắp xảy ra tiếp theo mà cố gắng kiềm nén căng thẳng dưới đáy lòng.

Hoắc Cảnh Thần vươn tay ra, không chạm vào người cậu, ngược lại vuốt ve lỗ tai và má cậu, sau đó áp sát lại, ghé vào bên tai cậu thấp giọng hỏi: “Cậu thích ở đây, hay về phòng ngủ?”

Thẩm Trùng hơi sững sốt, mau chóng đưa ra lựa chọn, “Phòng ngủ.”

Tuy rằng đã hạ quyết tâm phối hợp với Hoắc Cảnh Thần, nhưng đối với người lần đầu tiên không có kinh nghiệm như cậu mà nói, Thẩm Trùng cho rằng chọn phòng ngủ trông có vẻ ổn hơn. Đương nhiên, nếu Hoắc Cảnh Thần khẳng định muốn ở đây, cậu cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn, vậy nên đối với sự quan tâm của đối phương khiến cậu ít nhiều thấy cảm kích.

Hoắc Cảnh Thần như cười một tiếng, cầm tay cậu, “Đi theo tôi.”

Thẩm Trùng ngờ ngác bị anh dắt đi, hồi sau mới ý thức được bản thân đang lơ đãng, nhất thời cấp bách hô to: “Đợi một lát ”

Đối phương gần như nhặt áo tẩm lên cùng lúc với Thẩm Trùng nói, nghe vậy có hơi ngạc nhiên quay đầu lại. Mãi đến lúc đối phương khoác áo tẩm mềm mại lại cho cậu, Thẩm Trùng mới phát hiện hình như cậu đã có hiểu lầm không đáng, trong khoảng thời gian ngắn, cơ hồ muốn độn thổ.

Hoắc Cảnh Thần mỉm cười nói với cậu: “Yên tâm, tôi không có hứng với trò này, cũng không có ý định để người khác thấy bộ dạng này của cậu.” anh thoáng dừng lại, nhưng đang suy tư, “Nhưng nếu chỉ nghe được tiếng thì lại khác. Không biết cậu sẽ phát ra thanh âm thế nào?” anh hỏi rất nghiêm túc, như đang tự hỏi không biết thứ nhạc cụ xa lạ này sẽ phát ra âm sắc thế nào.

Sẽ phát ra âm sắc thế nào, đương nhiên được quyết định bởi người diễn tấu. Chỉ là Thẩm Trùng nói không nên lời, cuối cùng đành phải xấu hổ lắc đầu, “Tôi . . . Tôi không biết.” cậu muốn nói lại thôi, cuối cùng cố lấy hết dũng khí để nói: “Tôi không có kinh nghiệm, nên . . .”

“Nên?” Hoắc Cảnh Thần như rất hào hứng nhìn cậu.

Cậu như bị nóng đầu, nói không lựa lời: “Tôi . . . Tôi sẽ cố gắng.”

Ngay sau đó Hoắc Cảnh Thần lại bật cười, cũng không phải kiểu cười nhẹ nhàng kiềm chế, mà là thật sự cười thành tiếng. Đoán chừng anh hoàn toàn không ngờ Thẩm Trùng sẽ nói ra những lời này, nên cảm thấy bất ngờ, lại cảm thấy thú vị, tuy rằng cười khá thoải mái, nhưng không phải mang ý cười nhạo. Thẩm Trùng không được tự nhiên đứng trân tại chỗ, rồi lại cảm nhận xúc cảm nóng rực xa lạ trên má là Hoắc Cảnh Thần gần như hứng chí nhất thời hôn lên má cậu.

“Tôi cứ nghĩ cậu sẽ nói, vì là lần đầu tiên, hãy dịu dàng với cậu.” Hoắc Cảnh Thần nhin cười, vẻ mặt ung dung, “Cậu thật sự làm tôi bất ngờ.” hình như anh còn muốn nói gì, nhưng không còn bất kỳ âm thanh nào ra khỏi miệng, chỉ bình tĩnh nhìn Thẩm Trùng.

Thẩm Trùng không biết nói gì, sau một lúc lâu, mới do dự nói: “Không dịu dàng cũng không sao.”

“Tại sao?” Hoắc Cảnh Thần đối với lời nói của cậu hiển nhiên hơi bất ngờ, “Cậu thích kiểu bạo lực một chút?”

“Không phải.” Thẩm Trùng lắc đầu, cảm xúc nồng cháy lại ngại ngần dưới đáy lòng như bị tạt nước lạnh, hóa lạnh trong giây lát, nhịp tim thôi thúc cũng dần dần lấy lại nhịp, cậu suy nghĩ một lúc, bình tĩnh và khéo léo nói: “Tôi không biết anh thích kiểu nào, nhưng tôi sẽ cố hết sức, anh cũng không cần để ý tới tôi quá . . . Chính là vậy đấy.”

“Cậu thật sự rất đáng yêu.” Hoắc Cảnh Thần nói.

“Dù sao tôi cũng là một người đàn ông . . .” Thẩm Trùng buồn bực nói.

“Không phải, cậu không hiểu ý tôi.” Hoắc Cảnh Thần bật cười, “Cậu càng ngoan ngoãn nghe lời, lại càng làm người khác muốn khi dễ cậu . . . điều đó chắc cậu rõ hơn tôi.”

Thẩm Trùng nghe hiểu ý anh, nên càng thấy xấu hổ hơn. Đây là đang ve vãn à? Nhưng cậu cơ bản không biết nên tiếp lời thế nào, cũng không biết trả lời thế nào, chỉ đành cúi gục đầu.

Sau một khoảng không im lặng, Hoắc Cảnh Thần bỗng nói: “Chẳng thấy cậu cười bao giờ.”

Thẩm Trùng ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Lúc ở trên TV, cậu luôn luôn mỉm cười.” Hoắc Cảnh Thần như thấy đáng tiếc, lại có chút khó hiểu, “Ở trước mặt tôi thì rất căng thẳng . . . Sợ tôi vậy à?”

Không phải sợ, là thích. Cho nên mới căng thẳng mới mất tự nhiên, như dây đàn kéo căng có thể đứt bất kỳ lúc nào, đến cả mỉm cười nói chuyện tự nhiên cũng không làm được. Nhưng lời này nói sao cũng không thốt ra miệng được, Thẩm Trùng cũng không tin Hoắc Cảnh Thần thật sự không hề phát hiện, cho nên cậu hơi sững sờ trong giây lát, giống như cố trốn tránh đề tài này, chủ động ngắt đầu hôn đối phương.

Hoắc Cảnh Thần có thể đã quen với chuyện này, tựa vào đầu giường, vẫn điệu bộ ung dung.

Thẩm Trùng có hơi do dự, nhưng vẫn thuận theo cởi áo tắm, chậm chạp trèo lên giường. Hoắc Cảnh Thần nắm cổ tay cậu dùng sức kéo, Thẩm Trùng ngã về phía trước, cả mặt vùi ngay bụng dưới đối phương, cậu ngó người, ánh mắt thất thố, thứ ngay yếu hầu cậu, cậu biết rõ nó là gì, nhưng cậu không biết phải làm gì.

Hoắc Cảnh Thần cũng không nói gì, chỉ nhìn thẳng cậu.

Thẩm Trùng cố lấy dũng khí, dùng mặt cọ cọ vật cứng giữa hai chân đối phương, cảm giác mặt mình như nóng lên, nhưng cũng không dám chuyển tầm nhìn, một bên nhìn chăm chăm Hoắc Cảnh Thần, một bên thử dùng tay vuốt ve nơi đó. Hoắc Cảnh Thần phát ra một âm thanh như thở dài, hai tay để bên cạnh, vẫn không hề có ý định nhúc nhích.

Cậu cắn răng, đưa tay cởi quần lót của đối phương, chỉ là ngón tay run lẩy bẩy, lần mò hồi lâu, khó khăn lắm mới tìm được. Thắm Trùng hơi chần chờ, cách quần lót liếm nhẹ lên bộ vị kia, không phải do cậu không muốn liếm tính khí của anh, chỉ là căng thẳng quá, nên hơi lúng lúng.

“Thắm Trùng,” cuối cùng Hoắc Cảnh Thần cũng mở miệng, “Được rồi.”

Thắm Trùng lập tức nghĩ rằng bản thân làm không tốt, hoặc khiến đối phương cảm thấy khó chịu, thế nên lật đặt ngược đầu lên, hấp tấp nói: “Đợi chút, tôi . . .”

“Đừng vội, từ từ sẽ được.” Hoắc Cảnh Thần nhẹ nhàng vuốt mặt cậu, trên gương mặt hơi kiềm nén hiện lên chút dịu dàng, “Cậu không cần căng thẳng vậy đâu.”

Bị anh nói vậy, kỳ lạ là Thắm Trùng lại cảm thấy chột dạ, nhưng căng thẳng trong lòng quả thật thoáng cái tiêu tan theo lời anh. Cậu ngoan ngoãn ngồi thẳng dậy, cổ trấn an bản thân mỉm cười, ngập ngừng nói: “Xin lỗi, tôi không hiểu biết lắm . . . Anh dạy tôi đi.”

“Không cần căng thẳng, cũng không cần xin lỗi.” Hoắc Cảnh Thần nói đến đây, thấp giọng cười. “Cậu nằm xuống trước đi, để đẩy tôi làm.”

Bỗng nghe được câu “Để đẩy tôi làm”, Thắm Trùng thở phào nhẹ nhõm, dựa theo chỉ đạo của đối phương nằm xuống giường, cơ thể trần trụi chìm trong chăn nệm mềm mịn, cậu không khỏi ý thức được, đây là nơi mỗi đêm Hoắc Cảnh Thần dành khoảng thời gian dài để ngủ, một khi có suy nghĩ này, trong đầu sẽ bắt đầu nghĩ đến trên nệm giường trên gối đầu dường như đều thoang thoang mùi hương giống đối phương, tức tim đập như trống.

Hoắc Cảnh Thần đứng xuống bên giường, từ tốn cởi hết đồ trên người, đầu tiên là áo sơ mi, tiếp theo là quần, đợi đến lúc đối phương cởi sạch, Thắm Trùng đã hoàn toàn thất thần, ngơ ngác nhìn cơ thể của Hoắc Cảnh Thần, không thu về ánh mắt gần như gàn dở vô lễ.

Anh lớn hơn Thắm Trùng năm sáu tuổi, cơ thể cũng không mất đi độ co dãn mà lỏng lẻo như những người đồng trang lứa, tuy không thể tính là cường tráng, nhưng cũng có thể nói là rắn chắc, chắc phải rèn luyện thường xuyên, da không sạm, độ sáng bóng khá đồng đều, Thắm Trùng nhìn cái bụng bằng phẳng của đối phương, phần lông không dày không thưa, khí quan giữa hai chân, không khỏi xấu hổ cụp mắt xuống.

Hoắc Cảnh Thần bình tĩnh và thản nhiên đi đến bên cạnh, bắt đầu hôn cậu. Mãi đến lúc nụ hôn đầu tiên được đặt xuống môi, Thắm Trùng mới hoàn hồn, bờ môi nóng bỏng của anh lẫn quần bên gáy như đang một nụ hôn sâu, Thắm Trùng chần chờ trong một thoáng, vươn tay ôm lấy đối phương, những cái đụng chạm xa lạ từ đôi tay của cậu. Bởi vì không quen, khi dùng sức cũng rất cẩn thận, dường như sợ khiến đối phương thấy khó chịu.

Một chốc sau, Hoắc Cảnh Thần phát ra một tiếng rên, Thắm Trùng cảm thấy không đúng lắm, vội vã ngược đầu nhìn, sau khi nghe được âm thanh trầm thấp truyền ra từ yết hầu của anh, mới ý thức được hóa ra đối phương đang nhịn cười.

“Xin lỗi.” Hoắc Cảnh Thần suy nghĩ một chốc, thẳng thắn thừa nhận: “Cậu làm tôi . . . hơi nhột.”

Thắm Trùng ngớ ra, cảm thấy tất cả dũng khí khó khăn lắm mới tập hợp được đã hoàn toàn bay biến, trong lòng hơi chán chường, áy náy nói: “Xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi.” Hoắc Cảnh Thần ngược lại không hề có vẻ mất hứng, chỉ mỉm cười, nói: “Tôi không cho rằng cậu tệ . . . Như vậy cũng được.”

Thắm Trùng kiềm nén cảm giác xấu hổ, gục đầu nói: “Hoắc tiên sinh . . .” cậu vừa cất tiếng, lập tức dừng lại.

Mãi đến lúc này, cậu mới phát hiện cách xưng hô của bản thân hình như hơi khác thường. Đầu đã xích lõa nằm trên giường rồi, còn xưng hô với đối phương một cách lễ phép khách sáo như vậy, nghĩ sao cũng thấy khá buồn cười. Cậu còn đang đắn đo, thì chợt nghe Hoắc Cảnh Thần thấp giọng nói: “Gọi tên tôi.”

“Cảnh . . . Cảnh Thần.” Thắm Trùng ngoan ngoãn gọi, nhưng vẫn không giấu được sự xa cách không quen trong giọng nói.

“Ừm.” Hoắc Cảnh Thần như đang trấn an, đáp lại bằng giọng nói trầm ấm, xong tiếp tục: “Cậu không cần phải cẩn thận như vậy, tôi không sợ đau, mạnh tay hơn cũng không sao.”

Cậu nghe theo gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Ngay sau đấy, Hoắc Cảnh Thần vươn tay cầm hạ thân của cậu, Thẩm Trùng cứng người, cảm nhận bàn tay thành thạo của đối phương xoa nắn hạ thân cậu, tính khí vốn vì căng thẳng quá mà mềm nhũn gần như cứng lên ngay trong giây phút đối phương chạm tay, như bị mở đúng chốt không nên mở, cương đến mức đau nhức, tính khí trường đồ bao bọc bởi bàn tay có khớp xương rõ ràng của Hoắc Cảnh Thần, trên mặt Thẩm Trùng ửng đỏ, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Đó là đôi tay mới ban nãy còn đàn dương cầm, giờ lại đang giam cầm lấy cậu

“Cậu rất hưng phấn.” Hoắc Cảnh Thần như đang ngẫm nghĩ, ngữ điệu bình ổn như thể hai người đang đàm luận về thời tiết, “Rất cứng.”

Nguyên nhân hưng phấn như thế hoàn toàn là do đối tượng, nhưng câu này có chết cũng không thể nói ra, đồng thời Thẩm Trùng cũng ngại mở miệng, chỉ đành gật đầu đại, mắt mở lớn nhìn tính khí bản thân đang tiết ra ít chất lỏng trong suốt, dính ướt ngón tay đối phương. Trên ngón tay Hoắc Cảnh Thần có vết chai tay khá mỏng, lúc ma sát qua đầu mút, hơi đau, đồng thời cũng sinh ra cảm giác kích thích khó hiểu, cậu thật sự không nhịn được nữa, phát ra tiếng rên rỉ êm ái đến cả bản thân cũng không ngờ đến.

“Làm đau cậu à? Xin lỗi.” Hoắc Cảnh Thần tỏ ra lơ đãng, nhưng thực tế đã nhẹ tay hơn, quan tâm nói: “Muốn bắn cũng không sao, không cần nhịn.”

Nghe từ miệng đối phương nói ra những lời này, Thẩm Trùng mặt đỏ bừng, không chỉ cảm thấy mất tự nhiên, thậm chí cả người còn cứng còng. Cậu và Hoắc Cảnh Thần không thể tính là quen biết, gần đây có trò chuyện với nhau mấy lần, đối phương vẫn luôn tỏ ra nho nhã lễ độ tiến thoái chừng mực, tới hiện giờ, từ đôi môi mỏng ấy nói ra những lời không hề kiêng dè kiểu này, quả thật làm cậu nghẹn họng trên trời.

Thẩm Trùng thậm chí không kịp kiềm chế bản thân, gần như cùng lúc nghe thấy lời nói đó, cậu phát ra tiếng thở gấp như nước nổ, chất nhầy trắng đục tức khắc bắn ra, dính đầy cả tay Hoắc Cảnh Thần.

Cậu vừa sợ vừa thẹn, nhưng cơ thể vẫn đang chìm đắm trong khoái cảm, thậm chí còn hơi run rẩy, đầu mút trường đồ lại bắn ra vài dòng chất nhầy gián đoạn, mới kết thúc. Thẩm Trùng thấp giọng thở dốc, đầu óc hỗn loạn, gần như quên mất cách hô hấp, ngơ ngác nhìn Hoắc Cảnh Thần.

Hoắc Cảnh Thần bị cậu nhìn cũng không cảm thấy ngại, rút một tờ khăn giấy, cẩn thận và thông thả lau sạch từng ngón từng ngón tay một, cuối cùng mới ý vị thâm trường nói: “Cậu quả nhiên còn rất trẻ.”

Thẩm Trùng đỏ mặt, biết thật chất đối phương đang quanh co treu ghẹo chuyện cậu phát tiết trong thời gian quá ngắn, trong giây phút vừa quần vừa cuống, không lựa lời mà cự lại: “Vậy anh có thể giữ được bao lâu chứ?” nói ra lời này, chẳng khác nào đang khiêu khích, Thẩm Trùng vừa nói xong lập tức cảm thấy hối hận, chỉ có thể sững sờ nhìn đối phương.

Hoắc Cảnh Thần mỉm cười, cũng không giận, thản nhiên nói: “Chỉ ít thì thỏa mãn cậu không thành vấn đề.”

Thẩm Trùng nghe vậy, quả nhiên vô cùng xấu hổ, không chỉ có tai, mà đến cả ngực cũng một mảng đỏ nhạt, bởi vì ám chỉ thẳng thừng của đối phương mà mặt đỏ bừng lên, trong giờ phút này, thứ dâng trào trong lòng không phải hoảng sợ, mà là chờ mong, cùng lúc nhận thức được điều này, cậu càng cảm thấy xấu hổ hơn.

7. Chương 7

Hoắc Cảnh Thần lấy gel bôi trơn từ ngăn kéo đầu giường.

Thẩm Trùng len lén lia mắt nhìn, để ý thấy đó là đồ mới chưa được khai, không biết tại sao, đáy lòng mơ hồ thở phào nhẹ nhõm. Hoắc Cảnh Thần mở gel bôi trơn ra, đổ một ít ra tay Thẩm Trùng, sau đó kéo tay cậu bao lấy hạ thân của anh, thấp giọng nói: “Đến phiên cậu.”

Thẩm Trùng hơi căng thẳng, nhưng vẫn ngoan ngoãn dùng tay cầm lấy đối phương, cố gắng hồi tưởng kinh nghiệm thủ *** trong quá khứ của bản thân, xoa nắn không thể nói là thành thạo nhưng cũng không đến nỗi khập khiễng. Bộ vị kia của Hoắc Cảnh Thần rất nóng, cũng rất cứng . . . Chắc đại khái vì phải nhẫn nại từ lúc bắt đầu cương tới giờ, động tác của Thẩm Trùng rõ ràng chẳng có kỹ xảo gì, nhưng Hoắc Cảnh Thần vẫn lộ ra sắc mặt như khá thoải mái.

Vì một phút thất thần, cậu nhìn đến đờ đẫn, động tác tay cũng chậm lại.

“Tiếp tục.” Hoắc Cảnh Thần mở miệng nói, giọng nói khàn khàn chịu đựng, “Đừng ngừng lại.”

Đây là lần đầu tiên trong đêm nay, trong lời nói của anh mang theo hàm ý ra lệnh, Thẩm Trùng không chút nghi ngại, tiếp tục vỗ về an ủi, lại sợ thiếu kích thích, dùng hai tai đồng thời vuốt ve. Hoắc Cảnh Thần hơi cúi đầu, ở bên tai cậu phát ra một tiếng rên, hô hấp vốn bình ổn cũng dần dần trở nên khó khăn. Cuối cùng Thẩm Trùng cũng có chút tự tin vào kỹ xảo của bản thân, nên trở nên gan hơn, dùng ngón tay chà xát lỗ nhỏ trên đỉnh, cố hết sức lấy lòng đối phương.

Không biết qua bao lâu, Hoắc Cảnh Thần giữ tay cậu lại, nhích người áp đảo cậu trên giường.

Thẩm Trùng đã biết rõ chuyện sắp xảy ra tiếp theo, Hoắc Cảnh Thần đổ gel bôi trơn ra tay, một bên cúi đầu hôn cậu, một bên tách đùi ra cậu, vươn tay vuốt ve nơi trước nay vẫn đóng chặt. Thẩm Trùng không hề có kinh nghiệm, nhất thời cảm thấy hoang mang vô cùng, nhưng vẫn cố gắng phối hợp với đối phương. Trong nụ hôn dịu dàng của Hoắc Cảnh Thần thoáng cảm xúc vội vã, Thẩm Trùng bị hôn đến hai tai nóng lên, Hoắc Cảnh Thần thậm chí còn không chạm vào cậu mà hạ thân của cậu lại có phản ứng.

Ngón tay ẩm ướt lẫn quần hồi lâu ở cánh cửa khép kín, rồi mới cố gắng tiến vào, Thẩm Trùng cố hết sức thả lỏng thân thể, giữa nụ hôn khiến kẻ khác thần trí mê loạn, cậu cảm nhận được ngón tay của anh xâm nhập vào cơ thể mình. Không đến nỗi đau nhức, nhưng cảm giác khác lạ lắm, nơi vốn không nên bị xâm chiếm cứ thế bị tiến vào, Thẩm Trùng không khỏi cảm thấy khó thích ứng, nhưng động tác của Hoắc Cảnh Thần không hề chần chờ, giống như cho rằng cậu đã quen, lại đẩy thêm một ngón tay nữa vào.

“Chậm một chút . . .” Thẩm Trùng nhăn mày, vào lúc nụ hôn kết thúc đã ngập ngừng cầu khẩn.

Động tác của Hoắc Cảnh Thần hơi khựng lại, trở nên nhẹ nhàng hơn, chỉ là động tác của ngón tay lần mò trong cơ thể cậu vẫn không chậm lại, Thẩm Trùng chú ý đến tầng mô hơi mỏng manh trên trán Hoắc Cảnh Thần, cuối cùng bình tĩnh đại ngộ, có phần mắc cỡ, vươn tay với ý định an ủi tính khí của đối phương, nhưng vừa đụng tới đỉnh, đã bị hất ra không chút lưu tình.

Thẩm Trùng cảm thấy hoang mang, lập tức ngửa đầu nhìn đối phương.

Hoắc Cảnh Thần cười khở, thấp giọng nói: “Cậu đừng có lửa nóng còn đổ thêm dầu . . .”

Thẩm Trùng không hiểu ý anh, chỉ đành gật đầu đại. Một lúc sau, mới hậu tri hậu giác hàm ý trong lời nói của anh. Lúc này ngón tay của Hoắc Cảnh Thần trong cơ thể cậu đã tăng lên ba ngón, Thẩm Trùng cố đè xuống cảm giác lạ lắm, cố gắng mở rộng đùi, để tiện cho hành động của đối phương. Bỗng nhiên đứng lúc đó, không biết ngón tay của Hoắc Cảnh Thần ấn trúng chỗ nào, Thẩm Trùng toàn thân chấn động, cảm giác phần eo như nhũn ra, có thứ khoái cảm mơ hồ mà xa lạ như dòng điện chạy xẹt qua.

Còn chưa kịp nói gì, Hoắc Cảnh Thần đã rút ngón tay ra, đổ gel bôi trơn lên tính khí của anh, thừa dịp Thẩm Trùng đang lúc thất thần, đặt ngay cửa vào đã được nói lỏng, tiến vào không chút chần chờ. Thẩm Trùng sắc mặt cứng ngắc, tiếng rên đau bật thốt ra.

Động tác của Hoắc Cảnh Thần đột ngột không kịp đề phòng, cậu còn chưa kịp ý thức chuyện gì đang xảy ra, thì đã đau đến viền mắt ngấn nước, hai chân bủn rủn mở rộng, cảm giác đau đớn sống động từ nơi bị tiến vào truyền đến, cả người thoáng run rẩy, thất thanh kêu lên.

Hoắc Cảnh Thần hôn lên ngực cậu, hỏi: “Rất đau?”

Vô nghĩa, đương nhiên rất đau! Thẩm Trùng hét to trong lòng, nhưng đến một chữ cũng không nói ra miệng, chỉ có thể phát ra tiếng nghẹn ngào ậm ờ trong họng, thấp giọng thở dốc, một bên hít sâu, một bên cảm nhận phần dưới đang co rút không kiểm soát được, siết chặt vật cứng nóng rực trong cơ thể, thể là lại phát ra tiếng rên đau đớn.

Sau khi tiến vào chỗ sâu bên trong thì Hoắc Cảnh Thần ngừng lại hành vi xâm chiếm, chăm chú nhìn mặt cậu, thấp giọng nói như đang trần thuật sự thật: “Cậu khóc.”

Vốn Thẩm Trùng cũng không nhận ra chuyện này, nhưng Hoắc Cảnh Thần vừa nói vậy, cậu mới hoàn hồn, nhận ra bản thân thật sự đang khóc, vội vã lấy tay lau sạch nước mắt, hơi áy náy vì hành vi thất thổ của bản thân, vội vàng mở miệng giải bày: “Rất đau.” cậu vừa nói xong thì vô thức động đậy, cảm giác cơn đau truyền từ dưới thân đến, nhất thời lại không dám động đậy.

Hoắc Cảnh Thần hôn lên mặt Thẩm Trùng, nhưng vẫn giữ im lặng, chỉ là ngón tay quen thuộc cầm lấy tính khí của cậu, bắt đầu vỗ về. Đoán chừng là do kỹ xảo của anh rất giỏi, dù bản thân đang chịu đựng đau đớn mãnh liệt, đồng thời đã phát tiết một lần, tính khí của Thẩm Trùng vẫn như bị thuần phục dưới bàn tay anh, vì động tác của đối phương mà mau chóng trở nên cương cứng, hạ thân lại vô thức siết chặt, khoái cảm và đau đớn cùng trở nên mãnh liệt hơn.

“Thẩm Trùng.” Hoắc Cảnh Thần trầm giọng gọi, giống như đang cố gắng áp chế cảm xúc hay điều gì đấy giống vậy, “Cậu thả lỏng một chút.”

“Xin lỗi . . .” trên trán Thẩm Trùng ra một tầng mồ hôi lạnh, mơ hồ nói: “Tôi . . . xin lỗi . . .” cậu cũng có thể lơ mơ đoán được, cậu siết chặt cơ thể đại khái cũng khiến đối phương cảm thấy khó chịu, nhưng lại không biết nên làm cách nào giải quyết quần cảnh này.

“Đã nói nhiều lần rồi, đừng xin lỗi.” giọng nói Hoắc Cảnh Thần như đang thở dài, ngữ điệu lúc nói chẳng khác bất đắc dĩ là bao, “Cậu như vậy, sẽ chỉ khiến người khác càng muốn bắt nạt hơn mà thôi.”

Hoắc Cảnh Thần quả nhiên nói được làm được, vào lúc Thẩm Trùng hơi thích ứng với cảm giác bị tiến vào, anh ôm lấy eo cậu, bắt đầu đưa đẩy với biên độ nhỏ, Thẩm Trùng mặt nhăn mày nhíu, tuy rằng cổ nuốt xuống thanh âm trong họng, nhưng toàn thân lại vì thứ cảm giác quá mức lạ lẫm này mà trở nên e dè. Nhưng Hoắc Cảnh Thần dường như không hề phát giác điều này, ngược lại vươn tay vuốt ve hạ thân Thẩm Trùng, nơi đó vốn đã bị làm cho dựng thẳng, ngón tay Hoắc Cảnh Thần không ngừng mang lại kích thích, Thẩm Trùng bị đau đớn mãnh liệt và khoái cảm dâng trào thay phiên nhau kích thích, gần như đã quên bén bản thân đang làm gì.

“Thẩm Trùng . . .” Hoắc Cảnh Thần thấp giọng gọi tên cậu, đặt xuống một nụ hôn êm ái mà nóng bỏng hơn bất cứ thứ gì lên vành tai cậu. Thẩm Trùng mở mắt ra, trên người đã đầm đìa mồ hôi từ lúc nào, Hoắc Cảnh Thần vẫn đang đưa đẩy, nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của Thẩm Trùng, gần như có chút buồn cười hôn lên mặt cậu, hỏi han: “Xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Trùng lắc đầu, hơi thẹn thùng nói: “Anh . . . không cần quan tâm đến tôi đâu, đã không còn đau như lúc này . . .” thật chất cậu đang nói dối, lần đầu tiên làm chuyện này, đau đớn đương nhiên không thể tránh khỏi, chỉ là Hoắc Cảnh Thần trước sau vẫn luôn lo lắng cho cậu, chỉ điều ấy thôi cũng đủ khiến cậu cảm thấy mất tự nhiên.

“Thật sao?” Hoắc Cảnh Thần nhìn cậu chăm chú, trong đôi mắt đen sạm cơ hồ ước khó có thể nhận ra, giống như *** nồng đậm, ánh mắt không còn sắc bén như bình thường.

Thẩm Trùng vội vã gạt đầu, lại bảo Hoắc Cảnh Thần buông tay đang cầm hạ thân của cậu ra, hơi xấu hổ nói: “Anh cứ làm việc của anh . . . Tôi không sao.”

Trông Hoắc Cảnh Thần có vẻ tin lời cậu, hoặc do anh đã không còn đủ khả năng suy xét, thuận theo lời Thẩm Trùng thả lỏng hai tay, ngực hai người dán sát vào nhau, Thẩm Trùng gần như có thể cảm nhận được, trái tim của Hoắc Cảnh Thần cũng giống như cậu, đập rất nhanh, ***g ngực đập mãnh liệt. Thứ cảm giác không thể gọi là ăn ý nhưng lại gần kề thế này khiến cậu thoáng thất thần, chôn mặt vào cổ Hoắc Cảnh Thần, không nói tiếng nào nữa.

Chỉ chốc sau, Hoắc Cảnh Thần bắt đầu hành động, không phải kiểu nhẹ nhàng chậm rãi giống như thăm dò khai quật trước đây, anh tiến vào thật sâu, rồi lại lập tức rút ra, cứ thế lặp đi lặp lại.

Thẩm Trùng thất thanh hét lên, đùi trong mẫn cảm bị bàn tay ấm áp của anh vuốt ve, tiếp theo lại không hề lưu tình vụn bung ra, dồn hết sức gắn kết chặt chẽ nơi riêng tư của hai người, từ góc nhìn của Thẩm Trùng, có thể thấy đầu mút tinh khí của anh biến mất trong cơ thể cậu, gốc tinh khí ướt nước do gel bôi trơn để lại, theo động tác tiến vào, thứ trắng đờ kia từ từ biến mất trong phạm vi tầm nhìn cậu, bị cơ thể cậu dung nạp.

Mặt cậu lại nóng lên, trong lòng có thứ cảm xúc bồi hồi không cách nào nói rõ, cùng cảm xúc thỏa nguyện mơ hồ, trong khoảng khắc ngắn ngủi, trong cơn đau dữ dội lại mang đến vài phần thỏa mãn không thể nói thành lời.

“Cậu đừng mở mắt nhìn chòng chọc . . .” giọng nói của Hoắc Cảnh Thần vang lên bên tai.

Thẩm Trùng cho rằng bản thân cậu lại làm sai, vội vàng dời tầm mắt, tạm thời không biết phải làm sao. Ngờ đâu Hoắc Cảnh Thần bỗng dừng kéo tay cậu xuống, bắt ngón tay cậu vuốt ve nơi mật hợp của hai người, Thẩm Trùng xấu hổ tới cực độ, nhưng lại không dám rút tay về, thuận theo ý của Hoắc Cảnh Thần, gượng gạo mà cẩn thận vuốt ve gốc rễ của anh cùng với cửa vào bị ép buộc mở ra, sau đấy lại nghe được tiếng thở dốc trầm thấp của Hoắc Cảnh Thần, vật thể đang vùi trong cơ thể cậu như lại bành trướng hơn.

“Hoắc Cảnh Thần?” cậu nhìn anh.

“Hử . . .” dường như Hoắc Cảnh Thần rất thích những cái đụng chạm trong tình huống như vậy, trên gương mặt kiêu căng như hiện thêm vẻ trầm mê cùng thư giãn, thấp giọng nói: “Cậu không thích?”

Thẩm Trùng vội vã lắc đầu, nhưng nhìn Hoắc Cảnh Thần có vẻ cũng không quan tâm, cúi đầu hôn lên đầu nhũ và bờ ngực của cậu, lại bắt đầu động tác đưa đẩy. Thẩm Trùng nhịn đau, cố gắng thả lỏng cơ thể để tiếp nhận đối phương, không biết qua bao lâu, Hoắc Cảnh Thần đưa đẩy mạnh hơn, giống như mất khống chế, ma sát mãnh liệt không theo quy tắc nào đến nơi sâu nhất, Thẩm Trùng vô thức để bật ra những tiếng rên rỉ như nghẹn ngào, mặt đỏ tới mang tai, trước mắt trở nên mơ hồ, Hoắc Cảnh Thần dùng sức đè lên cậu, thân thể hơi rung động, phát ra một tiếng rên thấp như phát tiết tất cả.

Sau khi kết thúc, hai người từ từ thuận hơi, tinh khí vốn bị tiêu hao vùng dậy của cậu đã mềm nhũn từ lâu, lại thêm dấu tích ầm ướt do lấy dính lần phát tiết trước, giờ nhìn như con thú nhỏ mệt mỏi vừa đáng thương vừa yếu ớt nằm giữa hai chân. Nơi vừa bị tiến vào càng thâm hơn, sau khi Hoắc Cảnh Thần rút ra, nơi đó vẫn âm ỉ đau, dịch thể rót vào bên trong lập tức chảy ra, Thẩm Trùng không biết xoay sở thế nào, cuộn người nằm yên tại chỗ.

Hoắc Cảnh Thần châm điều thuốc lá, sờ đầu cậu, nhẹ giọng hỏi: “Còn đau không?”

Thẩm Trùng lắc đầu. Thật chất khoảng thời gian sau, cảm giác đau đớn không còn mãnh liệt như ban đầu, vẫn trong phạm vi chịu đựng của cậu, chẳng qua khi bị tiến vào lần nữa, nơi đó giống như tê liệt, hoàn toàn mất đi cảm giác, điều ấy khiến cậu thấy khó chịu.

Hoắc Cảnh Thần im lặng hút hết điều thuốc, xong kéo cậu dậy đi tắm rửa. Thẩm Trùng không muốn để Hoắc Cảnh Thần giúp, đè xuống xấu hổ trong lòng, mau chóng tắm sạch người mình ngay trước mặt anh. Hai người đều tự tắm qua nước nóng. Đêm đã khuya, Hoắc Cảnh Thần tiện tay tháo ra giường xuống, ném vào giỏ đồ dơ trong phòng tắm, rồi kéo Thẩm Trùng lên giường ngủ.

Thẩm Trùng đã mệt mỏi rũ rượi, nằm trên chăn nệm xa lạ, gần như ngủ thiếp đi trong chớp mắt.

Lúc tỉnh lại, trong phòng ngủ là một màu đen, Thẩm Trùng hí mắt trông ra khe hở rèm cửa sổ, bên ngoài thấp thoáng ánh đèn đường mờ ảo, hình như là giữa đêm.

Cậu động dậy người, cảm thấy cả người cứng đờ, eo đau chân nhũn, nghĩ đến nguyên nhân tạo thành những hậu quả này, cậu không đỏ mặt, nhưng hạ thân lại rất thành thật mà phản ứng. Cậu thoáng xấu hổ, bình tĩnh đợi dục vọng lắng xuống, sau đấy mới thở dài một hơi.

Tuy cảm thấy khá đau nhức, nhưng hành vi này lại không khiến cậu thấy ghét, huống hồ hôm nay do động dục nên tạm thời đừng ghi hình, dù cậu hành động bất tiện cũng không ảnh hưởng đến công việc. Thẩm

Trùng nghi đến đây, lại quay qua nhìn gương mặt đang say ngủ của người đàn ông bên cạnh, không khỏi bắt đầu ngơ ra.

Hình như Hoắc Cảnh Thần bị động tĩnh của cậu đánh thức, ngái ngủ mở mắt ra nhìn, chú ý đến tầm mắt của Thẩm Trùng, vươn tay ôm lấy cậu, Thẩm Trùng có chút bất ngờ, cũng có chút giật mình, cả người nép vào lòng Hoắc Cảnh Thần, khuôn mặt dán sát ***g ngực trần trụi của đối phương, bỗng dưng cảm thấy sự ấm áp gần gũi khó nói thành lời, cơ hồ quên sạch mệt mỏi và khó chịu của thân thể, không lâu sau lại chìm vào giấc ngủ.

“Ê, cậu muốn ngủ tới chừng nào hả.” giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên.

Thẩm Trùng bị tiếng nói này làm cho giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn, trước mặt chính là Hoắc Cảnh Dung, còn vị trí bên cạnh đã vắng bóng từ lúc nào không hay. Cậu bỗng nhớ tới tối qua lúc đi ngủ cậu không mặc gì cả, luống cuống cúi đầu nhìn xuống người mình, không biết vào lúc nào, trên người mình mọc thêm bộ đồ ngủ sậm màu, size hơi lớn, có thể đoán được chủ nhân của nó là ai. Trước khi đi Hoắc Cảnh Thần đã mặc đồ ngủ cho cậu à? Thẩm Trùng hoài nghi suy đoán.

“Chào buổi sáng.” cậu nhìn Hoắc Cảnh Dung, ôn hòa nói.

Hoắc Cảnh Dung từ trên cao nhìn xuống cậu, giọng điệu không dễ nghe gì cho mấy: “Lẹ lên, tới giờ ăn trưa rồi. Đừng hiểu lầm, là anh tôi nhờ tôi gọi cậu dậy.”

“Anh . . .” Thẩm Trùng chỉ nói được một chữ, rồi lại không biết nên nói gì tiếp.

“Anh ấy đi làm rồi.” Hoắc Cảnh Dung có vẻ không hiểu lắm, nhưng vẫn nói tiếp, “Cậu cứ ở lại đây nghỉ ngơi đi, nếu như cần gì, có thể bảo người hầu đến nhà cậu lấy.”

Thẩm Trùng đang định biện bạch bản thân vẫn chưa quyết định có nên dọn tới đây không, chợt nghe Hoắc Cảnh Dung hỏi: “Không phải lúc trước cậu vẫn không chịu sao? Sao giờ lại đồng ý. Anh ấy . . . không ép buộc cậu đó chứ . . .” Hoắc Cảnh Dung bày ra thần sắc cổ quái, giống như rất nghi ngờ mối quan hệ giữa hai người họ.

Cậu á khẩu không trả lời được, chỉ đành im lặng lắc đầu, sau một lúc lâu, mới nói: “Cậu rất để ý chuyện này sao?”

“Tôi không thèm.” Hoắc Cảnh Dung trả lời không thật lòng, vùng lông mày nhăn tít lại.

Thẩm Trùng lén dòm cậu, bỗng dưng cảm thấy rất buồn cười, vô thức nói đùa: “Cậu quan tâm chuyện của chúng tôi vậy, rốt cuộc là ghen với anh cậu hay ghen với tôi?”

Hoắc Cảnh Thần trừng cậu, gương mặt cực kỳ tức giận, “Bớt đùa đi, ai thèm ghen với mấy người.” cậu tằm túc xoay người bỏ đi, đồng thời giận dữ hỏi thúc Thẩm Trùng, “Rửa mặt cho lẹ xuống lầu ăn trưa, đồ ăn muốn lạnh luôn rồi.”

Thẩm Trùng yên lặng trong một thoáng, mới nhẹ giọng nói: “Cảm ơn cậu, Cảnh Dung.”

Hoắc Cảnh Dung thấy mất tự nhiên, quay lưng về phía cậu, cũng không cho cậu một câu đáp trả, vội vã rời khỏi phòng ngủ. Nhưng Thẩm Trùng có thể khẳng định, Hoắc Cảnh Dung xem như đã nhận lời cảm ơn của cậu. Cậu nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, không hề cảm thấy hối hận, chẳng qua có cảm giác như đang ở trong mơ, tựa như tất cả những chuyện xảy ra đêm qua chỉ là cảnh trong mơ, dù thân thể rã rời là mình chứng tốt nhất cho đêm qua, nhưng cậu vẫn cảm thấy thật khó tin.

Không ngờ bản thân lại làm chuyện đó . . . Hơn nữa Hoắc Cảnh Thần chỉ làm một lần, rồi vì quan tâm cậu mà ngừng.

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng hình như mọi thứ không giống với dự liệu của cậu lắm, thái độ của Hoắc Cảnh Thần đối xử với cậu, cơ bản không giống như trong tưởng tượng của cậu. Hoắc Cảnh Thần đối xử khá dịu dàng với cậu, cũng không ép buộc cậu, nhưng hình như đại đa số đại gia cũng không quan tâm đến vậy, Thẩm Trùng đã lặn lội trong giới này, gặp qua không ít ngôi sao được bao dưỡng, có người thậm chí mang thân thể đây thương tích đến ghi hình, bình thường còn phải đứng giờ hỏi thăm, cung kính nịnh nọt đại gia, mà Hoắc Cảnh Thần thì hình như chưa từng có ý yêu cầu cậu làm vậy.

Mà dù Hoắc Cảnh Thần có suy nghĩ gì đi nữa, thì đại khái đối phương cũng không có sở thích bạo lực, điều đó khiến Thẩm Trùng khẽ thở phào một hơi. Cậu ngồi dậy xuống giường, rửa mặt, vì không có đem theo quần áo để thay, cậu mặc luôn đồ ngủ xuống lầu.

Hoắc Cảnh Dung đang ăn canh, lúc thấy cậu, không nói gì cả.

Thẩm Trùng cũng dần dần hiểu được cậu, nên không chủ động bắt chuyện, chỉ ngồi xuống, uống một miếng nước chanh trước, rồi ăn salad trộn trên bàn. Do chuyện tối hôm qua nên cậu cho rằng bản thân có lẽ nên ăn thức ăn nhẹ thì tốt cho cơ thể hơn.

Một lát sau, Hoắc Cảnh Thần mở miệng nói: “Di động của cậu mới reo.”

Thẩm Trùng lấy lại tinh thần, mới chú ý tới di động của cậu để trên bàn, nhìn thoáng qua người gọi đến, phát hiện là điện thoại của chị Chương đại diện, đại loại là có chuyện liên quan đến công việc cần liên hệ, cậu cũng không để bụng, định ăn xong rồi gọi lại, nên trả lời Hoắc Cảnh Dung: “Cám ơn cậu nhắc nhở.”

Hoắc Cảnh Dung lườm cậu, hừ một tiếng, mở miệng nói: “Tôi từng nói sẽ không vì chuyện đó mà khinh thường cậu, nói được làm được. Có điều, bản thân cậu cũng . . .” trông cậu ta cứ như không biết mở lời thế nào, sau một hồi lâu mới tiếp tục: “Đừng đặt tình cảm vào đấy, bằng không đến lúc đó người chịu tổn thương chính là cậu.”

“Tôi hiểu mà.” Thẩm Trùng thành thật trả lời.

Cậu cũng không thật sự dần đến vậy, đương nhiên có thể hiểu, tuy rằng Hoắc Cảnh Dung luôn giữ vẻ khó chịu, nhưng đích thực là đang lo lắng cho cậu. Chẳng qua, cơ bản có nhiều lúc cậu không cách nào không chế được tình cảm của bản thân, dù Hoắc Cảnh Dung có lòng tốt nhắc nhở cậu, cậu cũng chỉ có thể trân trọng cất giữ trong lòng.

Hoắc Cảnh Dung không hài lòng nói: “Chỗ có thể đặt tình cảm thì không đặt, cứ khăng khăng đặt ở đây . . .”

Thẩm Trùng ngó người, không hiểu ý đối phương.

“Lúc đóng phim cũng nên dành nhiều tình cảm hơn, bình bình.” Hoắc Cảnh Dung lạnh lùng nói.

Nghe đến đó, Thẩm Trùng lại không nhịn được bật cười, Hoắc Cảnh Dung thường hay oán trách diễn xấu tệ lậu của cậu, đây cũng không phải lần đầu tiên, nhưng khi nghe đến ngôn từ trào phúng tập mãi thành quen này, lại ngoài ý muốn giúp cho tâm trạng vốn có phần nặng nề của cậu trở nên khoan khoái hơn.

“Gọi người khác bình bình đã miệng thế, vậy còn cậu chùng nào mới đạt được danh hiệu ảnh đế đây?” cậu cố ý chọc ghẹo.

Hoắc Cảnh Dung vừa nghe đến lại giận, ngay trước mặt cậu kể lể về tên đối thủ có tiếng mà không có miếng cạnh tranh ảnh đế đợt trước, Thẩm Trùng một bên phối hợp với cậu ta, một bên thì buồn cười. Tuy là một người đàn ông bằng tuổi mình, nhưng có rất nhiều lúc Hoắc Cảnh Dung thật sự quá mức đơn thuần thẳng thắn, khá dễ đắc tội với người khác, cũng khó trách Hoắc Cảnh Thần dạy bảo cậu ta như trẻ nhỏ, còn ép cậu ta phải ở đây.

Tám nhăm với Hoắc Cảnh Dung một lúc, Thẩm Trùng mượn cớ chuẩn bị, lấy di động liên lạc với chị Chương đại diện.

“Chị Chương, em là Thẩm Trùng, xin lỗi gọi lại cho chị muộn vậy, ban nãy chị tìm em có chuyện gì vậy?”

Giọng của Chương Trường Bình ở đầu bên kia điện thoại có thể nói là vui tới trời, bớt đi sự nghiêm khắc hằng ngày, tăng thêm vẻ hào hứng, “Bộ phim điện ảnh hiện tại không phải đang tạm thời dừng ghi hình sao? Vừa hay có một đại diện phát ngôn mới tìm tới nơi nè!” cô nói ra tên một nhãn hiệu mà mọi người đã nghe tới nhẩn tai, “Gần đây công ty họ định đưa ra thị trường mẫu di động mới, dự định mời cậu làm người đại diện phát ngôn, hợp đồng chi tiết còn chưa bàn xong, có điều trên cơ bản đã xác định chắc chắn rồi, mấy ngày nữa sẽ đi gặp người của công ty đối phương, cậu nhớ đừng thức khuya, bằng không tới lúc đó mặt mũi xấu xí . . .”

Thẩm Trùng nghe vậy, ý cười trên mặt cũng dần dần dờ lại.

Đợi đến lúc chị Chương cúp máy, Thẩm Trùng lên mạng tìm hiểu thử, mới biết hóa ra suy đoán của cậu không hề sai. Thẩm Trùng cũng không biết gì nhiều về hãng di động kia, nhưng cậu biết, công ty của Hoắc gia nắm hơn một nửa cổ phần của công ty đó, bởi vậy công việc phát ngôn này đến một cách đột ngột, không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì rồi.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng ngay sau hôm lên giường lại có tin tức như vậy truyền đến, Thẩm Trùng quả thật không biết nên phản ứng thế nào. Đã khó xử, nay lại còn có chút xấu hổ . . . Nhớ đến ngữ điệu nháy nhót trong điện thoại của chị Chương, vui sướng khi cậu có hợp đồng mới, Thẩm Trùng có thứ cảm giác gần như muốn độn thổ, nhưng đây là con đường do bản thân khẳng khái lựa chọn, cậu cơ bản không có tư cách để hối hận.

Cho tới giờ, cảm giác bay bổng như trong mơ vì trải qua một đêm với Hoắc Cảnh Thần, bỗng chốc tan biến, còn sót lại chỉ có phiền lòng và gánh nặng nói không thành lời, cậu cuối cùng cũng rõ, tối hôm qua đích thực chỉ là một giấc mơ, mà vì cảnh trong mơ của bản thân quá mức hoàn mỹ, nên cơ hồ đã quên, cảm xúc khó xử và nhục nhã giờ phút này mới là hiện thực.

Bất luận thế nào, đều đã quá muộn.

Đây là con đường do chính cậu chọn, bất chấp đằng trước có gì, cậu vẫn phải đi tiếp.

8. Chương 8

Sau khi gọi điện thoại, trên cơ bản cậu đã quyết định được bước tiếp theo của hành trình.

Thẩm Trùng trở lại phòng khách, Hoắc Cảnh Dung quan sát cậu, ánh mắt không hài lòng pha lẫn chút soi mói khiến cậu hơi hoang mang. Nhưng Thẩm Trùng cũng không hỏi ra miệng, chỉ ngồi vào vị trí ban này, uống một ngụm hồng trà đã lạnh.

“Ê.” giọng điệu của Hoắc Cảnh Dung không dễ nghe. Cậu ta xưa nay vốn đã vậy.

Thẩm Trùng cũng không bất ngờ, ngược mắt nhìn đối phương, Hoắc Cảnh Dung đứng dậy đi qua, kéo tay ép cậu phải đứng dậy theo, Thẩm Trùng còn chưa kịp hỏi gì, đã bị Hoắc Cảnh Dung kéo lên lầu ba, đi tới một căn phòng đoán chừng là phòng ngủ của Hoắc Cảnh Dung. Đối phương mở cánh cửa nằm ở góc phòng, sờ soạng bật đèn bên trong, Thẩm Trùng nhận ra đó là phòng thay đồ, vô thức đi theo Hoắc Cảnh Dung vào.

Hoắc Cảnh Dung chọn đại một bộ đồ quảng cho cậu, không nhin được hồi thíc: “Mau thay đi, cứ mặc đồ ngủ nhìn kỳ cục quá.”

Tuy giọng điệu và thái độ đều khá cộc cằn, nhưng đây là xuất phát từ lòng tốt của cậu ta, nên Thẩm Trùng cũng không giận, sau khi nói cảm ơn, thì thấy Hoắc Cảnh Dung đi ra ngoài còn tiện tay đóng cửa lại, hiển nhiên là định để Thẩm Trùng thay đồ ở trong đấy luôn. Thẩm Trùng cởi ra áo ngủ rộng thùng thình, thay áo sơ mi và quần do Hoắc Cảnh Dung đưa, nhưng khi nhìn xuống đồng hồ, cậu chợt ngỡ ngàng.

Áo ngủ và quần trong nhìn cũng không mới . . . Nếu là đồ cũ, vậy hiển nhiên là đồ Hoắc Cảnh Thần thường xài . . . Thẩm Trùng tưởng tượng đến cảnh Hoắc Cảnh Thần trước khi đi giúp cậu mặc đồ, chớp chớp mắt, mặt cậu thật muốn bốc cháy rồi.

Người đứng ngoài không kiên nhẫn đập cửa, “Này, cậu xong chưa.”

Bị tiếng động đó kéo tỉnh, Thẩm Trùng vội vàng trả lời: “Sắp xong rồi.” nói xong, vội vã thay đồ của Hoắc Cảnh Dung đưa, gấp gọn bộ đồ ngủ vừa cởi ra, bước nhanh ra phòng thay đồ.

“Mặt cậu đỏ quá.” Hoắc Cảnh Dung đứng đợi bên ngoài nhìn lướt qua cậu, nghi hoặc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Thẩm Trùng xấu hổ trả lời, nhưng thần sắc trên mặt lại không che giấu được, quả thật rất có cảm giác giấu đầu hở đuôi.

May mà Hoắc Cảnh Dung không tiếp tục truy cứu, chỉ ngỡ ngàng liếc cậu rồi thôi, thay đổi chủ đề câu chuyện. Bởi vì lịch trình quay phim tạm thời đình chỉ, nên hiện tại Hoắc Cảnh Dung đang rảnh rỗi, Thẩm Trùng bị cậu kéo đến phòng sách, hai người đánh mấy ván cờ vua.

Thẩm Trùng là tay cờ mới, nội nhớ đồng quy tắc rầy rà kia cũng đủ làm cậu choáng váng, mà Hoắc Cảnh Dung còn không thèm nể mặt, Thẩm Trùng thua mấy ván, nhưng không hề cảm thấy nhục, vì Hoắc Cảnh Dung luôn tỏ vẻ đắc ý dào dạt, quả thật nhìn như đứa trẻ giành được thắng lợi, khiến người khác cơ bản không thấy phản cảm.

Vào lúc trận cờ lặp đi lặp lại không biết đến ván thứ bao nhiêu, và Thẩm Trùng sâu sắc phát giác bản thân không có bất cứ tài năng hay thiên phú gì về phương diện cờ vua, cửa phòng sách bị mở ra.

Hoắc Cảnh Thần đi vào, một bên nói lỏng cà vạt, một bên tùy ý nói: “Hai người đang chơi cờ?”

Hoắc Cảnh Dung đưa mắt nhìn anh cậu, mang theo hãnh diện nói: “Cậu ta đã thua cả buổi chiều.”

Hoắc Cảnh Thần chỉ cười, lướt qua bàn cờ, rồi đi đến mở máy tính, cũng biết đang bận rộn gì, trong phòng sách vang lên tiếng gõ bàn phím; Thẩm Trùng không yên lòng, chẳng mấy chốc lại thua thêm ván nữa, dứt khoát giương cờ trắng đầu hàng, nhưng thái độ không hề nuối tiếc này ngược lại khiến Hoắc Cảnh Dung không vui lên tiếng chỉ trích: “Sao cậu không cố gắng thêm chút nữa? Chỉ cần đi con tượng tới đây, con vua thì . . .”

Những lời tiếp theo của cậu, Thẩm Trùng hoàn toàn không nghe lọt tai.

Hoắc Cảnh Thần có lẽ vẫn đang làm việc, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn cậu khẳng định không phải giả, Thẩm Trùng cảm giác miệng lưỡi khô khốc, cầm ly nước đá trên bàn lên nốc mấy hớp lớn. Hoắc Cảnh Dung vẫn đang tiếp tục diễn thuyết cho bàn thua không có khả năng nghịch chuyển, Thẩm Trùng cố tập trung đầu óc lắng nghe buổi tọa đàm cờ vua khô khan vô vị, quãng sự tồn tại của người ngồi cách đó không xa ra sau đầu.

Không biết qua bao lâu, Hoắc Cảnh Thần lên tiếng: “Chơi cả buổi chiều, cũng nên dừng rồi.”

Hoắc Cảnh Dung nhìn anh, lại nhìn Thẩm Trùng, giống như mơ hồ nhận thấy điều gì từ Thẩm Trùng, nhanh chóng buông quân cờ trên tay xuống, tiếp theo lập tức đứng dậy ra khỏi phòng. Khi cánh cửa đóng lại phát ra một tiếng vang nhỏ, Thẩm Trùng không nhìn Hoắc Cảnh Thần, nhưng đối phương đứng dậy, tiếng bước chân càng ngày càng gần cậu cũng không phải ảo giác, lúc phát hiện bóng người kia đi đến sau lưng cậu, Thẩm Trùng chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân như lập tức dựng ngược.

Không phải vì sợ, mà là vì hưng phấn, còn có nỗi niềm chờ mong mập mờ.

“Thẩm Trùng.” Hoắc Cảnh Thần ghé sát tai cậu nói.

Thẩm Trùng quay đầu lại, điềm tĩnh nói: “Ừm, có chuyện gì?” chính cậu cũng cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng trong lòng đang khẩn trương hoảng hốt, nhưng cậu lại không đỏ mặt. Trải qua chuyện tối qua, thật chất cậu không cần thiết phải mang theo cảm giác khẩn trương xấu hổ, dù sao nên làm không nên làm thì cũng làm hết rồi.

Hoắc Cảnh Thần hôn lên tai cậu, “Cậu thật sự thua cả buổi chiều?” trong giọng nói của anh mang theo ý cười, nhưng không phải cười nhạo, mà là trêu ghẹo thiện ý.

“Tôi mới chơi . . .” Thẩm Trùng không phục lắm, lấp bắp giải thích.

“Vậy hóa ra là Cảnh Dung ức hiếp người mới?” Hoắc Cảnh Thần tiếp tục nói.

Tuy đây là sự thật, chẳng qua trước mặt anh của đối phương, Thẩm Trùng cũng không vô ý tới nỗi nói thẳng thừng thế, thế là chuyển hướng câu chuyện, quyết định chọn một chủ đề khác, “Anh thường tan tâm vào giờ này?”

“Không chắc.” Hoắc Cảnh Thần đứng dậy, ngồi xuống chỗ của Hoắc Cảnh Dung lúc này, ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ, tia nắng đậm màu hắc lên sườn mặt, như mạ thêm một lớp hào quang ánh vàng, “Phải xem tình hình, thỉnh thoảng phải tăng ca, chẳng qua hôm nay là ngoại lệ, dù sao có khách ở nhà.”

Thẩm Trùng thoáng loạn nhịp, ngơ ngác trả lời: “À”

Rõ ràng là đối tượng được bao dưỡng, quăng qua một bên mặc kệ cũng chả sao, nhưng Hoắc Cảnh Thần lại vì chuyện này mà tan tầm đúng giờ, khéo léo trong cách nói khi gọi cậu là khách, chính thái độ quan tâm dịu dàng này khiến người khác không thể tắt hết hy vọng Thẩm Trùng thất thần nghĩ.

“Em đang nghĩ gì?” Hoắc Cảnh Thần đột nhiên cất tiếng hỏi.

“Không, không có gì.” cậu khê giật mình, định thần rồi hấp tấp trả lời.

Hoắc Cảnh Thần cũng không truy cứu, chỉ đưa mắt quan sát cậu, không biết tại sao lại nhăn mày, bất ngờ nói như đang trần thuật một sự thật: “Em mặc đồ của Cảnh Dung.”

Thẩm Trùng cũng không biết vì sao đối phương lại đề cập đến chuyện này, không suy nghĩ nhiều, vô thức mỉm cười, trả lời anh: “Áo ngủ của anh không vừa người, cậu ấy tốt bụng cho tôi mượn một bộ.”

“Em ấy tốt hơn tôi?” Hoắc Cảnh Thần thấp giọng hỏi.

Thẩm Trùng sững sốt, hầu như không thể tin được Hoắc Cảnh Thần lại nói ra những lời như vậy. Trong nhất thời không biết nên trả lời thế nào, chờ người, dùng ánh mắt khó lòng tin được nhìn anh, ánh mắt kinh ngạc đến cực điểm như sau khi trò chuyện vui vẻ với một người đi đường cả buổi, đột ngột phát hiện ra đối phương thật chất không phải nhân loại.

Nét mặt Hoắc Cảnh Thần thoáng đổi, nhưng ngay sau đấy lại mỉm cười, “Đùa thôi.”

Thẩm Trùng không có cười theo anh, trong giọng nói mang theo dè dặt: “Xin lỗi, tôi không biết”

Hoắc Cảnh Thần dụ đi, “Không cần xin lỗi, không phải do em Tôi vốn tưởng rằng sau khi về sẽ thấy em đang mặc áo ngủ của tôi.” anh bình tĩnh nói, trên mặt phảng phất nổi niềm tiếc nuối và cả mất mát, giống như đã lỡ mất thời cơ quan trọng nào đó.

Thẩm Trùng nghe rõ hết, đáy lòng tràn ngập xấu hổ, gần như áy náy nói: “Vậy giờ tôi đi thay?”

“Không cần.” Hoắc Cảnh Thần dè tay cậu lại, ý vị thâm trường nói: “Sau này vẫn còn cơ hội.”

Sau đấy, hai người họ xuống lầu, cùng dùng với Hoắc Cảnh Dung. Hoắc Cảnh Dung hiện tại vẫn như tối qua, ăn xong lập tức rời bàn, còn Hoắc Cảnh Thần vẫn kén ăn như cũ, Thẩm Trùng nhìn anh dùng cơm, ngập tràn lòng hiếu kỳ, cuối cùng không đành lòng được nhìn đĩa gà nấu rượu hoàn toàn chưa động đũa, hỏi: “Tôi nhớ anh thích ăn thịt gà mà?”

Hoắc Cảnh Thần trả lời với dáng điệu rất hiển nhiên, “Tôi không thích phương pháp chế biến này.”

Quả là kén ăn. Nhưng không biết tại sao, tính cách trẻ con kiêu này khi ở trên người anh, lại không có vẻ đối nghịch, ngược lại khiến anh trở nên đặc biệt hơn, vả lại còn không giống người thường. Thẩm Trùng mang theo tâm trạng phức tạp suy nghĩ, im lặng ăn hết thức ăn trong chén cậu.

Sau bữa cơm, Hoắc Cảnh Thần dẫn cậu tới phòng sách thật ra cũng không thể gọi là phòng sách, chẳng qua bên trong bày đầy đĩa phim sách ảnh Thẩm Trùng ngồi xuống sofa, Hoắc Cảnh Thần đứng trước tủ, dường như đang chọn DVD, đồng thời hỏi cậu: “Em muốn xem gì không?”

Trước đó Thẩm Trùng đã được Hoắc Cảnh Dung dẫn đi tham quan nơi này, giờ mới biết hóa ra đây là lãnh địa của Hoắc Cảnh Thần. Đổng đĩa phim này đủ thể loại, có phim hành động Hollywood, có phim nghệ thuật vô danh, cả phim truyền hình và các tập ảnh nước ngoài; thể loại sách lại càng nhiều, từ tiểu thuyết huyền bí đến các áng văn sách ẩm thực của các tác giả nổi tiếng, thậm chí sách triết học hiếm thấy, đoán chừng phòng sách này đã đạt được đẳng cấp cần gì có đó, giờ nhìn lại, ở đây hơn phân nửa là nơi Hoắc Cảnh Dung thường dùng để tiêu khiển thư giải.

“Anh thích là được rồi.” cậu thuận miệng trả lời.

Hoắc Cảnh Thần suy ngẫm một lúc, lấy ra một đĩa DVD bỏ vào đầu đĩa, sau đó trở lại ngồi xuống cạnh Thẩm Trùng.

Ánh đèn TV bật mở, Thẩm Trùng nghe thấy tiếng nhạc dạo quen thuộc, trong lòng có dự cảm không lành, mọi thứ tiếp theo quả thật như hình phạt lắng trĩ với cậu; gương mặt cười của cậu xuất hiện trên màn hình TV, mặc áo sơ mi sẫm màu kiểu dáng đơn giản, trên người đeo tạp dề, tay cầm dao, đang cẩn thận giăng giải kỹ thuật chưng cá cho khán giả trước TV.

“Đừng xem cái này!” Thẩm Trùng mặt đỏ bừng hét lên.

Chương trình ẩm thực của cậu trước nay rất được hoan nghênh, ngoại trừ sách dạy nấu ăn, buổi ghi hình chương trình cũng được sản xuất thành DVD, đồng thời còn tặng kèm một ít ảnh chụp hậu trường, người hâm mộ của cậu không có sức cưỡng lại những sản phẩm như vậy, nghe nói lượng tiêu thụ cũng không tệ, nhưng cậu không bao giờ ngờ đến nó lại có mặt trong nhà Hoắc Cảnh Thần.

“Tại sao?” Hoắc Cảnh Thần hiển nhiên hơi bất ngờ, “Lẽ nào em không thích xem lại tác phẩm của bản thân?”

“Không! Đương nhiên không!” Thẩm Trùng vừa xấu hổ vừa bối rối, quả thật muốn xuất huyết; chính cậu trên TV đang gọng gồng xắt nhỏ hành gừng, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt ôn hòa, hoàn toàn không hay biết tình cảnh xảy ra trước màn hình TV trong tương lai không xa.

Hoắc Cảnh Thần bấm remote, cho dừng chương trình ẩm thực lại. Hoắc Cảnh Thần dường như cảm thấy áy náy, “Xin lỗi, tôi không biết em không muốn xem. Tôi tưởng em giống Cảnh Dung . . .”

Thẩm Trùng ngớ người, biểu hiện sự hoang mang trên mặt.

“Cảnh Dung thường làm vậy, tự xem thành phẩm công việc của em ấy, có lúc thì cười, lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, bất kể thế nào, em ấy vẫn thường xuyên xem lại tác phẩm của mình, tôi còn tưởng mọi người trong giới showbiz đều có thói quen đó.” Hoắc Cảnh Thần trả lời rất điềm tĩnh.

“Không.” Thẩm Trùng hơi khựng lại, xong mới thẳng thắn nói lời thật lòng, “Tôi không tự kỷ như vậy.”

Hoắc Cảnh Thần nghe vậy liền cười.

Thẩm Trùng cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng sau khi theo dõi Hoắc Cảnh Thần lấy đĩa DVD khiến người khác đứng ngồi không yên kia ra khỏi đầu đĩa, cuối cùng cậu cũng thở phào, tảng đá như nghẹn nơi cổ cũng được thả xuống.

“Chẳng qua tôi cho rằng cùng em xem lại chương trình này rất thú vị.” Hoắc Cảnh Thần vẫn cười.

“Xin anh tha tôi đi.” Thẩm Trùng xấu hổ đến hai tai đỏ bừng, chân tay luống cuống.

“Tại sao tôi phải tha cho em?” Hoắc Cảnh Thần cầm đĩa DVD trên tay, như đang suy tư, “Hôm nay em và Hoắc Cảnh Dung cứ dính lấy nhau, chơi cờ cả buổi chiều, còn thay áo ngủ của tôi . . .” ngữ điệu của anh bình bình, lại phảng phất tiếc nuối, nhưng dường như còn mang theo chủ ý không chắc nào đó.

Thẩm Trùng không còn cách nào khác, buộc lòng phải đứng dậy, dứt khoát ngăn chặn đôi môi của đối phương, nụ hôn mang theo hàm ý lấy lòng. May mà Hoắc Cảnh Thần khá hưởng thụ chiều này của cậu, qua vài giây, cũng nhiệt tình đáp trả, Thẩm Trùng thoáng nhìn qua khóe mắt thấy đĩa DVD trượt khỏi tay đối phương rơi xuống đất, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm. Không biết hôn bao lâu, Hoắc Cảnh Thần mới buông cậu ra, cười nói: “Lần nào cũng dùng chiêu này, thật không mới mẻ.”

Mỗi lần gặp chuyện gì không thể nói, hoặc không muốn nói, có ý đồ chuyển hướng câu chuyện cậu luôn luôn hôn anh, dời đi sức chú ý của đối phương một cách vụng về, cũng khó trách Hoắc Cảnh Thần nói như vậy. Thẩm Trùng ngược lại không hề thấy xấu hổ về điều này, điềm nhiên nói: “Nhưng anh lại không ghét tôi làm thế.”

“Phải, em nói không sai.” Hoắc Cảnh Thần cười, khom lưng nhặt DVD lên, đi tới trước tủ tiếp tục suy tư, đổi một đĩa khác bỏ vào đầu đĩa, nhạc dạo lần này là một giai điệu xa lạ, Thẩm Trùng sau một hồi suy nghĩ mới nhớ ra, đây là bộ phim điện ảnh Hoắc Cảnh Dung đóng vai chính lúc mới ra nghề, tâm trạng bình ổn lại, chuyên tâm nhìn vào màn ảnh.

Trên màn ảnh, diễn viên mặc đồng phục học sinh, sắc mặt tối tăm, cầm dù trong cơn mưa ào ạt, đứng chờ trước cổng trường. Dòng người như nước chảy ào về phía cậu, rồi lại tự tản ra như thủy triều về đêm, cậu đợi thật lâu, cũng không đợi được người kia, mưa càng lúc càng lớn, cậu tức giận ném cây dù, trên mặt mang gheo ngang bướng riêng biệt của người tuổi trẻ, cất bước không quay đầu lại. Đúng lúc này, một cô giáo trẻ duyên dáng từ trong xe nhìn thấy cậu bị lỡ mưa, ma xui quỷ khiến thế nào lại bấm còi, bảo cậu học sinh xa lạ lên xe, lái xe đưa cậu về.

Tình yêu cô trò, tình yêu ngoài giá thú, cô giáo trẻ phân vân do dự giữa người chồng chu toàn nhưng lãnh đạm và cậu học sinh nhiệt huyết, mãi ngần ngừ, trời xui quỷ khiến thế nào vào ngay lúc này lại biết tin mang thai, cô thậm chí không biết đó là con ai Mọi tình tiết rập khuôn có thể dự đoán được trải dài khắp bộ phim, nhưng vì kết thúc bất ngờ, bộ phim này rõ ràng thể hiện không dung tục đến vậy, cộng thêm diễn xuất không hề non nớt của cậu giúp cậu đạt được giải thưởng cho người mới năm đó.

Vào lúc bộ phim kết thúc, Hoắc Cảnh Thần cười bình luận: “Tôi vẫn cảm thấy em ấy rất xa lạ trên màn ảnh.”

“Đó là vì cậu ấy diễn rất hay.” Thẩm Trùng trả lời theo góc độ chuyên nghiệp.

“Em cũng muốn đóng chính?” Hoắc Cảnh Thần giống như vô ý nhìn cậu.

Thẩm Trùng nhịp tim rơi lộp bộp, vội vàng nói: “Không muốn. Diễn xuất của tôi không giỏi, đóng chính cũng chỉ trở thành thuộc độc phòng vé thôi.”

“Ừ.” Hoắc Cảnh Thần giống như đang suy tư.

Thẩm Trùng không muốn tiếp tục đề tài này, vội vàng nói về biểu hiện của Hoắc Cảnh Dung trong phim, Hoắc Cảnh Thần lắng nghe cậu nói, nhưng dường như đang lạc hồn đầu đầy, Thẩm Trùng tự dừng sinh ra dự cảm không lành.

Thẩm Trùng hơi do dự một lúc, mới nói: “Thật ra tôi không có hứng thú với diễn xuất” cậu ngừng lại, như cố lấy dũng khí để nói tiếp: “Các công việc khác cũng vậy, không cần phải phi sức thu xếp cho tôi đâu, tôi rất biết ơn lòng tốt của anh, nhưng thật sự không cần”

Hoắc Cảnh Thần im lặng nhìn cậu, không biểu hiện tức giận, chỉ sờ đầu cậu, dường như khá hoang mang, “Đã vậy, em muốn gì?”

Thẩm Trùng cười khổ trong lòng, biểu hiện ra ngoài lại như không có gì, cười nói: “Cái gì cũng được cả. Đồng hồ hiệu, hay xe thể thao, còn căn hộ nữa, anh cho tôi cái nào cũng được, chuyện công việc xem như chấm dứt tại đây được không, tôi thật sự không có khiếu diễn xuất” cậu ngáp ngừng trong một giây, sau đó gần như xấu hổ ỏ ỉu nói: “Dù anh có tìm cho tôi đạo diễn giỏi nhất, kịch bản hấp dẫn nhất, cũng không bù đắp được thiếu sót trong diễn xuất kém cỏi của tôi đâu.”

Hoắc Cảnh Thần lắc đầu, dường như không hiểu được suy nghĩ của cậu, “Tôi không cảm thấy em thiếu sót.”

Thẩm Trùng sờ sờ.

“Nói thẳng ra, bản thân em quả thật không làm gì để thể hiện trong phim, vì em không có đam mê với diễn xuất, nên tới nay chỉ đóng vai phụ, chính cậu cũng hiểu rõ điều này.” Hoắc Cảnh Thần nói đến đây, trên gương mặt vốn không có biểu cảm bỗng thoáng qua nét cười dễ dàng: “Nhưng chính vì em không đam mê, nên dù mặc trang phục tạo hình, đọc lời thoại của người khác, dùng diễn xuất gượng gạo cố bắt chước cốt cách nhân vật nên có, thì em vẫn chính là em.”

Thẩm Trùng không nói một lời.

“Tuy kém, nhưng có thể nhận ra sự cố gắng của em, nên tuy nói là không biết diễn, nhưng với tay ngang đã đủ rồi.” Hoắc Cảnh Thần nói năng nhẹ nhàng như không, “Chính em không phát hiện sao? Nếu không phải vì vậy, em dựa vào đâu lẫn lộn trong nghề này đến giờ Trước nay, em chỉ đang sắm vai bản thân khi cố gắng mô phỏng nhân vật trong kịch bản mà thôi.”

Thẩm Trùng không biết nên trả lời thế nào, quyết định lẳng lặng nhìn đôi phương.

Hoắc Cảnh Thần sờ tóc cậu, “Đối với tôi mà nói, như vậy rất đáng yêu.”

“Tôi không hiểu ý anh.” Thẩm Trường cười khổ.

“Cảnh Dung trên màn ảnh khiến tôi cảm thấy xa lạ, nhưng em thì không. Đối với người hâm mộ cậu mà nói, dù em xuất hiện trong câu chuyện thế nào, ưu khuyết không quan trọng, kể cả thật xấu xa, em vẫn là em, em luôn luôn là em.” giọng nói Hoắc Cảnh Thần rất ôn hòa, nhưng lại bất ngờ chuyển hướng câu chuyện, “Có điều, trong mắt tôi, em không phải không có khuyết điểm . . .”

Thẩm Trường hơi căng thẳng, gần như lập tức bật hỏi: “Khuyết điểm gì?”

“Em luôn không cười.” trên mặt Hoắc Cảnh Thần hiện ra vẻ tiếc nuối, lại mang theo nghi ngờ, “Trong chương trình ẩm thực, em luôn cười rất thoải mái, ở trước mặt tôi thì không cười.”

Thẩm Trường hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn cố giải thích: “Không phải vậy đâu Thật ra thời gian chúng ta quen nhau không dài, tôi còn có chút căng thẳng, đợi thêm một khoảng thời gian nữa, đợi đến lúc chúng ta thân thuộc hơn, có thể sẽ cải thiện được ít Không phải do anh, là do tôi . . .”

“Sợ người lạ?” Hoắc Cảnh Thần vẫn gương mặt an ổn như trong trí nhớ, có vẻ đã chấp nhận lời giải thích của cậu, thư thái cười nói: “Đã vậy, tôi cũng không miễn cưỡng em. Chẳng qua tôi muốn cho em biết, tôi rất chờ mong em giống như trên chương trình, mặc tạp dề, đứng cười trong nhà bếp nhà tôi.”

“Miễn bàn đến chương trình kia.” Thẩm Trường cảm thấy rất lúng túng, đúng lúc ấy được ôm vào lòng.

Vào lúc nụ hôn của Hoắc Cảnh Thần chạm lên cổ cậu, đồng thời tay cũng luồn vào áo sơ mi, cách đó không xa tiếng chuông xa lạ vang lên, hai người dừng lại, ánh mắt cùng nhìn về phía điện thoại di động của Hoắc Cảnh Thần. Hoắc Cảnh Thần hôn nhẹ lên môi Thẩm Trường, thấp giọng nói: “Là Cảnh Nghi đợi tôi.”

Thẩm Trường xụi lơ trên sofa, toàn thân bưng bưng, một bên xấu hổ lau đi vết nước bọt vương bên môi, một bên cố lấy lại nhịp thở.

Hoắc Cảnh Thần bắt điện thoại, đồng thời kéo cậu vào lòng, mang theo yêu chiều vén tóc bên tai cậu, nhưng đang vuốt ve thú cưng.

Thẩm Trường lười biếng nép vào lòng đối phương, dường như Hoắc Cảnh Thần đang bàn luận chuyện trọng đại với đầu bên kia, nhưng cậu hoàn toàn không nghe hiểu, không có tí hứng thú nào với chúng, xem chừng cuộc điện thoại này tạm thời không thể gác sớm được, cậu vô thức đưa tay vọc nút áo sơ mi của Hoắc Cảnh Thần, ngoại trừ việc đó ra cũng không làm gì, nghe lời đối đối phương.

“Không. Anh không đồng ý” hình như Hoắc Cảnh Thần và Hoắc Cảnh Nghi đang tranh chấp, giọng trở nên nghiêm túc, “Em rõ hơn ai hết, anh sẽ không đồng ý.”

Tiếp theo là một khoảng lặng dài, Hoắc Cảnh Nghi ở đầu bên kia hình như đang thao thao bất tuyệt, đại khái là muốn thuyết phục Hoắc Cảnh Thần, còn Hoắc Cảnh Thần vẫn giữ im lặng, động tác vuốt ve nhẹ nhàng ban nãy cũng dừng lại, biểu hiện lười biếng cũng thoáng cái trở nên nghiêm khắc, không biết qua bao lâu, anh cuối cùng cũng mở miệng, ngắn gọn mà kiên quyết trả lời: “Anh không đồng ý.” ngay sau đó ngắt điện thoại, kết thúc cuộc đàm thoại này.

“Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Trường không giấu được lòng hiếu kỳ, dò hỏi, “Xảy ra chuyện gì à.”

“Không có gì.” Hoắc Cảnh Thần tỏ ra điềm nhiên buông điện thoại xuống, lại hôn cậu dịu dàng như trước, “Cảnh Nghi và tôi có cách nhìn khác nhau về một số chuyện, nhưng không phải việc to tát gì.”

“Hai người cãi nhau?” Thẩm Trường ngờ ngợ hỏi lại.

Hoắc Cảnh Thần hơi ngạc nhiên, “Không, không phải cãi nhau.” anh dừng lại một thoáng, nét mặt như thường lệ nói: “Tuy hiện tại ý kiến bất đồng, nhưng cuối cùng em ấy cũng phải nghe tôi, đừng lo lắng.”

Sau khúc nhạc dạo xen ngang, Hoắc Cảnh Thần tiếp tục dịu dàng hôn Thẩm Trường, giống như người vừa nghiêm giọng khắt khe với anh em nhà mình không phải là anh. Đây là bộ mặt anh không thể hiện trước mặt cậu sao? Thẩm Trường nghĩ ngợi hoang mang, nhưng chẳng mấy chốc đã bị lôi kéo vào những nụ hôn chiếm hữu của người trên thân, thốt ra tiếng thở dốc gần như nghẹn nghẹn.

9. Chương 9

Dưới yêu cầu của Hoắc Cảnh Thần, Thẩm Trùng về nhà thu dọn hành lý đơn giản, tạm thời dọn đến Hoắc gia. Hai tuần sau, cậu phải quay về vùng núi tiếp tục quá trình quay phim dở dang lúc trước, đến lúc đó hai người chưa chắc có thời gian dành cho nhau, nên yêu cầu của Hoắc Cảnh Thần thực tế rất hợp lý, còn Thẩm Trùng đương nhiên không ngại dành ra nhiều thời gian hơn cho đối phương.

Thời gian ban ngày, Hoắc Cảnh Thần đi làm, Thẩm Trùng thì ghi hình, tiện thể quay quảng cáo phát ngôn cho sản phẩm mới kia. Chương Trường Bích đối với nguồn gốc công việc mới này chẳng hay biết gì, nhưng vào ngày quá trình quay quảng cáo kết thúc, đúng lúc Hoắc Cảnh Thần ở gần đây, nên thuận tiện đến đón cậu về. Vào khoảng khắc Hoắc Cảnh Thần xuất hiện ở cửa phòng nghỉ, Thẩm Trùng chợt dạ ngó gương mặt ngờ ngàng của Chương Trường Bích và Tiểu Đồng, cảm lạnh không nói nên lời.

Chương Trường Bích và Tiểu Đồng đi theo cậu từ khi mới ra mắt, nhất là Chương Trường Bích, cô ấy là người đại diện xứng đáng, luôn cố gắng tranh thủ nhiều công việc cho Thẩm Trùng, để giúp cậu nổi tiếng hơn, có lúc thậm chí cho rằng quy tắc không lên giường với người khác của Thẩm Trùng là tự cho thanh cao, nhưng chưa từng ép uống cậu bao giờ; nhưng hiện tại thấy Hoắc Cảnh Thần xuất hiện trong phòng nghỉ của Thẩm Trùng, Thẩm Trùng không đủ can đảm ngăn đầu để xác nhận, nhưng cậu có thể chắn chắn, Chương Trường Bích nhất định cảm thấy rất thất vọng về cậu.

Chương Trường Bích kiềm chế cảm xúc bản thân lúc này, nhẹ giọng nói với cậu, “Thẩm Trùng, chín giờ sáng mai đến công ty một chuyến, chúng ta cần nói chuyện.”

“Em biết rồi.” cách cậu trả lời thể hiện rõ sự chột dạ.

Hoắc Cảnh Thần vẫn đứng cạnh cửa, hoàn toàn không tham gia vào cuộc trò chuyện của họ, thậm chí không xen vào một cậu, sau khi lên xe, hai người cùng ngồi hàng ghế sau, nói cho tài biết đích đến rồi anh mới như vô ý dò hỏi: “Tôi đến đón em, khiến em gặp phiền phức?”

“Không . . .” Thẩm Trùng lắc đầu, ngoài vẻ ủ rũ còn có cả mù mịt, “Sớm muộn gì chị ấy cũng biết thôi, tôi vốn không định giấu chị ấy.”

“Em rất sợ cô ta.” trong giọng nói của Hoắc Cảnh Thần không phải ngờ vực, mà là khẳng định.

“Không phải sợ, là . . . kính trọng.” Thẩm Trùng cảm thấy khá phập phồng lo âu.

Chương Trường Bích sẽ nói gì, cậu không tài nào tưởng tượng được; có thể cô ấy sẽ bảo cậu phải cố gắng giữ chặt đại gia này, nhờ đó kiếm càng nhiều công việc càng tốt, giống như những người khác, vào trước lúc mất đi nguồn lợi phải tìm cách bòn rút được lợi ích tối đa, hay, có khả năng cô ấy sẽ kịch liệt lên án cậu, trách cậu không giữ danh tiết cuối đời, rõ ràng kiên trì lâu vậy rồi, cuối cùng lại đi lên con đường này.

Thẩm Trùng đương nhiên có thể nói tất cả là vì cậu thích Hoắc Cảnh Thần, mà đây là phương pháp duy nhất để cậu tiếp cận Hoắc Cảnh Thần, nhưng có một thực tế không thể thay đổi là cậu đã bán thân, cho dù có ôm bao nhiêu thiện cảm và tình yêu đối với Hoắc Cảnh Thần, thì hình thức bản thân cũng không thay đổi, Hoắc Cảnh Thần đem lại cho cậu lợi ích hữu hình hoặc vô hình, còn cậu dùng thể xác để trả lại tất cả, cho dù cậu có tìm thêm được hạnh phúc trong đây, nhưng không thể thay đổi bản chất vốn có của nó.

Trên xe có bật điều hòa, rõ ràng độ ẩm khá dễ chịu, nhưng tự dưng Thẩm Trùng lại ra đầy mồ hôi lạnh, gần như cảm thấy bức bối.

“Thẩm Trùng . . . Thẩm Trùng!” tiếng gọi của Hoắc Cảnh Thần bỗng vang lên bên tai.

Thẩm Trùng hồi tỉnh, vội vàng nói: “Xin lỗi, tôi phân tâm . . . Anh vừa nói gì?”

Hoắc Cảnh Thần cẩn thận quan sát cậu, “Nhìn em có vẻ không ổn, có muốn đi bác sĩ không?”

“Không, không cần.” cậu vội vàng từ chối, tìm đại một lý do lấy lệ với đối phương, “Tôi chỉ thấy hơi mệt thôi.”

Hoắc Cảnh Thần không hòa theo lý do cho có của cậu, chỉ đưa tay qua, cầm chặt tay cậu, giống như không phát giác độ lạnh bất thường trên tay cậu, thản nhiên nói: “Nếu em cảm thấy bối rối, tôi có thể cho trợ lý Giang đến nói chuyện riêng với đại diện của em.”

Thẩm Trùng có cảm giác thật hoang đường, song vẫn dùng thái độ không dám tin để hỏi lại: “Anh muốn để họ bàn cái gì?”

“Tương lai và cách giải quyết kết quả của mối quan hệ này, còn cả diễn biến của quá trình. Nếu tôi đã đưa ra lời mời, đương nhiên cũng phải gánh trách nhiệm, nếu như đại diện của em lo lắng mối quan hệ này sẽ làm ảnh hưởng đến em, thì đương nhiên có một số việc phải thương lượng đằng hoàng trước đã.” âm điệu Hoắc Cảnh Thần trầm ổn, giống như chỉ đang bàn về một giao dịch chưa kê khai rõ giá, nét mặt nghiêm cẩn, nhưng trong mắt lại lấp ló sự dè dặt hiểm thấy, song song nắm tay Thẩm Trùng để trấn an, hình như tạm thời chưa có ý định bỏ.

Thẩm Trùng ngó người, cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “Tôi không cảm thấy bản thân bị thiệt hại gì.”

“Chắc người đại diện của em không nghĩ vậy.” Hoắc Cảnh Thần bật cười, “Dù em không muốn tôi giúp đỡ em trong công việc, nhưng đại diện của em chưa chắc đã chịu. Dù sao cô ấy luôn rất sốt sắng đối với việc em kiếm thêm được nhiều hợp đồng.”

Thẩm Trùng không tự hỏi sao anh biết chuyện này, chỉ lặng đi, lát sau mới mở miệng nói: “Cảm ơn anh, nhưng không cần làm phiền trợ lý Giang, tôi tự nói với chị Chương là được rồi.” cậu mím môi, hoàn toàn không ý thức bản thân đang thể hiện nét mặt ra sao.

“Trông em cứ như kiểu thấy chết không sờn.” Hoắc Cảnh Thần bình luận một câu.

Thẩm Trùng lập tức nhụt chí, “Bởi vì chị Chương rất đáng sợ!”

Sau đấy, họ bỏ qua đề tài này, đổi qua nói về bữa tối.

Tối nay Hoắc Cảnh Thần vắng nhà, chỉ có hai người họ, trước giờ tan tầm Hoắc Cảnh Thần đã đặt sẵn chỗ ở một nhà hàng nào đó, dự định dùng cơm bên ngoài.

. . . . Quả thật cứ như hẹn hò. Thẩm Trùng nghĩ thầm trong bụng, nhưng không nói ra miệng. Hoắc Cảnh Thần đường hoàng dắt tay cậu xuống xe, lần đầu tiên tay trong tay với một người đàn ông trước mặt công chúng, khiến Thẩm Trùng cảm thấy lúng túng, nhưng Hoắc Cảnh Thần lại không hề có ý thả tay cậu ra.

Tuy Thẩm Trùng là người của công chúng, nhưng Hoắc Cảnh Thần đã dám làm vậy, thì chắc chắn dù có bị paparazzi chụp được cũng sẽ không bị đăng báo, nên Thẩm Trùng cũng không cảm thấy lo lắng cho lắm, ngược lại đối với cậu áp lực từ việc được dắt tay đi còn lớn hơn.

“Sao vậy.” Hoắc Cảnh Thần kéo tay cậu, hai người đang đi trong một con hẻm tối tăm.

“Không có gì.” gió lạnh ập vào mặt, Thẩm Trùng dùng tay còn rảnh kéo kín khăn quàng cổ, che hơn nửa khuôn mặt, hơi gượng gạo nói: “Chỉ là thấy không quen lắm, lần đầu tiên trải qua chuyện kiểu này.”

Hoắc Cảnh Thần không nói gì, chỉ nắm tay cậu chặt hơn, “Tôi biết em không có kinh nghiệm trên phương diện này Nhưng, đến cả hẹn hò cũng chưa từng?”

“Chưa.” Thẩm Trùng trả lời rất tự nhiên, đến lúc cảm thấy dường như đối phương im lặng một cách lạ thường, cậu mới ngờ ngợ hỏi: “Có phải rất lạ không”

“Không lạ.” Hoắc Cảnh Thần liếc nhìn cậu, ánh mắt lạ lùng, giống như đang nhìn gấu trúc sau song sắt ở sở thú, “Nhưng rất đặc biệt.”

“Không phải tôi có ý đồ đâu.” tự dưng Thẩm Trùng cảm thấy xấu hổ, vì ánh nhìn của anh mà gượng gạo giải thích: “Anh đừng hiểu lầm, chỉ do tôi chưa gặp được người hợp ý, cộng thêm tính chất công việc không giống người khác, nên mới”

“Nên mới đến tuổi hai bảy mà còn là xử nam?” Hoắc Cảnh Thần cười tiếp lời, gần như là bỡn cợt.

“Dù có biết anh cũng đừng nói ra chứ!” Thẩm Trùng thấp giọng nói, có chút gì đó như thẹn quá hóa giận.

“Được rồi, đừng nóng giận.” ngón tay của Hoắc Cảnh Thần khẩy nhẹ lòng bàn tay của cậu, cuối cùng thả lỏng, dừng bước.

Thẩm Trùng còn định tiếp tục tranh luận, cửa nhà hàng đã được mở ra, phục vụ lễ phép dẫn họ đi vào một chỗ sâu trong nhà hàng, cậu chỉ đành phải tức tối ngậm miệng. Phục vụ dừng lại tại một vị trí trong góc, mời họ ngồi vào ghế. Thẩm Trùng nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, ghi nhận đây là chỗ ngồi đẹp nhất trong nhà hàng.

Hoắc Cảnh Thần mở thực đơn, nói với cậu: “Muốn ăn gì thì gọi.”

“Tôi sao cũng được, anh gọi luôn đi, gọi món anh thích là được rồi.”

Hoắc Cảnh Thần rất kén ăn, cứ dứt khoát giao quyền gọi món cho anh, đồ ăn của cậu cũng có thể chia cho anh, mắc công anh ăn không no. Thẩm Trùng nghĩ thầm trong đầu. Khoảng mười phút sau, cậu phát hiện, cậu đã đánh giá thấp Hoắc Cảnh Thần. Hoắc Cảnh Thần uống rượu trước bữa ăn, nhìn anh luôn có vẻ không hài lòng lắm, tuy ăn món khai vị, nhưng không hề động vào salad và soup.

“Tôi không thích màu soup.” Hoắc Cảnh Thần liếc nhìn soup bí đỏ và salad trên bàn, khẽ nhăn mày, “Chẳng hiểu nổi tại sao phải bỏ nhiều cà chua và bắp cải tím vào salad, phối màu chối nhau, vị cũng rất quái.”

Đây là vì muốn mượn màu sắc rực rỡ kích thích vị giác của người bình thường, nhưng sách lược này lại hoàn toàn phản tác dụng với Hoắc Cảnh Thần. Thẩm Trùng chịu thua cảm nĩa lên giúp anh lựa cà chua và bắp cải tím ra, có vậy quý ngài kén ăn này mới có thể cố ăn mấy miếng, bỗng nghe cậu bình luận hà khắc của ai kia: “Nước sốt mặn quá, tôi thích vị nhẹ.”

“Chẳng lẽ chưa từng có đầu bếp nào từ trong phòng bếp xông ra cãi tay đôi với anh sao? Ví dụ như chửi bới lớn tiếng hay tay đập chân đá với anh?”

“Không có. Tại sao lại hỏi vậy?” Hoắc Cảnh Thần hơi hoang mang.

Thẩm Trùng tin chắc chuyện này sẽ xảy ra vào một ngày không xa, trong đầu âm thầm tưởng tượng cảnh tượng lúc đó, cảm thấy hơi tức cười, vội vàng nín cười.

“Cười gì đấy?”

Nét mặt Hoắc Cảnh Thần rất bình tĩnh, bất ngờ đặt ly rượu xuống, đưa tay dè lên bàn tay đang đặt trên bàn của cậu. Bàn tay anh rất nóng. Thẩm Trùng hơi giật mình, nhiệt độ của đối phương phảng phất như từ đầu ngón tay truyền đến, hết dòng điện lưu, Thẩm Trùng bỗng nói không thành lời, gần như mất hồn nhìn chằm chằm nơi ngón tay hai người đụng chạm.

Đối phương dè lại tay cậu, giống như người thợ săn không cần phí sức vẫn dành được toàn thắng trong chuyến đi săn, dương dương tự đắc tóm lấy chiến lợi phẩm của mình, mân mê móng tay rồi men theo đầu ngón tay của cậu như một cách xác nhận xúc cảm, rõ ràng chỉ là đụng chạm đơn thuần, nhưng bởi vì nhịp điệu chậm rãi mà toát ra hàm ý ve vãn.

“Hoắc . . .”

“Ừm?”

Thẩm Trùng đầu hàng chịu thua, “đừng làm vậy. Tôi . . . Chịu không nổi.”

Đối phương không có ý định tha cho cậu, trầm giọng hỏi: “Ghét?”

“Đừng biết còn có hỏi.” Thẩm Trùng tức tối lườm hoắc Cảnh Thần. Sao lại ghét? Dù cậu sẽ vì nó mà căng thẳng, sợ sệt ánh mắt của người ngoài, thậm chí vì vậy mà mặt đỏ tím đập tay chân luống cuống, nhưng bất kể thế nào cũng không có khả năng là ghét.

Sau đấy Hoắc Cảnh Thần mỉm cười, dịu dàng như trong trí nhớ, “Chỉ là thú vui nho nhỏ trong lúc dùng bữa, đừng từ chối tôi.” cách nói nhỏ nhẹ xuống nước của anh, nghe như đang thành thật xin lỗi; Thẩm Trùng gượng mặt, không còn lời nào để nói. Cậu đương nhiên không thể từ chối anh, dù trên phương diện nào đi nữa, về tình về lý đều không đứng về phía cậu.

Chuyện xảy ra tiếp theo, Thẩm Trùng không thể nhớ nổi.

Đối phương vẫn không thả tay cậu ra, hoặc giữa chừng đã mấy lần thả tay, nhưng ngay sau đấy lại vờ như không có gì dùng chân đung chạm cậu dưới gầm bàn, có lúc lại vươn tay vuốt mặt cậu, cứ như đấy là một trò chơi. Rõ ràng mỗi một ánh mắt của đối phương đều mang theo hàm ý đen tối khôn xiết, mỗi một cử chỉ đều như trêu ghẹo cậu, rốt cuộc Thẩm Trùng không biết là Hoắc Cảnh Thần đến đây để dùng bữa, hay chỉ dùng những món ngon trên bàn để làm nền món chính.

Hoắc Cảnh Thần nhìn ánh mắt của cậu, dường như đang quyết định sau bữa tối phải thưởng thức cậu thế nào, mang theo chút ngập ngừng, nhưng song song chứa đựng hứng thú khoái trá khi đưa ra quyết định cuối cùng từ vô số lựa chọn. Phối với rượu nồng có thể không tệ, nhưng với món chính không cần gia vị tô vẽ vẫn có thể khiến anh cảm thấy thỏa mãn, anh sẽ không rắc thêm tiêu hay muối hay các thứ trợ hứng khác, đương nhiên cũng không cần phối hợp thêm món ăn hay đồ ngọt gì khác. Hoắc Cảnh Thần đại loại thiên về hướng ăn sống cậu luôn.

Thẩm Trùng tự dưng thấy miệng lưỡi khô khốc, có cảm giác bản thân trong mắt đối phương, như thể món ngon đã chế biến được một nửa, còn Hoắc Cảnh Thần thì đã chuẩn bị sẵn dao nĩa, nhìn chằm chằm như hổ đói, đang đợi món chính đưa lên bàn để xơi.

Từ sau khi cảm nhận được cách đối phương nhìn cậu, Thẩm Trùng dần dần cảm thấy khó lòng kiềm chế vô thức hơi gấp người xuống, nửa người dưới của cậu đã tỉnh dậy, may mà hôm nay mặc kiểu quần khá rộng rãi, bằng không cậu khẳng định bản thân sẽ không đi ra khỏi nhà hàng.

Vì cậu phân tâm và thơ thẩn, nên khi Hoắc Cảnh Thần quan tâm găm thức ăn đút cậu, Thẩm Trùng cứ thế nhắm nháp thức ăn trong miệng mà chẳng cảm nhận được mùi vị, thậm chí không nhận ra đầu bếp dùng hương liệu gì, vào lúc Hoắc Cảnh Thần đưa tay quẹt đi nước sốt dính bên khóe miệng cậu, cậu vô thức liếm ngón tay của đối phương, đói khát đến tột đỉnh, dạ dày vốn trống rỗng từ từ bị thức ăn nhồi đầy, một thứ dục vọng khát lại lần nữa không được thỏa mãn.

Đợi đến lúc bữa ăn kết thúc, hai người trở lại xe, Hoắc Cảnh Thần căn dặn tài xế lái thẳng về nhà chính họ Hoắc, Thẩm Trùng vừa định thừa thế dựa vào anh, lại chợt nghe giọng anh trầm xuống nói: “Ngồi yên, đừng nhúc nhích.”

Rõ ràng là ngồi song song ở ghế sau, khoảng cách giữa hai người lại rộng đến nỗi có thể nhét thêm một người nữa vào. Biểu hiện của Hoắc Cảnh Thần hoàn toàn khác xa với lúc ở trong nhà hàng, chỉ có thể dùng từ nghiêm khắc lãnh đạm để hình dung, Thẩm Trùng không hiểu ý, không khỏi tỏ ra bối rối, nhưng vào lúc cậu ngược mắt nhìn vào mắt Hoắc Cảnh Thần, cậu mới hay bản thân có thể nghĩ sai rồi.

Không phải Hoắc Cảnh Thần từ chối cậu; mà trái lại, anh cũng như cậu đang nóng lòng chờ mong chuyện sắp xảy đến, bằng không đôi con ngươi tối màu ấy không thể nào tỏa ra ánh sáng nóng bỏng, sốt sắng và kiềm nén đến thế.

Nhưng đối phương lại khẳng khái không cho cậu đến gần Thẩm Trùng suy nghĩ một lúc, nhanh chóng thông suốt, kiểu giữ khoảng cách này, thật chất cũng là một thủ đoạn dạo đầu, thà không hiểu còn hơn, càng hiểu rõ cậu càng cảm thấy phấn khởi hơn, nếu như không phải ngại có tài xế ngồi đằng trước, Thẩm Trùng suýt nữa không dẫn được cuộn người lại, bật ra tiếng thở dốc.

Từ góc nhìn nghiêng gương mặt Hoắc Cảnh Thần rất lãnh đạm cứ như anh chẳng có hứng thú gì với cậu, hoàn toàn vô động vô trung, nhưng sự kiềm nén cùng sức nóng trong ánh mắt anh không phải là giả, anh quả thật rất muốn cậu. Chỉ mỗi điều này cũng đủ khiến Thẩm Trùng cảm thấy ý loạn tình mê, thà rằng người tài xế hết lòng vì công việc đang ngồi đằng trước kia không tồn tại, vậy thì cậu có thể hoàn toàn không kiêng dè hoàn cảnh, nhào thẳng qua hôn Hoắc Cảnh Thần.

Nhưng, lộ trình về nhà còn dài đằng đẵng hơn trong tưởng tượng của cậu, đợi đến lúc xe dừng lại, Thẩm Trùng cảm giác như đã qua một thế kỷ, mà trong một thế kỷ này, dục hỏa của cậu chưa tắt lụi một giây phút nào, trái lại vẫn cháy hừng hực như trước, đồng thời thiêu sạch lý trí còn sót lại của cậu.

“Xuống xe.” Hoắc Cảnh Thần mở miệng ra lệnh.

Thẩm Trùng nuốt nước bọt, dù đáng đi vì nguyên do tế nhị mà không được tự nhiên, cậu vẫn không hề đắn đo cấp bách theo sát nhịp chân ổn định của Hoắc Cảnh Thần.

Hai người một trước một sau đi vào nhà, trong lúc gấp gáp thậm chí không thèm bật đèn, đứng ngay huyền quan hôn nhau say đắm.

Hoắc Cảnh Thần còn sót lại chút lý trí, qua loa kết thúc nụ hôn nồng nhiệt, bàn tay nóng như lửa kiềm giữ cổ tay cậu, thấp giọng nói: “Không thể ở đây, lại đây.”

Thẩm Trùng đã mất khả năng suy nghĩ từ lâu, chỉ biết mù quáng nghe theo; Hoắc Cảnh Thần nói sao, cậu làm vậy, không dành một giây để suy nghĩ.

Hai người vội vã lên lầu, đi tới trong phòng Hoắc Cảnh Thần, không bật đèn, chỉ dựa vào chút ánh sáng le lói của đèn đường ngoài cửa sổ, Thẩm Trùng bị ép ở trên tường hôn môi, không biết qua bao lâu, Hoắc Cảnh Thần thả cậu ra, một tay kéo tay cậu xuống dưới, đặt ngay đùng quần. Thẩm Trùng nuốt nước bọt, hiếm khi nhạy cảm đọc hiểu ám chỉ của đối phương, một bàn dùng ngón tay vụng về kéo quần lót anh ra, một bề gấp gói quỳ xuống.

Tính khí của đối phương đã nóng cứng sẵn sàng, trong bóng tối chỉ có thể thấy đường nét đại khái, Thẩm Trùng miệng khô lưỡi khô, thăm dò liếm đầu mút, sau đó thử dùng đầu lưỡi cọ xát. Cậu vốn thích đàn ông, chuyện kiểu này không khiến cậu cảm thấy ghét, huống hồ mùi hương trên người Hoắc Cảnh Thần khá trong trẻo, thậm chí còn loáng thoáng hơi thở khoan khoái dễ chịu sau khi tắm rửa, Thẩm Trùng đoán chừng anh có tính ưa sạch sẽ, có khả năng anh đã tắm trước khi đến gặp cậu, hiển nhiên đã tính trước chuyện xảy ra sau bữa ăn.

Không biết có sao, phán đoán này khiến Thẩm Trùng cảm thấy phần khởi khác thường, tuy rằng không thuần thực, kỹ xảo cũng khá trúc trắc, nhưng vẫn cố hết sức dùng tay và miệng lấy lòng đối phương, lúc không cẩn thận ngậm quá sâu dù có chút cảm giác buồn nôn, nhưng vẫn nhịn được, Hoắc Cảnh Thần lại đứng lúc bật ra tiếng thở dốc, khiến cậu càng thấy gay go hơn.

Tính khí cương cứng bị cậu liếm đến ước dầm, dưới tình huống tầm nhìn bị hạn chế, chỉ có thể nhìn thấy nó lơ mơ phản chiếu ánh nước; Thẩm Trùng nhớ đến những tri thức cậu biết được quá khứ, cố gắng nuốt tính khí của Hoắc Cảnh Thần xuống yết hầu, tay của Hoắc Cảnh Thần lập tức nắm lấy tóc cậu, không biết là do muốn cậu nuốt sâu hơn hay muốn ngăn cậu tiếp tục, ngón tay vô thức trượt sau đầu cậu, Thẩm Trùng cảm giác bản thân bởi vì những cái đụng chạm nhẹ nhàng này mà lập tức phản ứng, trong lòng thấy khẩn cấp, lại loáng thoáng xấu hổ.

“Thẩm Trùng . . .” Giọng nói của Hoắc Cảnh Thần khàn khàn.

Thẩm Trùng không trả lời đối phương, chỉ cố gắng nuốt xuống, để vật cứng kia được bao bọc chặt chẽ, tiếp theo cẩn thận dùng khoang miệng cọ xát, Hoắc Cảnh Thần rên lên, không còn sức kéo cậu ra, Thẩm Trùng vẫn cố chấp không nhả ra, một lúc lâu sau đấy, trong miệng tràn ngập chất lỏng nóng hổi, cậu thoáng giật mình, nhưng vẫn ngậm lấy phần đỉnh đang rung động, dùng đầu lưỡi kích thích chỗ nào đấy, ngón tay Hoắc Cảnh Thần lập tức bấu chặt tóc cậu, cậu cảm thấy da đầu tê rần, tính khí trong miệng thì phần khích tràn ra nhiều chất lỏng hơn.

. . . Hóa ra là mùi này. Trong lúc nuốt thứ kia xuống, Thẩm Trùng choáng váng ngẫm nghĩ, hơi thở có chút khó khăn.

“Em nuốt?” Chỉ lát sau, Hoắc Cảnh Thần dùng chất giọng như lúc thường hỏi.

Thẩm Trùng lau đi nước bọt dính bên khóe môi, cúi đầu, hơi bần khoản gật đầu.

Hoắc Cảnh Thần im lặng hồi lâu, ngay vào lúc Thẩm Trùng bắt đầu cảm thấy xấu hổ, đồng thời bắt đầu tự hỏi bản thân làm sai chỗ nào, đối phương vươn tay kéo cậu dậy, Thẩm Trùng thuận theo đứng thẳng người lên, vừa định mở miệng nói chuyện, đã bị Hoắc Cảnh Thần ấn xuống, ngã ra chiếc giường mềm mại.

Trong bóng tối, ánh mắt Hoắc Cảnh Thần sáng quắc khiến người khác không thể ngó lơ, tựa như dã thú ẩn nấp trong rừng rậm về đêm, đường nhìn thẳng thẳng thản nhiên đến gần như trần trụi ấy khiến Thẩm Trùng run như cây sậy. Hoắc Cảnh Thần thẳng người dậy, khóa gối trên người cậu, tháo cả vạt, đồng thời vẫn giữ mắt nhìn chăm chăm Thẩm Trùng. Động tác của anh từ tốn, nét mặt nghiêm túc, nhưng ánh mắt của anh lại nóng đến nỗi khiến lòng người thấp thỏm bất an.

“Hoắc . . . Cảnh Thần . . .” Thẩm Trùng hơi ngập ngừng mở miệng.

“Ừ?” đối phương nhẹ giọng trả lời.

Cho dù từng nảy sinh ý định cầu xin đối phương nương tình, nhưng vào giờ phút này, Thẩm Trùng không nói được một lời. Tính khí của cậu đã cương đến đau từ lâu, ánh mắt quen với bóng đêm, có thể nhìn thấy rõ ràng Hoắc Cảnh Thần đang thông dong cởi quần áo, nét mặt chuyên tâm nghiêm túc, quần lót cởi ra, bộ vị không cảm thấy thẹn vừa được chăm sóc tỉ mỉ lộ ra ngoài, trên tính khí thậm chí còn sót lại một ít chất lỏng trắng đục chưa được liếm sạch.

Thẩm Trùng chỉ nhìn thoáng qua, đã cảm thấy toàn thân nóng bừng lên.

“Tôi . . .” cậu miệng lưỡi khô khốc, gần như yếu ớt nói: “Ngày mai còn phải đến công ty . . .”

“Đừng lo.” Hoắc Cảnh Thần dường như nhìn thấu lo lắng tiềm ẩn trong cậu, như không có việc gì nói lời cam đoan: “Tôi sẽ tiết chế.”

10. Chương 10

Hoắc Cảnh Thần cởi xong quần áo, thì quay qua cởi quần áo của Thẩm Trùng.

Thẩm Trùng thuận theo động tác của đối phương, mãi tới lúc một tiếng “tách” nho nhỏ vang lên, trước mắt sáng ngời, cậu mới thoáng ngơ người. Hoắc Cảnh Thần mở đèn ngủ đầu giường, ánh đèn mờ, rọi sáng thân thể cả hai. Thẩm Trùng để ý thấy nét mặt gần như chuyên tâm nghiêm túc của Hoắc Cảnh Thần, vô thức nuốt khan.

“Thẩm Trùng.” Hoắc Cảnh Thần bỗng lên tiếng, giọng nói khàn khàn.

Thẩm Trùng không hiểu tại sao, nhưng vẫn nhìn lại, đồng thời nắm tay Hoắc Cảnh Thần. Hoắc Cảnh Thần trở tay giữ cổ tay cậu, kéo lên trên, Thẩm Trùng trước giờ luôn chậm chạp về phương diện này, đợi đến lúc cậu phát hiện đối phương rốt cuộc đang làm gì, thì tay cậu đã bị cà vạt cột lại.

Cậu trân trối nhìn anh, “Anh . . . Anh làm gì vậy?”

“Tôi cột không chặt lắm, sẽ không làm em bị thương.” Hoắc Cảnh Thần trả lời rất thản nhiên, cúi mắt nhìn về phía cậu, “Có vấn đề gì à?”

Rốt cuộc anh muốn làm gì? Thẩm Trùng cảm thấy da đầu tê rần, trên cơ bản không cách nào dự đoán bước kế tiếp của đối phương, cơ thể vô thức trở nên căng cứng, trong khi nửa người dưới vẫn hiên ngang ngẩng đầu, thậm chí còn đung ngay đuôi Hoắc Cảnh Thần. Có vẻ như Hoắc Cảnh Thần cũng nhận ra điều này, ngón tay cách một lớp vải lướt lơ ngay nửa người dưới của cậu, bày ra vẻ mặt cẩn thận như khi xem xét hồ sơ quan trọng, trầm giọng nói: “Hình như cậu đang rất hưng phấn.”

Thẩm Trùng không cách nào biện minh, xấu hổ đến nỗi không dám ngóc đầu dậy, chỉ có thể ngại ngần né mắt.

Hai tay bị trói trên đầu, lại bị người đàn ông này áp chế, cậu có cảm tưởng bản thân giống như nô lệ đang đợi chủ nhân nghiêm phạt, sự liên tưởng quái đản này khiến nửa người dưới của cậu càng “hưng phấn” hơn, gần như không thể kiểm soát. Hoắc Cảnh Thần cúi đầu, mang theo giọng điệu chọc ghẹo, ghé sát tai cậu nhỏ giọng thì thầm: “Tôi nên đoán ra sớm hơn, em thích kiểu này.”

“Không, không phải đâu . . .” Thẩm Trùng phản bác một cách lộn xộn, gương mặt đã ửng đỏ từ lâu lại khiến cho tất cả các lời biện hộ của cậu trở nên vô nghĩa, chỉ mang đến hiệu quả giấu đầu hở đuôi.

“Vậy sao em không vùng vẫy?” Hoắc Cảnh Thần vẫn cười.

Thẩm Trùng sốt ruột, gần như muốn động thủ. Từ đầu tới cuối, cậu chưa từng nghĩ tới việc phải vùng vẫy, nguyên nhân ẩn bên trong cơ bản không hề liên quan đến giao dịch giữa họ. Hoắc Cảnh Thần nằm trên người cậu, chẳng mấy chốc lại tiếp tục nụ hôn của anh, đảm rằng và lưỡi đều bị anh tỉ mỉ liếm sạch, môi

lưỡi quán quít, Thẩm Trùng gần như không do dự vút vự tự vẫn bản thân ra sau đầu, đồng thời quăng sạch đồng suy nghĩ lộn xộn nhiều nhưong xuống giường.

Hai người trên giường đều lỏa thể, tại thời điểm thế này, ngoại trừ bản thân hai người họ, cơ bản không cần thêm thứ gì cả.

Hoắc Cảnh Thần một bên hôn môi cậu, một bên nói vào tai cậu: “Em rất muốn?”

Hai bên đều lỏa thể, tình huống gì xảy ra nhìn vào là thấy ngay, Thẩm Trùng bị trói hai tay, không cách nào che chắn, bên tai bị hơi thở ấm nóng của anh làm ngứa ngáy, cậu không kềm được thấp giọng thở dốc, cảm thấy đầu óc bay bổng, tay đối phương còn đang du di trên người cậu, cậu quyết tâm nhắm tịt hai mắt, đầu hàng nói: “Tôi rất muốn . . . anh nhanh lên . . .”

Vì câu nói này của cậu, người bên trên thoáng dừng lại trong chốc lát, theo sau đấy là những nụ hôn trầm lặng lên khắp cơ thể cậu, động tác vuốt ve nửa người dưới của cậu có phần thô lỗ, Thẩm Trùng ngay tức khắc thất thanh la lên, hai chân bị vặn bung, vồ về khu vực vừa mẫn cảm vừa kín đáo, bởi vì khát khao quá độ, cậu thậm chí không cầm lòng nổi dùng cơ thể chính cậu đụng chạm đối phương.

Giờ phút này, động tác của Hoắc Cảnh Thần hoàn toàn không nhẹ nhàng giống như những lần trước, ngón tay mang theo ít gel, chỉ bôi trơn qua loa, rồi tiến thẳng vào cơ thể cậu, không chỉ không nhẹ nhàng, thậm chí còn có vẻ khá gấp gáp, Thẩm Trùng nhẹn đau, trong khoảnh khắc bị tiến vào, tiếng nước nở bị đè nén vụt thoát khỏi môi cậu, không chỉ vì đau đớn, nhiều hơn hết là vì cuối cùng dục vọng cũng được thỏa mãn.

“Chậm, chậm một chút . . .” cậu bị bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, chỉ có thể nhỏ giọng cầu xin anh.

Nét mặt Hoắc Cảnh Thần lúc này có thể dùng từ nghiêm trang để hình dung, cất đi ý cười trước đấy, thẳng thừng từ chối cậu, “Không.”

Thẩm Trùng còn chưa kịp hiểu ra từ này đại biểu cho điều gì, đã gánh chịu một trận xâm lược như mưa rền gió giạt. Hoắc Cảnh Thần giống như lấy lại toàn bộ sự dịu dàng anh dành cho cậu trước đấy, dù biết rõ sẽ khiến cậu đau đớn, nhưng anh vẫn tiếp tục lặp đi lặp lại hành động xâm nhập, chỉ tạm dừng lại trong một thoáng để cậu làm quen, tiếp sau lại bắt đầu quá trình tấn công không nể tình.

Nhờ sự giúp đỡ của gel bôi trơn, cộng thêm cơ thể đã dần quen với hành vi này, đau đớn nhanh chóng trở về mức độ có thể chịu được, tính khí của Hoắc Cảnh Thần đang ma sát trong cơ thể cậu, mang đến khoái cảm kỳ diệu khó thể tưởng, Thẩm Trùng cố hết sức nuốt xuống âm thanh của bản thân, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ bật ra tiếng rên.

Dường như Hoắc Cảnh Thần rất thích nghe giọng của cậu, thấy cậu cố gắng kiềm chế, liền tận tâm ma sát nơi đặc biệt nhạy cảm trên cơ thể cậu, ngón tay gầy đầu mút mẫn cảm, thậm chí ngậm đầu nhũ của cậu vừa liếm vừa cắn, cảm xúc đau đớn nhẹ nhàng này khiến Thẩm Trùng thấy hưng phấn hơn, đỉnh tính khí tràn ra ít dịch, Hoắc Cảnh Thần lại thả tay ngay khoảnh khắc này, tập trung dùng tính khí xâm chiếm cơ thể cậu.

Cậu nuốt xuống tiếng rên rỉ đã vọt đến yết hầu, giọng nói hàm hồ: “Dừng! Đợi chút . . . A . . .”

Dù Thẩm Trùng có mở miệng cầu xin, nhưng Hoắc Cảnh Thần vẫn hoàn toàn không có ý định tha cho cậu, không chỉ phớt lờ khẩn cầu của cậu, tiến vào hết lần này đến lần khác, lần sau sâu hơn lần trước, không hề dịu dàng không chế độ mạnh yếu, Thẩm Trùng toàn thân run lên, khó thể kiềm chế cầu xin vô số lần, đối phương lại chưa từng một lần nương tay.

Hai chân cậu đã bủn rủn từ hồi lâu, giờ chỉ có thể gác lên cánh tay đối phương, nơi bị đối phương dùng mãnh tiến vào đã đánh mất ý chí bài xích, ngoan ngoãn tiếp nhận cự vật xâm lấn. Nửa người dưới của cậu đã cương đến đỉnh điểm, Hoắc Cảnh Thần bất thành linh đâm sâu mấy cái, Thẩm Trùng cuối cùng chịu hết nổi, cảm giác cơ thể như hoàn toàn mất không chế, hai tay lại bị trói, cậu thậm chí không kịp ngăn cản bản thân mình, đã thốt ra một tiếng nắc nhen ngào, gần như mất kiểm soát bắn ra dịch thể.

Chỉ một phút sau đấy, trên bụng lưu lại dấu tích trắng đục, Thẩm Trùng há to miệng thở dốc, cảm giác bản thân đang thiếu dưỡng khí trầm trọng, đầu óc xây xẩm, trên mặt đỏ ửng nóng sốt, cả người nhể nhại mồ hôi, dư âm vui sướng đọng lại trên toàn thân, khiến cậu vừa uể oải vừa thỏa mãn.

Cuối cùng Hoắc Cảnh Thần ngừng lại hoạt động, dịu dàng lau đi mồ hôi hòa vào nước mắt trên mặt cậu, khe khẽ thì thầm: “Xin lỗi, hầu tôi thêm lát nữa, sẽ nhanh chóng xong thôi . . .” nói xong, tính khí cương cứng ở trong cơ thể cậu ma sát nhẹ nhẹ, tiếp sau đấy bắt đầu đưa đẩy, hô hấp của Thẩm Trùng như ngừng lại, dù toàn thân bủn rủn, nhưng cậu vẫn như cảm nhận được khoái cảm không thể kháng cự, cậu ngơ ngác gật đầu, rồi bị đối phương ôm lên, khóa ngồi trên người anh.

“Đợi đã . . .” cậu định thần lại, trong hoảng loạn mang theo bản khoản nói, “Tôi không biết . . .”

Cà vạt trên tay nhanh chóng được tháo ra, Hoắc Cảnh Thần nằm trên giường, kiểu như người vừa công thành đoạt đất trên người Thẩm Trùng không phải là anh, thậm chí không mấy may xấu hổ nói: “Tôi vừa rồi đã thỏa mãn cho cậu, giờ tới phiên cậu thỏa mãn cho tôi, không cần nề tình.”

Ngôn từ lộ liễu trong câu nói của Hoắc Cảnh Thần biến thành giọt nước tràn ly. Thẩm Trùng không còn lựa chọn nào khác, chống tay lên bụng đối phương, cố gắng thử lấy lòng Hoắc Cảnh Thần.

Cậu từ trước đến nay vốn ngốc, thử mấy lần cũng không nắm bắt được phương pháp, cuối cùng chỉ đành để Hoắc Cảnh Thần chủ đạo tất cả. Qua đêm nay, Thẩm Trùng phát hiện, Hoắc Cảnh Thần không phải người đàn ông dịu dàng như trong tưởng tượng của cậu, đương nhiên cũng không phải người giữ lời như cậu dự đoán, nhưng đợi đến lúc cậu phát hiện ra, thực tế đã quá muộn màng.

Đồ lừa đảo!

Anh cơ bản không nghĩ tới việc tiết chế bản thân!

Sau khi xong xuôi Thẩm Trùng ỉu xiu nằm trên giường, khóc không ra nước mắt. Tuy rằng không cảm thấy hối hận với tất cả mọi việc đã xảy ra, nhưng lại không thể tha thứ bản thân dễ dàng tin tưởng đối phương, từ đầu chí cuối luôn luôn ngoan ngoãn phối hợp chưa từng nghĩ tới việc phải phản kháng. Hoắc Cảnh Thần chỉ làm một lần, quả thật là có kiểm chế, nhưng thời gian kéo dài của một lần này thì lại khiến người khác khó lòng tưởng tượng, sau khi mọi việc kết thúc, Thẩm Trùng cơ hồ không nhắc nổi tay.

Trong tình trạng mệt mỏi rã rời này, cậu chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Sáng ngày hôm sau tỉnh dậy, phần eo vẫn xót lại còn cảm thấy mỏi nhừ nữa, nhưng thấy đã trễ giờ, Thẩm Trùng vội vã đi tắm, sửa sang ngoại hình bản thân, cậu cảm thấy chỉ cần nghĩ tới việc ngồi xuống cũng đã khó chịu rồi. Hoắc Cảnh Thần đã ra ngoài trước khi cậu dậy, lúc gần đi có nhét vật gì đó vào tay Thẩm Trùng còn đang ngái ngủ, hôn lên mặt cậu rồi mới đi, Thẩm Trùng tỉnh dậy mới phát hiện, đó là một cái chìa khóa.

Hoắc Cảnh Thần quả thật ghi nhớ những lời cậu nói lúc trước, nhanh nhẩu tặng đồ như vậy. Thẩm Trùng có phần bùi ngùi, nhưng không vì thế mà xấu hổ, dù sao đã trải qua tình huống tương tự một lần, hiện thời cậu đã có thể tự thuyết phục bản thân không nên suy nghĩ nhiều. Đi tới ga ra, cậu thấy một chiếc xe xa lạ, giờ phút này ngược lại thấy hơi bất ngờ.

Đại đa số phái nam đều thích xe thể thao, Thẩm Trùng cũng không ngoại lệ, nhưng cậu thật sự không biết, Hoắc Cảnh Thần đã chọn chiếc xe này thế nào, bất kể là kiểu dáng hay màu sắc đều khá hợp ý cậu. Từ hành vi của anh có thể thấy, anh hiển nhiên không phải kiểu người chỉ tay năm ngón mua đại một món quà, nên Thẩm Trùng mới thấy hiếu kỳ, rốt cuộc đối phương bằng cách nào biết được sở thích của cậu.

Có điều, hiện giờ không phải lúc thích hợp để suy xét vấn đề này. Nghĩ tới chuyện nếu còn không đi cậu sẽ bị trễ, Thẩm Trùng mau chóng leo lên xe, khởi động xe xuất phát.

Sau khi đến công ty, Chương Trường Bích đã ngồi đợi sẵn. Sắc mặt của cô không hề thân thiện, Thẩm Trường thấy khá hồi hộp, sau khi vào phòng làm việc của cô thì thuận tiện đóng cửa lại, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Chào buổi sáng, chị Chương.”

“Chào.” Chương Trường Bích đạm mạc chào lại, “Ngồi đi.”

Thẩm Trùng nơm nớp lo sợ ngồi xuống, cảm giác thấp thỏm bất an đang xâm chiếm cơ thể cậu.

Chương Trường Bích nhìn cậu, cuối cùng nói: “Nói đi, chuyện Hoắc tiên sinh là sao? Tại sao anh ta lại xuất hiện ở phòng nghỉ của cậu.”

Thẩm Trùng không dám giấu giếm, kể tất tần tật mọi việc xảy ra trong khoảng thời gian qua, không dám lược bớt bất cứ điều gì. Lúc trước ở trong quán bar hôn Hoắc Cảnh Thần, gây ra scandal, dường như Chương Trường Bích không để ở trong lòng, nhưng nay thấy Hoắc Cảnh Thần xuất hiện bên cạnh Thẩm Trùng, cô không thể tiếp tục bàng quan đứng nhìn chuyện xảy ra giữa Hoắc Cảnh Thần và Thẩm Trùng. Đợi Thẩm Trùng nói hết, sắc mặt Chương Trường Bích đã lạnh xuống thấy rõ, ánh mắt sắc bén chọc thẳng khiến người khác đứng ngồi không yên.

“Cậu quên nói một chuyện.” Chương Trường Bích lạnh nhạt nói, trong giọng nói tản mát sự tức giận, “Cậu thích anh ta, đúng không?”

Thẩm Trùng cứng người, nhìn đối phương, cuối cùng ngậm thừa nhận cúi thấp đầu.

“Cậu có biết bản thân đang làm gì không? Cậu đang đùa với lửa đấy!” Chương Trường Bích cất cao giọng, lớn tiếng trách cứ: “Nếu chỉ là giao dịch đơn thuần thì thôi đi, ai sống trong giới này mà không vậy, không thiếu một người như cậu. Nhưng cậu lại thích anh ta Cậu biết anh ta đã có hôn thê, sau này sẽ kết hôn, tại sao còn đồng ý? Đã lẫn lộn trong giới này bao lâu rồi, sao cậu còn hồ đồ thế hả!”

Thẩm Trùng im lặng không đáp.

“Trước nay cậu không muốn giống như mọi người, không chịu lên giường với người ta, không muốn bị khinh thường, tôi không bắt buộc cậu, đâu sao cậu cũng có chí hướng của cậu, có suy nghĩ của cậu, nhưng cậu xem giờ cậu đang làm gì đó hả? Cậu cơ bản không chơi nổi trò chơi này đâu!” Chương Trường Bích bày ra biểu hiện đành chịu, dùng ánh mắt thất vọng để trách cứ trá hình.

Thẩm Trùng do dự trong chốc lát, cuối cùng mở miệng nói: “Chị Chương, em biết em đang làm gì.”

Chương Trường Bích tức giận trừng cậu.

“Em biết chị muốn nói gì. Nếu em đã đồng ý thì không cần người khác phải tôn trọng mình.” Thẩm Trùng cười khổ, “Dù sao sau này anh ấy phải kết hôn, hiện tại anh ấy có hứng thú, đây là cơ hội duy nhất của em, em muốn ở gần anh ấy, đương nhiên chỉ có thể thỏa hiệp. Trong mắt anh ấy, có thể em chỉ là một người có thể bán đứng thể xác, nhưng không quan trọng, đánh giá này hoàn toàn không sai. Không phải chuyện gì cũng có thể nhân danh tình yêu, để sau này trở nên quang minh chính đại theo lẽ thường. Em hiểu điều đó mà.”

“Cậu” Chương Trường Bích bày ra vẻ mặt nghiêm khắc, trông qua như ôm đầy một bụng tức giận và oán trách muốn trút ra, nhưng tới cuối cùng, bao nhiêu ngôn từ đều hóa thành nét mặt uất giận cùng ánh mắt bất đắc dĩ. Hai bên quen biết nhiều năm, cô đương nhiên hiểu cậu, đối với hành động, việc làm của cậu không phải hoàn toàn không thấu hiểu, vậy nên càng tức giận hơn, cũng đồng thời vì cậu mà cảm thấy cay đắng.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng Chương Trường Bích lên tiếng hỏi: “Cậu có nghĩ tới sau này phải thế nào không?”

“Không nghĩ.” Thẩm Trùng bình tĩnh trả lời. “Đợi đến lúc anh ấy chán, thì kết thúc, chỉ thế mà thôi. Em sẽ không hy vọng viễn vông. Đương nhiên em cũng chẳng có tư cách để hy vọng.” cậu nói đến đây, lấy ra chìa khóa xe, quơ qua quơ lại trước mặt Chương Trường Bích, trên mặt bày ra một nụ cười, “Chị xem, hiện giờ em nhận mấy thứ này rất tự nhiên Đây chỉ là một cuộc giao dịch, anh ấy không nợ em.”

Chương Trường Bích nhìn chằm chằm chìa khóa xe, không nể mặt quả quyết nói: “Cậu đúng là ngu quá.”

“Em cũng thấy thế.” Thẩm Trùng cười.

Sau đấy, bầu không khí trong phòng làm việc chuyển biến theo xu hướng hòa bình hơn, gương mặt Chương Trường Bích cũng không lạnh lùng như lúc bắt đầu, trái lại trở về dáng vẻ ngoài mạnh mẽ trong yếu, ngữ vực nói: “Đại diện phát ngôn quảng cáo lần trước là nhờ anh ta à? Đúng là hào phóng, chịu chi, quảng cáo đó của cậu đem về cho công ty không ít tiền.”

“Em chính là muốn nói về chuyện này.” Thẩm Trùng suy nghĩ trong giây lát, sau khi châm chọc chọn từ cho thích hợp, thì cố lấy hết can đảm để mở lời: “Tuy Hoắc tiên sinh đồng ý đầu tư, cũng sẵn lòng sắp xếp thêm công việc cho em, có điều em đã từ chối.”

Chương Trường Bích đầu tiên là ngạc nhiên, sau đấy thì giận tím mặt, “Cậu nói gì? Dù sao cũng đã bán thân, tại sao còn từ chối anh ta diu dặt! Rốt cuộc cậu đang nghĩ cái quái gì thế!”

Thẩm Trùng thả chậm câu nói, cố gắng ổn định đối phương, “Không phải vậy, chị hiểu lầm rồi, chị Chương. Hợp đồng giữa em và công ty chỉ còn một năm, trong tương lai em không có dự định ký tiếp, cơ bản không cần thiết nhận thêm nhiều công việc. Chị hiểu hơn ai hết, em không phải người có khiếu diễn xuất, khoảng cách đến tuổi già xuống sắc không còn xa, tương lai không có khả năng tiếp tục lăn lộn trong giới này.”

Chương Trường Bích thần người, cuối cùng dẹp đi gương mặt tức giận, thay vào đó gian nan nói: “Cậu đưa ra quyết định này vào lúc nào?”

“Đã lâu rồi. Em vốn không thích hợp với nghề này, hai năm qua giúp em chứng thực điều đó hơn Chị không cần lo cho em, em cũng đâu phải hai bàn tay trắng.” Thẩm Trùng trả lời rất nhẹ nhàng, thậm chí còn cười, “Em biết làm vậy là phụ lòng chị, dù sao chị Chương đã theo em nhiều năm, chẳng qua em”

“Đừng nói nữa.” Chương Trường Bích ngắt lời cậu, thở dài nói. “Tùy cậu thôi. Chẳng qua dù là năm cuối cùng, cậu cũng phải làm việc cho đảng hoàng, bớt gây thêm chuyện cho tôi, chuyện với Hoắc tiên sinh cũng” cô ngưng lại trong một giây, rồi tiếp tục. “Dù thế nào đi chăng nữa, cũng đừng để bị chụp hình, không phải cậu muốn bỏ nghề sao, đừng để sau này thêm vất vả”

“Em biết.” Thẩm Trùng cúi đầu, kiềm lại cơn cay xè chọt đến từ viền mắt, giọng khàn khàn: “Cảm ơn chị thông cảm cho em, chị Chương.”

“Tóm lại, thời gian còn lại không dài, tự cậu giải quyết cho tốt.” Chương Trường Bích không được tự nhiên cứng giọng nói, gương mặt vốn nghiêm khắc cũng trở nên mềm mỏng hơn.

Kết thúc cuộc trò chuyện với Chương Trường Bích, Thẩm Trùng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hợp đồng với công ty quản lý còn một năm, cậu vốn không định nói ra chuyện này sớm như vậy, có điều đã lỡ nói rồi, cũng chẳng sao. Quả thật cậu đã tính toán chuyện này lâu rồi, chỉ là đến giờ mới hạ quyết tâm. Cậu lên xe, nhất thời cảm thấy tiu ngưu.

Ngồi trên xe bồn thần, không biết qua bao lâu, tới khi cảm thấy bụng đói meo, Thẩm Trùng mới lái xe về Hoắc Trạch. Hoắc Cảnh Thần không có nhà, Hoắc Cảnh Dung cũng không, trong căn nhà rộng lớn chỉ có mỗi mình cậu, Thẩm Trùng ăn xong phần cơm trưa do đầu bếp chuẩn bị, thì đến phòng sách của Hoắc Cảnh Thần tìm đại một đĩa phim điện ảnh nào đó để xem, có lẽ là do ngủ không đủ giấc, cậu xem được một nửa thì lăn đùng ra ngủ.

Lúc tỉnh dậy, sắc trời bên ngoài đã tối.

Cậu cảm thấy giấc ngủ trưa hôm nay khá dài, chợt nhận ra trên người đang đắp một tấm chăn, mới hay là Hoắc Cảnh Thần đã về. Cậu đứng dậy tắt đầu đĩa, ra khỏi phòng sách, vừa ngáp vừa lê bước xuống dưới lầu, ngay sau đó nghe thấy tiếng nói chuyện từ phòng khách truyền đến.

Đi xuống lầu một, bước chân của cậu đột ngột khựng lại, bầu không khí giữa Hoắc Cảnh Thần và Hoắc Cảnh Dung tuyệt đối không thể dùng từ bình tĩnh để hình dung, giọng điệu đối chọi gay gắt, giống như đang khắc khẩu, Thẩm Trùng đang phân vân bản thân có nên tránh mặt không. Ngay lúc cậu do dự dừng bước, Hoắc Cảnh Dung đã tức giận hét toáng lên: “Anh đúng là tên cuồng không chế.”

Thẩm Trùng sửng sốt, chợt nghe thấy giọng điệu lạnh nhạt của Hoắc Cảnh Thần vang lên: “Nếu em nghĩ vậy, anh cũng không còn gì để nói.”

Hai người đôi co hồi lâu, cuối cùng kết thúc bằng việc Hoắc Cảnh Dung phải thỏa hiệp và xin lỗi. Hoắc Cảnh Dung ủ rũ, như một con khổng tước xinh đẹp bị nhổ đuôi, không còn miếng sức sống, tử khí lớn vồn. Trên mặt cậu ta không tỏ ra tức giận, nhiều hơn hết là bất đắc dĩ và thỏa hiệp.

Rốt cuộc họ đang tranh luận chuyện gì? Thẩm Trùng bỗng cảm thấy hiếu kỳ.

“Thẩm Trùng?” Hoắc Cảnh Thần là người đầu tiên phát hiện ra cậu, vô cùng ngạc nhiên nói: “Em đứng đó làm gì.”

Thẩm Trùng hơi xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ là đứng lúc xuống lầu, không phải cố ý nghe lén”

Hoắc Cảnh Thần hơi bất ngờ, “Nghe lén?” anh mỉm cười, “Chúng tôi không phải đang bàn chuyện quan trọng, em cũng không bị tình nghi nghe lén. Lại đây ngồi, cơm sắp xong rồi, em muốn ăn gì? Tôi nói với đầu bếp.”

Thẩm Trùng vì được anh quan tâm mà bất ngờ, “Ăn gì cũng được. Nấu nhiều chút là được rồi, tôi đang rất đói.”

Hoắc Cảnh Thần gật đầu, bình tĩnh đứng dậy đi về phía phòng bếp, nét mặt như thường lệ, dường như cuộc khắc khẩu vừa nãy không là gì với anh. Thẩm Trùng tựa tựa thấu hiểu, thật chất đối phương muốn để Hoắc Cảnh Dung đang tức giận bình tĩnh lại, nên mới kiềm chế, rời khỏi hiện trường, thành ra cậu không dám nhiều lời, chỉ im lặng quan sát Hoắc Cảnh Dung.

Hoắc Cảnh Dung cau bẳn liếc xéo cậu, “Dòm gì?”

“Không có gì.” Thẩm Trùng bình tĩnh trả lời, hoàn toàn không có ý định xen vào cuộc tranh chấp của hai anh em nhà này.

Nhưng Hoắc Cảnh Dung không hiểu cho nỗi khổ tâm của cậu, giây sau, đã cầm tức mở miệng: “Sắp tới tết, cha mẹ chúng tôi không định về nước, anh hai nói năm nay có thể đổi chỗ, đi tắm suối nước nóng Tôi ghét nhất bị ngâm trong suối nước nóng, ai thêm đi chứ! Hơn nữa năm nào cũng như năm này, bất kể là làm gì, đi đâu, đều do anh ấy định đoạt Tôi thật sự chịu đủ lắm rồi!”

“Nhưng nếu là mùa đông, đi ngâm suối nước nóng cũng đâu tệ lắm” Thẩm Trùng không cách nào vờ như không nghe thấy, chỉ đành trả lời cho có.

“Tôi chính là ghét tác phong chuyên chế của anh ấy!” Hoắc Cảnh Dung tức giận độp lại.

“Khoan bàn tới quyết định của anh ấy là đúng hay sai Chẳng lẽ, cậu ghét đi chung với anh ấy?” Thẩm Trùng hoang mang hỏi.

Hoắc Cảnh Dung đơ mặt, nhất thời nghẹn họng, lát sau mới nói: “Không phải Nhưng lần nào anh ấy cũng tự tiện quyết định tất cả mọi thứ, với lại còn bắt mọi người phải tuân theo” Hoắc Cảnh Dung nói đến đây, sắc mặt có vẻ không vui, “Quên đi, cứ mặc anh ấy Nếu cậu không bận gì thì đi chung đi.”

“Hả?” Thẩm Trùng sững sờ, nhất thời quên mất bản thân đang định nói gì.

Hoắc Cảnh Dung phòng bị nhìn cậu, “Lại gì nữa đây? Lẽ nào cậu định về quê ăn tết?”

“Không phải.” Thẩm Trùng định thần lại, cảm thấy khó xử, “Tôi cho rằng tết nhất là chuyện của người trong nhà, mà tôi thì là người ngoài”

“Chỉ là đi tắm suối nước nóng thôi mà, có phải đi gặp cha mẹ đâu.” Hoắc Cảnh Dung thể hiện cảm xúc không tài nào lý giải nổi, nhăn mày nói tiếp: “Huống hồ, anh ba tôi cũng sẽ dẫn theo bạn, không phải chỉ mời mỗi cậu, cậu căng thẳng nỗi gì?”

Thẩm Trùng phát giác bản thân nghĩ lung tung, vội vàng nói: “Nếu như Hoắc . . . anh ấy đồng ý, tôi đương nhiên đồng ý” cậu nói đến đây, khẽ cười, tiếc nuối nói: “Hàng năm tôi đều ăn tết một mình, gần như không có cơ hội trải qua năm mới cùng ai, nếu như có thể cùng đi ngâm suối nước nóng, đương nhiên sẵn lòng.”

“Vậy thì đi chung đi.” giọng nói quen thuộc vọng lên từ đằng sau.

Thẩm Trùng quay đầu lại, vừa khéo đối diện tầm mắt của Hoắc Cảnh Thần, dịu dàng yên ả.

Cậu ngơ ngác, vô thức hỏi lại: “Nếu tôi nói không thể đi?”

“Vậy thì thôi, không ép em, không phải ai cũng thích ngâm suối nước nóng.” giọng Hoắc Cảnh Thần bình ổn, ngồi xuống cạnh cậu, thái độ nhã nhặn, “Dù sao cũng là tết, có thể cậu đã sắp xếp sẵn kế hoạch riêng, không cần vì tôi mà thay đổi.”

Cùng lúc nghe được câu trả lời này, Thẩm Trùng tức khắc hiểu ra sự chênh lệch trong thái độ của anh mà cậu cảm nhận được từ trước đến nay là thế nào, trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, sắc mặt cậu trở nên cứng nhắc.

11. Chương 11

Hóa ra Hoắc Cảnh Thần chỉ đang diễn.

Đối với anh em của anh, Hoắc Cảnh Thần không cho phép có bất cứ sự phản kháng nào, nên mới bị nói thành kẻ ưa kiểm soát, nhưng đối với Thẩm Trùng, anh lại luôn mềm mỏng bình tĩnh. Nói trắng ra, mềm mỏng khách sáo của anh là dành cho người ngoài, Hoắc Cảnh Thần luôn đối đãi với cậu như khách, nên mới lễ độ lý lẽ như vậy.

. . . . Không hổ là anh em của Hoắc Cảnh Dung, diễn xuất ưu tú y như nhau. Thẩm Trùng nghĩ tới đây, trong lòng thấy cay đắng.

Cậu bỗng nhớ đến một việc, bản thân đã từng lên cơn hỏi Hoắc Cảnh Thần một câu: “Anh đối với ai cũng dịu dàng vậy hả?” khi ấy Hoắc Cảnh Thần chỉ cười, thản nhiên trả lời, “Đương nhiên không phải.”

Thẩm Trùng vốn tưởng rằng anh nhiều ít gì cũng có cảm tình với cậu, may đâu có mấy phần hứng thú khác biệt, dù chỉ là thiện cảm, nhưng mãi đến giờ phút này, cậu mới tỉnh ngộ, cảm tình Hoắc Cảnh Thần dành cho cậu hóa ra chỉ đến thế mà thôi, đến nỗi đối phương đối xử dịu dàng săn sóc, khách sáo với cậu tựa như người ngoài không dính dáng đến nhau.

“Cậu sao vậy?” Hoắc Cảnh Dung cau mày, giọng điệu không lạnh, nhưng quan tâm trong đáy thì không hề giả tạo, “Nếu không khỏe thì đi nghỉ, không muốn đi suối nước nóng thì không cần miễn cưỡng.” cậu khựng lại, có chút mất tự nhiên nói: “Tôi cũng không có ý ép cậu.”

Thẩm Trùng nghe vậy ngược mắt nhìn, đối diện ngay tầm mắt của Hoắc Cảnh Thần. Dịu dàng, yên ả, thậm chí mang theo lo lắng giống như thật sự cảm thấy lo lắng nhưng không xen lẫn thêm bất kỳ cảm xúc nào khác. Quả nhiên bản thân không hiểu gì về kỹ thuật diễn xuất, đến cả điều này cũng phải tốn bấy nhiêu thời gian để ngộ ra, đúng là ngu đến tột đỉnh. Cậu thoáng cười khổ, cảm giác ***g ngực lạnh buốt.

“Ê!” Hoắc Cảnh Dung lại gọi cậu.

“Tôi không sao.” Thẩm Trùng hồi tỉnh, cố gắng tỏ ra mình rất ổn, chân thành nói với Hoắc Cảnh Dung: “Đương nhiên không miễn cưỡng, tôi thật sự rất muốn đi.”

Hoắc Cảnh Dung không nói gì thêm, chỉ nhìn Hoắc Cảnh Thần, rồi lại trông về phía cậu, tuy rằng trong mắt ánh lên sự hoài nghi và hoang mang rõ rệt, nhưng vẫn thức thời không hỏi ra miệng. Hoắc Cảnh Thần liếc nhìn cậu, cũng không biết rốt cuộc có phát hiện ra điểm khác thường của cậu không, bình tĩnh chuyển hướng câu chuyện, “Hôm nay cậu đến công ty, bàn bạc với cô Chương sao rồi?”

Thẩm Trùng thở phào trong lòng, “Tôi đã giải thích với chị Chương rồi, anh yên tâm.” cậu thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, mở miệng nói: “Chuyện là vậy, khoảng năm sau, công ty sắp xếp cho tôi đi New York tu nghiệp diễn xuất, thời gian có thể kéo dài hơn dự định, nên tôi nghĩ”

Cậu nói đến đây thôi, Hoắc Cảnh Thần đã hiểu, anh cười, giọng nói bình ổn, gần như khẳng khái độ lượng nói: “Cậu có kế hoạch rõ ràng cho tương lai của bản thân, vậy còn gì tốt bằng. Nếu cần giúp đỡ, dù là chuyện thị thực hay chuyện bên phía trường học, cứ nói cho tôi biết, không cần khách sáo.”

Thẩm Trùng ma xui quỷ khiến sao gạt đầu, từ tận đáy lòng lại thấy khổ sở.

Cứ vậy đi, xem như sớm ngày xác định thời hạn chia tay. Ra nước ngoài tu nghiệp chỉ là lý do cậu bắt chợt nghĩ ra khi không tìm được lý do nào khác, có điều biểu hiện của Hoắc Cảnh Thần lại y như trong tưởng tượng của cậu, không chỉ không có bất cứ câu từ níu kéo nào, thậm chí còn theo lẽ thường mừng cho cậu.

Nếu như Hoắc Cảnh Thần tỏ ý phản đối dù chỉ trong thoáng qua, thì dù thật sự phải ra nước ngoài, Thẩm Trùng cũng sẽ dứt khoát từ chối cơ hội này nhưng, Hoắc Cảnh Thần không dành cho cậu bất cứ cơ hội nào. Thẩm Trùng thấy mất mát trong lòng, nhưng lại vì vậy mà nhẹ nhõm. Chỉ ít Hoắc Cảnh Thần không tệ đến nỗi đùa giỡn với tình cảm của cậu, thậm chí biểu hiện thành thật bình tĩnh như thế, Thẩm Trùng

cùng lúc vì biểu hiện lạnh lùng của anh mà khó chịu, nhưng rồi trên phương diện khác lại vì thế mà yên tâm.

Cậu giương mắt nhìn Hoắc Cảnh Thần, rõ ràng vừa bàn xong thời hạn chia tay, vậy mà trên mặt đối phương vẫn bày ra nụ cười lễ độ phải phép, Thẩm Trùng bỗng nghĩ đến, nếu người này không theo thương nghiệp từ sớm, mà đi cùng con đường với Hoắc Cảnh Dung, nhất định có thể sống rất khá trong giới này bằng không, diễn xuất tự nhiên cỡ này lại chỉ dùng trong cuộc sống thì quá lãng phí, có thể nói là phung phí của trời.

“Cậu muốn đi tu nghiệp diễn xuất?” Hoắc Cảnh Dung hoàn toàn không hay biết gì về sự giao lưu giữa hai người họ, nhưng vừa nghe đến đề tài này thì lập tức hứng thú, “Đi trường nào?”

“Chưa xác định.” Thẩm Trùng trả lời cho qua, “Người đại diện của tôi còn đang lên kế hoạch . . .”

Một câu xọt ngang của Hoắc Cảnh Dung, đã đẩy đề tài câu chuyện rẽ hướng, mãi đến lúc cơm dọn lên bàn, đề tài này vẫn chưa dứt, cũng may Hoắc Cảnh Dung không ghét đề tài này chút nào, lại bắt đầu huyền thoại về kinh nghiệm đi du học ở Mỹ của cậu ta, tận đến khi kết thúc bữa cơm, Thẩm Trùng không tài nào phân tâm suy nghĩ đến chuyện lúc này.

Sau khi bữa cơm kết thúc, Hoắc Cảnh Dung hình như có hẹn, lại ra ngoài.

Hoắc Cảnh Thần cùng cậu đi tới phòng sách, hai người ngồi xuống sofa, Thẩm Trùng nhấp một ngụm trà nóng, tỏ ra bình tĩnh dòm trộm Hoắc Cảnh Thần đang chọn đĩa, sườn mặt ngày càng quen thuộc vào giờ phút này không có bất cứ dáng cười nào, động tác lựa đĩa khá chăm chú, tập trung xem giới thiệu in trên bìa đĩa, thậm chí có vẻ nghiêm khắc. Từ lần cùng xem phim điện ảnh do Hoắc Cảnh Dung đóng vai chính, cùng nhau xem phim giết thời gian đã trở thành thú tiêu khiển của hai người họ.

Đối phương không quay đầu lại, hỏi thăm cậu một cách nhàn nhã như thể trò chuyện: “Em quyết định đi New York tu nghiệp? Không phải em không thích diễn xuất sao?”

“Ừ.” Thẩm Trùng thấy lúng túng, cố giấu chột dạ giải thích với anh: “Nhưng không thể cứ tiếp tục như vậy, suy cho cùng tôi nên dự tính cho bản thân . . .”

“Phải.” Hoắc Cảnh Thần thờ ơ đáp, dành hơn nửa chú ý vào giới thiệu trên đĩa.

Thẩm Trùng chăm chú nhìn anh, không biết qua bao lâu, mới nghe Hoắc Cảnh Thần tiếp tục nói chuyện: “À, chuyện năm mới đi suối nước nóng . . .”

“Sao?”

“Cậu nói trước giờ cậu ăn tết một mình.”

Tuy rằng không biết tại sao Hoắc Cảnh Thần lại đột nhiên thấy hứng thú với cậu, nhưng có lẽ từ lúc bắt đầu cậu đã không thể làm rõ điều ấy, Thẩm Trùng không để bụng, thần nhiên nói: “Lúc trung học thì ba mẹ ly hôn, từ lúc phổ thông tôi đã thuê nhà ở ngoài, về sau thì ai nấy kết hôn, có gia đình mới, tôi đâu thể không biết xấu hổ đi quây rầy họ.”

“Thì ra là thế.” Hoắc Cảnh Thần biểu hiện như đang suy ngẫm.

Dù Thẩm Trùng cho rằng bản thân không có gì đáng để đồng tình, không thể thăm đến nước cần được thương hại, nhưng tối hôm nay, Hoắc Cảnh Thần quá đối đãi khiến cậu lấy làm hoảng sợ.

Vừa nghĩ tới Hoắc Cảnh Thần làm vậy có lẽ chỉ vì tội nghiệp cậu, là cậu muốn cười. Thành thật thì không phải cậu có ý kiến với cách làm của Hoắc Cảnh Thần, chẳng qua, không ngờ tới một Hoắc Cảnh Thần chưa từng bận lòng vì tình cảm của cậu, lại vì chuyện nhỏ nhặt này mà tội nghiệp cho cậu. Tuy rằng sẽ cảm thấy hối tiếc mất mát, khao khát nhận được tình cảm của đối phương, nhưng dù thế nào đi chăng nữa Thẩm Trùng cũng sẽ không vì vậy mà hận anh.

Ngày ngày hôm sau, Chương Trường Bích báo cho cậu biết, bộ phim quay đang dở lúc trước chuẩn bị bắt đầu lại, tuy Thẩm Trùng không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm. Tuy biết rằng đối phương không sai, nhưng cậu thật sự vẫn thấy khó chịu, chưa kể cậu không phải người có thể che giấu cảm xúc của bản thân, có thể Hoắc Cảnh Thần đã sớm nhận thấy sự bất ổn trong cậu không chừng.

Suốt nửa tháng sau đấy, Thẩm Trùng và Hoắc Cảnh Dung cùng đi đến vùng núi ở tỉnh khác để quay nốt phần ngoại cảnh còn lại, kế đó là trường quay ở vùng ngoại thành, tiếp tục quá trình ghi hình. Hai người ở chung trong một khách sạn ở gần trường quay, không tới nỗi buồn chán.

Đội bộ phim hoàn thành phần ghi hình, chính thức bước sang quá trình hậu kỳ, thì tết âm lịch đã cận kề.

Thẩm Trùng vốn đang phân vân có nên về thăm nhà một chuyến trước không, thì Hoắc Cảnh Dung đã bắt cháp đẩy cậu vào xe, Thẩm Trùng chỉ còn cách thuận theo ý đối phương, trải qua mấy ngày rảnh rỗi còn lại trong năm ở Hoắc Trạch, đến trước giao thừa, cùng đoàn người Hoắc Cảnh Thần đi tắm suối nước nóng.

Hình như Hoắc Cảnh Thần rất bận rộn, Thẩm Trùng đến Hoắc Trạch, mãi đến khuya mới gặp được anh.

Lúc đó Thẩm Trùng đang ở trong phòng khách xem phim, cầm muỗng, ăn một tô kem, đây là món kem do đích thân đầu bếp riêng của Hoắc Trạch làm, mùi vị đậm đà ngọt ngào, Thẩm Trùng khá thích, sau mỗi bữa cơm đều ăn một ít xem như tráng miệng, sau lại càng thêm, cầm lòng không đành đến phòng bếp xin một tô lớn xem như đồ ăn vặt, lúc Hoắc Cảnh Thần bước vào, Thẩm Trùng đang say mê liếm kem hương thảo chảy trên thìa, gần như không để ý thấy tiếng mở cửa.

“Thẩm Trùng?” Hoắc Cảnh Thần khá bất ngờ, nhưng rồi như chợt nhớ, “Đúng rồi, hôm nay là ngày em về.”

“Ừ . . .” cậu ngậm muỗng, hơi lúng túng, nhưng vẫn cười, “Đã lâu không gặp.”

Thực tế chỉ mới nửa tháng không gặp mặt, nhưng Thẩm Trùng lại hao hao cảm thấy người trước mặt cơ hồ trở nên xa lạ. Có lẽ vì, trong nửa tháng này, họ gần như không liên lạc với nhau, thỉnh thoảng nói mấy câu, cũng là Hoắc Cảnh Thần gọi điện cho Hoắc Cảnh Dung, trùng hợp sao cậu đang ở đấy, thành ra xuất phát từ lễ phép hàn huyên mấy câu với cậu.

Cậu chưa từng chủ động liên lạc với Hoắc Cảnh Thần, mà Hoắc Cảnh Thần cũng vậy, đây có lẽ là sự ăn ý không cần nói thành lời giữa hai bên. Thẩm Trùng không chắc lắm.

“Em gầy.” Hoắc Cảnh Thần ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng vuốt mặt cậu, “Đóng phim rất mệt sao? Đến cả bọng mắt cũng thâm.”

Thẩm Trùng ngó ra, vội vàng cười lại: “Cũng không có gì, mấy ngày nay ngủ không ngon.”

Lý do ngủ không ngon, trong lòng cậu tự hiểu, chỉ là thốt không nên lời. May mà Hoắc Cảnh Thần không có ý truy hỏi, chỉ xoa đầu cậu, đợi cậu ăn kem xong, dùng ánh mắt khác lạ nhìn cậu, đưa ra câu bình luận: “Dáng vẻ ăn kem của em thật là . . .”

Thật là? Thẩm Trùng có chút hoang mang, không hiểu đối phương muốn nói gì.

Hoắc Cảnh Thần bật cười, nói một nửa lại không nói hết, chỉ cầm lấy đồ trên tay Thẩm Trùng, sau đấy nhấn đầu cậu xuống, mặt Thẩm Trùng đột nhiên bị nhấn lên đùi đối phương, dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn, nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ, bần khoản nói: “Ừm, đợi một chút . . . Tôi đi đánh răng.”

“Em nghĩ nhiều.” lần này tới phiên Hoắc Cảnh Thần cúi đầu cười thành tiếng, “Chỉ là muốn em nghỉ ngơi một lúc thôi. Em tưởng rằng tôi muốn làm gì?”

Thẩm Trùng cảm thấy mặt nóng lên, ngộ ra bản thân hiểu lầm ý của đối phương, lại có chút không dám tin, lúng túng hỏi lại: “Cho, cho tôi gối lên chân anh?”

“Không muốn sao?” giọng nói Hoắc Cảnh Thần êm dịu.

“Muốn!” Thẩm Trùng trả lời ngay tức khắc.

Cậu thả lỏng người, gối lên đùi đối phương, cuối cùng cảm giác chung sống lúc đầu cũng quay trở lại, cảm giác xa lạ vô cớ kia dường như tan biến trong tích tắc, Hoắc Cảnh Thần vẫn là Hoắc Cảnh Thần mà cậu biết, có thể anh không phải một người hiểu ý người, nhưng một số cử chỉ hay thói quen của anh quả thật khiến cậu cảm thấy thân quen.

Trên người Hoắc Cảnh Thần rất ấm áp, thoang thoang mùi hương như vừa tắm rửa xong, lại thêm quần áo mang đến hơi thở ngày nắng trong trẻo, Thẩm Trùng không nhịn được khịt khịt mũi ngửi, vui cả mặt vào bụng đối phương.

Sau khoảng thời gian ở chung lúc trước, Thẩm Trùng đã phát hiện, Hoắc Cảnh Thần chắc chắn mắc bệnh sạch sẽ, ngoài chứng ưa kiểm soát theo như lời Hoắc Cảnh Dung, có thể còn có chút khuynh hướng của chứng ép buộc, chứng cứ chính là mọi thứ trong phòng sách này đều được sắp xếp theo một trình tự nhất định, có lúc cậu tiện tay cất đĩa phim vào đại một ngăn tủ nào đó, không bao lâu sau, Hoắc Cảnh Thần sẽ tỏ ra như không có gì cất đĩa phim đó về đúng vị trí của nó. Cậu lặng lẽ thử nghiệm mấy lần, lần nào cũng thế.

“Đừng ngộ ngộ.” Hoắc Cảnh Thần một bên bấm remote TV, một bên lơ đãng nói: “Em cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ không nhận được.”

Lúc bấy giờ Thẩm Trùng mới phát hiện, cảm cậu đang đặt trên bộ phận giữa hai chân Hoắc Cảnh Thần, mà hiện tại thì nó đang có phản ứng, vội vã nhích ra, ngoan ngoãn gối lên đùi đối phương. Hoắc Cảnh Thần một bên xem TV, một bên vuốt tóc cậu như có như không, dò hỏi: “Không ngại tôi xem chương trình của em chứ?”

Thẩm Trùng đã đầu hàng từ lâu, “Xem đi.” cậu một bên rầu rĩ trả lời, một bên xoay lưng về phía TV, bày tỏ thái độ không nhìn thấy thì không bận tâm.

“Nói đến chuyện này, đến tận bây giờ tôi vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy lúc em ở trong bếp.” Hoắc Cảnh Thần dường như cảm thấy hối tiếc, “Không biết chừng nào mới có cơ hội.”

Đương nhiên Thẩm Trùng không thể nào không hiểu ý anh, xấu hổ thoáng qua, “Nhưng, trong bếp nhà anh luôn luôn có mặt người hầu và đầu bếp . . . Đó là chỗ làm việc của họ, tôi . . . Tôi . . .” cậu nói đến đây thì im bặt, tai ửng đỏ, gương mặt vì mất tự nhiên mà cứng nhắc.

“Chỉ là thấy tiếc.” giọng Hoắc Cảnh Thần bình ổn, thậm chí mang theo điệu dàng vuốt má và tai Thẩm Trùng, “Hình ảnh mang tạp dề của cậu, sẽ khiến người khác sản sinh ý muốn hưởng đến một thứ không hiện thực, kỳ vọng trong nhà mình cũng có một sự tồn tại như vậy.”

Thoạt đầu Thẩm Trùng cứng đờ, nhưng sau đó nhanh chóng thả lỏng, thậm chí cổ tình tỏ ra như đang đùa: “Nếu như muốn vợ có tay nghề như đầu bếp ưu tú, thì nên bắt đầu huấn luyện vị hôn thê từ bây giờ, bằng không e rằng không kịp . . . Không phải vị hôn thê anh chưa từng vào bếp sao?”

“Tôi không biết.” Hoắc Cảnh Thần trả lời ngắn gọn thẳng thắn.

Thẩm Trùng không hề cảm thấy bất ngờ, chỉ cười. Điều Hoắc Cảnh Thần hướng đến có hình dáng ra sao, cuối cùng cậu đã có thể hình dung rõ ràng. Giống như đi dạo trong bách hóa, nhìn thấy một món trang sức đẹp, sẽ cân nhắc mua nó về đặt trong căn phòng trang sức trong nhà, nhưng nếu thiếu tiền không mua được, cũng chẳng sao, trong cửa hàng không phải chỉ có một món trang sức đó, khách hàng có rất nhiều lựa chọn khác. Với Hoắc Cảnh Thần, cậu cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Không ở trong bếp cũng được.” Hoắc Cảnh Thần như đang suy tư, “Ở đây đi, có điều phải mặc tạp dề.”

Hoắc Cảnh Thần hành động rất gọn lẹ, ngay ngày hôm sau, anh mang tạp dề về cho cậu, Thẩm Trùng vừa nhìn lướt qua, thì lập tức trợn mắt há mồm đờ mặt luôn.

Cậu gian nam cầm miếng vải mỏng te kia lên, giọng nói khô khốc: “Đây là . . .”

“Tôi bảo trợ lý Giang tranh thủ đi mua trong giờ nghỉ trưa.” Hoắc Cảnh Thần trả lời như đúng rồi.

Thẩm Trùng ngỡ ngàng trông cái tạp dề vừa nhìn đã biết ngay công dụng thật sự, lớp vải cực mỏng, chất liệu trơn mịn nhẹ tênh, còn điểm tuyết lá sen nơi bướm hồng phần, toàn thân cứng đờ. Rốt cuộc Hoắc Cảnh Thần đã nói gì với trợ lý Giang? “Tôi cần một cái tạp dề, là vật dụng tình thú, đừng giống mấy loại thông dụng . . . Cần dùng trong ngày hôm nay, phiền cậu lập tức đi mua, cảm ơn.”? Chỉ cần nghĩ đến thôi, cũng đủ làm mặt cậu nóng bừng, cảm thấy xấu hổ đến độ không dám nhìn thẳng đối phương.

“Anh, sao anh . . .” cậu muốn nói lại thôi, gần như bối rối.

“À, đây là kiểu nữ, cậu cụt hứng?” Hoắc Cảnh Thần nhìn cậu chăm chú, giống như bình tĩnh đại ngộ, “Cậu chờ chút, tôi gọi điện cho trợ lý Giang ”

“Đừng!” trong lòng Thẩm Trùng dâng đầy cảm xúc hoảng loạn xấu hổ, gần như sụp đổ thấp giọng hét toáng lên: “Cái này được rồi! Thật! Không cần làm phiền trợ lý Giang nữa đâu!”

Ngay sau đấy Hoắc Cảnh Thần mỉm cười, nụ cười như khi thực hiện thành công trò đùa dai, lúc này Thẩm Trùng mới hiểu ra, tất cả mọi chuyện vừa xảy ra thật chất chỉ là do Hoắc Cảnh Thần ghẹo cậu mà thôi, trên cơ bản không lý nào đối phương bảo trợ lý Giang đi mua thứ này. Cậu thầm thở phào, sau đấy lại cảm thấy hoang mang hơn, “Không phải do trợ lý Giang mua, vậy . . .”

“Tối qua đặt mua trên mạng, không ngờ hôm sau đã gửi đến.” Hoắc Cảnh Thần không hề keo kiệt thỏa mãn lòng tò mò của cậu.

Cuối cùng Thẩm Trùng cũng yên tâm.

Chuyện xảy ra tối nay đương nhiên không cần phải nhiều lời, Thẩm Trùng dưới sự thúc giục của đối phương, xấu hổ cởi đồ ra, mặc cái tạp dề nhìn từ góc độ nào cũng thấy chỉ nên xuất hiện trong AV, ngượng ngùng nửa quỳ trên sofa, tạp dề quá ngắn cơ bản chẳng che được gì, nhưng Thẩm Trùng vẫn vô thức kéo nó xuống, cố gắng che nửa người dưới của cậu.

Hoắc Cảnh Thần chỉ ra lệnh cậu thay tạp dề, rồi quỳ xuống đợi, còn anh sau đấy lại ra khỏi phòng sách. Đợi trong chốc lát, tận lúc Thẩm Trùng đợi đến nổi lòng dạ rối bời, cửa cuối cùng cũng được mở ra, Hoắc Cảnh Thần cầm hộp kem đi vào, rồi trở tay khóa cửa lại.

“Kem?” Thẩm Trùng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Hoắc Cảnh Thần ngồi xuống sofa, hơi chìa tay ra hiệu. Phải lát sau Thẩm Trùng mới chậm chạp hiểu ý, vội vã đi đến giữa hai chân đối phương, nhưng vẫn duy trì tư thế nửa quỳ. Tuy rằng trong phòng có bật hệ thống lò sưởi, nhưng dù sao cũng là mùa đông, đằng sau không có bất cứ thứ gì che chắn, chỉ có mỗi cái nơ bướm được thắt đại, Thẩm Trùng cảm thấy thấp thỏm đứng ngồi không yên, thậm chí hắt xì nhẹ.

“Rất lạnh?”

Cậu thành thật gật đầu.

Hoắc Cảnh Thần giữ nét mặt bình tĩnh, giọng điệu bình thản, “Đợi lát nữa sẽ không thấy thế.”

Thẩm Trùng vô thức nuốt nước bọt, trơ mắt nhìn Hoắc Cảnh Thần mở hộp kem, trực tiếp dùng tay quét một ít, tiếp theo đưa tay đến ngay trước mặt cậu . . . Cuối cùng Thẩm Trùng cũng hiểu luật chơi, thế là cẩn thận ngước mặt lên, ngậm ngón tay của đối phương, ngoan ngoãn liếm kem, đến cả chất lỏng tan chảy cũng liếm sạch sẽ không chừa một giọt.

Cậu hiểu rõ hơn ai hết, Hoắc Cảnh Thần mắc bệnh sạch sẽ, nên trên tay anh thật chất không có mùi vị gì đặc biệt, chỉ có mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, có thể lúc đi lấy kem anh đã sẵn tiện rửa sạch tay . . . Thẩm Trùng nghĩ thế, dùng đầu lưỡi liếm sạch giọt kem cuối cùng.

“Ngao lăm.” trong giọng nói của Hoắc Cảnh Thần loáng thoáng ý tán dương, có vẻ như anh cảm thấy rất thỏa mãn.

Thẩm Trùng thì vui vẻ, cúi đầu không nói chuyện, cảm giác bản thân như chú chó nhỏ vì được chủ nhân khen mà hăng hái, cậu gần như chắc chắn, nếu bản thân có đuôi, có lẽ hiện giờ đã phấn kích quẫy qua quẫy lại. Nghĩ vậy, bên tai lại truyền đến cảm giác nóng bừng.

Tuy biết muốn dành được tình cảm của đối phương chỉ có thể là hy vọng xa vời, có điều được đối phương khen ngợi, thậm chí chỉ là những cái chạm dịu dàng, những việc con con vụn vặt cũng đủ làm cậu cảm thấy vui sướng, cơ bản không biết phải che giấu sự khao khát cùng đợi chờ này thế nào. Nói không chừng cậu chính là một tên cuồng ngược. Trong lòng cậu thậm chí tự giấu chính bản thân mình.

Kế tiếp, Hoắc Cảnh Thần không bảo cậu tiếp tục liếm ngón tay, mà trái lại dùng ánh mắt nóng bỏng quan sát cậu từ trên xuống dưới, rồi nói: “Da em trắng, trái lại rất thích hợp với sắc điệu lột màu kiểu này.” Thẩm Trùng phảng phất như nhớ đến, hình như cũng từng có người nói vậy với cậu, có thể là stylist, nên lúc cậu ghi hình chương trình, thường hay mặc áo sơ mi màu hồng phấn hay màu lam nhạt dưới tạp dề.

Chẳng qua, khi Hoắc Cảnh Thần nói lời này, lại dùng ánh mắt đánh giá nhìn cậu, Thẩm Trùng cảm thấy như có luồng điện chạy toán loạn khắp người, có sợ sệt âm ỷ, lại có chờ mong thầm kín, trong lúc nhất thời cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nói không nên lời.

Xa nhau nửa tháng, Thẩm Trùng bận rộn công việc, đương nhiên không rảnh rỗi quan tâm phát tiết, nhưng Hoắc Cảnh Thần Thẩm Trùng vốn có chút không chắc, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đè nén *** của đối phương, cậu như thông suốt.

. . . . Hoắc Cảnh Thần không đi tìm người khác.

Tuy biết rõ bản thân không có lập trường vì chuyện này mà vui mừng, nhưng Thẩm Trùng vẫn cảm thấy niềm sung sướng khó tả dâng trào trong lòng.

12. Chương 12

Hoắc Cảnh Thần đưa tay qua, mân mê môi lưỡi cậu, đồng thời mô phỏng động tác mập hợp đùa giỡn khoang miệng cậu. Thẩm Trùng cảm thấy không thích ứng, nhưng vẫn ngoan ngoãn thuận theo ngậm lấy ngón tay đối phương, liếm hai ngón tay anh đến ướt sũng, nước bọt tràn khỏi khoang miệng thấm ướt khóe môi, lộ vẻ chật vật. Hoắc Cảnh Thần nhìn cậu, lát sau mới hỏi: “Không ghét?”

Thẩm Trùng cảm thấy quần bách, nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

Câu trả lời này đại khái để lấy lòng Hoắc Cảnh Thần, một lúc lâu sau, Hoắc Cảnh Thần rút ngón tay ra, vỗ vỗ đùi chính mình, Thẩm Trùng lập tức hiểu ý, thuận theo ý đối phương ngồi xuống cặp đùi mang theo xúc cảm rắn chắc. Cái tạp dề trên người không có che được gì cả, Hoắc Cảnh Thần nhéo ngực cậu, Thẩm Trùng không kịp phòng bị, thất thanh la lên, hai đùi trần trụi theo vô thức khép lại, vật thể nằm giữa hai chân có dấu hiệu ngóc đầu.

Cậu cảm giác bên tai nóng ran, đang định mở miệng, lại cảm thấy trên ngực lạnh lẽo, có thứ lạnh ngắt được quét lên. Một tay Hoắc Cảnh Thần giữ eo cậu, sau đấy dùng lưỡi liếm kem trên ngực cậu, bởi do nhiệt độ cơ thể, kem tan rất nhanh, từng giọt từng giọt nhiều xuống tạp dề, thoát nhìn có vẻ rất giống vết tích lưu lại sau khi thực hiện hành vi nào đó.

Môi lưỡi Hoắc Cảnh Thần nóng bỏng lạ thường, kem lại lạnh lẽo vô cùng, hai thứ cảm giác hoàn toàn trái ngược song song kích thích cậu, Thẩm Trùng toàn thân cương cứng, hô hấp trở nên gấp gáp. Hoắc Cảnh Thần một bên liếm kem, một bên như cố ý vô tình mút đầu ngực cùng bờ ngực của cậu, cái tay rảnh rỗi còn lại thì vuốt ve đụng chạm bờ eo cùng cái mông trần trụi của cậu, Thẩm Trùng cảm giác cơ thể như nhũn ra, nếu không phải anh đang ôm eo cậu, chắc cậu đến cả ngồi cũng không vững.

“Nhanh nhanh lên” cậu nhỏ giọng cầu xin, phát giác nửa người dưới của mình đã cương hoàn toàn.

Hoắc Cảnh Thần rất biết lắng nghe, dùng ngón tay vừa được Thẩm Trùng liếm ướt vỗ về cửa khẩu khép chặt, dù Thẩm Trùng có thể cảm nhận được tính khí đã cương, cứng rắn húc vào mình, nhưng động tác của Hoắc Cảnh Thần lại vẫn cẩn thận tỉ mỉ, dường như không muốn làm cậu bị thương, động tác của ngón tay từ tốn vững vàng, như thể không hề gấp gáp. Thẩm Trùng cố phối hợp thả lỏng người, thấp giọng thở dốc, nhưng động tác khuếch trương của đối phương không mấy thuận lợi, dù sao chỉ dùng một ít nước bọt.

Thẩm Trùng vội vàng nhìn khắp xung quanh, không tìm được bất cứ thứ gì có thể thay thế gel bôi trơn, nhưng cậu không trông cậy vào việc Hoắc Cảnh Thần đứng dậy đi tìm gel bôi trơn vào lúc này, thế nên dứt khoát cởi quần đối phương ra, vuốt ve bộ phận đã có phản ứng của anh.

“Sao vậy?” giọng nói của Hoắc Cảnh Thần bình ổn, “Đừng nóng vội.”

“Tôi giúp anh liếm” Thẩm Trùng nhỏ giọng thì thầm, trên mặt nóng ran, cố nhịn xuống khao khát và cấp bách trong người.

Hoắc Cảnh Thần hơi ngạc nhiên, rồi nhanh gọn nói: “Được.”

Anh vừa nói xong, liền nói lỏng tay đang ôm Thẩm Trùng, hai tay để hai bên, biểu hiện bản thân đang chờ Thẩm Trùng chủ động. Thẩm Trùng xấu hổ vô cùng, đứng dậy đối tư thế, nửa quỳ bên cạnh Hoắc Cảnh Thần, cúi đầu ngậm lấy tính khí của đối phương rồi cố gắng liếm. Một tay Hoắc Cảnh Thần để trên người cậu bắt đầu vuốt ve, Thẩm Trùng cảm nhận toàn thân cậu đang nóng lên, đầu óc mơ màng, mãi đến lúc có thứ gì đó ướt át được rút vào phía sau cậu, mới cảm thấy không đúng.

“Anh . . .” Thẩm Trùng sững sốt.

“Tôi chưa nói là không chuẩn bị.” đối phương thấp giọng cười.

Thứ trên tay Hoắc Cảnh Thần là gel bôi trơn, chứ không phải kem như trong phán đoán, điều đó khiến Thẩm Trùng thở phào nhẹ nhõm. Giả sử Hoắc Cảnh Thần muốn làm như vậy, cậu đương nhiên không tài nào từ chối, có điều dưới tình huống có thể lựa chọn, Thẩm Trùng cũng không mong dùng thức ăn thay gel bôi trơn.

Thẩm Trùng cố gắng mút vật cứng, vô số lần nuốt vào miệng, dùng khoang miệng cố gắng nịnh nọt lấy lòng anh, mà tay Hoắc Cảnh Thần cũng không thả cho cậu, ngược lại, vì có đầy đủ gel trơn, động tác của tay càng không nề tình hơn, trong khoảng thời gian ngắn đã đẩy ba ngón tay vào, mô phỏng tiết tấu ra vào đưa đẩy của tính khí, đâm chọc bên trong chặt khít của cậu.

Trong đầu cậu một mảnh hỗn loạn, cách xa nhau thời gian dài như vậy, ngón tay của Hoắc Cảnh Thần vẫn nhớ rõ địa điểm cùng độ mạnh yếu mà cậu thích, đụng chạm qua lại mấy lần, đủ khiến Thẩm Trùng quên hết đau đớn, chỉ nhớ đến khoái cảm kỳ diệu, tính khí giấu dưới tạp dề trương căng đau đớn khó chịu, đầu mút thậm chí không thể khống chế tràn ra chút ít dịch thể.

“Thẩm Trùng . . .”

Cậu nghe anh gọi thì ngẩng đầu, cảm thấy ngón tay đang ra vào phía sau nhanh chóng rút ra, chưa gì Hoắc Cảnh Thần đã chặn môi cậu lại, mút mát một cách gần như thô lỗ, Thẩm Trùng sa vào trong nụ hôn của anh, ý thức mơ màng tùy theo bày bố của đối phương, Hoắc Cảnh Thần kéo đùi cậu qua hai bên, tính khí cương cứng để ngay cửa khẩu đã hơi nói lỏng của cậu, hầu như không hề khựng lại, ngay lập tức đẩy vào.

Thẩm Trùng cảm thấy toàn thân cứng đờ, khó nhin rên lên, vừa thống khổ lại vừa thỏa mãn, nửa người dưới trương căng đau nhức, như đang kêu gào đòi được thỏa mãn, nhưng Hoắc Cảnh Thần hoàn toàn không có ý an ủi cậu, Thẩm Trùng đã mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ do dự trong một thoáng rồi đưa tay tự vuốt ve bản thân, nhưng mới xoa nắn được mấy cái, đã bị Hoắc Cảnh Thần giữ tay, không hề nể tình ngăn lại.

“Hoắc . . .”

“Không được.”

Trong lòng Thẩm Trùng nôn nóng lại khó lòng nhẫn nhịn, nửa người dưới căng đau, phía sau lại bị thô bạo kéo giãn, cự vật cương cứng lần nữa đâm xuyên, anh luôn luôn có thói quen nhẫn nhịn, lúc này đã không thể nhịn được, quyết đoán đẩy mạnh eo, vì Hoắc Cảnh Thần dùng tư thế cúi sát người tiến vào cậu, nên tính khí của cậu đang ma sát với vùng bụng rắn rỏi của đối phương, Hoắc Cảnh Thần không cảm cản cậu, tiếp tục đẩy mạnh, Thẩm Trùng lại bật ra tiếng rên rỉ, đầu mút tính khí rung động, khiến cho dịch thể màu trắng sữa dính khắp bụng hai người.

Cậu cảm thấy trước mắt mình là một khoảng trắng xóa, quả thật quên cả hít thở.

Nhưng, động tác của Hoắc Cảnh Thần không vì vậy mà dừng lại, Thẩm Trùng còn đang thở dốc chìm trong dư âm khoái cảm để lại, đối phương lại duy trì hành động ra vào cậu, Thẩm Trùng cuối cùng không chịu đựng nổi kích thích quá độ, cả người run rẩy mím chặt môi, gần như bật khóc lên.

Khi trông thấy ánh mắt nóng rực như thể sắp bốc cháy của Hoắc Cảnh Thần, cậu mới ý thức được tại sao đối phương lại phản kích lạ thường. Cậu vẫn đang mặc cái tạp dề tình sắc, nhưng lại không che được gì, thậm chí còn dính dịch thể của chính mình, xong lại bị vô mạnh tạo thành nhiều nếp nhăn, thoát nhìn giống y như cậu vừa bị ai đó chà đạp thô bạo.

Dù biết cầu xin chỉ vô dụng, nhưng Thẩm Trùng vẫn thử cầu xin mấy lần, “đừng” hay “không được” do cậu khó khăn lắm mới bật thành tiếng, đều bị Hoắc Cảnh Thần phớt lờ như không nghe thấy, duy trì liên tục động tác ra vào nơi vì khoái cảm khác thường mà co giật, Thẩm Trùng nức nở co cứng người, vào lúc Hoắc Cảnh Thần bắn vào bên trong cậu, đầu mút mềm nhũn như không thể khống chế mà rỉ ra chút dịch thể loãng.

Sau đấy, ký ức của Thẩm Trùng trở nên khá mơ hồ, nhớ mang máng hình như Hoắc Cảnh Thần ôm cậu về phòng, sau đấy hai người ở trên giường làm một lần, lúc tắm rửa trong phòng tắm lại làm một lần, tới cuối cùng, Thẩm Trùng không thể bắn ra gì nữa hết, rã rời tới mức có cảm giác tứ chi bủn rủn, hầu như không nhớ nổi bản thân đã lệch về giường bằng cách nào.

Sáng ngày hôm sau, Thẩm Trùng tỉnh dậy, nằm trên giường khóc không ra nước mắt, cảm giác toàn thân đau nhức, không thể động dậy.

Cuối cùng cậu đem toàn bộ sự kiện ra suy xét một lượt. Dục vọng của Hoắc Cảnh Thần tích lũy suốt nửa tháng, đương nhiên không thể cứu vãn, cậu chỉ lo vui vẻ vì đối phương không đi tìm người khác, nhưng hoàn toàn quên mất chuyện này, còn ngu ngốc tưởng rằng Hoắc Cảnh Thần quên chuẩn bị gel bôi trơn, xung phong đứng ra nhận việc liếm tỉnh khí cho đối phương, cộng thêm cái tạp dề được Hoắc Cảnh Thần chờ mong từ lâu, tình thế diễn biến thành thế này hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Nhưng, vừa nghĩ tới gương mặt thỏa mãn của anh vào phút cuối, cả gương mặt ngủ say yên bình, Thẩm Trùng lại thấy tất cả đều xứng đáng, chỉ cần đối phương hài lòng là đủ rồi. Có lẽ cậu thuộc loại cuồng ngược thật. Cậu nhìn Hoắc Cảnh Thần đang say giấc, trăm mối ngổn ngang.

Mấy ngày sau, bước vào kỳ nghỉ tết.

Hôm ngày giao thừa, Hoắc Cảnh Nghi dẫn theo mấy người bạn trở về, lúc đó Thẩm Trùng đang theo Hoắc Cảnh Dung học chơi mạt chược, Hoắc Cảnh Thần đang xem sách, Hoắc Cảnh Nghi giới thiệu Thẩm Trùng với bạn mình, dùng từ ngữ mập mờ uyển chuyển, chỉ nói Thẩm Trùng là bạn của Hoắc Cảnh Thần, còn lại không nhiều lời, may mà bạn của Hoắc Cảnh Nghi đều khá lạnh tính, mới đầu Thẩm Trùng còn thấy thấp thỏm bất an, đến sau cũng dần dần yên tâm.

Buổi tối, sau khi ăn cơm tất niên, Thẩm Trùng vốn định đi nghỉ ngơi, nhưng bị Hoắc Cảnh Dung giữ lại chơi mạt chược. Chắc do người mới có vận khí tốt, chẳng mấy chốc đã thắng hết tiền của những người còn lại, đến cả Hoắc Cảnh Dung cũng thua không ít. Nhìn bản mặt không phục của Hoắc Cảnh Dung, Thẩm Trùng không khỏi buồn cười, nhanh chóng tìm cớ rời bàn, định đến ban công hứng gió lạnh, lại phát hiện có người ở đấy.

“Cậu là . . . Thẩm Trùng?” dường như đối phương hơi say, đưa tay cào cào mái tóc xoắn nhẹ.

Thẩm Trùng thấy ngại định xoay người đi, nhưng bị gọi lại chỉ đành gật đầu chào, khách sáo nói: “Trùng hợp ghê, anh Hạ.”

“Không cần khách sáo như vậy, gọi tên là được rồi.” đối phương cười, gương mặt baby hơi ửng đỏ.

Thẩm Trùng chỉ cười cười, không tiếp lời. Cậu có chút ấn tượng với người này, hình như là nhiếp ảnh gia, quanh năm chụp ảnh cho một số tạp chí điện ảnh, thỉnh thoảng cũng nhận vài quảng cáo mặt bằng thương mại, xem như khá nổi tiếng trong nghề. Thẩm Trùng chỉ biết chừng đó về Hạ Tri Mạnh, chưa từng gặp người thật ngoài đời, không ngờ lại là một người có gương mặt trông như búp bê.

Bất chợt có người ở bên trong gọi vọng ra: “Mạnh Mạnh đi đâu rồi? Gọi cậu ta quay lại!”

Sắc mặt của Hạ Tri Mạnh cứng đờ trong phút chốc.

Thẩm Trùng nhìn cười, an ủi một câu: “Nicknam rất đáng yêu.”

“Mấy người đó luôn thích ức hiếp tôi.” Hạ Tri Mạnh tức giận nói, chau mày, vẻ mặt không hài lòng, “Nói đến phải trách cha tôi, tự cho bản thân chọn được cái tên rất hay, kết quả hại tôi từ nhỏ đã bị lấy ra làm trò cười, còn không cho phép tôi đổi tên.”

“Kiến vĩ dĩ tri mạnh, kiến đoan dĩ tri mạt. Ông cụ quả thật rất có ăn học.” Thẩm Trùng tiếp lời một cách nhẹ tênh.

“Cậu biết xuất xứ?” Hạ Tri Manh có chút ngạc nhiên, xong lại phản bác ngay lập tức: “Ông ấy làm gì có ăn học? Chỉ lật đại sách giáo khoa ngữ văn lúc đó, thấy cái nào thì dùng cái đó.”

“Sách giáo khoa ngữ văn?”

“Đúng, ông ấy là người Anh, khi đó đang học tiếng Trung, tôi là con lai.” Hạ Tri Manh kéo tóc, “Chẳng qua tôi nhìn giống mẹ hơn, chỉ có màu mắt và tóc là di truyền từ ông.”

Thẩm Trùng quan sát tỉ mỉ, mới phát hiện màu con ngươi của đối phương quả thật nhợt hơn người thường, lúc ở trong phòng khách, Hoắc Cảnh Nghi giới thiệu họ làm quen, Thẩm Trùng lo nhớ tên họ, cơ bản không dư thời gian quan sát kỹ. Cậu vừa định mở miệng tiếp tục đề tài này, lại bị một giọng nói khác hù nhảy dựng.

“Hai người đơn độc ở đây làm gì.” Hoắc Cảnh Dung tức giận nói, ánh mắt đầy nghi ngờ, “Hẹn hò?”

“Sao cậu lại ra đây?” Thẩm Trùng vội lãng sang chuyện khác.

“Anh ba bảo tôi ra đây, nói hai người đứng ở ngoài lâu không tốt, sẽ bị cảm.” tốc độ trả lời của Hoắc Cảnh Dung cực nhanh, lại liếc mắt nhìn Hạ Tri Manh, nét mặt tế nhị, ánh mắt do dự, “Tôi quấy rầy hai người?”

Thẩm Trùng sững sốt, hấp tấp trả lời: “Không phiền, chẳng qua trùng hợp gặp mặt, trò chuyện đôi câu thôi.”

Hoắc Cảnh Dung bày ra vẻ mặt không tin, nhưng không nhiều lời thêm nữa, thẳng thừng lôi Thẩm Trùng vào trong. Thẩm Trùng thấy có lỗi, bày ra tư thế xin lỗi với Hạ Tri Manh, nhìn thấy đối phương không để bụng xua tay, mặt còn mỉm cười, mới quay đầu đi.

“Tên họ Hạ đó không phải thứ tốt lành, cậu nên ít tiếp xúc với anh ta.” Hoắc Cảnh Dung tỏ ra hơi khinh thường.

“Là sao?”

“Ý trên mặt chữ.”

Thấy đối phương hoàn toàn không tình nguyện giải thích tường tận, Thẩm Trùng chỉ đành tạm thời quăng hiềm nghi này ra sau đầu, trái lại hỏi: “Cậu kéo tôi đi đâu?”

Hoắc Cảnh Dung lườm cậu, “Ban nãy anh ba kêu tôi đi gọi hai người vào, anh hai đang tìm cậu.”

Thẩm Trùng thoáng giật mình, còn chưa kịp nói gì, cổ tay đã được thả ra. Hoắc Cảnh Thần đang ngồi bên cửa sổ, ngược mắt nhìn cậu, Hoắc Cảnh Dung rất tự giác hoàn thành nhiệm vụ, nhanh nhẹn xoay lưng bỏ đi, Thẩm Trùng liếc nhìn ra cửa sổ, bỗng nhiên hiểu ra, từ chỗ Hoắc Cảnh Thần đứng, vừa vặn nhìn thấy động tĩnh bên ngoài ban công.

“Tôi không phải . . .” cậu vô thức muốn thanh minh cho bản thân.

Hoắc Cảnh Thần rót cho cậu tách trà nóng, ngắt ngang lời cậu, “Đừng nói.”

Thẩm Trùng ngơ ngác.

“Cậu cho rằng tôi giận?” giọng nói của Hoắc Cảnh Thần rất bình thản, thậm chí tỏ ra buồn cười lắc đầu, “Tôi chỉ lo cho cậu, dạo gần đây luồng khí lạnh tới gần, cậu ở bên ngoài lâu có khả năng bị nhiễm lạnh. Dù cậu nói chuyện với Hạ Tri Manh cũng không có gì, tôi không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt đó.”

Thẩm Trùng mím môi, vốn đang hoảng sợ nóng lòng muốn giải thích lại trong nháy mắt bị dập tắt, sắc mặt tái nhợt, gần như máy móc đáp lại: “Tôi biết rồi, cảm ơn anh quan tâm, tôi sẽ ghi nhớ.”

Hoắc Cảnh Thần không nói tiếng nào, hồi lâu sau, mới bắt đầu nói: “Cậu đang dối?”

Thẩm Trùng không trả lời, chỉ yên lặng nhìn mặt đất. Hoắc Cảnh Thần không có tình cảm với cậu, trông mong đối phương vì chuyện kiểu này mà ghen tị, ngay từ đầu đã là trò cây tìm cá. Cậu biết rõ như vậy, nhưng vẫn theo lẽ thường vô thức sinh ra những mong đợi ngu ngốc, lúc này Hoắc Cảnh Thần cần cậu giải thích, có lẽ cũng do không muốn cậu vì thế mà sinh ra hiểu lầm.

. . . . Đây chính là Hoắc Cảnh Thần mà cậu biết, dịu dàng sắc sảo, nhưng đồng thời cũng lạnh lùng lý tính.

Thẩm Trùng im lặng trong giây lát, hít một hơi thật sâu, rồi mới ngược mặt lên cười nói: “Anh ở đây làm gì, không chơi với họ sao?”

“Hơi mệt.” Hoắc Cảnh Thần có vẻ hoàn toàn không phát hiện ưu tư của cậu, ngữ điệu vững vàng: “Chẳng qua đêm nay phải đón giao thừa, nếu cậu có gì muốn nói, chúng ta có thể tìm chút chuyện giết thời gian.”

“Được.” Thẩm Trùng hờ hững trả lời, thậm chí trên mặt còn tỏ vẻ khẩn cấp. Cậu biết diễn xuất của bản thân tệ lậu, dù cố gắng trưng ra nụ cười tươi, gương mặt chắc chắn cũng gượng gạo, có điều chẳng sao cả, dù bản thân từ trên xuống dưới toàn sơ hở, Hoắc Cảnh Thần cũng sẽ không để tâm.

Sáng ngày hôm sau, Thẩm Trùng ngồi trên xe Hoắc Cảnh Thần, có thể do Hoắc Cảnh Thần ngủ không đủ, nên ngồi đằng trước nhắm mắt nghỉ ngơi, để tài xế lái xe, còn Thẩm Trùng và Hoắc Cảnh Dung thì ngồi ghế sau. Hoắc Cảnh Dung báo cho Thẩm Trùng hay, chỗ họ sắp đến là một khách sạn gia đình, lại thêm Hoắc Cảnh Dung và Thẩm Trùng đều là nhân vật công chúng, không tiện tiếp xúc nhiều với người bên ngoài, nên Hoắc Cảnh Thần dứt khoát bao trọn khách sạn.

Thẩm Trùng ngáp dài, mơ ngủ, trả lời cho có lệ với Hoắc Cảnh Dung.

Một lúc lâu sau, Hoắc Cảnh Dung bỗng nhăn mày nói: “Cậu thật sự không phát hiện?”

Thẩm Trùng hoàn toàn không biết đối phương đang nói gì, nhìn theo hướng chỉ ngón tay của đối phương, mới phát hiện Hoắc Cảnh Dung đang chỉ về phía gáy mình, khó hiểu hỏi: “Cậu đang nói gì vậy?”

Hoắc Cảnh Dung tìm một cái gương, Thẩm Trùng vừa xem, lập tức ngớ người. Không biết từ lúc nào bên gáy cậu xuất hiện một dấu hôn rõ rệt, trước ngày hôm qua vẫn chưa có, tối hôm qua cậu và Hoắc Cảnh Thần không có lên giường, chỉ xem phim suốt đêm, mãi đến hừng đông mới đi vào giấc ngủ, người tạo ra dấu vết này là ai không cần phải hỏi, chẳng qua với quan hệ của hai người hiện tại, thứ này chẳng đáng để giật mình.

Vả lại, giờ Hoắc Cảnh Dung mới nói cho cậu biết không còn kịp nữa, sáng nay lúc mọi người ăn sáng, hết tám phần là thấy rồi, giờ lại che đi nhìn như giấu đầu hở đuôi, chỉ khiến người khác để ý hơn mà thôi.

“Cảm ơn cậu nhắc nhở, này giờ tôi không để ý thấy.” Thẩm Trùng cười.

Sau tối hôm qua, cậu nghĩ về tất cả mọi việc, cuối cùng đưa ra một kết luận: tuy sẽ rất khó khăn, nhưng cậu phải từ bỏ tình cảm dành cho Hoắc Cảnh Thần.

Trên thực tế, bản thân Thẩm Trùng cũng không rõ tại sao cậu lại thích Hoắc Cảnh Thần, quả thật Hoắc Cảnh Thần có ngoại hình đẹp, dáng người hoàn hảo, lại còn có tiền, nhưng Thẩm Trùng đã từng gặp vô số người như vậy, tại sao không thích một ai, trái lại thích Hoắc Cảnh Thần, chính cậu cũng không hiểu rõ lắm, có lẽ tình yêu vốn là thứ không thể nói lý, nên Hoắc Cảnh Thần không thích cậu cũng khá hợp lý.

Giữa hai người họ chỉ là một cuộc giao dịch, Hoắc Cảnh Thần không bạc đãi cậu.

Hoắc Cảnh Dung không nói chuyện, chỉ nhìn cậu, bỗng thở phà một tiếng, ngữ vực nói: “Cậu vẫn đang thích anh tôi?”

“Tình cảm không thể khống chế, về mặt ấy thì tôi bó tay. Chẳng qua, trong thời gian này, tôi đã hiểu rõ một chuyện Từ giờ tôi sẽ không khiến cậu khó xử nữa đâu.” Thẩm Trùng tha thiết nói.

“Tôi không có khó xử. Chưa kể trên cơ bản nó không dính gì tới tôi, cậu đừng có vợ đùa cả năm.” Hoắc Cảnh Thần bực tức trừng mắt nhìn cậu, “Nói đã nói rồi, tiện thể nói cho cậu biết luôn, anh hai tôi đối xử với vị hôn thê, cũng dịu dàng sắc sảo như với cậu vậy đó.”

Trong lòng Thẩm Trùng cảm thấy ngượng ngùng vì tạp trần, nhưng không có cảm giác bất ngờ. Trước đây Hoắc Cảnh Dung cũng từng nói, Hoắc Cảnh Thần không nói chuyện yêu đương, lời ấy không phải giả Không biết khi Hoắc Cảnh Thần yêu một ai đó sẽ như thế nào? Nhưng ý nghĩ này chỉ vụt qua trong đầu cậu, rồi nhanh chóng biến mất.

Ở khách sạn mấy ngày, Thẩm Trùng quen thân với bạn bè của Hoắc Cảnh Nghi hơn, trong số đó người nhiệt tình với cậu nhất, đương nhiên là Hạ Tri Manh. Hạ Tri Manh không chỉ trao đổi cách liên lạc với cậu, thậm chí còn luôn chủ động nói chuyện với cậu, Thẩm Trùng thấy hơi ngỡ ngàng, nhưng không phản cảm.

Tính tình Hạ Tri Manh hiền lành, lại giỏi nói chuyện, Thẩm Trùng ở trước mặt anh ta, không cảm thấy khẩn trương như ở trước mặt Hoắc Cảnh Thần, trái lại thấy còn tự tại hơn thường khi, tuy Hoắc Cảnh Dung từng bảo cậu đừng qua lại nhiều với Hạ Tri Manh, chẳng qua Thẩm Trùng nhanh chóng nhận ra, có lẽ Hoắc Cảnh Dung nói vậy là do tưởng Hạ Tri Manh có ý với cậu, nhất thời lại cảm thấy buồn cười.

“Nói chung, cậu đừng qua lại nhiều với anh ta.” Hoắc Cảnh Dung không vui nói.

“Cậu tưởng anh ta không thấy thứ trên cổ tôi?” Thẩm Trùng nhin cười.

Cậu đang ám chỉ dấu hôn Hoắc Cảnh Thần để lại trên gáy mình.

Bắt đầu từ ngày lên đường đầu tiên, dấu tích ấy chưa từng biến mất trên người cậu, Thẩm Trùng thỉnh thoảng cũng cảm thấy ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của người bên ngoài, nhưng tới nay đã không vì chuyện nhỏ nhặt đó mà dao động. Có lẽ chỉ do Hoắc Cảnh Thần đột nhiên nổi hứng, hoặc cũng do nhất thời không thể khống chế, nên tất nhiên Thẩm Trùng sẽ không vì vậy mà hiểu lầm.

“Có một số người chỉ thấy hứng thú với đồ chơi của người khác, đợi đến lúc cướp được thì lại mất hứng thú. Chuyện này không phải cậu không biết.” Hoắc Cảnh Dung liếc cậu xem thường.

“Tôi không phải đồ chơi” thấy Hoắc Cảnh Dung lại định phản bác, cậu vội nói: “Cậu yên tâm, chỉ nói chuyện chơi mà thôi, thật sự không phải như cậu nghĩ đâu.”

Thẩm Trùng làm yên lòng đối phương, trong lòng lại thấy tiu nghỉu.

Hoắc Cảnh Dung đối xử với cậu rất tốt, có thể thấy cậu ấy thật sự xem cậu là bạn, dù có lúc nói chuyện không xuôi tai, nhưng Thẩm Trùng hiểu, cậu ấy chỉ đang lo cho cậu. Tính ra, mấy ngày nay, dù cậu dần dần kết thân với Hạ Tri Manh, thỉnh thoảng còn cùng nhau giết thời gian, thì Hoắc Cảnh Thần vẫn hoàn toàn mặc kệ cậu, kiểu mặc kệ này không phải vì không muốn can thiệp vào quyền tự do của cậu, mà chỉ đơn giản là hoàn toàn không quan tâm.

Cậu nghĩ tới đây, vô thức lộ ra biểu hiện buồn rầu, lát sau ngẩng đầu lên thì nhìn thấy gương mặt nhăn nhó của Hoắc Cảnh Dung, bèn cười cười, “Xảy ra chuyện gì?”

“Đừng cười.” Hoắc Cảnh Dung không chút nể mặt, “Khó coi chết được.”

Thẩm Trùng thấy xấu hổ, im lặng trong chốc lát, cuối cùng cười khổ nói: “Tôi biết Có điều, cậu cũng biết người thất tình thì thế nào rồi, tôi vẫn đang trong giai đoạn điều chỉnh tâm trạng, hãy thông cảm đi mà.”

Hoắc Cảnh Dung nhìn Thẩm Trùng, lát sau, giọng điệu như muốn gây sự: “Tôi không cần biết, cậu muốn giết thời gian cũng không được tìm tên họ Hạ kia, anh ta là hạng người cậu không thể đối phó, lỡ cậu thích anh ta thật, kết quả tuyệt đối tệ hơn bị anh hai tôi từ chối. Nói đi phải nói lại, nếu cậu muốn giết thời gian, chẳng lẽ không thể tìm tôi?”

“Tôi biết, sau này tìm cậu là được chứ gì Cảm ơn lời khuyên của cậu.” Thẩm Trùng cười cười.

Những chuyện Hoắc Cảnh Dung nói, sao cậu có thể không biết, trong giới này từ trước đến nay đều rất loạn, không phải cậu chưa từng nghe một số ít lời đồn về Hạ Tri Manh, nhưng cậu không hề để ý, huống chi đến giờ Hạ Tri Manh cũng không có bất cứ biểu hiện gì với cậu, lúc hai người ở chung chẳng khác nào bạn bè, nên Thẩm Trùng cũng không lo nghĩ cho lắm.

13. Chương 13

Kết thúc kỳ nghỉ tết, Thẩm Trùng bắt đầu công việc mới, là đại diện quảng cáo cho một hãng trang sức. Mấy năm trở lại đây, trong giới giải trí không còn ranh giới rõ ràng giữa nam và nữ, xu hướng nghiêng dần về phía uni***, không ít nhãn hàng vốn chỉ do phái nữ đại diện đang bắt đầu tìm tới ngôi sao nam có đường nét trung tính, chẳng hạn như trang sức hay mỹ phẩm, mà Thẩm Trùng chính là một trong số đó.

Cậu vốn cho rằng đây chỉ là một đại diện quảng cáo bình thường, nhưng khi đến studio gặp Hạ Tri Manh, cậu mới ngỡ ngàng tự hỏi chuyện gì đây. Hạ Tri Manh ngược lại khá thẳng thắn, “Họ hỏi ý kiến của tôi, tôi chọn cậu. Dù sao thì cậu cũng nằm trong danh sách ứng tuyển mà.”

Thẩm Trùng nghĩ thấy cũng đúng, Hạ Tri Manh chỉ là nhiếp ảnh gia, dù bên đầu tư có tham khảo ý kiến của anh ta, cũng không lý nào dựa vào ý kiến của anh ta để chọn người. Tuy lòng nhiệt tình của Hạ Tri Manh khiến cậu lúng túng, đồng thời thấy hoang mang, nhưng nếu đối tượng hợp tác là Hạ Tri Manh thì không còn gì để phàn nàn, dù sao vẫn tốt hơn gặp phải nhiếp ảnh gia ghét mình.

Cậu lẩn lộn trong giới này đã mấy năm, không phải chưa gặp người ghét cậu, nói thẳng ra thì, cậu chỉ được có mỗi cái mặt, diễn xuất tệ lậu, chụp hình cũng chẳng đặc biệt ấn ảnh, quả thật tướng mạo của cậu khiến người khác không thể soi mói, nhưng thể hiện bản thân trong ảnh lại là chuyện khác, cậu giống như một đóa hoa nhân tạo xinh đẹp vô hồn, dù ở bất cứ góc độ nào, cũng kém đóa hoa thật đang dần héo tàn có thể tỏa ra sức sống mãnh liệt.

Hạ Tri Manh hiển nhiên không thấy ngại, anh ta thậm chí không yêu cầu Thẩm Trùng phải tạo dáng quái dị, mà chỉ cần Thẩm Trùng ngồi yên một chỗ, dựa theo chỉ đạo thay đổi tư thế góc độ của bản thân ở mức thấp nhất, còn anh ta có thể chớp lấy những khoảnh khắc ngắn ngủi từ hiệu ứng nhấp nháy của ánh sáng để bấm máy liên tục, thành phẩm cuối cùng tuy chưa trải qua chỉnh sửa, nhưng nhìn cũng không tệ, đến cả người chẳng có tế bào nghệ thuật như Thẩm Trùng lúc nhìn thấy cũng có cảm giác xa lạ, cơ hồ hoài nghi người trong ảnh rốt cuộc có phải là mình không.

Sau khi kết thúc buổi chụp ảnh, Hạ Tri Manh cho Thẩm Trùng một xấp ảnh, đó là ảnh chụp thử xem xét hiệu ứng ánh sáng trước khi chính thức bắt đầu, dù sao cũng không dùng trong quảng cáo chính thức, nên Hạ Tri Manh hào phóng tặng cho Thẩm Trùng, sau đó cào cào tóc, mang theo chút xấu hổ nói: “Thẩm Trùng, tôi có một việc muốn thương lượng với cậu.”

“Việc gì?” Thẩm Trùng hoang mang.

“Ta lên kế hoạch chụp một bộ ảnh cá nhân vào mấy tháng nữa, có điều hiện giờ còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, nếu cậu đồng ý, có thể làm người mẫu cho tôi?” Hạ Tri Manh càng cười càng ngượng, “Nhưng, à ừm, tôi không có nhiều tiền, chắc không thể trả catse cao cho cậu được, giá cả có thể sẽ thấp một chút . . .”

Thẩm Trùng suy nghĩ trong chốc lát, không tìm ra lý do chính đáng gì để từ chối, gần đây cũng không bận rộn lắm, thành ra cậu thẳng thắn gật đầu cái rụp, “Không thành vấn đề, nhưng anh phải liên hệ với người đại diện của tôi, thương lượng sắp xếp lịch trình.”

“Vậy phải cảm ơn cậu nhiều rồi!” hiển nhiên Hạ Tri Manh rất vui mừng, chắc do là con lai, nên anh ôm Thẩm Trùng một cách nhiệt tình quá trớn, hai người trao đổi cách thức liên lạc, sau đấy Hạ Tri Manh chỉ huy trợ lý thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi.

Thẩm Trùng nhìn ảnh chụp trong tay, nhất thời cảm xúc dâng trào, không ngờ đến lúc cậu không cười lại có vẻ mặt trông thế này, trong mấy tấm hình chụp lúc đầu, sắc mặt cậu căng thẳng ánh mắt lẩn tránh, toàn thân lộ ra vẻ hồi hộp mà đề phòng, có phải trước mặt Hoắc Cảnh Thần, cậu trông cũng vậy không? Thảo nào Hoắc Cảnh Thần cứ luôn miệng bảo cậu hãy thư giãn. Cậu nhìn hình cười cười, bảo Tiểu Đồng thu dọn đồ đạc, đứng dậy rời khỏi studio.

“Tôi đã về.”

Thẩm Trùng đi vào phòng khách, nhìn thấy Hoắc Cảnh Thần, trái lại cảm thấy ngoài ý muốn. Mọi khi giờ tan ca của anh rất cố định, hôm nay lại về sớm, Hoắc Cảnh Thần như nhận ra sự kinh ngạc trong cậu, lên tiếng giải thích: “Hôm nay công việc hoàn thành sớm, nên về nhà luôn.”

Cậu gật đầu, cũng không nói gì, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Cảnh Thần, dựa vào người đối phương. Tuy đang là mùa xuân, nhưng vẫn còn lạnh, huống chi cậu biết Hoắc Cảnh Thần thích thế này. Quả nhiên, Hoắc Cảnh Thần đưa tay ôm vai cậu kéo sát vào, xem tin tức không chớp mắt, Thẩm Trường vừa định hỏi tới nay đối phương muốn ăn món gì, thì bất chợt nghe đối phương hỏi: “Đây là cái gì?”

Thẩm Trường ngớ ra, cúi đầu nhìn, chẳng biết từ lúc nào trên tay đối phương có thêm một xấp ảnh, cậu chợt nhớ ra lúc này đã tiện tay nhét đồng ảnh vào túi áo khoác, quên lấy ra.

“Là ảnh chụp thử của buổi chụp hình quảng cáo hôm nay.” Thẩm Trường trả lời rành rọt, “Nhiếp ảnh gia anh cũng biết đấy, chính là anh Hạ – Hạ Tri Manh.”

Hoắc Cảnh Thần cúi đầu ừ, dời sự chú ý khỏi tin tức, lật xem xấp ảnh của cậu. Thẩm Trường cảm thấy ngại, thẳng thừng đứng dậy đi pha trà, đợi đến lúc cậu bưng ấm hồng trà quay lại, thì phát hiện Hoắc Cảnh Thần vẫn đang xem ảnh, dù tự biết bản thân không được tiếp tục mơ tưởng, nhưng trong lòng vẫn nảy sinh cảm xúc khác thường.

“Sao vậy?” Thẩm Trường cẩn thận dò hỏi, “Mấy tấm ảnh này có vấn đề gì à.”

“Không có.” Hoắc Cảnh Thần lời ít ý nhiều, im lặng trong chốc lát, rồi mới hỏi: “Cậu không mặc đồ?”

“Chỉ nửa người trên thôi.” Thẩm Trường thành thật trả lời, không rõ tại sao đối phương lại hỏi vấn đề đó.

Đây là một bộ quảng cáo trang sức, trong ảnh Thẩm Trường ở trần nửa người trên, trên mặt thoáng qua vẻ thấp thỏm ngậm sợi dây chuyền bạch kim, trên sợi dây chuyền có xỏ một chiếc nhẫn được gia công tỉ mỉ, trong ảnh chỉ chụp nửa người trên của cậu, ánh sáng tạo thành mảng bóng đen tự nhiên trên mặt cậu, khiến cho gương mặt lo lắng của cậu hiện thêm mấy phần cảm xúc khó thể nắm bắt. Đây là thành phẩm thử nghiệm, Thẩm Trường thậm chí còn chưa kịp bình ổn tâm trạng, bởi vậy có vẻ hơi lo lắng.

Cậu vốn cảm thấy bản thân trong ảnh không mấy chân thực, hiện giờ xem lại, đáng dấp cậu ngậm dây chuyền chả khác nào chó con ngậm xương, đôi mắt nhìn thẳng vào ống kính, như đang khát cầu, rồi lại trầm lặng không lời để tả.

“Chụp rất đẹp.” Hoắc Cảnh Thần rút một tấm ảnh chụp gương mặt bất an của cậu, mang theo hàm ý sâu xa nói: “Rất giống cậu.”

Thẩm Trường cảm thấy lúng túng, đưa tay định giật lại tấm hình, nhưng Hoắc Cảnh Thần lại lui tay, không cho cậu cầm tấm hình. Trong xấp hình, khi thì Thẩm Trường nhìn vào ống kính mỉm cười, khi thì nhìn nghiêng đầu nhìn về đằng xa, khi thì bày ra nụ cười sáng lạn vô ưu vô lo đặc trưng của thanh niên, chẳng qua Hoắc Cảnh Thần lại ngang nhiên giữ lấy tấm hình chụp gương mặt căng thẳng hồi hộp của cậu.

“Có thể cho tôi không?” Giọng nói của Hoắc Cảnh Thần bình ổn.

Thẩm Trường ngớ người, trong giọng nói toát ra vẻ xấu hổ: “Không phải không được . . . Nhưng tấm hình này không phải tấm chụp đẹp nhất, trừ tấm đó ra các tấm khác đều chụp rất được, sao anh lại chọn tấm đó.”

“Không sao.” Hoắc Cảnh Thần thản nhiên trả lời, “Xem như giữ lại làm kỷ niệm.”

Anh vừa nói vậy, trong lòng Thẩm Trường lập tức trùng xuống, lại không biết phải tiếp lời thế nào, chỉ đành cúi đầu nhìn mặt đất, như người mất hồn nghiên cứu hoa văn phức tạp trên tấm thảm. Hoắc Cảnh Thần dường như hoàn toàn không phát hiện cậu phân tâm, lại tiếp tục xem ảnh, rồi tỏ ra như không mà hỏi thăm: “Cậu vừa nói, người chụp ảnh là Hạ Tri Manh?”

“Phải.” Thẩm Trường lấy làm ngạc nhiên, vặn hỏi lại: “Có vấn đề gì sao?”

“Không.”

Hoắc Cảnh Thần lặng lẽ xem hình, giống như đang suy ngẫm. Thẩm Trường cũng không quấy rầy anh, yên lặng ngồi bên cạnh, thưởng thức hồng trà nóng.

Họ đang dần dần quen thuộc nhau, tình hình lúc ở bên nhau cũng thường sẽ thành như vậy, Hoắc Cảnh Thần giống như đang suy ngẫm mà bỏ quên cậu, nhưng cậu không để tâm, cứ thế im ắng ở bên cạnh anh,

thỉnh thoảng đưa ly trà nóng hay cà phê nóng. Từ lúc Hoắc Cảnh Dung thích gây chuyện do bận công việc phải tạm thời rời nhà, nếp sống như thế này đã duy trì sắp được nửa tháng, hai người đều quen.

Nửa tháng trước, bộ phim mới của Hoắc Cảnh Dung bấm máy, nghe đâu là một bộ phim điện ảnh về cuộc đời của một nhạc sĩ violin, cầm trịch là đạo diễn Trịnh đang giành được vô số giải thưởng từ các liên hoan phim quốc tế trong mấy năm trở lại đây, có điều lần này Hoắc Cảnh Dung không phải diễn viên chính, mà là diễn viên phụ, diễn viên chính là Chung Hoàn, người đã đánh bại Hoắc Cảnh Dung giành được giải thưởng ảnh đế kỳ trước, cũng là một trong số đối tượng mà Hoắc Cảnh Dung căm thù xem như đối thủ.

Hoắc Cảnh Dung dồn hết tâm trí cho bộ phim này, dù phải đứng vị trí diễn viên phụ, nhưng Hoắc Cảnh Dung vẫn cần rằng đồng ý, thậm chí dù lời kịch không nhiều, cậu ta vẫn y như cũ thuộc lòng kịch bản, sau khi bấm máy thì theo đoàn phim đến Châu Âu, hình như phải ở lại đó một thời gian, nhưng bình thường hay gọi điện thoại đường xa về, quan tâm đến cuộc sống của Thẩm Trường cùng Hoắc Cảnh Thần.

Thẩm Trường thật lòng mong cậu ta sẽ thành công, dù sao Hoắc Cảnh Dung cũng khác cậu, cậu ta có niềm đam mê với điện ảnh, đồng thời cũng có thiên phú, đi theo đạo diễn Trịnh vang danh xa gần quay phim, chắc rằng tên tuổi của Hoắc Cảnh Dung lại tăng thêm một bậc.

Còn cuộc sống của cậu vẫn như trong dĩ vãng, cố định đi ghi hình, thỉnh thoảng quay chụp một số quảng cáo hay tạp chí, không tính là bận, nhưng cũng không đến nỗi không có công việc, Hoắc Cảnh Thần thì bận rộn hơn cậu, thường phải đi xa công tác, điều này giúp cậu có thêm không gian để điều chỉnh tình cảm của bản thân, đồng thời để mọi thứ lắng đọng đến nơi sâu nhất trong trí óc, không tiếp tục nghiền ngẫm.

Hiện giờ lúc đối mặt với Hoắc Cảnh Thần, cậu không còn lúng ta lúng túng giống như thuở ban đầu nữa, tuy rằng thỉnh thoảng vẫn sẽ đỏ mặt, tim đập nhanh, song cậu đã dần dần học được cách giữ lòng bình thản để ở bên cạnh đối phương, đồng thời biểu hiện phản ứng thích hợp nhất với từng ánh mắt cử chỉ của Hoắc Cảnh Thần.

Con người quả nhiên cần áp lực mới có thể tiến bộ thành tài. Thẩm Trường cảm thán trong lòng.

Nếu như là trong quá khứ, cậu cơ bản không thể nào ép bản thân làm được chuyện đấy, Chương Trường Bích cũng từng nói, cậu là người thẳng như ruột ngựa, nghĩ cái gì đều viết hết lên mặt, trên cơ bản không cần phải phỏng đoán, cuối cùng giờ đây cậu đã học được cách che giấu bản thân, dù không thể đoạn tuyệt tình cảm này, nhưng ít nhất cũng giúp cả hai có thể ở bên nhau tự nhiên thoải mái hơn.

Hoắc Cảnh Thần đối với chuyện này không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ giống như trong quá khứ, đối xử dịu dàng với cậu, thỉnh thoảng tặng cho cậu một số vật phẩm xa xỉ đắt tiền, có lúc cũng dẫn cậu ra ngoài, nhưng phần lớn, là ở trong phòng sách, xem phim tiêu khiển giết thời gian.

Có khi bộ phim quá nặng nề, Thẩm Trường không chịu nổi lăn ra ngủ, Hoắc Cảnh Thần cũng không ý kiến, thậm chí còn để cậu gối đầu lên vai hoặc đùi anh, khiến Thẩm Trường cảm thấy hải hùng, và cả áy náy. Cậu dần dần phát hiện, thứ Hoắc Cảnh Thần cần không chỉ là đối tượng lên giường, mà đồng thời còn là người bạn giết thời gian với anh.

Thường ngày Hoắc Cảnh Thần luôn bận công việc, dường như không có bạn bè để cùng nhau đi ca hát tâm sự gì cả, Thẩm Trường cũng từng hỏi về vấn đề này, chỉ nhận được cậu trả lời như vậy: “Tôi không có dạng đối tượng đó.” Thẩm Trường đã xem qua di động của anh, đương nhiên dưới sự đồng ý ngầm của anh, trong điện thoại chỉ có 3 nhóm, công việc, gia đình cùng cái khác, đến cả Thẩm Trường cũng bị chia vào nhóm cái khác, mà trong nhóm cái khác chỉ có mấy người, người trong đó cũng không phải bạn bè của Hoắc Cảnh Thần.

“Anh không có bạn bè thời phổ thông hay đại học à?” Thẩm Trường bức bối.

“Không có. Bạn học phổ thông đã mất liên lạc lâu rồi, đại học và cao học thì học ở nước ngoài, không hay liên lạc.” Hoắc Cảnh Thần trả lời thẳng thắn, dường như không mấy để tâm đến vấn đề này.

“Tại sao không liên lạc với họ?” Thẩm Trường thấy rất ngạc nhiên.

“Tại sao phải?” sắc mặt của Hoắc Cảnh Thần còn ngạc nhiên hơn cả cậu, “Liên lạc với họ làm gì?”

Bởi vì đối phương trả lời quá mức hiển nhiên, Thẩm Trùng như có phần ngập ngừng, “Cùng họ giết thời gian, đi uống rượu hay đánh bài . . . Không thì cùng nhau đi du lịch? Không phải bạn bè đều vậy cả sao?”

Hoắc Cảnh Thần lắc đầu, tỏ vẻ hoang mang, “Nếu như muốn giết thời gian, không nhất thiết phải tốn công đi tìm bạn học cũ. Đối tượng giống như cậu vậy, cũng có thể cùng nhau giết thời gian mà?”

Thẩm Trùng cuối cùng cũng bắt được chút tin tức ít ỏi từ câu trả lời của anh, lưỡng lự hỏi: “Vậy nên, trước lúc tôi xuất hiện, anh cũng giết thời gian kiểu này với tình nhân bao dưỡng hả?”

Hoắc Cảnh Thần thành thật gật đầu.

“Vậy lúc không có tình nhân, anh phải làm sao?” Thẩm Trùng mang theo ngờ vực nhìn anh.

“Tôi có công việc, hơn nữa đại đa số thời gian đều bận rộn nhiều việc, không thiết yếu phải lo lắng vấn đề này.” Hoắc Cảnh Thần trả lời gãy gọn.

Cuộc sống của người này sao lại nhạt nhẽo như thế. Thẩm Trùng ngơ ngác nghĩ.

Giờ nhớ lại, Hoắc Cảnh Thần đối xử với người ngoài sẵn sàng hòa nhã quả thật không phải điều xấu, nhưng giữa những người cùng giới với nhau chắc chắn sẽ không được hoan nghênh, thái độ này thậm chí sẽ bị coi là một loại ngăn cách, quá tốt trái lại mang đến cảm giác không chân thật, giả dối. Đương nhiên đó cũng là sự thật, Hoắc Cảnh Thần chắc rằng chưa từng để lộ bộ mặt thật của bản thân trước mặt người ngoài.

Đến cả Thẩm Trùng, cũng chỉ thỉnh thoảng bắt gặp Hoắc Cảnh Thần cãi vã với người nhà, mới từ đó rút ra được tính cách của anh không hề ôn hòa như anh thể hiện ra bên ngoài, nhưng Hoắc Cảnh Thần lúc ở trước mặt cậu luôn luôn dịu dàng, giống như đã thành một thói quen, cách sống này, sự dịu dàng gần như lễ phép này, đã khắc sâu vào trong phương thức hành xử của anh.

Có đôi khi Thẩm Trùng hay nghĩ, có phải Hoắc Cảnh Thần không biết cách làm thế nào để giao tiếp bình thường với người khác không, cũng không biết cách làm thế nào để gia tăng tình cảm với người khác, nên mới quyết định dứt khoát dùng tiền bao dưỡng một đối tượng, thậm chí giết thời gian với đối tượng bao dưỡng, nhưng cái ý nghĩ này thật sự quá hoang đường, lại còn buồn cười nữa chứ, nên cậu chỉ suy nghĩ trong giây lát, rồi nhanh chóng quẳng cái nhận xét hoang đường vô lý này ra sau đầu.

Chẳng mấy chốc, ngày hẹn chụp hình giữa Hạ Tri Manh và cậu đã đến.

Thẩm Trùng xuống xe, nhìn thấy bên bờ sông có một bóng người cao gầy, đến gần mới phát hiện đó là Hạ Tri Manh, thế là lại gần bắt chuyện. Cậu bắt chuyện xong rồi mới thoảng sững sờ, “Chỉ có một mình anh?” cậu vốn tưởng rằng sẽ giống như lúc chụp ảnh ở studio, Hạ Tri Manh dẫn theo trợ lý cùng nhau làm việc, không ngờ đến nhìn trái nhìn phải nhìn hồi lâu cuối cùng ở đây cũng chỉ có mỗi mình Hạ Tri Manh.

“Ừ, hiện tại không cần trợ lý, lát nữa mới bắt đầu chụp hình chính thức, ở đây chúng ta chỉ chụp thử trước thôi.” Hạ Tri Manh không nhìn cậu, giống như đang xuyên qua máy ảnh xác nhận vị trí lấy cảnh, cũng không quay đầu lại trả lời.

“Biết rồi.” Thẩm Trùng cũng không để ý, đứng một bên đợi Hạ Tri Manh.

Ánh nắng chiều có chút gắt, song trong thời tiết se lạnh đầu xuân, lại mang đến độ ấm vừa phải, công viên bên mép bờ sông cách đó không xa có trẻ con đang chơi đùa, Thẩm Trùng nhìn giây lát, rồi thu lại tầm mắt. Cậu không thường có cơ hội làm việc ngoài trời, dù là chụp quảng cáo hay quay phim, chủ yếu là ở studio hay phim trường, hơn nữa thân là nhân vật của công chúng, tuy rằng không mấy nổi tiếng, nhưng cảnh bị người hâm mộ đuổi theo đòi ký tên không phải chưa từng xảy ra.

Hiện tại đang trong thời gian công sở, bên bờ sông không có mấy móng người, nhờ vậy mà giúp cậu có thể thở phào một hơi, mắt thấy Hạ Tri Manh còn đang điều chỉnh ống kính camera, cậu cúi đầu ngắm nghía trang phục trên người mình, có điều hoang mang. Trước đó Hạ Tri Manh chỉ yêu cầu cậu mặc áo sơ mi quần dài, đến lúc này Thẩm Trùng mới ý thức được, ảnh Hạ Tri Manh muốn chụp không giống với những tấm ảnh áp phích quảng cáo hay tạp chí nội trợ mà cậu hay chụp.

“Ok.” Hạ Tri Manh quay đầu lại, cười với cậu. “Lại đây.”

Thẩm Trùng dù chưa hiểu gì hết, nhưng vẫn đi qua, đứng ở địa điểm Hạ Tri Manh chỉ định, dựa theo yêu cầu của đối phương, cố hết sức thả lỏng người, đồng thời không được nhìn vào ống kính. Cậu nhìn nước sông ở xa xa, một lúc lâu sau, chợt nghe Hạ Tri Manh nói: “Hoắc tiên sinh biết chuyện cậu hợp tác với tôi không?”

Cậu ngẩn người, “Sao anh lại hỏi vậy?”

“Đợt nghỉ tết, trên cổ cậu mỗi ngày đều có dấu hôn. Chưa kể, lúc ở suối nước nóng gia đình, dù trời đã khuya, lại có tường trúc cách ly, nhưng tiếng của hai người vẫn rất rõ.” Hạ Tri Manh nói như thể không quan tâm, bày ra thái độ rảnh rỗi nên tán nhảm, “Không ngờ anh ta lại là loại hình có ham muốn chiếm hữu, đúng là khiến người khác phải ngạc nhiên.”

Thẩm Trùng nóng mặt, cố tỏ ra bình tĩnh nói: “Vậy à? Tôi lại không thấy thế.”

“Dấu hôn đó rõ là cố tình để cho tôi xem mà.” Hạ Tri Manh nghiêng đầu điều chỉnh ống kính, cười với cậu, “Ai cũng biết, tại sao chỉ mỗi cậu không để ý nhỉ.”

“Chuyện đó không quan trọng.” Thẩm Trùng hơi bất ngờ, nhưng vẫn trả lời như thường.

“Đúng là lãnh đạm.” hoàn toàn trái ngược với anh, trên mặt Hạ Tri Manh đầy ý cười.

Thẩm Trùng không biết tại sao Hạ Tri Manh lại nhắc đến đề tài nhạy cảm như thế trong thời điểm này, trong giọng nói của đối phương thể hiện thái độ lơ đãng khiến người khác cảm thấy không thoải mái, huống hồ Thẩm Trùng cũng không phải thật sự không nghe hiểu ý đồ của Hạ Tri Manh khi nói đến nó. Nghĩ đến thái độ cố tình gây hấn của đối phương, cậu hơi trầm xuống, hỏi: “Đây cũng là một phần trong lần chụp ảnh này của anh?”

“Nếu như tôi nói phải?” Hạ Tri Manh cười đến khoái trá.

“Tôi không tài nào hiểu được.” Thẩm Trùng lạnh mặt.

“Ngoại hình của cậu rất hợp sở thích của tôi, lại còn nghĩ gì đều viết hết lên mặt, là một tư liệu chụp ảnh sống tuyệt vời.” Hạ Tri Manh dừng lại trong giây lát, rồi lại đưa mắt nhìn cậu, “Tôi không biết rốt cuộc hai người có quan hệ gì, đồng thời cũng không quan tâm, có điều tôi muốn chụp ảnh cậu, nếu cậu tỏ ra phối hợp, chúng ta có thể kết thúc sớm chuyện này.”

Còn chưa bắt đầu mà Thẩm Trùng đã hối hận vì nhận lời mời này, nhưng dường như Hạ Tri Manh ngay từ đầu đã nhận định cậu rất dễ bắt nạt, thành ra không chút do dự tiếp tục khiêu khích giới hạn của cậu.

Cậu nhần nhện tiếng ồn ào của đối phương, đại loại như “Thật ra tôi cũng thấy rất hứng thú với Hoắc tiên sinh, lúc nào đó mọi người lại đi chơi đi”, “Là cậu yêu đơn phương Hoắc tiên sinh đúng không, có điều tôi thấy anh ta cũng khá để ý cậu đó” còn có “Sắc mặt của cậu đáng sợ ghê, bộ muốn giết tôi hả” Đến cuối cùng, cậu hoàn toàn rơi vào trạng thái mất điếc tai ngơ đối với lời nói ào ào không dứt của Hạ Tri Manh, mặt sa sầm đứng bên bờ sông.

Cho dù áp dụng thái độ xử lý lạnh lùng với tất cả trường hợp, nhưng Hạ Tri Manh trái lại vì vậy mà trở nên hăng hái hơn, độc thoại liên miên, thậm chí còn kể ra chuyện đêm đó nghe được họ ở suối nước nóng, cẩn thận tỉ mỉ tự thuật chi tiết, còn có một số chuyện vụn vặt mà đến chính cậu cũng không chú ý.

Thẩm Trùng nghe đến hai tai nóng bừng, thần sắc cứng đờ, nhìn chằm chằm vào bãi cỏ bên bờ sông, cuối cùng bắt đầu thấy hối hận.

Không biết qua bao lâu, Hạ Tri Manh nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, lại nhìn sắc trời, hết sức phấn khởi nói: “Cũng đến giờ rồi, cậu mau tới đây, làm như lúc chụp thử ấy, tùy tiện làm ra một số động tác là được, cố gắng tỏ ra tự nhiên, không nên dùng sức.”

Thẩm Trùng không ngốc, cũng nhận ra đối phương muốn dùng ánh tà dương làm nền, nhất thời không biết nên bày ra tư thế gì, bèn tiện tay khẩy đám cỏ lau một bên, nghiêng người đối diện ống kính, Hạ Tri Manh cuối cùng cũng im lặng, trong quá trình tiếng chụp ảnh tách tách chưa từng gián đoạn, Thẩm Trùng thở dài. Lát sau, Hạ Tri Manh lên tiếng nói: “Hiện giờ cậu đang nghĩ gì?”

“Không nghĩ gì cả.” cậu tỏ ra cảnh giác.

“Nghĩ đến chuyện khác đi, tốt nhất là chuyện có thể khiến tâm trạng cậu trở nên xao động, chuyện vui, chuyện buồn, hay Hoắc Cảnh Thần.” Hạ Tri Manh thẳng thắn chỉ thị.

Thẩm Trường ngẩn người, không kịp ngăn cản luồng suy nghĩ của bản thân, đã thuận theo lời đối phương nhớ đến người kia, trong khoảnh khắc ngăn ngủ trở nên thần thờ. Hồi lâu sau, cậu định thần lại, khẽ cười khổ, Hạ Tri Manh nói với cậu, “Tiếp tục, nếu không muốn nhớ đến Hoắc tiên sinh, thì nhớ đến chuyện khác cũng được.”

Cậu lúc này lại ngoan ngoãn làm theo lời đối phương, nhưng hiệu quả không nhiều.

Trong hai mươi bảy năm qua, bỏ qua Hoắc Cảnh Thần không nhắc đến, đối với cậu mà nói, thật sự không có chuyện gì đáng để vui, cũng không có chuyện gì đáng phải buồn, cha mẹ bất hòa, xây dựng tổ ấm riêng, đối với cậu nó giống như một giấc mơ rất xa xăm về trước, cậu thậm chí không hiểu cha mẹ mình, vì chưa từng có, nên không thể gọi là mất, từ đó cậu sống một mình tới lớn, vẫn sống ngầy ngờ như thế, dù ở trong cái nghề này đạt được một số thứ, nhưng không có thứ gì chân chính nắm trong tay mà chỉ chịu sự khống chế của một mình cậu.

Cậu mờ mịt nhìn dòng sông óng ánh trong veo, bỗng nghe Hạ Tri Manh ngạc nhiên nói: “Hoắc tiên sinh?”

Thẩm Trường nghe vậy thoáng rung động, hấp tấp quay đầu lại, ánh mắt chần chừ nơi xa, mãi đến lúc xác nhận không còn một ai khác ở bờ sông, mới phát hiện hóa ra Hạ Tri Manh đang lừa cậu, sắc mặt cậu tối đi, bỗng chốc quay qua lườm ống kính, mà Hạ Tri Manh lại nhìn chăm chăm vào ống kính mỉm cười, ra vẻ làm bộ làm tịch cảm thán: “Ánh mắt dữ ghê, nếu để Hoắc tiên sinh thấy cậu của hiện tại, chắc chắn sẽ tương đối giật mình đấy.”

Thêm một lúc nữa, ánh tà dương cuối cùng biến mất nơi đường chân trời, một ngày chụp ảnh xem như kết thúc.

Thẩm Trường thở phào nhẹ nhõm, đang định đi, chợt nghe Hạ Tri Manh nói: “Đợi đã, khoan đi.” đối phương cười cười, “Cũng trễ rồi, để tôi mời cậu bữa cơm.” Thẩm Trường muốn từ chối khéo, lại bị đối phương chặn họng, “Tôi thật sự không thể chi nhiều tiền catse, ít nhất cũng để tôi mời cậu một lần.”

Cậu không muốn trở mặt với đối phương, lại nhớ đến đây mới chỉ là buổi chụp ảnh đầu tiên, Hạ Tri Manh đã bàn bạc với Chương Trường Bích là ba lần, huống hồ Hạ Tri Manh giống như kẹo mạch nha, đã dính thì khó gỡ, cuối cùng cậu buộc lòng phải nhận lời mời.

14. Chương 14

Hạ Tri Manh dẫn cậu đến một quán ăn nhỏ không tên không tuổi, Thẩm Trường vốn chẳng ôm hi vọng gì, nhưng khi thức ăn vào miệng, cậu mới biết hóa ra bản thân đã xem thường quán ăn này. Rõ ràng chỉ là món gà nướng đơn giản, nhưng gia vị vừa tới, chất thịt vừa mềm vừa mọng nước, mùi thơm khiến người khác thèm nhỏ dãi, ăn hết một đĩa vẫn chưa đã thèm.

Thẩm Trường không có kỹ năng sở trường, chỉ ở mặt nấu nướng xem như có chút tâm đắc, hiện tại hứng thú ập đến, cũng không để ý đến Hạ Tri Manh, hào hứng gọi hết các món một lượt, cuối cùng, thấy trên thực đơn có rượu trái cây do chủ quán tự ủ, cũng gọi một chai.

Dù sao độ cồn ghi trên chai không cao, dù cậu có uống chắc cũng không đến nỗi say bí tỉ. Thẩm Trường nghĩ một cách ngây thơ.

Không biết qua bao lâu, một hồi chuông quen thuộc vang lên, Thẩm Trường mơ mơ màng màng nhận điện thoại, “Alo?”

“Là tôi.” phía đầu bên kia truyền đến một giọng nam, “Em đang ở đâu.”

Cậu ậm ờ đọc địa điểm, rồi nói: “Tôi đang ăn.”

“Chín giờ rồi.” giọng nói của Hoắc Cảnh Thần vẫn bình tĩnh, chỉ là thấp thoáng một tia nghi vấn.

Thẩm Trùng nhìn thoáng qua điện thoại, đúng là chín giờ rồi. Đầu óc mờ mờ, suy nghĩ trì trệ, mãi một lúc sau, cậu mới ngơ ngác trả lời: “Phải, chín giờ.” vừa nói xong, một bàn tay vươn tới, đoạt lấy điện thoại, Thẩm Trùng ngược mắt, cảm thấy người này trong quen quen, nhưng không nhớ ra được là ai.

Đối phương dùng một thái độ tự nhiên đối thoại với người trong điện thoại, Thẩm Trùng nghe được, nhưng không tài nào hiểu được anh ta đang nói gì, chỉ nhớ phải cướp điện thoại lại, người nọ đoán chừng bị cậu quấy rầy chịu hết nổi, dứt khoát đẩy nguyên chai rượu trái cây qua cho cậu, Thẩm Trùng đã đánh bay lý trí, hiển nhiên uống sạch sành sanh.

Trên mặt nóng quá, toàn thân đều nóng, chắc do tác dụng của cồn, nhưng độ nóng như vậy ở trong trời lạnh lại rất hợp. Bên tai nghe thấy một tràng cười khoái chí, Thẩm Trùng mờ mịt nhìn quanh, lát sau mới phát hiện hóa ra tiếng cười đó là của chính cậu.

“Cậu đang điên rượu đấy à.” một giọng nói vô cùng lạnh đậm từ bên cạnh truyền đến.

Thẩm Trùng ngược mắt, theo bản năng nhào qua, lại bị đối phương mạnh mẽ kéo tay dừng đứng thẳng, đối phương nói với người trông quen quen bên cạnh: “Thật sự làm phiền cậu rồi, từ nay về sau ngoại trừ công việc, làm ơn đừng dính dáng đến em ấy.”

Người kia cười vui, “Tôi không có dính cậu ấy à nha. Huống hồ, anh dựa vào đâu nói câu đó? Hai người cũng đâu phải người yêu. À, tôi biết rồi Đồ của mình bị người khác động vào, nên cảm thấy khó chịu? Quả đúng như tác phong của anh.”

Hình như hai người họ xảy ra tranh chấp, tuy rằng thái độ lễ phép, nhưng ngôn từ giữa hai bên lại không chút nể nang. Thẩm Trùng nghe không hiểu họ đang nói gì, chỉ cảm giác bản thân bị cơn buồn ngủ dữ dội tập kích, cả người dựa vào lòng người đàn ông mới đến, lát sau, nhắm nghiền hai mắt, thỉnh thoảng lại dụi dụi vào nơi đang vững vàng đỡ lấy cậu, sau đấy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trong đầu cậu chỉ còn là một khoảng ký ức gián đoạn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Trùng tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

“Em tỉnh rồi à.” Hoắc Cảnh Thần dùng ngữ khí thản nhiên.

Thẩm Trùng chợt dạ nhìn đối phương, vẻ mặt xấu hổ.

Cậu say rượu, chứ không bị mất trí nhớ, tuy rằng ký ức quả thật mờ nhạt, nhưng đại bộ phận vẫn có thể nhớ được. Lúc dùng bữa không cần thận uống nhiều rượu, kể đó Hoắc Cảnh Thần đến đón cậu về, hình như còn nói chuyện với Hạ Tri Manh một lát, sau đấy, hai người về nhà, tai vạ chân chính giờ mới bắt đầu.

Đầu tiên là cậu say mềm dính lấy Hoắc Cảnh Thần không chịu thả ra, Hoắc Cảnh Thần cũng rất kiên nhẫn bầu bạn với cậu, kể đó cậu lại ồn ào đòi đi WC, nhưng đến cả đứng cũng đứng không vững, đến cuối cùng Hoắc Cảnh Thần phải ra tay viện trợ, không chỉ dìu cậu vào phòng tắm, thậm chí còn giúp cậu làm hết thấy mọi việc, nghĩ đến tay Hoắc Cảnh Thần đỡ cậu Còn cậu ở ngay trước mặt anh thích ý làm cái kia Thẩm Trùng thấy vô cùng xấu hổ, quả thật muốn trở lại tối hôm qua giết chết cái con ma men vô sỉ kia.

Đương nhiên, sau việc đó, cách lúc kết thúc màn thảm kịch còn xa, Thẩm Trùng sau khi bị Hoắc Cảnh Thần lột sạch, được đối đãi giống như đứa trẻ không có khả năng tự lo, bị đối phương có bệnh ưa sạch sẽ rửa ráy toàn thân nồng nặc mùi rượu là chuyện không cần nhắc đến, cậu lúc uống say quả thật hưng phấn như thể dùng thuốc kích thích, tận đến nửa đêm vẫn còn dính lấy Hoắc Cảnh Thần, mà Hoắc Cảnh Thần trước sau vẫn dùng thái độ muốn gì được nấy, đối xử dịu dàng với cậu như thường lệ.

Lạ hơn chính là, Hoắc Cảnh Thần không ném thẳng cậu cho người hầu chăm sóc, trái lại tự thân vận động Anh đối với tình nhân bao dưỡng nào cũng vậy sao? Nghi vấn này chợt lóe lên trong đầu cậu, Thẩm Trùng ngược mắt, bắn khoắn nhìn Hoắc Cảnh Thần, ngại ngần nói câu xin lỗi, “Xin lỗi, tối qua tôi uống say Gây phiền phức cho anh”

“Không sao.” giọng Hoắc Cảnh Thần nói thản nhiên, chỉ là có một đôi mắt ám màu đang nhìn chăm chăm vào cậu.

“Tôi thật sự không có ý . . .” cậu muốn biện minh cho bản thân.

“Thật sự không sao.” Hoắc Cảnh Thần lại trả lời, tỏ ra như không có việc gì, nói: “Sau này bớt gặp mặt Hạ Tri Manh.”

Thẩm Trường ngăn người, tỏ vẻ khó xử, “E rằng không được, công việc bàn bạc trước đây còn chưa kết thúc, ít nhất phải gặp lại anh ta hai lần nữa, mới có thể hoàn thành kế hoạch chụp ảnh theo dự định . . .” tuy không phải cậu muốn gặp lại Hạ Tri Manh cho lắm, nhưng đồng thời cậu cũng không muốn nuốt lời, dù sao chính miệng cậu đã đồng ý với Hạ Tri Manh, chuyện tới nước này không tiện đổi ý.

Cậu vừa định nói với Hoắc Cảnh Thần lần sau nhất định sẽ dẫn theo trợ lý, dù có uống say cũng sẽ không gây thêm phiền phức cho đối phương, chợt nghe Hoắc Cảnh Thần như đang trầm tư hỏi: “Lần sau là lúc nào?”

“Cuối tuần, chắc là nội trong buổi sáng.” Thẩm Trường không chắc chắn song vẫn thành thật trả lời, sau cùng, có vẻ ngập ngừng nói, “Có vấn đề gì sao?”

“Không có gì.” Hoắc Cảnh Thần ung dung bình tĩnh, hình như chỉ thuận miệng hỏi, nhưng một câu hỏi hột sau cùng lại khiến Thẩm Trường hoàn toàn rơi vào trạng thái thăng thiên “Tôi định đi tham quan.”

Thẩm Trường vốn tưởng rằng Hoắc Cảnh Thần chỉ thuận miệng nói đùa, không ngờ rằng, mấy ngày sau, Hoắc Cảnh Thần lại thật sự lái xe đưa cậu đến địa điểm chụp ảnh vào lúc trời mới tảng sáng, đồng thời không có ý định ra về trước. Thẩm Trường cảm thấy xấu hổ, dù sao cũng chưa từng để đối phương nhìn thấy bản thân lúc làm việc, bèn do dự nói: “Ừm Thật ra anh không cần ở đây đợi tôi, mất công lắm, tôi gọi Tiểu Đồng tới là được rồi”

“Không phiền.” Hoắc Cảnh Thần vẫn tĩnh bơ ngừng xe, lại hững hờ liếc qua cậu, “Hay, tôi ở đây, em cảm thấy không tiện?”

“Đương nhiên không phải!” Thẩm Trường sốt sắng phủ nhận.

“Vậy thì được rồi.” Hoắc Cảnh Thần hơi nhếch môi.

Thẩm Trường không sao khuyên được đối phương, đành phải ủ rũ xuống xe. Vì là sáng sớm, nhiệt độ không khí khá thấp, Thẩm Trường vẫn mặc áo sơ mi nhạt màu cùng quần đùi trong buổi chụp hình trước, tuy ở ngoài có mặc áo khoác vest kiểu hai hàng nút, nhưng cả người vẫn lạnh run.

Cùng một địa điểm, là bên bờ sông, Hạ Tri Manh đưa lưng về phía họ, ngồi xổm trên đất, hình như đang rất hào hứng chụp sinh vật bên bờ sông. Thẩm Trường lười chả muốn nói chuyện với đối phương, quyết định đứng chờ cạnh xe, đợi Hạ Tri Manh chủ động lại tìm cậu.

Một lát sau, không biết Hoắc Cảnh Thần lấy từ đâu ra một cái khăn quàng cổ, quan tâm thất cho cậu. Tuy biết đối phương không có ý gì khác, nhưng Thẩm Trường vẫn cảm thấy ám áp từ tận đáy lòng, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn.” Hoắc Cảnh Thần vẫn giữ gương mặt bình tĩnh, “Trong xe có bữa sáng, ăn trước đi.”

Thẩm Trường hơi ngạc nhiên, song nghĩ lại thì thấy thoải mái. Hoắc Cảnh Thần từ trước đến giờ luôn làm việc chu đáo, vì hôm nay làm việc vào sáng sớm nên đặc biệt bảo người chuẩn bị bữa sáng cũng không có gì kỳ lạ. Anh xoay người, lấy ra một hộp salad Caesar cùng một hộp sandwich thịt gà pho mát, thêm một bình cà phê nóng, cậu lập tức cảm thấy bụng sôi ùng ục.

Hoắc Cảnh Thần nhìn cậu ăn sáng, còn anh chỉ ăn mấy miếng salad thì dừng. Thẩm Trường biết chứng kén ăn của đối phương lại phát tác, cũng mặc kệ, chỉ thuận tay đẩy cả phê nóng qua, còn mình thì tiếp tục ăn sandwich, kể đó quét sạch hộp salad.

“Hai người đứng là có nhả hứng, đây có phải ăn picnic không?”

Từ cách đó không xa có một giọng nói truyền đến, Thẩm Trường ngẩng đầu, Hạ Tri Manh đang đi về phía họ, trên mặt mang theo nụ cười lơ đãng.

“Chỉ là ăn sáng thôi.” Hoắc Cảnh Thần bình tĩnh trả lời.

“Nếu có cơ hội, tôi cũng muốn thử.” Hạ Tri Manh tiếp tục cười.

“Xin lỗi, không có chuẩn bị phần cho cậu.” Hoắc Cảnh Thần hơi nhú mày, thần sắc cự tuyệt rõ ràng.

“Tôi không biết hóa ra Hoắc tiên sinh là người keo kiệt đó nha.”

“Đương nhiên cậu không biết về tôi.”

“Nếu như dành thêm nhiều thời gian để ở chung, có thể tôi sẽ hiểu anh hơn.” Hạ Tri Manh đi đến trước mặt Hoắc Cảnh Thần, lộ ra nụ cười nhẹ có thể gọi là hư tình giả ý. Ngay cả Thẩm Trừng cũng nhận ra, dưới đáy mắt của anh ta không có bất luận ý cười gì.

“Tôi sợ rằng không có cách nào rút ra thời gian để xúc tiến hiểu biết với cậu.” Hoắc Cảnh Thần tỏ ra lãnh đạm.

“Nhưng anh vẫn có thời gian cùng Thẩm Trừng đến đây, xem chừng trên thực tế anh rảnh rỗi hơn trong tưởng tượng của mình nữa.” Hạ Tri Manh có vẻ như đang khiêu khích.

Trên thực tế, vì Hoắc Cảnh Thần kén ăn, nên sandwich còn lại nửa hộp, nhưng hiển nhiên Hoắc Cảnh Thần không có ý chia cho đối phương, huống hồ đề tài họ đang nói . . . Hình như không phải bữa sáng?

Thẩm Trừng không rõ cho lắm, bèn không nhiều lời, nhất thời lại nhớ đến chuyện sau khi mình say rượu mấy hôm trước, trong lòng không khỏi hoang mang. Quan hệ giữa hai người họ rốt cuộc là thế nào? Theo quan sát của Thẩm Trừng, Hoắc Cảnh Thần và Hạ Tri Manh có lẽ không thân, nhưng lúc hai người nói chuyện với nhau lại mang đến cảm giác ăn ý không thể phớt lờ, điều ấy khiến cho cậu có thứ cảm xúc kỳ lạ.

Sau một hồi lâu, họ kết thúc cuộc trò chuyện, Thẩm Trừng cởi áo khoác cùng khăn quàng cổ, run lấy bầy, đón gió lạnh đầu ngày, đi theo Hạ Tri Manh đến bên bờ sông, Hoắc Cảnh Thần đứng cách một khoảng xa nhìn theo họ, dường như không có ý định can thiệp vào buổi chụp, mà cự ly đó cũng khiến Thẩm Trừng có thể thở phào.

“Lần này cậu thật sự khiến tôi bất ngờ đó.” Hạ Tri Manh một bên điều chỉnh chân máy chụp, một bên cười với cậu, “Sao đến cả người nhà cũng dẫn theo?”

“Không phải người nhà.” Thẩm Trừng phản bác, lập tức thấy chột dạ khó hiểu, “Anh ấy muốn đến tham quan, tôi không có lý do để từ chối.”

“Cậu để anh ta đến đây, chẳng phải là quấy nhiễu thời gian bên nhau vui vẻ của chúng ta sao?” Hạ Tri Manh trưng ra vẻ mặt tiếc nuối, “Tôi lại rất mong chờ được ở riêng với cậu, giống như lần trước . . . Còn có, cậu lúc say không hề đề phòng, sau này phải cẩn thận, người khác chưa chắc đã có lòng tốt như tôi đâu, thay cậu nghe được thoại của Hoắc tiên sinh.”

Thẩm Trừng ngớ người, chợt nhớ đến một chuyện, chần chừ nói: “Rốt cuộc hôm đó hai người nói gì?”

Hạ Tri Manh trả lời gãy gọn, “Không nói gì cả.”

“Nếu như không nói gì hết, sao có chuyện anh ấy đặc biệt theo tôi đến đây.” Thẩm Trừng nghi ngờ nói, hoàn toàn không tin lời Hạ Tri Manh.

“Cậu đang nghi ngờ tôi với anh ta thông đồng sau lưng cậu hở?” Hạ Tri Manh vẫn nói chuyện như thường.

Nếu như hiện giờ đang uống nước, Thẩm Trừng xin thề cậu chắc chắn sẽ bị sặc. Cậu trước là ngạc nhiên, sau là hoảng hồn nhìn đối phương trân trời, quả thật nói không nên lời. Nói vậy cũng rất có khả năng, Hạ Tri Manh có ý với Hoắc Cảnh Thần, nhưng do ngại hai người không thân, nên quyết định ra tay từ mình . . . Cậu càng nghĩ càng thấy đúng, thần sắc không khỏi cứng đờ.

“Đừng điên, tôi không thích mẫu người đó.” Hạ Tri Manh bình tĩnh nhìn lại cậu, bỗng cười sáng lạn, “Bộ trong tôi giống người có ánh mắt tệ vậy à? A, đúng rồi, người có ánh mắt tệ . . . Không phải ở đây có một sao.”

Thẩm Trừng bị anh ta nói đến hai tai nóng bừng, vô cùng xấu hổ, chỉ có thể vụng về chuyển sang chuyện khác, “Rốt cuộc anh có định tiếp tục làm việc không!”

“Được được được, đừng nóng, làm đây.” Hạ Tri Manh cười phẩy tay, điều chỉnh ống kính, nói với Thẩm Trùng: “Giống như lần trước, cứ tự nhiên bày đại tư thế, cố gắng thả lỏng người, đừng nhìn vào ống kính.”

Thấy đối phương cuối cùng cũng tha cho cậu, Thẩm Trùng thở phào nhẹ nhõm từ tận đáy lòng, dựa theo chỉ thị của đối phương mà làm việc. Chỉ là, lát sau, cậu lại chú ý tới Hoắc Cảnh Thần đứng cách đó không xa, trong lòng không khỏi giật bắn. Đối phương dường như đến gần hơn, đang quan sát họ, Thẩm Trùng nghĩ đến dáng vẻ lúc làm việc của bản thân đều bị thấy được, thì có phần mất tự nhiên, mà tâm trạng này tác động trực tiếp đến hành động thể hiện ra ngoài của cậu.

“Thư giãn.” Hạ Tri Manh lặp lại lần nữa, mấy giây sau, nhú mào nói: “Cậu đừng căng thẳng vậy chứ, Hoắc tiên sinh chỉ đứng đó nhìn cậu thôi, cậu cứ coi như anh ta không tồn tại đi.” anh ta ngừng lại một lúc, như cảm thấy khó hiểu, “Anh ta đến cả cậu nude cũng nhìn rồi, chuyện tới nước này mà còn căng thẳng cái quái gì?”

“Đó là hai chuyện khác nhau.” Thẩm Trùng cứng cả người, cúi đầu nhìn mặt đất, gần như bất đắc dĩ nói: “Tôi không tài nào khống chế bản thân.”

Hoắc Cảnh Thần đoán chừng phát hiện sự bất thường trong bầu không khí giữa hai người, đi đến, Thẩm Trùng cảm thấy quần bách, quyết định tránh mắt, nhìn cỏ lau bên cạnh, Hoắc Cảnh Thần hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Anh ở đây, cậu ấy căng thẳng.” Hạ Tri Manh trả lời rất nhanh gọn.

Thẩm Trùng trong đầu trống rỗng, không có lòng dạ nào nghe hai người họ nói chuyện, chỉ là cơ thể cứng còng, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Sau một lúc lâu, tiếng nói chuyện biến mất, một người đi về phía cậu, Thẩm Trùng cho là Hạ Tri Manh, vừa định mở miệng xin lỗi, thì chợt nghe tiếng Hoắc Cảnh Thần nói: “Xin lỗi, là tôi thiếu suy nghĩ.”

“Tại sao anh phải xin lỗi?” Thẩm Trùng lập tức ngăn người.

“Tôi không phải cố ý muốn ảnh hưởng đến công việc của em.” giọng nói của Hoắc Cảnh Thần bình ổn, trên mặt như có vẻ áy náy, ánh mắt sâu thẳm, “Là do tôi suy nghĩ không cẩn thận, xin lỗi.”

Thẩm Trùng cảm thấy khổ sở trong lòng, nhưng biểu hiện ra ngoài lại chỉ có thể cười, “Không phải lỗi của anh, không cần xin lỗi.”

Đương nhiên không phải lỗi của Hoắc Cảnh Thần, dù có sai, cũng là lỗi của người bị ảnh hưởng. Thật chất chỉ cần xem Hoắc Cảnh Thần thành người khác là được, nhưng cậu lại chẳng cách nào làm được, vừa nghĩ đến Hoắc Cảnh Thần đứng ngay bên cạnh, là lại cảm thấy mất tự nhiên, sắc mặt gượng gạo, không phải vì xấu hổ, ở trước mặt Hoắc Cảnh Thần cậu đã dần dần không còn dễ xấu hổ như trước đây, chỉ là đối phương nhìn cậu làm việc, dù sao cũng là lần đầu tiên, cậu cảm thấy không quen.

Thẩm Trùng gục đầu xuống, đang định kiếm chuyện gì đó nói để Hoắc Cảnh Thần yên tâm, lại cảm giác cổ tay bị nắm lấy. Bàn tay đang cầm tay cậu rất nóng, mà Hoắc Cảnh Thần vẫn mãi nhìn cậu, Thẩm Trùng ngẩn người, lảng máng có dự cảm không rõ, dù có hơi hoảng sợ, nhưng nhiều hơn hết có lẽ là phóng túng đối phương, Hoắc Cảnh Thần hôn lên môi cậu một cái, có lẽ cũng không biết nên nói gì, im lặng trong giây lát, rồi thấp giọng nói: “Tôi vào xe chờ em.”

“Ừ.” Thẩm Trùng ngơ ngác gật đầu, nhìn theo bóng lưng cương trực của đối phương, đồng thời gơ tay sờ mặt, gần như mang theo xấu hổ.

Hoắc Cảnh Thần rất ít khi thân thiết với cậu như vậy, mà cách hôn môi ngay cả học sinh tiểu học cũng xem thường, lại lần đầu tiên khiến cậu không biết phải đối phó thế nào, dường như nụ hôn này không mang theo bất luận hàm ý *** nào, cũng chỉ là tình cảm đơn thuần, nhưng diễn ra ngay trước mặt Hạ Tri Manh, với Hoắc Cảnh Thần mà nói, việc thể hiện không chút kiêng dè như thế này gần như là hiếm thấy.

Bất quá Tại sao Hoắc Cảnh Thần lại muốn hôn cậu? Chẳng lẽ cảm thấy cậu làm việc không thuận lợi rất đáng thương nên dùng cách này để an ủi cậu? Hay trông cậu có vẻ rất muốn được hôn? Thẩm Trùng không dám nghĩ sâu, chỉ nuốt nước bọt, cảm giác mặt mình nóng rang.

Kết thúc buổi chụp ảnh trong vô thức, Hạ Tri Manh sau khi hẹn thời gian cuộc gặp mặt đột tới xong thì sáng khoái chào từ biệt. Thẩm Trùng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, trở về xe, trò chuyện mấy câu với Hoắc Cảnh Thần, rồi nhắc đến thời gian chụp ảnh lần sau, Hoắc Cảnh Thần nhìn cậu, dường như khá ngập ngừng, nhưng vẫn nói như trước: “Tuy có thể sẽ ảnh hưởng đến công việc của em, nhưng tôi vẫn sẽ đến.”

Thẩm Trùng tinh tế thưởng thức câu nói này, cuối cùng cố lấy hết can đảm để hỏi: “Anh . . . Có phải anh rất ghét Hạ Tri Manh?”

“Thật lòng mà nói, không có cảm giác đặc biệt gì.” Hoắc Cảnh Thần trả lời rất bình tĩnh, “Em thích cậu ta?”

“Đương nhiên không phải!” Thẩm Trùng vội vàng phủ nhận, quăn bách nhìn ra cửa sổ, “Tôi chỉ . . . Tôi cho rằng . . .”

Chính cậu cũng không biết nên nói gì, do dự trong giây lát, cuối cùng nuốt trôi tất cả những lời định nói, giữ im lặng. Bất luận Hoắc Cảnh Thần vì điều gì mà đến đây, rồi lại vì điều gì mà hôn cậu, cậu chỉ biết một điều rằng, bản thân không thể giẫm lên vết xe đổ. Chuyện tự mình đa tình kiểu này, xảy ra một lần là đủ lắm rồi.

“Hạ Tri Manh là bạn thời phổ thông của em trai tôi.” Hoắc Cảnh Thần chợt nói, “Tôi từng gặp cậu ta rất lâu về trước, nhưng không thân, cũng không có hảo cảm gì với cậu ta.”

“Tại sao?” Thẩm Trùng thấy hơi ngạc nhiên, hoàn toàn không ngờ đến đối phương lại nói một cách băng quơ như vậy.

“Cậu ta là một người không thể đoán trước, rất khó đối phó.” Hoắc Cảnh Thần đưa mắt nhìn cậu, “Là loại hình hoàn toàn tương phản với cậu.”

Vì không thể đoán trước, nên rất khó nắm trong tay? Thẩm Trùng âm thầm phỏng đoán suy nghĩ trong đầu Hoắc Cảnh Thần, chợt nghĩ đến sở dĩ Hoắc Cảnh Thần nói như vậy, đại loại là thành lập trên quan điểm “Thẩm Trùng rất dễ đoán nên rất dễ nắm trong tay”, khó tránh khỏi xấu hổ, nhưng lại không có gì để nói, đành phải ầm ớ: “Chuyện này tôi cũng biết, anh không cần phải nhắc đi nhắc lại.”

“Tôi nói vậy, không phải đang hạ thấp em.” Hoắc Cảnh Thần đưa tay qua, xoa đầu cậu như từ trước đến nay, thần thái ôn hòa.

Tâm trạng của Thẩm Trùng có phần tụt dốc, nhưng ngoài mặt vẫn cố mỉm cười, “Tôi biết anh không có ác ý.”

Nhưng chỉ mấy giây sau, hai người lại cùng đồng thời mở miệng nói: “Em/Anh ”

Thẩm Trùng sững sốt, vô thức nói: “Anh nói trước đi.”

“Tôi mong em có thể hạn chế gặp mặt Hạ Tri Manh. Yêu cầu này không có lý do chính đáng nào cả, đây chỉ là mong muốn cá nhân của tôi, em không đồng ý cũng không sao.” Hoắc Cảnh Thần không nhìn cậu, dường như đang cẩn thận lựa chọn từ ngữ, “Nếu như em cảm thấy tôi can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của em, tôi xin lỗi, nhưng . . .”

“Tôi có thể đồng ý.” Thẩm Trùng trả lời quả quyết, đổi chủ đề, lại hỏi: “Có điều, tại sao anh lại đưa ra yêu cầu như vậy?”

Hoắc Cảnh Thần như đang suy ngẫm, chốc lát sau, bỗng kéo tay Thẩm Trùng, giống như thú cưng đang làm nũng với chủ nhân, dùng mặt cọ nhẹ vào lòng bàn tay Thẩm Trùng, đồng thời nhỏ giọng nói: “Xem như thành toàn cho sự tụt hứng của tôi đi?”

Có thứ gì đó đồ rậm trong đầu cậu, Thẩm Trùng thoát đầu là nhìn trần trời, kể đó lại tự nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, giọng nói khô ráp: “Tôi đồng ý . . .” cậu cố khống chế nhịp tim vang dội không nghe lời của bản thân, miễn cưỡng tỏ ra bình tĩnh trên ghẹo đối phương, “Anh với ai cũng làm vậy à? Đúng là không từ thủ đoạn.”

“Không phải với ai cũng làm vậy.” Hoắc Cảnh Thần nhẹ nhàng hôn lên cổ tay cậu, nhoẻn miệng cười, “Còn phải xem đối tượng là ai.”

Sự cảm dỗ này đối với Thẩm Trùng mà nói, hiển nhiên khá đáng hưởng thụ, mà thật chất trong lòng hai người họ đều hiểu rõ.

15. Chương 15

Tuy rằng không ở trên xe làm đến cuối cùng, nhưng tới lúc Thẩm Trùng có thể bước vào phòng tắm để tắm rửa, đã là chuyện của mấy giờ sau, trong phòng một mảnh bừa bộn, không khó để nhìn ra chuyện gì đã xảy ra, Thẩm Trùng cố gắng không nghĩ đến biểu hiện của người chút nữa sẽ vào quét dọn phòng, cố nhịn xuống cảm giác đau nhức thất lưng nhũn chân ngồi xuống bồn tắm lớn.

Hình như trước đó Hoắc Cảnh Thần đã xin nghỉ, dù chuyện xảy ra sau buổi chụp ảnh đại loại là chuyện ngoài ý muốn, nhưng Thẩm Trùng vẫn hơi ngạc nhiên. Cậu vốn tưởng rằng đối phương chỉ đến xem sơ qua, không ngờ Hoắc Cảnh Thần lại bầu bạn với cậu cả nửa buổi sáng, hơn nữa còn không đi làm.

Nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, Thẩm Trùng lại lần nữa hoang mang.

Không biết tại vì sao, tuy bình thường Hoắc Cảnh Thần không thiếu nhiệt tình trên phương diện này, nhưng hôm nay lại đặc biệt nồng nhiệt, đến cả lực độ lúc hôn nhau cũng không khống chế, Thẩm Trùng không cần nhìn cũng biết trên người mình khẳng định lưu lại không ít vết tích, may mà dạo gần đây không có công việc gì cần lộ thân thể, cho nên cũng không mấy để ý, điều làm cậu hiếu kỳ, chỉ là sự dị thường trong Hoắc Cảnh Thần.

Dù không nói thẳng là ghét, nhưng Hoắc Cảnh Thần chắc hẳn khá bài xích Hạ Tri Manh, nên mới dùng cách này yêu cầu cậu không gặp Hạ Tri Manh, thậm chí ngay sau khi Hạ Tri Manh đi không lâu liền khẩn cấp làm chuyện này với cậu Dù trên mặt lý trí cậu rõ Hoắc Cảnh Thần không phải loại người làm việc theo tình cảm, nhưng Hoắc Cảnh Thần ngày hôm nay quả thật rất khác biệt tuy cậu không thể nói rõ là khác ở đâu nhưng so với lúc trước, chính là vậy đấy.

“Thẩm Trùng?”

Cậu mở mắt ra, có hơi buồn ngủ.

Hoắc Cảnh Thần đi vào phòng tắm, bước vào bồn tắm, ngồi xuống đối diện cậu.

Thẩm Trùng hiện tại đang mệt rũ rời, không trả lời đối phương, mấy giây sau, cảm giác có một bàn tay đang dịu dàng vuốt ve người cậu, xoa bóp tay chân, cậu giật bắn, phút chốc mở to mắt, mới nhận ra đây là tay của Hoắc Cảnh Thần, trên tay dính đầy bọt sữa tắm, đang dạo chơi không hề kiêng kỵ trên cơ thể cậu.

Cậu ngồi thẳng người dậy, có vẻ xấu hổ, “Tôi tự làm được”

“Không sao, nếu mệt thì nghỉ ngơi một lúc đi.”

Hoắc Cảnh Thần không để tâm, kéo chân trái cậu đặt trên đầu gối, sữa tắm chà xát tạo ra không ít bọt. Thẩm Trùng sợ nhột, khó tránh khỏi co quắp ngón chân, cơ thể căng cứng, hoảng loạn nói: “Khoan đã, tôi tự tắm ” nhưng Hoắc Cảnh Thần vẫn không chịu từ bỏ, kỳ tử mĩ cả lòng bàn chân đến ngón chân, Thẩm Trùng nhột đến không chịu nổi, thở gấp, không kìm nổi mở lời xin tha, “Tha, xin anh tha cho tôi Tôi chịu không nổi”

“Sợ nhột?”

Hoắc Cảnh Thần im lặng thả chân trái ra, kể đó không cho cậu có cơ hội từ chối đã giữ lấy chân phải, Thẩm Trùng toàn thân hóa đá, gần như muốn sụp đổ. May mà Hoắc Cảnh Thần không có ý định hành hạ cậu, nhanh chóng tha cho hai chân, đổi qua rửa chỗ khác, Thẩm Trùng vừa mới thở phào một hơi, lại lập tức căng thẳng, bàn tay mang theo bọt của đối phương đi đến giữa hai đùi cậu, bởi là vùng mẫn cảm, Thẩm Trùng thật khó lòng mà phớt lờ cảm giác bị động chạm ở đây.

Bàn tay kia chậm rãi trườn lên đùi, đầu tiên là vuốt nhẹ nhẹ, kế đó là tới thẳng đùi trong, Thẩm Trùng đợi chờ trong lo lắng, ngón tay của đối phương gầy nhẹ khí quan mềm nhũn, giống như thấy khá hào hứng, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm một chỗ.

“Đủ rồi.” Thẩm Trùng hạ thấp giọng gần như cầu xin, “Tôi tự tắm là được rồi . . .”

“Sẽ không làm gì cậu nữa đâu, đừng lo.” Hoắc Cảnh Thần lên tiếng bảo đảm.

Còn tiếp tục thế này, có khả năng rất cao tôi sẽ làm gì với anh đó. Thẩm Trùng bắt đắc dĩ hò hét trong lòng.

Chứng ư sạch của Hoắc Cảnh Thần phát huy vô cùng nhuần nhuyễn vào lúc này, Thẩm Trùng có cảm giác bản thân tựa như con mèo hoang được chủ nhân lუმ về nhà, toàn thân bị tắm rửa tỉ mỉ đến sạch bong, mùi hương của sữa tắm tỏa ra nồng nặc, sau khi chà sạch cậu, Hoắc Cảnh Thần mở đầy một bồn nước nóng để cậu ngâm mình, còn bản thân thì đến vòi sen bên cạnh để tắm.

Thẩm Trùng lười biếng ngâm mình trong nước nóng, khoan khoái đến rên nhẹ thành tiếng, đồng thời ngẩng nhìn người đàn ông cách đó không xa.

Hoắc Cảnh Thần giống như hoàn toàn phớt lờ đường nhìn của cậu, như thể không có việc gì tiếp tục tắm rửa, lại như không hề hay biết cơ thể trần trụi của bản thân có sức ảnh hưởng to tát thế nào đến Thẩm Trùng, có lẽ thật ra anh biết điều đấy, chỉ là đã sớm thành thói quen với ánh mắt đó, nên không để tâm. Bất luận là ý trước hay ý sau, thì cả hai đều khiến cho người khác thấy phiền muộn, chẳng qua Thẩm Trùng sẽ không dành nhiều thời gian nghĩ đến nó, thế là những suy nghĩ này chỉ kịp vụt lên trong đầu cậu, rồi lập tức hi sinh.

Một lúc sau, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng chuông điện thoại.

Thẩm Trùng nhận ra đó là điện thoại của Hoắc Cảnh Thần, còn đối phương chỉ thoáng giật mình, nhú mào, lau sạch bọt nước, đi ra ngoài bắt điện thoại. Thẩm Trùng lại tiếp tục ngâm mình trong bồn tắm thêm lát nữa, mãi đến khi cảm thấy mơ màng, mới đứng dậy bước ra khỏi bồn, thuận tay cầm lấy cái áo tắm khoác lên người, về phòng ngủ.

Hoắc Cảnh Thần nhú chặt lông mày, sắc mặt nghiêm trọng, Thẩm Trùng theo bản năng cảm thấy không ổn, thức thoi im miệng, lát sau Hoắc Cảnh Thần cúp máy, trầm giọng nói: “Cảnh Dung xảy ra chuyện.”

Xảy ra chuyện?

Thẩm Trùng ngạc nhiên, một chữ cũng không thốt ra được.

Lần cuối cùng nghe tin tức của Hoắc Cảnh Dung là qua điện thoại, nghe đầu cậu ấy đi theo đoàn phim đến Viên quay ngoại cảnh, lúc đó hai người còn hàn huyên với nhau, Hoắc Cảnh Dung dường như rất thích bộ phim này, thời gian quay phim hết sức hào hứng, Thẩm Trùng không bao giờ ngờ đến, lại nghe một câu như thế từ Hoắc Cảnh Thần.

Cậu há hốc miệng, đi đến bên cạnh Hoắc Cảnh Thần, hạ thấp giọng nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Tai nạn xe cộ.” giọng Hoắc Cảnh Thần đều đều, sắc mặt tái nhợt, “Đang cấp cứu trong bệnh viện, nhưng . . .”

“Nhưng cái gì?” Thẩm Trùng nghe vậy, trong lòng nhấp nhóm không yên lại không dám tin, muốn biết đáp án, lại sợ không tài nào tiếp nhận thực tế.

“Nhưng cả chiếc xe gần như bị tông nát . . .” Hoắc Cảnh Thần liếc nhìn cậu, giọng nói mang theo sự lãnh đạm: “Xin lỗi, cậu đi nghỉ đi, tôi phải đi giải quyết chuyện này.”

Cả chiếc xe gần như bị tông nát Tình huống này chỉ có thể lành ít dữ nhiều, có lẽ tính mạng của Hoắc Cảnh Dung đang gặp nguy hiểm. Thẩm Trùng mặt trắng bệch, kiểm chế sự hoảng loạn trong lòng, cắn môi, hỏi thẳng: “Anh phải lập tức bay qua đó hả?”

Đối phương gật đầu.

Thẩm Trùng ngẩng đầu lên, cố chấp nói: “Tôi đi với anh.”

Hoắc Cảnh Thần không nói gì, ánh mắt đầy phức tạp, không cách nào hình dung cảm xúc trong lòng lúc này.

“Cảnh Dung cũng là bạn tôi.” Thẩm Trường không phát hiện giọng nói cậu đang run rẩy, cũng không hay biết sắc mặt bản thân lúc này đỏ dần ra sao, khô khốc bởi thêm một câu, “Để tôi đi.”

Hai người đều giữ im lặng, Thẩm Trường thử nắm tay đối phương, lúc này mới hay tay của Hoắc Cảnh Thần lạnh lẽo một cách quá đáng, không nhận được nắm chặt hơn. Mà Hoắc Cảnh Thần như bị động tác của cậu làm giật mình bừng tỉnh, mấy giây sau nắm lại tay cậu, đồng thời gọi điện thoại cho trợ lý Giang, bảo đối phương đặt vé máy bay, kể đó liên lạc với Hoắc Cảnh Nghi, đầu tiên là nói về chuyện Hoắc Cảnh Dung ở nước ngoài gặp tai nạn, sau đó báo cho biết anh sẽ lập tức bay qua đó, đồng thời tạm giao công ty lại cho đối phương quản lý.

Chuyến bay đến Áo không nhiều lắm, chuyến sớm nhất cũng phải đến sáng sớm mai, Thẩm Trường ở bên cạnh nhìn Hoắc Cảnh Thần bàn giao tất cả công việc, chăm chú nhìn gương mặt bơ phờ sầu muộn ấy, lại không thể phát ra bất luận âm thanh nào, mà cậu cũng không biết nên nói gì.

Dù muốn nói với đối phương, Hoắc Cảnh Dung nhất định không sao đâu, nhưng nhớ đâu Nhớ đâu Hoắc Cảnh Dung thật sự xảy ra chuyện gì, thì phải làm sao đây? Cậu không thể nói ra những câu an ủi vô trách nhiệm như vậy, cũng không biết bản thân phải làm gì cho đúng, chỉ có thể ngậm ngốc nắm chặt tay đối phương, cố gắng sưởi ấm cho bàn tay lạnh giá ấy.

Một lát sau, Hoắc Cảnh Thần cúp điện thoại, vẫn không nói lấy một câu, cũng không bỏ tay Thẩm Trường ra, giống như không chú ý đến sự tồn tại của Thẩm Trường trong phòng ngủ, ánh mắt như bay về phương xa, gương mặt bản thân.

Thẩm Trường tới giờ mới phát hiện trên người Hoắc Cảnh Thần toàn bọt nước, bên hông chỉ quấn hờ một cái khăn tắm, lo đối phương bị cảm, hấp tấp đi lấy khăn lại lau khô người cho đối phương, mà trong toàn bộ quá trình này, Hoắc Cảnh Thần không hề có phản ứng, im lặng mặc cậu thao túng, Thẩm Trường vội vàng mặc áo tắm rồi cột dây lại cho đối phương, kể đó cầm máy sấy để sấy tóc cho đối phương, làm xong mọi thứ, Hoắc Cảnh Thần vẫn duy trì sự im lặng.

Vừa nghĩ tới Hoắc Cảnh Dung ở nước ngoài xa xôi, Thẩm Trường cảm thấy như lửa đốt trong lòng, nhưng so với tình huống chưa biết rõ của Hoắc Cảnh Dung, tình trạng của Hoắc Cảnh Thần có vẻ không ổn hơn. Anh không nói lời nào, cũng không cử động, sắc mặt mờ mịt ngồi bên mép giường, không biết đang nghĩ gì, toàn thân anh toát ra hơi thở nóng cùng sầu lo, nhưng lại cố gắng áp chế cảm xúc này, khiến anh trông thật tối tăm.

Thẩm Trường nhìn thoáng qua đồng hồ để bàn, đang là buổi chiều, họ đã lỡ giờ cơm trưa, Thẩm Trường nhìn Hoắc Cảnh Thần, đứng dậy rời đi, xuống lầu đi đến phòng bếp chuẩn bị một vài món, bưng trở lại phòng ngủ.

“Hoắc Cảnh Thần.” cậu ngập ngừng lên tiếng, “Tôi chuẩn bị mấy món, anh muốn ăn không?”

Hoắc Cảnh Thần gương mặt nhìn cậu, ánh mắt tối sầm, dường như phải tốn vài phút để nhận ra cậu là ai, chậm chạp lắc đầu, “Không cần, tôi không muốn ăn.”

“Ăn đi.” Thẩm Trường hiếm khi tỏ thái độ kiên quyết như vậy, “Tôi biết anh thích ăn món này, đừng viện lý do kén ăn.” cậu hầm một nồi nước lèo thịt bò, lại trụng thêm ít mì, nhẹ dễ tiêu hóa, Hoắc Cảnh Thần không bao giờ ăn thịt bò, nhưng nếu nấu kiểu này thì ăn.

“Tôi thật sự không muốn ăn.” Hoắc Cảnh Thần thẳng thừng từ chối, “Tôi hiện tại không muốn ăn gì hết, em để tôi yên tĩnh một mình đi.”

Thẩm Trường hít sâu một hơi, cố gắng áp chế cảm xúc bản thân, thả nhẹ giọng, uyển chuyển nói: “Tôi biết anh rất lo lắng, nhưng hôm nay anh gần như chưa ăn gì, nhiều ít gì cũng nên ăn một chút Hay anh muốn ăn gì thì cứ nói với tôi, tôi đi chuẩn bị. Cảnh Dung đã xảy ra chuyện rồi, anh có như thế này cũng không giúp ích được gì Anh ăn xong rồi tôi sẽ đi, không tiếp tục quấy rầy anh nữa.”

Hoắc Cảnh Thần không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cậu.

Thẩm Trùng ngừng lại, lấy đũa gấp một miếng thịt bò, thổi nguội, kể đó đưa tới bên miệng Hoắc Cảnh Thần.

Có vẻ như Hoắc Cảnh Thần vì hành động đột ngột của cậu mà lấy làm bất ngờ, nhưng không nghe theo cậu mở miệng ăn miếng thịt, trái lại tránh mắt cậu, dùng thái độ để bày tỏ sự cự tuyệt.

Nhưng Thẩm Trùng không có ý định lùi bước, ngoan cố duy trì tư thế đó, không biết qua bao lâu, rốt cuộc Hoắc Cảnh Thần nhìn cậu một cái, rồi há miệng cắn thịt, từ tốn nhai, cuối cùng nuốt xuống. Thẩm Trùng nắm chắc cơ hội, lại dứt đối phương ăn mì, húp nửa tô nước lèo, xong nhanh nhẹn thu dọn đồ rời đi. Vì cậu biết hiện giờ Hoắc Cảnh Thần chỉ muốn một mình, nên đến tận trước giờ cơm cậu không quay lại quấy rầy đối phương.

Cậu ngồi trong phòng sách của Hoắc Cảnh Thần, sự kinh hoàng cùng không dám tin lúc mới đầu khi nghe được tin dữ đã vơi bớt, hiện tại chỉ còn lại thấp thỏm lo âu. Vì trốn tránh cảm xúc bộn bề trong lòng, cậu không nhờ trợ lý làm thay, mà tự chạy về nhà một chuyến, thu dọn hành trang đơn giản cùng giấy tờ cần để xuất ngoại rồi trở về Hoắc Trạch.

Hoắc Cảnh Thần nhất định đang rất lo lắng, nhưng anh không hề có ý định tâm sự với Thẩm Trùng, cũng không cần Thẩm Trùng an ủi. Thẩm Trùng không giúp ích được gì, chỉ có thể ép anh ăn hết bữa cơm, rồi thu dọn chén bát rời đi, giống như lúc chiều, sẵn sàng để lại không gian riêng tư cho anh.

Tuy Hoắc Cảnh Thần không mở miệng nói thẳng ra, nhưng Thẩm Trùng cho rằng đêm nay mình nên tìm chỗ khác ngủ thì tốt hơn, nên chạy đi kiếm người hầu mượn cái chăn, dự định qua đêm trên sofa trong phòng sách của Hoắc Cảnh Thần. Sofa rộng rãi lại êm, không thua gì giường, chẳng qua Thẩm Trùng nằm hồi lâu, vẫn không cảm thấy buồn ngủ.

Giữa đêm khuya im ắng, cửa sổ dường như bị mở ra.

Thẩm Trùng ngậy ra, đến khi thấy người bước vào thì không khỏi giật mình, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Sắc mặt Hoắc Cảnh Thần không tốt lắm, đây là điều hiếm thấy trên mặt Hoắc Cảnh Thần, giọng nói anh có vẻ cứng nhắc: “Em ở đây làm gì.”

“Tôi cho rằng anh muốn ngủ một mình.” Thẩm Trùng không hiểu lắm, nhưng vẫn kiên trì giải thích rõ: “Ở đây có hệ thống sưởi, sofa cũng êm, tôi ngủ ở đây là được rồi.”

“Em chưa nói với tôi.” Hoắc Cảnh Thần nhíu mày.

Thẩm Trùng ngơ ngác, không hiểu bản thân đã chọc giận đối phương lúc nào, dè dặt nói: “Mấy chuyện nhỏ nhặt cỡ này không cần làm phiền đến anhỒ, có phải xảy ra chuyện gì không?”

“Không xảy ra chuyện gì cả.” đối phương trả lời ngắn gọn.

Nói thì nói thế, nhưng Hoắc Cảnh Thần lại đi đến nắm cổ tay Thẩm Trùng, Thẩm Trùng bất ngờ không kịp đề phòng, bị đối phương kéo dậy, Hoắc Cảnh Thần bước đi cực nhanh, cậu gần như bị lôi theo, chỉ có thể tăng tốc mới miễn cưỡng đuổi kịp đối phương, không hề bất ngờ, họ quay trở lại phòng ngủ của Hoắc Cảnh Thần, Thẩm Trùng bị đẩy lên giường, thậm chí chưa kịp mở miệng, toàn thân đã bị vùi trong lớp chăn bông dày dặn mềm mại.

Bên dưới lớp chăn bông, tay của Hoắc Cảnh Thần vẫn đang nắm chặt cổ tay cậu, anh hơi mạnh tay, khiến cậu cảm giác đau nhói, nhưng Thẩm Trùng cũng không lên tiếng nhắc nhở đối phương bỏ tay ra.

“Tôi tưởng anh muốn một mình” cậu hoang mang nói.

“Hiện tại thì không.” cách nói của Hoắc Cảnh Thần lúc này hoàn toàn không có tí lễ độ nào, dường như còn thấp thoáng sự nôn nóng đâu đấy.

Trải qua thời gian dài bên nhau, cảm xúc của Hoắc Cảnh Thần chẳng những không có chuyển biến tốt đẹp, mà trái lại càng lúc càng khó lòng nắm bắt. Chung quy cứ cảm thấy không ổn, nhưng rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra? Thẩm Trùng mê muội nghĩ, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài, dựa sát vào đối phương, ngoan ngoãn không nói nhiều lời.

Cậu từ trước đến giờ không phải hạng người nhanh mồm nhanh miệng, gặp tình huống thế này cũng không biết nên nói gì để an ủi Hoắc Cảnh Thần, chỉ có thể dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho đối phương. May mà đối phương không cự tuyệt cậu như lúc ban đầu, sau một phút do dự, anh lại vươn tay ôm cậu. Thẩm Trùng suy nghĩ một chốc, dùng tay an ủi vuốt ve bờ lưng đối phương, tuy Hoắc Cảnh Thần vẫn im lặng như cũ, nhưng hơi thở mang theo sự nôn nóng của anh đã dịu xuống dần.

Hai người ôm lấy nhau, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ. Tỉnh lại lần nữa, là do bị một hồi chuông điện thoại quen thuộc đánh thức, Thẩm Trùng ngái ngủ dụi mắt, ở trong bóng tối thăm thẳm, cậu nhìn theo Hoắc Cảnh Thần đưa lưng về phía cậu đứng dậy tiếp điện thoại, giọng nói của Hoắc Cảnh Thần bình ổn, sau khi trao đổi mấy câu với đầu kia của điện thoại, bèn cúp máy.

“Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Trùng hoang mang hỏi thăm.

“Cảnh Dung tỉnh lại rồi.” Hoắc Cảnh Thần trở lại giường, bình tĩnh nói.

“Đúng là tốt quá!” Thẩm Trùng cảm thấy thư thái hơn, tảng đá bị treo lơ lửng cuối cùng có thể thả xuống. Hoắc Cảnh Dung còn sống, vậy là đủ lắm rồi, Thẩm Trùng nhất thời không nhận được, kích động ôm chầm lấy đối phương, sau đó như chợt nhớ ra điều gì, cẩn thận dò hỏi: “Vết thương của cậu ấy sao rồi?”

“Có một số chỗ bị gãy xương, còn lại thì không rõ, có điều không nguy hiểm đến tính mạng.” Hoắc Cảnh Thần nhìn cậu một cái, “Ngày mai qua đó rồi sẽ biết, mau ngủ đi.”

Thẩm Trùng nghe lời anh nằm xuống, nhưng chẳng còn tí cảm giác buồn ngủ nào. Đối với cậu mà nói, ngày hôm nay quả thật là một ngày gian nan, đầu tiên là biết tin Hoắc Cảnh Dung gặp chuyện không may, kế đó là sự bất thường của Hoắc Cảnh Thần, Thẩm Trùng một bên thì lo lắng cho vết thương của Hoắc Cảnh Dung, một bên thì bận lòng vì Hoắc Cảnh Thần, may mà Hoắc Cảnh Dung còn sống. Cậu nghĩ vậy, lại không nhận được dòm trộm Hoắc Cảnh Thần.

Hoắc Cảnh Thần cũng chưa ngủ, nhìn trần nhà, giống như đang suy tư. Nhưng đây cũng có thể là ảo giác của Thẩm Trùng mà thôi, dù sao cũng là trong bóng tối, chỉ dựa vào chút ánh sáng lay lắt từ bên ngoài cửa sổ, không nhìn rõ được biểu hiện của Hoắc Cảnh Thần, thậm chí đến đường nét gương mặt anh còn chẳng thấy nữa là.

“Sao vậy.” Thẩm Trùng do dự trong giây lát, cuối cùng vẫn quyết định nhỏ giọng hỏi: “Anh còn đang lo lắng cho Cảnh Dung à?”

Hoắc Cảnh Thần không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn cậu, không nói vào vấn đề, “Ngủ đi.”

Thẩm Trùng nghe theo lời anh nhắm mắt lại, nhưng không tài nào ngủ được, lật qua lật lại, cuối cùng vẫn cứ tỉnh rụi. Cậu bất đắc dĩ ngồi dậy, Hoắc Cảnh Thần nằm bên cạnh lập tức bắt lấy cổ tay cậu, nhẹ giọng hỏi: “Thẩm Trùng?”

Đây chắc chắn là ý lại, con người khi gặp phải đau thương hay bất an đại để đều hy vọng có người bầu bạn bên cạnh, dù là Hoắc Cảnh Thần cũng không ngoại lệ, nên hành động kéo tay cậu hiện tại của đối phương có thể xem là khá hợp lý. Dù biết là vậy, nhưng cảm giác được đối phương cần và ý lại khiến Thẩm Trùng cảm thấy thỏa mãn đôi chút.

Thẩm Trùng vỗ vỗ tay đối phương để trấn an, thả nhẹ giọng nói: “Tôi thấy không buồn ngủ . . . Anh ngủ trước đi.”

Hoắc Cảnh Thần bình tĩnh nhìn cậu, sau cùng, đáp lại: “Tôi cũng không ngủ được.”

Thẩm Trùng ngây ra, không biết phải trả lời thế nào, đành phải thử thăm dò: “Tôi định đi làm thức ăn khuya, anh muốn ăn không?”

Hoắc Cảnh Thần không nói chuyện, mấy giây sau thì gật đầu.

Vì đêm đã khuya, ăn nhẹ mới thích hợp, Thẩm Trùng lấy nước lèo thịt bò còn dư, bật lửa, lại tìm thêm nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị nấu một nồi cháo. Lúc cậu bận bịu trong phòng bếp, Hoắc Cảnh Thần cũng không ở yên trong phòng ngủ đợi cậu, mà trái lại đi theo đến phòng bếp. Tuy bị người khác nhìn chăm

chăm thật sự hơi xấu hổ, nhưng Thẩm Trùng đã nhanh chóng thích ứng, động tác xắt hành gọn ghẽ, đồng thời bỏ gạo cùng những nguyên liệu đã xắt xong vào nồi nấu.

Đợi cháo nấu xong, đã là chuyện một lúc sau. Thẩm Trùng múc một chén cháo đưa cho Hoắc Cảnh Thần, tuy cậu đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rằng Hoắc Cảnh Thần sẽ kén ăn như trong quá khứ, nào ngờ đầu Hoắc Cảnh Thần dùng muỗng múc cháo ăn, lại không hề bới móc lựa cà rốt và hành ra.

Thẩm Trùng thoáng ngạc nhiên nhìn đối phương, lại lấy dưa muối từ trong tủ lạnh ra, gấp một ít đặt lên bàn, rồi cũng tự múc cháo ăn.

Không biết qua bao lâu, Hoắc Cảnh Thần bỗng mở miệng nói: “Chuyện ban chiều, xin lỗi em.”

Thẩm Trùng trái lại không để bụng, “Không cần xin lỗi, tôi biết anh đang lo lắng cho Cảnh Dung.”

Hướng hồ Hoắc Cảnh Thần cơ bản chẳng cần phải xin lỗi cậu, anh chẳng qua muốn một mình để bình tâm lại, không nể nang từ chối cậu thôi, gặp phải tình huống đó, thì thái độ thẳng thừng như vậy là chuyện thường tình, nên Thẩm Trùng chẳng mấy may tức giận, dù cậu không còn ôm hy vọng hảo huyền với Hoắc Cảnh Thần từ lâu lắm rồi, nhưng khi thấy được một mặt chân thật của đối phương, cậu không cách nào không chế bản thân đừng vui thầm trong lòng.

“Là do anh không tốt.” Hoắc Cảnh Thần dường như hiếm khi tỏ ra lưỡng lự như vậy, “Anh . . .”

Thẩm Trùng không biết rốt cuộc đối phương muốn nói gì, cũng chẳng cảm thấy chuyện ban chiều có gì đáng để bụng, nên thẳng thắn nói: “Anh không cần nói vậy, tôi cũng phải xin lỗi. Dù anh không muốn ăn, tôi cũng không nên can thiệp, phải cảm ơn vì anh chịu ăn đồ tôi nấu đó chứ.” cậu suy nghĩ trong giây lát, sau đó châm chọc lựa từ: “Anh giận à?”

Cậu nhớ đến lúc Hoắc Cảnh Thần vào phòng sách, không ừ hử một tiếng đã lôi cậu về phòng ngủ.

Dù sao Hoắc Cảnh Dung xảy ra tai nạn, Hoắc Cảnh Thần từ đầu chí cuối luôn kiềm nén cảm xúc, chỉ thỉnh thoảng thông qua hành động và ngôn ngữ mới nhận ra nội tâm bất ổn của anh, anh quả thật rất lo lắng cho tai nạn của Hoắc Cảnh Dung, có điều không muốn nói ra miệng mà thôi. Rồi sau đó bắt cậu trở về phòng ngủ, nhưng vẫn không muốn nói gì, chỉ đơn giản là cần một người bầu bạn tạm thời.

Hành động này với một người như Hoắc Cảnh Thần, quả thật không tầm thường tí nào, có thể thấy địa vị của Hoắc Cảnh Dung trong lòng Hoắc Cảnh Thần rất quan trọng.

“Tôi không giận cậu.” Hoắc Cảnh Thần ngạc nhiên nói.

“Vậy thì tốt rồi.” Thẩm Trùng nhướn miệng cười, “Thế thì xem như huề nhé, sao nào?”

Hoắc Cảnh Thần muốn nói lại thôi, dùng một ánh mắt khiến người khác khó lòng lý giải để nhìn cậu, nhưng cuối cùng vẫn chỉ im lặng gật đầu, rồi tiếp tục ăn cháo. Thẩm Trùng nhìn đối phương, bỗng cảm nhận một thứ cảm xúc khó tả bằng lời, cậu cứ cảm thấy hành vi của Hoắc Cảnh Thần thật khả nghi, tâm trạng anh có vẻ như rất tốt, nên mới ăn hết cả cà rốt cùng hành trong cháo, nhưng cách nghĩ này không có bất luận căn cứ gì, nói không chừng Hoắc Cảnh Thần chỉ đang đối bụng mà thôi.

Cậu nghĩ đến đây, bèn không nghĩ tiếp nữa. Nhìn lại thấy chén của Hoắc Cảnh Thần đã trống không, liền cầm chén cháo đứng dậy hỏi anh: “Muốn ăn thêm chén nữa không? Tôi nhớ giờ cơm anh ăn cũng không nhiều.”

Hoắc Cảnh Thần hầu như không suy nghĩ, lập tức gật đầu, chỉ là không biết vì cớ gì, ánh mắt anh lại tập trung nhìn vào Thẩm Trùng, nhưng qua gương mặt quá mức bình tĩnh như trước giờ của anh khiến người khác không tài nào nhìn thấu cảm xúc trong anh.

16. Chương 16

Sáng ngày hôm sau, họ y theo dự định đến sân bay, đón chuyến bay đi Áo.

Chắc do biết trước tin tức em trai đã không còn gặp nguy hiểm về tính mạng, Hoắc Cảnh Thần đã khôi phục về trấn tĩnh tự nhiên mọi ngày, thẳng lưng đi phía trước, giải quyết tất cả thủ tục bay, Thẩm Trùng thâm tất cả vào mắt, tự nhiên thấy nhẹ nhõm hẳn.

Trải qua hành trình dài suốt mười hai tiếng, vì bị trễ chuyến, lúc đến sân bay Viên đã gần trưa.

Hoắc Cảnh Thần và Thẩm Trùng tạt ngang một quán ăn ở gần sân bay ăn trưa, kế đó trợ lý của Hoắc Cảnh Dung đến đón họ. Ba người vội vàng đến bệnh viện, trợ lý dẫn họ đến phòng bệnh của Hoắc Cảnh Dung, tuy Thẩm Trùng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng đột ngột nhìn thấy Hoắc Cảnh Dung toàn thân được bao bọc bởi băng gạc, tay chân được bó bột treo lên, hiển nhiên chưa bước xuống giường được, trong lòng không khỏi xót xa.

Hoắc Cảnh Dung nằm trên giường bệnh, dường như đang lim dim, khi thoáng trông thấy họ lập tức lộ ra biểu hiện rất ngạc nhiên, “Sao hai người tới đây?”

Giọng Hoắc Cảnh Thần lạnh nhạt, gần như muốn gây sự, “Em cho rằng tụi anh không nên đến?”

Hoắc Cảnh Dung sững sốt, ngơ ngác nhìn anh mình, không biết phải ứng xử thế nào, chỉ đành đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Thẩm Trùng.

Thẩm Trùng thoáng giật mình, nhẹ nhàng kéo góc áo Hoắc Cảnh Thần, mà Hoắc Cảnh Thần như hoàn toàn không nhận ra hành động của cậu, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nghiêm khắc đứng trước giường, giọng điệu nghiêm khắc: “Tự em nói đi, rốt cuộc là chuyện thế nào. Đừng để cho anh biết là em gây họa.”

Anh bày ra điệu bộ quyết không thỏa hiệp, sắc mặt Hoắc Cảnh Dung cứng đờ, im lặng mấy giây, mới uể oải nói: “Thì gặp tai nạn giao thông Đối phương say rượu lái xe tông em, em là người bị hại đó! Thật!”

“Anh nhớ bình thường em rất ít khi tự lái xe.” Hoắc Cảnh Thần tỏ thái độ nghi ngờ, không nể mặt chặn lời cậu.

“Người gây tai nạn không phải em, là là một người đồng nghiệp của em” Không biết tại vì sao, lúc Hoắc Cảnh Dung nói đến đây thì hơi gục đầu xuống, biểu hiện chột dạ thấy rõ.

“Một người đồng nghiệp.” Hoắc Cảnh Thần lặp lại, giống như đang suy ngẫm hàm ý đại biểu của từ này, mấy phút sau, mới mở miệng nói: “Em nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài.” lại quay đầu qua nói với Thẩm Trùng: “Em ở lại với nó, lát nữa anh trở lại.”

Thẩm Trùng biết có lẽ Hoắc Cảnh Thần muốn đi hỏi thăm bác sĩ bệnh tình của Hoắc Cảnh Dung thế nào rồi, nên không có gì thắc mắc, nghe lời gật đầu, nhìn theo Hoắc Cảnh Thần dẫn trợ lý của Hoắc Cảnh Dung đi ra ngoài, cậu kéo một cái ghế ngồi xuống, cảm thán nói: “May mà cậu không sao, lúc nghe được tin, thật sự là làm tôi bàng hoàng hoảng sợ.”

“Tôi mới sợ hơn nè.” Hoắc Cảnh Dung bực bội nói, “Rõ ràng đã nhờ người gọi điện báo bình an rồi, kết quả hai người vẫn đến đây.”

Thẩm Trùng cười, nói giọng chân thành: “Anh ấy rất lo cho cậu.”

Hoắc Cảnh Dung lặng đi, có chút mất tự nhiên né tránh ánh mắt cậu, “Vô nghĩa, tôi đương nhiên biết.”

Tính tình cậu ta vẫn như trước đây, hơn nữa trên mặt không có nét buồn khổ bị sốc mà người vừa gặp tai nạn tàn khốc nên có, nghĩ đến vết thương này thoát nhìn nghiêm trọng, nhưng chắc không nghiêm trọng đến độ không tài nào hồi phục như cũ, chỉ cần một thời gian là lành lặn thôi, Thẩm Trùng nghĩ tới đây, cuối cùng cũng yên tâm.

“Nếu cậu thấy rảnh thì gọt táo đi.” Hoắc Cảnh Dung hắt hàm sai khiến cậu như đúng rồi, không hề biết khách sáo là gì, “Đoàn làm phim có tặng một bịch táo lớn, nhưng trợ lý của tôi không biết gọt.”

“Hiện giờ cậu ăn táo được rồi?” Thẩm Trùng sững sốt.

“Không phải tôi muốn ăn, là để cho anh tôi và trợ lý ăn.” Hoắc Cảnh Dung nhớ đến cảnh giằng co của hai anh em hồi nãy, vẫn còn thấy sợ khiếp, lại quay qua lườm cậu, nói giọng độc địa: “Có phải cậu không muốn gọt táo cho người bệnh không?”

Thẩm Trùng đã quen với tính cách của cậu ta, nên chẳng giận, chỉ cười cười, lụm một trái táo lên bắt đầu cắt gọt, giống như lúc Hoắc Cảnh Thần nằm viện, cắt trái táo thành hình thỏ đáng yêu, xếp ngay ngắn vào hộp chân không, Hoắc Cảnh Dung do dự một thôi một hồi, cuối cùng gom hết quyết tâm nói: “Cậu có thể giúp tôi một việc không?”

Cậu ta rất ít khi dùng thái độ gần như yếu thế này để nói chuyện, Thẩm Trùng ngẫm nghĩ trong đầu, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ hỏi lại: “Việc gì? Chỉ cần tôi làm được, sẽ không từ chối.”

“Đi thăm người bệnh ở một phòng bệnh khác.” Hoắc Cảnh Dung trả lời có vẻ ngập ngừng, trên mặt toát ra sự ngượng ngịu hiếm thấy, “Nếu như anh ta tỉnh rồi, táo Cho anh ta một ít cũng không sao.”

Thẩm Trùng cũng không vạch trần sự khác thường của đối phương, khẽ cười nói: “Được.”

Cậu cầm theo hộp táo, ra khỏi phòng bệnh của Hoắc Cảnh Dung, đi men theo hành lang, chẳng mấy chốc đã tìm được phòng bệnh theo lời miêu tả của Hoắc Cảnh Dung. Cậu lịch sự gõ cửa, nhưng không một tiếng đáp trả, bèn tự ý mở cửa đi vào, khiến cậu ngỡ ngàng, chính là Hoắc Cảnh Thần đang ở trong phòng bệnh.

Thẩm Trùng dừng bước, Hoắc Cảnh Thần liếc thấy cậu, ngạc nhiên hỏi: “Sao em tới đây?”

“Cảnh Dung nhờ tôi đi tặng táo cho” cậu dòm lên người bệnh nằm trên giường, song khi phát hiện bản thân nhận ra gương mặt ấy thì lại giật bắn, “Cho đồng nghiệp của cậu ấy. Anh cũng tới thăm anh ấy à?”

“Chỉ tới nhìn thử ra sao thôi.” Hoắc Cảnh Thần trả lời ngắn gọn.

Người nằm trên giường bệnh, vẫn dùng thái độ trầm lặng đối xử với Hoắc Cảnh Thần, đuổi người một cách khách sáo, “Tôi không có gì để nói, Hoắc tiên sinh. Tôi cần nghỉ ngơi.” anh nói xong, đưa mắt nhìn về phía Thẩm Trùng, “Lần đầu gặp mặt, anh là Thẩm Trùng phải không?”

Thẩm Trùng không ngờ đối phương biết cậu, bị bàng hoàng tạm thời, mau mắn đi đến giường bệnh, lịch sự chào hỏi, “Ngưỡng mộ đã lâu, anh Chung.”

Không nghĩ đến người gặp tai nạn chung với Hoắc Cảnh Dung, lại là người cạnh tranh giải ảnh để suốt ngày dính trên miệng Hoắc Cảnh Dung, tuy rằng cảm giác ở trong đó có nội tình mà cậu không biết, nhưng hiện giờ Thẩm Trùng chưa có thời gian để suy nghĩ, trò chuyện mấy câu với đối phương, rồi đưa hộp táo đang cầm trong tay qua cho anh, “Đây là Hoắc Cảnh Dung nhờ tôi mang đến, anh Chung có muốn ăn không?”

Chung Hoành không bằng bó kín mít như Hoắc Cảnh Dung, cũng không bó bột, nên theo vô thức Thẩm Trùng cho rằng đối phương bị thương tương đối nhẹ, nên mới hỏi vậy.

“Không cần.” Chung Hoành từ chối thẳng thừng, “Anh đem về đi.”

Thẩm Trùng không ngờ sẽ bị từ chối, nhìn thái độ đối phương tỏ rõ không muốn nhiều lời, một lúc sau, cậu và Hoắc Cảnh Thần cùng nhau cáo từ.

Hai người một trước một sau đi trên hành lang, Hoắc Cảnh Thần dường như đang suy tư, nên này giờ vẫn cứ im lặng, Thẩm Trùng chần chừ, cuối cùng tìm đại một đề tài để nói, “Tình trạng của anh Chung thế nào? Trông có vẻ như khá ổn, không nghiêm trọng như Cảnh Dung”

Hoắc Cảnh Thần thoáng ngạc nhiên nhìn cậu, lắc đầu, “Không, anh ta bị nặng hơn Cảnh Dung.”

“Ý anh là sao?” Thẩm Trùng ngay ra.

Hoắc Cảnh Thần trả lời ngắn gọn súc tích, nhưng lại khiến người nghe run bắn bật, “Anh hỏi bác sĩ rồi, vết thương của Cảnh Dung chỉ cần điều dưỡng mấy tháng là không sao. Nhưng vết thương của anh Chung Dù có tập vật lý trị liệu trường kỳ, cũng không có khả năng hồi phục như cũ.”

“Cảnh Dung biết chuyện chứ?” Thẩm Trùng chợt nhớ đến lúc Hoắc Cảnh Dung nhờ cậu đi tặng táo, sắc mặt ngượng ngịu, ngay tức khắc hiểu ra.

“Anh Chung không muốn để nó biết.” Hoắc Cảnh Thần khéo léo trả lời.

Hai người trầm mặc sóng vai nhau bước đi, lát sau đã về tới phòng bệnh của Hoắc Cảnh Dung, Hoắc Cảnh Dung đang buồn chán nằm trên giường bệnh, nhìn thấy Thẩm Trường đi vào, cả hộp táo trả về chủ cũ trên tay cậu, dường như cảm thấy khó tin, “Chung Hoàn chưa tỉnh?”

“Không, anh ấy tỉnh rồi.” Thẩm Trường thấy Hoắc Cảnh Thần không có ý mở miệng, đành phải dè dặt nói: “Anh Chung không muốn nhận.”

Hoắc Cảnh Dung sững sốt trong giây lát, rồi ngay lập tức quay phắt đi, giận nói: “Không lấy thì thôi, làm như cần lắm.” cậu ta dùng giọng điệu hậm hực, nhưng bất cứ ai cũng có thể nhận ra, trên mặt cậu ta song song hiện lên sự mất mát không cách nào che giấu.

Vì lý do công việc, cộng thêm tình trạng của Hoắc Cảnh Dung không nghiêm trọng như trong tưởng tượng, nên Thẩm Trường chỉ nán lại Viên mấy ngày rồi đặt vé, chuẩn bị bay về. Có điều, ngày Hoắc Cảnh Thần tiễn cậu ra sân bay, bầu không khí giữa hai người mang lại cảm giác kỳ quặc.

Mấy ngày nay, hai người ở tại một khách sạn gần bệnh viện, Hoắc Cảnh Thần ngoại trừ đi thăm bệnh Hoắc Cảnh Dung, còn đặc biệt dành trọn một ngày dẫn Thẩm Trường đi ngắm phong cảnh thành phố Viên.

Thẩm Trường cũng không từ chối, Hoắc Cảnh Thần nắm tay cậu suốt dọc đường đi. Chẳng qua lúc bắt đầu hình như đối phương không cảm thấy có vấn đề gì với cách cư xử của bản thân, mãi đến khi Thẩm Trường nhận được vô số nụ cười thiện chí từ người đi đường, rồi thấy xấu hổ, không tự chủ giật giật bàn tay đang bị cầm, Hoắc Cảnh Thần mới phát giác, lập tức thả tay ra.

Sau đấy, khoảng thời gian hai người bên nhau trở nên rất lạ.

Thật ra Thẩm Trường có thể hiểu, Hoắc Cảnh Thần dắt tay cậu, đại khái không phải cố ý làm thế, chỉ là hành động trong vô thức, không mang ý nghĩa đặc biệt gì, nhưng Hoắc Cảnh Thần dường như thật sự không chú tâm bản thân đã làm gì, sau khi thả tay cậu ra, tự nhìn tay mình với vẻ không dám tin.

Bầu không khí giữa hai người trở nên gượng gạo, may mà Chương Trường Bích gọi điện đến, hỏi cậu mau chóng trở về, Thẩm Trường mới có lý do để đi.

“Sau khi về, nếu có chuyện gì thì gọi điện cho anh.” Hoắc Cảnh Thần dùng chất giọng bình ổn nói.

Thẩm Trường gật đầu, mỉm cười nói: “Tôi biết rồi.”

Hai người đứng mặt đối mặt trong sân bay, nhưng tiếp theo lại không biết nói gì, chưa đến thời gian làm thủ tục, tình trạng của Hoắc Cảnh Dung cũng không phải một đề tài đáng nói, Thẩm Trường ngượng ngùng nhìn xuống đất, trong đầu đang suy tư xem nên làm gì cho phải, lại thoáng nhìn thấy ngón tay Hoắc Cảnh Thần nhúc nhích, dường như muốn đưa về phía cậu, Thẩm Trường ngược đầu lên, thì thấy Hoắc Cảnh Thần đang gằn sát, kế đó đặt lên mặt cậu một nụ hôn kiềm nén ngắn ngủi.

Thẩm Trường thoáng giật mình, lại nhìn tay của Hoắc Cảnh Thần, bàn tay vốn muốn vươn đến không biết đã rút lại từ thuở nào. Cậu thấy hơi thất vọng, nhưng không biểu hiện ra ngoài, cuối cùng Hoắc Cảnh Thần cũng đi, một mình Thẩm Trường đáp máy bay về nước.

Sau chuyến bay kéo dài hơn mười một tiếng, Thẩm Trường bước ra sân bay, ngồi trên xe của Hoắc gia. Trước đây Hoắc Cảnh Thần đã dặn, sẽ bảo người đến đón cậu, nên cậu không liên lạc nhờ trợ lý đến sân bay đón, lên xe về thẳng Hoắc Trạch.

Ước chừng hai tuần sau, Hoắc Cảnh Thần cuối cùng cũng từ Áo trở về.

Ngày đối phương về, Thẩm Trường đang bận công tác ở vùng khác, chương trình ẩm thực xuất bản sách dạy nấu ăn mới, rất được hoan nghênh, Thẩm Trường phải đến vùng khác ký tên cho sách, mãi đến đêm hôm khuya khoác mới vác xác về Hoắc Trạch, còn Hoắc Cảnh Thần đang ngồi trong phòng khách, giống như bao thuở, tay cầm một ly cà phê, quay đầu nhìn về phía cậu, giọng nói ôn hòa: “Em đã về.”

Thẩm Trường ngó ra, khóe môi vô thức nhướn cao, “Tôi tưởng anh còn phải ở lại đây một thời gian, tình trạng của Cảnh Dung sao rồi?”

“Nó còn phải điều dưỡng thêm một thời gian, đợi ổn định hơn sẽ về.” Hoắc Cảnh Thần đặt ly xuống, đi về phía cậu, ánh mắt sâu thẳm, “Nhìn em có vẻ rất mệt.”

“Hôm nay mở hội ký sách, bận rộn cả ngày, tay mỏi nhừ. Cuối tuần còn một hội ký sách nữa, ở miền Nam.” Thẩm Trùng không để ý, thậm chí còn giơ tay ra trước mặt Hoắc Cảnh Thần, thể hiện cho anh thấy tay mình cứng ngắc tới cỡ nào.

Hoắc Cảnh Thần không nói gì, chỉ nắm tay cậu, nắn nắn vuốt vuốt như thể đang xoa bóp giúp cậu, tỏ ra điềm nhiên nói: “Nếu cảm thấy mệt quá, thì giảm bớt công việc là được rồi.” đối phương ngưng lại, rồi dịu giọng nói: “Nếu như em ngại không muốn tự nói với cô Chương, anh có thể nói dùm em.”

Thẩm Trùng thần người.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Cảnh Thần nói ra lời như vậy, có ý định xen vào công việc của cậu, mang tính chất hoàn toàn khác biệt với việc giới thiệu công việc cho cậu, Thẩm Trùng cảm thấy khá ngạc nhiên. Mấy phút sau, cậu mới tỏ ra khó xử trả lời anh: “Công việc này chắc không thể nào từ chối được, hướng chí lúc ký hợp đồng với nhà xuất bản, đã đồng ý sẽ phối hợp tuyên truyền . . .”

“Không sao.” Hoắc Cảnh Thần suy nghĩ một chập, nói một cách nhẹ nhàng, “Tôi có thể bảo trợ lý Giang đến hỏi thăm quản lý công ty đó, chuyện cắt hợp đồng . . .”

“Thật sự không cần.” Thẩm Trùng vội ngăn anh, “Tôi cũng không ghét công việc này, hơn nữa tôi đã hứa với chị Chương, sẽ hoàn thành tốt công việc trước khi đi ”

“Đi?” Hoắc Cảnh Thần hơi nheo mắt.

Thẩm Trùng lập tức phát giác bản thân đã lỡ miệng, nhớ đến lời nói dối mình từng bịa ra trước đây, bèn thuận miệng nói: “Không phải tôi nói rồi sao, sang năm muốn đến trường ở New York học tu nghiệp diễn xuất? Đến lúc đó có lẽ phải đi một thời gian, chị Chương mong tôi trước lúc đó sẽ chăm chỉ làm việc.”

Hoắc Cảnh Thần có vẻ trầm tư gật đầu, đại khái là đang hồi tưởng lại chuyện đó, Thẩm Trùng thở phào một hơi, lại nghe đối phương nói: “Chuyện liên lạc với trường học sao rồi? Nếu em đồng ý, anh ”

Thẩm Trùng không để anh nói thêm một lời nào nữa, kéo áo anh xuống, trong chớp mắt ngăn miệng anh lại.

Hoắc Cảnh Thần cũng chẳng phải người không hiểu phong tình, ngược lại, ngay lúc được Thẩm Trùng hôn, anh đã lập tức đáp lại. Cánh tay mạnh mẽ ôm chầm Thẩm Trùng, hai tay du di gần như tình sắc trên cơ thể cậu, thỉnh thoảng vuốt ve đến những nơi nhạy cảm, Thẩm Trùng bị vuốt ve đến toàn thân nóng rang, chỉ có thể nén tiếng thở dốc, gian nan nỉ non: “Ừm Đừng ở đây”

Đây là phòng khách, tuy biết rõ người hầu trong Hoắc trạch đều rành quan sát tình hình, tuyệt đối sẽ không quấy rầy họ, nhưng Thẩm Trùng không muốn làm chuyện đó ở phòng khách, chỉ là họ đều bức thiết khát vọng quá mức, trong khoảng thời gian ngắn tạm thời không tài nào dứt nhau ra.

Nói đến, quả thật đã một quãng thời gian dài họ không làm chuyện đó, đầu tiên là sự cố của Hoắc Cảnh Dung, kế đó là ra nước ngoài thăm bệnh Hoắc Cảnh Dung, tiếp nữa là hai tuần chia cách, tính ra cũng sắp ba tuần rồi. Phát hiện bản thân ghi nhớ rõ ràng từng chi tiết của những việc nhỏ nhặt này trong đầu, đến cả số ngày cũng tính toán kỹ càng, Thẩm Trùng cảm thấy hơi xấu hổ.

“Em nhớ anh à?” Hoắc Cảnh Thần ghé sát tai cậu nhỏ giọng thì thầm.

Thẩm Trùng nói không nên lời, đành phải gật đầu đại, Hoắc Cảnh Thần đang hôn tai cậu, hơi thở nóng bỏng lướt qua vành tai, khiến cậu run người, tay chân như nhũn ra, hai người lại trao nhau những nụ hôn, rồi gấp gáp lên lầu, trở về phòng ngủ, Hoắc Cảnh Thần khẩn cấp đóng cửa khóa lại, tiếp theo bắt đầu cởi cà vạt và áo sơ mi của bản thân, Thẩm Trùng cúi đầu không dám nhìn đối phương, nhưng tốc độ cởi quần áo thì không chậm lại.

Đợi đến lúc trút bỏ hết mọi ràng buộc, hai người ôm nhau, thậm chí không kịp đợi đến giường, ở ngay trên thảm diện cuồng đòi hỏi lẫn nhau, Thẩm Trùng bật ra tiếng rên rỉ không thể khống chế, cậu bị hoảng sợ đến cực hạn Hoắc Cảnh Thần lại cúi đầu liếm tính khí của cậu.

“Đừng liếm.” cậu cảm thấy xấu hổ, “Tôi còn chưa tắm”

“Không sao, anh không ngại.” Hoắc Cảnh Thần trả lời nhẹ như tơ.

Quả nhiên có điều gì đó không ổn, chứng ưa sạch của Hoắc Cảnh Thần bay đi đâu rồi? Khẳng định có vấn đề ở đây . . . Nhưng Thẩm Trùng còn chưa kịp nghĩ kỹ, đã bị khoái cảm từ hạ thân cướp hết sức lực, chỉ có thể mở rộng đùi, đồng thời nắm đầu tóc ngắn của Hoắc Cảnh Thần, ngón tay yếu ớt bầu vào da đầu đối phương.

“Um Đừng, đợi đã Nhả ra!” cậu chợt phát ra tiếng cầu khẩn hoảng loạn mà gấp gáp.

Nhưng không còn kịp nữa rồi, Hoắc Cảnh Thần liếm mút đầu mút run rẩy, khẽ hút một cái, nuốt hết dịch thể xuống, gương mặt Thẩm Trùng đỏ ửng, cảm giác lỗ tai nóng rần, nghĩ đến cái miệng thường ngày bới móc đến cực điểm tất cả mọi thứ đồ ăn giờ đây lại nuốt dịch thể của cậu, cậu lại thấy ngượng nói không nên lời, đồng thời phát hiện bản thân vì chuyện này mà cảm thấy rạo rực nên lấy làm xấu hổ, về phương diện khác lại không thể dằn được cảm giác áy náy, quả thật vô cùng bối rối.

“Vị tanh ghê.” Hoắc Cảnh Thần không nề mặt nói.

Thẩm Trùng hóa đá ngay tại chỗ.

Hoắc Cảnh Thần không mỉm cười như từ trước đến nay, trái lại chùi sạch dịch thể còn dính bên môi, dùng gương mặt đứng đắn, nghiêm trang nói: “Bắt anh ăn thứ khó ăn thể này, em phải đền tội.”

Đó là do anh muốn ăn . . . Tuy trong bụng nghĩ vậy, nhưng da mặt Thẩm Trùng chưa đủ dày đến độ có thể xem đây như chuyện ngày ba bữa mà nói ra miệng, há miệng, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ nói: “Tôi đâu yêu cầu anh nuốt” cậu ngưng lại, bỗng phát hiện có chỗ không đúng, không tài nào tin nổi nhìn đối phương trân trối, “Không phải ban nãy tôi bảo anh đợi đã sao? Là anh cố ý không nhả ra!”

Hoắc Cảnh Thần không hề thấy hổ thẹn mà cười duyên dáng, “Chẳng qua anh muốn nếm thử vị của nó, ai dè khó ăn như vậy.”

“Thứ này sao có thể ăn ngon!” Thẩm Trùng hết hơi để phản bác anh.

“Anh tưởng rằng của em thì chắc rất ngọt” Hoắc Cảnh Thần tỏ vẻ suy tư, thần sắc tiếc nuối, “Hóa ra không phải.”

“Đừng nói nữa.” Thẩm Trùng che mặt, không nhìn được nữa, “Rốt cuộc anh còn muốn làm hay không.”

Hoắc Cảnh Thần nhướn miệng cười, kéo tay cậu sờ vào thứ giữa hai chân anh, dẫn dắt tay cậu chà xát đầu mút đã cương cứng, Thẩm Trùng chủ động cúi xuống, liếm tính khí đối phương, không biết qua bao lâu, dịch thể trắng đục bắn ra, Thẩm Trùng sau khi liếm sạch sẽ tỉ mỉ toàn bộ khí quan của anh, mới lau đi nước bọt dính bên khóe môi, nhỏ giọng nói: “Tôi cũng ăn của anh, xem như huê Sau này đừng làm chuyện tương tự cho tôi.”

Hoắc Cảnh Thần không trực tiếp trả lời cậu, mà chỉ sờ đầu cậu, thấp giọng nói: “Thẩm Trùng”

“Hử?” cậu hoang mang ngẩng mặt lên.

“Thật muốn nhốt cậu trong căn phòng ngủ này mãi.” Hoắc Cảnh Thần nói gần như thở dài.

Thẩm Trùng sửng sốt, không nhận rõ lời anh nói là đùa hay thật, cuối cùng chỉ cười, “Được.”

Không biết tại sao, Hoắc Cảnh Thần nghe được câu trả lời, lại vờ như bình tĩnh chuyển tầm mắt khỏi cậu.

Thẩm Trùng chợt nhớ ra một chuyện, đơn giản thay đổi chủ đề, “Đúng rồi, tôi nhận được thư mời của Hạ Tri Mạnh.”

“Thư mời?” Hoắc Cảnh Thần nhìn về phía cậu.

“Phải, triển lãm ảnh sẽ bắt đầu trưng bày trong hai tuần nữa, hi vọng tôi có thể ghé qua cổ vũ.”

“Vào thời điểm thế này còn đề cập đến người đàn ông khác, không sợ anh giận à.” Hoắc Cảnh Thần đột ngột đề cậu xuống thăm, ở bên tai cậu hạ thấp giọng nói, “Nói thật đi, có phải em từng nghĩ về anh ta theo cách này không? Nói ra cũng không sao đâu, anh sẽ không giận”

Thẩm Trùng ngây ra, “Anh đang nói bậy gì đấy?”

“Không có gì là không thể, dù anh không có hảo cảm với cậu ta, nhưng cậu ta cũng không đến nỗi là đối tượng vô cùng tệ hại.” Hoắc Cảnh Thần như chợt nhớ ra điều gì, ý vị thâm trường nói: “Hoặc có lẽ, em từng có đối tượng trong mộng khác? Em thích mẫu người thế nào? Nhả nhặn, cường tráng, hay đáng yêu?”

Thẩm Trùng nhận thấy sự khác thường đâu đây, xuất phát từ sự cẩn thận cùng cảm kỳ của cả hai phía, họ gần như chưa từng bàn luận về đề tài này, cậu cũng không biết tại sao Hoắc Cảnh Thần đột nhiên có hứng thú với vấn đề này, không chút nghĩ ngợi mà nói: “Tôi thích mẫu người như anh.” lời vừa vượt khỏi miệng, cậu mới ý thức bản thân đã nói gì, nhưng hối hận đã không kịp.

“Thật sao?” Hoắc Cảnh Thần ngưng mắt nhìn cậu.

“Thật.” Thẩm Trùng cúi gầm mặt.

Sau đấy hai người đều đồng thời trở nên trầm mặc.

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, Hoắc Cảnh Thần chợt lên tiếng: “Anh biết rồi.”

“Anh biết rồi”? là có ý gì? Ý là biết nhưng không cách nào đáp lại cậu . . . Thẩm Trùng cười khổ trong lòng, chỉ là khi biểu hiện ra ngoài thì lại giả như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ôm lưng Hoắc Cảnh Thần, nhẹ giọng nói: “Tiếp tục.”

Hoắc Cảnh Thần cũng không nói, chẳng biết từ đâu lôi ra gel bôi trơn, nhét thẳng vào tay Thẩm Trùng. Đối phương đã thể hiện rõ ràng đến vậy, sao Thẩm Trùng còn không hiểu, buộc phải thuận theo ý đối phương mở nắp gel, nặn ra tay, cố lấy hết dũng khí để làm chuyện tiếp theo.

Không biết bao lâu sau, bên trong phòng ngủ truyền ra âm hưởng nức nở cầu xin, “Đừng . . . Anh đừng nhìn . . .”

“Tại sao?” Hoắc Cảnh Thần dù nôn nóng vẫn ung dung kề sát tai cậu hỏi nhỏ.

Thẩm Trùng lắc đầu, mặt đỏ lên.

Hoắc Cảnh Thần ngồi trên ghế, còn cậu như mất sức dựa hết vào lòng anh, hai chân mở rộng, đối diện là một tấm gương lớn, cậu trong gương toàn thân trần trụi, ngón tay ra vào không ngừng nghỉ ở cửa khẩu ẩn mật, vì để anh có thể đi vào mà gắng ép cơ thể thả lỏng, đồng thời cố bôi trơn cửa khẩu cùng bên trong nó.

Bình thường cũng không để ý mấy chuyện này, nhưng hiện giờ tất cả đều được phản chiếu trong gương, Thẩm Trùng thậm chí còn bị ép quan sát khung cảnh trong gương, giây phút đó, tất cả cảm xúc xấu hổ như sống dậy hết.

Hoắc Cảnh Thần mạnh mẽ kiềm giữ cổ tay và eo cậu, chỉ một giây sau, tính khí cương cứng bất thành linh đâm thẳng vào trong cậu, Thẩm Trùng bật thốt hoảng sợ, mang tai đỏ hồng, hạ thân thành thật bắn ra ít dịch thể. Chuyện tiếp theo đương nhiên không cần nhiều lời, Thẩm Trùng đã đánh mất phần lớn lý trí từ tận thuở nào, chỉ có thể oán người phối hợp với động tác ra vào của đối phương, không ngăn được tiếng rên rỉ khiến người khác mặt đỏ tim đập vượt ra khỏi miệng.

Sau khi tất cả kết thúc, Thẩm Trùng gần như ngủ say được ôm lên giường.

Hoắc Cảnh Thần ngồi bên mép giường, một bên chăm chú nhìn Thẩm Trùng đang say giấc, một bên cầm điện thoại lên bấm một dãy số, sau khi kết nối, anh dùng giọng bình ổn nói: “Trợ lý Giang, thay tôi liên hệ với cô Chương – người đại diện của Thẩm Trùng, tôi có chuyện muốn thương lượng với cô ấy. Phải . . . Là thế, làm phiền cậu.”

17. Chương 17

Sáng ngày hôm sau, lúc cậu tỉnh dậy Hoắc Cảnh Thần đã đi rồi.

Không biết tại vì sao, Thẩm Trùng cảm giác bản thân vô cớ thở phào nhẹ nhõm.

Từ sau sự cố của Hoắc Cảnh Dung, dường như Hoắc Cảnh Thần trở nên khá kỳ lạ, Thẩm Trùng không đời nào tự mình đa tình cho rằng bản thân cuối cùng đã làm đổi phương rung động, nhưng thay đổi của Hoắc Cảnh Thần không phải là giả, cậu nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng cho ra kết quả, có lẽ Hoắc Cảnh Thần vẫn đang bị vây trong cảm xúc trước đây của bản thân, ước chừng qua một thời gian sẽ trở về như cũ. Nghĩ vậy, cậu bỗng cảm thấy yên tâm lại, bèn đứng dậy xuống giường, theo thường lệ rửa mặt bắt đầu một ngày mới.

Vì đã bàn xong chuyện không tiếp tục ký hợp đồng với Chương Trường Bích, nên công việc của Thẩm Trùng tương đối nhàn, Chương Trường Bích không tiếp tục giúp cậu thỏa thuận kiếm thêm các bộ phim truyền hình hay điện ảnh mới nữa, chỉ thỉnh thoảng nhận một số hợp đồng như đại diện phát ngôn hay quảng cáo, cộng thêm chương trình ẩm thực từ lúc ban đầu, đó là tất cả công việc hiện giờ của Thẩm Trùng.

Hôm nay cậu phải đi quay quảng cáo, chính là cái quảng cáo trang sức hợp tác với Hạ Tri Manh lần trước, ngay sau khi poster quảng cáo ra mắt đã nhận được đánh giá khá cao, phản ứng của thị trường không tệ, nên bên đó quyết định tiến thêm một bước, quay quảng cáo chiếu trên TV, diễn viên đương nhiên là Thẩm Trùng, chẳng qua quảng cáo sẽ có thêm một vai nữ, là một người mẫu dạo gần đây đang lên nhờ vào các vai diễn bình hoa, Thẩm Trùng tới studio, chào hỏi đối phương, rồi đi vào phòng nghỉ.

Thông thường thì khi quay quảng cáo, Tiểu Đồng sẽ theo Thẩm Trùng đến studio, chỉ dưới những tình huống cực kỳ ngẫu nhiên, Chương Trường Bích mới đi theo đến studio, giả như lúc này. Nhưng, thật tình Thẩm Trùng không biết tại sao Chương Trường Bích lại đặc biệt đến đây, hơn nữa nhìn mặt là biết cô đang khó chịu rồi.

“Chị Chương, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” sau khi thợ trang điểm đi khỏi, Thẩm Trùng hoang mang dò hỏi cô, “Chẳng lẽ có vấn đề gì với công việc sao?”

“Không có.” Chương Trường Bích đưa mắt nhìn cậu, ánh mắt phức tạp, dường như không muốn nói lời thật lòng.

Thẩm Trùng ngưng lại, cuối cùng cũng không nhiều lời, nhận lấy kịch bản quảng cáo từ tay Tiểu Đồng để đọc, càng xem càng thấy không ổn, diễn biến chính của kịch bản gốc trong ấn tượng của cậu là cậu cùng nữ diễn viên nô đùa trước ống kính, hai người thậm chí còn có cảnh hôn nhau, nhưng kịch bản này hình như đã qua chỉnh sửa, cắt bỏ hoàn toàn những chi tiết cũ, ngoại trừ không đổi diễn viên, nội dung thay đổi không ít, như trở thành một quảng cáo hoàn toàn mới.

Cậu hơi bần thần, liên tưởng đến sự khác thường của Hoắc Cảnh Thần cùng Chương Trường Bích, bỗng như bừng tỉnh hỏi, “Đây là do anh ấy làm?”

Chương Trường Bích có vẻ bất ngờ, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Cậu biết là tốt rồi.”

“Có ý gì?” Thẩm Trùng ngạc nhiên, “Anh ấy tìm chị?”

“Chỉ là nói chuyện qua điện thoại, may mà bên đạo diễn có sẵn kịch bản dự phòng, không đến mức xử ép họ.” sắc mặt Chương Trường Bích không dễ nhìn cho lắm, “Đã đi tới bước này, tôi nghĩ cậu cũng nên chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Thẩm Trùng ngơ ngác nhìn Chương Trường Bích, vẻ mặt mù mờ.

Cô thở dài thườn thượt, “Ý của Hoắc tiên sinh là cố hết sức đừng để cậu có cảnh thân mật hay hở hang, công việc nào mà yêu cầu cao thì phải thương lượng với anh ta, còn nữa, cậu không có hứng thú gì với cái nghề này, bảo tôi đừng miễn cưỡng bắt cậu nhận nhiều công việc Tôi biết cậu không hiểu, nói tóm lại là có ý muốn duy trì quan hệ lâu dài với cậu đó.”

Thẩm Trùng trưng ra gương mặt tỏ vẻ khó hiểu.

Chương Trường Bích chột mạnh vào trán cậu, “Nghĩ cho kỹ vào, có ngôi sao nữ nào bắt đầu gặp gỡ đại gia, mà không dần dần giảm bớt tần suất xuất hiện trước ống kính Có điều, cậu không phải nữ, không có khả năng gả vào nhà giàu, cứ tiếp tục thế này chỉ có một đáp án.” cô mím môi, “Anh ta muốn bao dưỡng cậu dài hạn. Nếu cậu không dần dần giảm bớt tần suất xuất hiện, lỡ đâu bữa nào bị paparazzi chụp được, đối với hai người đều không tốt.”

“Không thể nào.” Thẩm Trùng găng cười, “Anh ấy Sao anh ấy lại”

“Không việc gì là không thể.” Chương Trường Bích lườm cậu, “Hai người đang nói chuyện yêu đương? Đương nhiên không phải, trên tay anh ta vẫn còn đang mang nhẫn, cơ bản không có ý định tháo ra. Nếu không phải muốn bao dưỡng cậu dài hạn, tại sao lại xen vào công việc của cậu?”

Thẩm Trùng không thốt được thành lời.

Chương Trường Bích nói đúng, không cần biết Hoắc Cảnh Thần vì lý do gì mà muốn xen vào công việc của cậu, nói tóm lại không có khả năng chỉ đơn giản là thích.

Có thể chỉ do cảm thấy lúc ở bên cạnh cậu được thư giãn, nên muốn kéo dài mối quan hệ này, cũng có thể chỉ vì thói quen, mà Hoắc Cảnh Thần không biết nửa năm sau cậu sẽ chấm dứt hợp đồng với công ty, có thể đối phương tưởng rằng lời nói dối tạm rút lui đi nước ngoài tu nghiệp diễn xuất của Thẩm Trùng tức là đi ước chừng mấy tuần hoặc mấy tháng, sau đó sẽ quay về tiếp tục công việc, nên mới nói vậy với Chương Trường Bích.

Đây cũng chính là điều mà Thẩm Trùng nghĩ không thông.

Cậu vẫn còn nhớ lúc nhắc tới chuyện mình muốn ra nước ngoài tu nghiệp với Hoắc Cảnh Thần, cậu xác định khi đó hai người có cùng chung nhận thức, đây sẽ là thời điểm cả hai chia tay, nhưng hành động tự tiện hiện thời của Hoắc Cảnh Thần lại khiến cậu cảm thấy mờ mịt.

Hoắc Cảnh Thần chưa từng nói thích cậu, dự vọng không chế biểu hiện ra ngoài của anh hiện tại có thể chỉ vì đã quen với sự tồn tại của cậu, nên mới tự ý thu xếp những chuyện này. Thẩm Trùng không biết bản thân lúc này là vui, hay không vui, trong lòng vô cùng hỗn loạn, cơ bản không biết phải làm gì.

Cậu phát hiện bản thân cần nói chuyện thẳng thắn với Hoắc Cảnh Thần.

Tuy rằng cảnh đó chắc sẽ xấu hổ lắm đây, cậu cũng không biết phải mở miệng thế nào, nhưng cậu biết chắc hai người họ cần nói rõ ràng.

Thẩm Trùng sau khi suy nghĩ thông suốt, lấy điện thoại ra gửi đi một tin nhắn, nội dung là: Buổi tối rảnh không, có thể cùng nhau ăn tối được không? Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Đối phương cấp tốc trả về một tin ngắn gọn, chỉ một chữ “Được”.

Tối buổi tối, Hoắc Cảnh Thần trở về Hoắc trạch vào đúng giờ ăn, hai người khá yên lặng dùng xong bữa tối, Thẩm Trùng cố lấy hết dũng khí, thanh thanh cổ họng, nói, “À ừ . . . Chuyện công việc, tôi nghe chị Chương nói . . .”

“Ừ.” Hoắc Cảnh Thần thông dong nhấp một ngụm trà, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi không hiểu ý anh.” cậu nhìn Hoắc Cảnh Thần, gian nan nói: “Tuy không nói rõ ra, nhưng tôi nghĩ anh vẫn nhớ chuyện sang năm tôi phải ra nước ngoài tu nghiệp, đồng thời ngầm thừa nhận đó là kỳ hạn cuối cùng cho mối quan hệ giữa hai ta . . . Nhưng tôi không hiểu tại sao anh lại muốn xen vào công việc của tôi, tôi . . .” cậu không biết phải nói tiếp thế nào, có chút xấu hổ ngậm miệng lại.

“Tôi tưởng cậu không có nhiệt tình cùng hứng thú với công việc hiện tại.” Hoắc Cảnh Thần ngoài mặt bình tĩnh, nhưng hai chân mày lại khẽ nhăn, “Cho nên cậu không thích tôi làm vậy?”

Thẩm Trùng lắc đầu, câu cú lộn xộn cả lên, “Không phải ý đó, tôi không ngại chuyện anh xen vào công việc của tôi, nhưng tôi chỉ không hiểu tại sao anh làm vậy, quá đột ngột. Dù vì công việc nên phải hôn con gái, nhưng đây không phải lần đầu tiên, tôi từng diễn không ít phim, quay đủ loại quảng cáo, hôn vô số cô gái, nhưng đây chỉ là công việc, không thể nói là không làm được. Tôi không biết anh xuất phát từ lý do nào mà làm . . .”

“Tôi muốn làm, thì làm thôi.” trên mặt Hoắc Cảnh Thần không mang theo bất kỳ cảm xúc nào, thậm chí không có nụ cười nhẹ như không, lộ vẻ nghiêm túc đến gần như vô tình, “Cũng chỉ thế mà thôi.”

Thẩm Trùng ngạc nhiên, mấy giây sau, chợt nhướn miệng cười, “Anh thật sự biết bản thân đang nói gì không?”

Hoắc Cảnh Thần gật đầu.

Thẩm Trùng lặng đi, đột nhiên mất đi tâm nguyện cũng như hào hứng nói chuyện tiếp.

Nếu Hoắc Cảnh Thần thích thế, vậy cứ theo anh ấy vui vẻ là được rồi, trên thực tế Thẩm Trùng không mấy phản cảm đối với chuyện anh xen vào công việc của cậu, chỉ là không hiểu nguyên nhân, hiện giờ nghĩ lại, có thể bản thân Hoắc Cảnh Thần cũng không hiểu, nên mới dùng cậu “Tôi muốn làm, thì làm thôi.” để tổng quát hết mọi lý do.

Hứng thú, hảo cảm, dục vọng chiếm hữu, dục vọng khống chế Cảm giác của Hoắc Cảnh Thần dành cho cậu, đại để được cấu thành từ những cảm xúc này, huống hồ Hoắc Cảnh Thần được em trai gọi là người “cuồng khống chế”, có thể tưởng tượng ra tính cách chân chính giấu bên dưới bề ngoài ôn hòa ấy, nên hiện giờ Hoắc Cảnh Thần mới biểu hiện mâu thuẫn như vậy, rõ ràng không thích, nhưng vẫn muốn nắm cậu trong tay, tuy thoát nhìn có vẻ như vì thích cậu nên muốn khống chế cậu, thật chất trên cơ bản không phải thế.

Hoắc Cảnh Thần giống như trẻ con, không muốn chia sẻ thứ mình thích với người khác, thậm chí không muốn cho người khác nhìn, nhưng đợi đến khi sự nhiệt tình vô cớ ấy qua đi, sẽ không lưu tình xem thứ từng là bảo vật như thế giày rách mà vứt đi, đây không phải là yêu, thậm chí không phải là thích, mà chỉ là ham muốn sở hữu đối với đồ thuộc về mình mà thôi, tình cảm yêu thích bỏ ra, có thể thu lại bất cứ lúc nào, hoàn toàn là quyết định đơn phương của đối phương, điều này rất thường thấy, không khiến cậu bất ngờ.

Thẩm Trùng sau khi nghĩ thông, cảm thấy như gỡ được gút mắc.

“Thẩm Trùng, anh” Hoắc Cảnh Thần hiếm khi tỏ ra chần chờ như vậy.

Cậu không để đối phương nói hết, trái lại cắt ngang lời anh, tâm bình khí hòa nói: “Tôi hiểu ý anh, thật ra anh muốn gì, có thể nói thẳng với tôi, tôi sẽ hợp tác với anh.”

“Thật chứ?” ánh mắt ám màu của Hoắc Cảnh Thần nhìn thẳng vào cậu.

Thẩm Trùng mỉm cười gật đầu.

“Anh muốn em dừng đi gặp Hạ Tri Manh, cũng đừng tham dự triển lãm ảnh của cậu ta.” anh dùng từ uyển chuyển, nhưng giọng điệu lại chắc như đinh đóng cột, “Nếu như em đồng ý, anh sẽ can thiệp vào công việc của em.”

“Được.” Thẩm Trùng trả lời dứt khoát, ánh mắt cậu nhìn Hoắc Cảnh Thần như đang nhìn một chú mèo bốc đồng, bất giác toát lên vẻ dung túng. Mà người đàn ông bị coi như mèo sau khi nghe thấy câu này, mới chịu dẹp đi sắc mặt nghiêm trọng của mình, thay vào đó là một nụ cười, nhướn người qua hôn cậu.

Trong lòng Thẩm Trùng mềm rục, lập tức đáp lại, song lại nghĩ đến tương lai đã định trước phải chia tay của hai người, đột nhiên một dòng cảm xúc buồn thương lại mát mát trào lên trong lòng.

Nếu đã đáp ứng Hoắc Cảnh Thần sẽ không tham dự triển lãm ảnh của Hạ Tri Manh, thì phải nói được làm được, Thẩm Trùng xuất phát từ sự lễ phép, quyết định đích thân báo cho Hạ Tri Manh biết, nào ngờ cậu còn chưa nói hết câu, lại nghe thấy tiếng cười của Hạ Tri Manh chợt văng lên trong điện thoại: “Gặp mặt một lần cũng không được sao? Hoắc tiên sinh quản cậu kỹ ghê.”

“Tôi thành thật xin lỗi.” Thẩm Trùng bất vi sở động.

“À đúng rồi, tôi chợt nhớ ra một chuyện.” Hạ Tri Manh ngưng lại, sau đó dùng giọng điệu vô tội phát âm rõ từng chữ một: “Buổi sáng ở bờ sông, tôi điều chỉnh ống kính không chuẩn, bắt cần chụp phải Hoắc tiên sinh”

. . . . Đây là uy hiếp?

Thẩm Trùng lặng đi trong giây lát, cuối cùng quyết định thời gian địa điểm hẹn gặp mặt Hạ Tri Manh.

Vào xế chiều một ngày nào đó, cậu đi vào phòng làm việc của Hạ Tri Manh, ánh mắt bắt gặp tám ảnh được treo trên tường. Tuy cậu thật sự tán thưởng tác phẩm của đối phương, nhưng cách làm của Hạ Tri Manh lại khiến cậu thấy phản cảm, cậu không ngại Hạ Tri Manh giở trò với mình, nhưng nếu liên lụy tới Hoắc Cảnh Thần, lại là chuyện khác.

“Chào buổi trưa.” Hạ Tri Manh từ trong đi ra, cười sang sảng, “Cậu thật đúng giờ.”

“Chào.” Thẩm Trùng lạnh nhạt đáp lại, “Ảnh đâu?”

“Đừng vội, đợi lát nữa đưa cho cậu.” Hạ Tri Manh cười buồn, “Cậu thật sự rất quan tâm đến anh ta.”

Thẩm Trùng cứng mặt quay đi, trong lòng lại thấy xấu hổ. Cậu không muốn bàn luận về chuyện này với người ngoài, dù trong lòng họ đều hiểu.

“Tôi đoán chắc cậu cũng nhận ra, tôi có hứng thú với cậu. Có điều đó không phải trọng điểm ngày hôm nay tôi muốn nói, đi theo tôi.” Hạ Tri Manh xoay người mở cửa.

Thẩm Trùng không rõ lý do, ngẫm cảnh giác, đi theo đối phương ra khỏi phòng làm việc.

Hạ Tri Manh không nói chuyện, chỉ dẫn cậu đi qua một con đường, rồi rẽ mấy cái hẻm, cuối cùng đến một nơi nhìn như cửa sau, đi vào một tòa nhà. Thẩm Trùng sau khi đi vào lập tức biết đây là đâu, đây là địa điểm trưng bày triển lãm ảnh của Hạ Tri Manh, trang trí tương đối thanh lịch, có điều hình như chưa hoàn công, trên tường có chỗ để trống, vẫn chưa treo tác phẩm triển lãm lên.

Thẩm Trùng đi theo sau Hạ Tri Manh, đi rồi ngừng rồi lại đi, nghe bóng lưng Hạ Tri Manh giới thiệu về tác phẩm và cảm tưởng của anh ta, cuối cùng dừng bước ở một góc khuất. Người trong ảnh là cậu, nhưng lại không giống cậu, nếu so với vẻ cười bình dị gần gũi thường thấy trong quảng cáo của cậu, thì cậu trong ảnh có vẻ không dễ thân, khá là xa cách.

“Biểu cảm của cậu như đang lạc đường, không biết đường đi đến, cũng không biết đường trở về, nói chung, rất mập mờ, thậm chí mơ hồ đem lại cảm giác hoảng loạn.” Hạ Tri Manh ngắm nhìn tác phẩm một cách say mê, “Tôi vẫn nhớ lúc chụp bức ảnh này, tôi nói tới chuyện có liên quan đến Hoắc Cảnh Thần, nhắc tới chuyện của anh ta, là cậu lại quên phải che giấu bản thân Đương nhiên một phần là do cậu vốn có bao giờ che giấu cho tốt đâu.”

“Vậy thì đã sao.” Thẩm Trùng bình tĩnh nói.

“Chỉ là thấy rất thú vị thôi.” Hạ Tri Manh cười với cậu.

Thẩm Trùng không trả lời, nhìn sang bức ảnh bên cạnh, góc này trưng bày tác phẩm Hạ Tri Manh chụp cậu, Thẩm Trùng xem đến phân nửa, bỗng dờ dẩn. Hướng nhìn của cậu trong ảnh, dường như là một chốn xa xôi nào đó, trên mặt pha lẫn giữa chờ mong cùng lo lắng, cả sự hoảng loạn không dễ nhận ra cùng vẻ tự miễn cưỡng bình ổn bản thân. Đó là bức ảnh được chụp khi Hoắc Cảnh Thần xuất hiện.

Tuy rằng không có mấy hảo cảm với Hạ Tri Manh, nhưng anh ta quả thật là một nhiếp ảnh gia tài ba.

Thẩm Trùng không khỏi nghĩ, chẳng lẽ lúc ở trước mặt Hoắc Cảnh Thần cậu cũng vậy sao? Khát vọng, chờ mong mà bản thân tự cho là sâu kín có phải đều viết hết lên mặt? Nên Hoắc Cảnh Thần mới cho rằng cậu là một người dễ đoán cũng như dễ nắm trong tay, suy nghĩ của bản thân ở trước mặt đối phương đều bị nhìn thấu, giống như một người trần truồng không mảnh vải che thân Nghĩ vậy, Thẩm Trùng bỗng cảm thấy nhục nhã khó lòng cho qua cùng cả sự thất bại ê chề.

“Mấy cái này cho cậu.” Hạ Tri Manh lấy ra mấy bức ảnh đưa cho cậu, đồng thời nói: “Yên tâm, phim đã đốt rồi.”

Thẩm Trùng nhận lấy rồi lật xem, quả thật là ảnh chụp Hoắc Cảnh Thần, đương nhiên trong ảnh có cả cậu, chính là khung cảnh ở bờ sông vào sáng sớm, Hoắc Cảnh Thần nắm tay cậu, khẽ cúi đầu hôn cậu. Cậu không xem kỹ, mà lập tức cất vào, không hề tỏ ra khách sáo nói với Hạ Tri Manh: “Tôi phải về.”

“Tôi tiễn cậu ra ngoài.”

Thẩm Trùng không thể từ chối, đành theo ý đối phương.

Hai người đi đến cửa sau, Hạ Tri Manh mỉm cười với cậu, “Tôi còn có việc, chỉ có thể tiễn cậu đến đây.”

Thẩm Trùng lơ đãng gật đầu, đang định nói tạm biệt, lại thấy Hạ Tri Manh đột ngột áp sát, trong khoảnh khắc ngắn ngủi không kịp đề phòng, một nụ hôn phớt nhẹ qua mặt. Sau khi tỉnh lại từ trong ngạc nhiên, cậu không tỏ thái độ gì cả, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương, đến cả sắc mặt cũng chưa từng thay đổi.

“Cậu không giận?” Hạ Tri Manh nhướn miệng cười.

Thẩm Trùng nghĩ nghĩ, thành thật nói: “Không có gì phải giận.”

“Tại sao?” Hạ Tri Manh ngạc nhiên hỏi.

Thẩm Trùng do dự trong giây lát, lựa chọn từ thích hợp, “Tôi nghĩ . . . Anh chắc là định không dính tới tôi và Hoắc Cảnh Thần nữa, đây là lần cuối cùng, nên thậm chí không tiếc dùng thứ uy hiếp tôi, ép tôi gặp mặt anh.”

“Thật chất cậu nhạy cảm hơn trong tưởng tượng của tôi đấy, ngoại trừ chuyện có liên quan đến Hoắc Cảnh Thần, thì trở nên dằn vặt, nhưng có thể xem đây là hậu di chứng của yêu đương nhỉ.” Hạ Tri Manh cười sáng khoái, phong độ ngời ngời chào tạm biệt cậu, trong giọng nói loáng thoáng lưu luyến chẳng biết thật giả, “Hẹn gặp lại, Thẩm Trùng.”

Thẩm Trùng gật đầu với anh ta, nhìn lại lần cuối, rồi quay đầu đi.

Hai người họ không ai chú ý đến, cảnh này trùng hợp sao bị một cô gái lạ đi ngang qua trông thấy, cô kích động lôi điện thoại ra chụp, buổi chiều cùng ngày, bức này này được truyền tay nhau trên mạng, phát tán rộng rãi trong cộng đồng mạng trên các diễn đàn thảo luận, đợi đến lúc Thẩm Trùng biết được chuyện này thông qua Chương Trường Bích, người quen của cậu gần như đều thấy được bức ảnh này.

Xuất phát từ cẩn thận, Thẩm Trùng không quay về nhà của mình, cũng như Hoắc Trạch, mà đi thẳng đến một căn hộ cũ bỏ trống được đứng tên cậu.

Không đến tối, thân phận hai người trong ảnh đã được điều tra tường tận, một người là sao nam dạo gần đây nhận được không ít hợp đồng quảng cáo, người còn lại là nhiếp ảnh gia tài ba từng hợp tác với sao nam, Thẩm Trùng cho rằng chuyện này sẽ dừng lại tại đây, không ngờ kế đó, lại tuôn ra một bức ảnh khác.

Thời điểm là buổi sáng ngày cậu và Hoắc Cảnh Thần cùng bay đi Áo, địa điểm là sân bay, Thẩm Trùng đội mũ đeo khăn choàng, che hơn nửa mặt, tưởng vậy là đủ rồi, không ngờ có netizen đăng một bức ảnh cậu tham gia buổi họp báo ký giả tuyên truyền cho thương hiệu đại diện, chứng minh mũ và khăn choàng này từng được cậu sử dụng trong các trường hợp công khai, mà thân phận của Hoắc Cảnh Thần cũng được mô tả sinh động, tuy không có lý lịch tường tận, nhưng có netizen chỉ thẳng đó là anh trai của mình tinh diện ảnh Hoắc Cảnh Dung.

Đối chiếu hai bức ảnh, thời gian cách nhau chưa đến mấy tuần, các phóng viên xưa giờ giỏi nhất là chém gió, trên mạng tin tức giải trí chiều cùng ngày, Thẩm Trùng bị viết thành một tên đồng tính luyến ái bại hoại lượn vòng giữa hai người đàn ông, giới dụ dỗ đàn ông, đồng thời còn bắt cá hai tay.

Cậu xem các comment sôi nổi cùng chữ rửa trên các trang cộng đồng mạng, trong lòng thật sự khóc dở mếu dở.

Lát sau, điện thoại rung chuông, Thẩm Trùng nhìn thoáng qua, gần như run bật, nhưng không dám lần nhìn, nhanh chóng bắt máy, “A lô?”

“Là anh.” giọng Hoắc Cảnh Thần hạ thấp đến gần như trầm đục, “Em ở đâu.”

Thẩm Trùng đọc địa chỉ, áy náy nói, “Xin lỗi . . . Tôi không ngờ chuyện này sẽ liên lụy đến anh.”

“Anh tới tìm em ngay bây giờ.” Hoắc Cảnh Thần không cho cậu thời gian thanh minh.

Thẩm Trùng còn muốn nói, nhưng đối phương đã cúp máy.

Lời của tác giả:

Liên quan đến vụ Hoắc Cảnh Thần xen vào công việc của Thẩm Trùng . . .

Chương Trường Bích: giảm thiểu công việc → đề phòng scandal đồng thời lùi dần khỏi màn bạc → điềm báo bao dưỡng dài hạn.

Thẩm Trùng: giảm thiểu công việc → thói quen cuồng khổng chế cùng cuồng chiếm hữu của Hoắc Cảnh Thần phác tác → không để ý cứ thuận theo cho anh vui vẻ.

Hoắc Cảnh Thần: Thẩm Trùng không thích công việc này nhưng vẫn cố gắng làm việc → bị công ty quản lý chèn ép?! → Thẩm Trùng là người nice đến vậy nhất định không biết kháng nghị thế nào → em ấy cần

anh giúp đỡ → công việc và cả cuộc sống của em ấy đều phải do anh quản lý đảng hoàng (khổng chế) thì mới có thể trôi qua nhẹ nhàng → kết quả: Thẩm Trùng hình như rất rất không vui, why!!! QAQ

Mọi người ơi, hãy dành năm giây mặc niệm cho Hoắc tiên sinh gốc của chúng ta ~

18. Chương 18

Chưa đến nửa giờ sau, Hoắc Cảnh Thần đã đến căn hộ cũ mà cậu đang ở tạm, Thẩm Trùng khẽ giật mình, đồng thời cũng loáng thoáng thấy khẩn trương. Hoắc Cảnh Thần sau khi vào, lại không gấp gáp bàn luận chuyện kia với cậu, mà ngược lại chỉ quan sát bốn phía nhà, lặng đi trong mấy giây, không ngờ lại mở miệng nói: “Ở đây không có gì hết.”

Câu này mang tính chất bình luận khách quan, Thẩm Trùng thấy ngại, bèn giải thích: “Đây là căn hộ cũ tôi ở hồi trước, sau này dọn đi rồi vẫn để trống, nên không có đồ đạc gì cho lắm. . . .”

Trong phòng khách chỉ có hai cái sofa, không chỉ không có bàn kiếng, đến cả gia dụng hằng ngày cũng không có, may mà trước đây Tiểu Đồng có tạt ngang một chuyến, đem cho cậu một số đồ dùng và thức ăn, bằng không Thẩm Trùng thật sự không biết phải sống sao trong căn hộ rộng toát này.

“Em dự định ở tạm đây?” Hoắc Cảnh Thần nhìn sang bên cạnh, trên sofa có để mềm gối ban nãy Tiểu Đồng mua tới, trên mặt dường như tỏ vẻ phản đối.

Thẩm Trùng do dự trong giây lát, rồi nói thẳng luôn: “Chuyện buổi chiều là do tôi bất cẩn, hiện giờ không tiện trở về chỗ anh, tạm thời ở đây mấy ngày cũng được. . . .”

“Em đang chột dạ?” Hoắc Cảnh Thần nhìn chằm chằm cậu.

Hơi thở Thẩm Trùng như đông lại, không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể lẳng lặng nhìn đối phương.

“Em đã hứa với anh không gặp cậu ta.” Hoắc Cảnh Thần không nhìn cậu, mà đi đến sofa ngồi xuống, giọng nói nặng nề khác thường.

Thẩm Trùng không dám dùng dằng, vội vàng lấy ảnh lúc trước Hạ Tri Manh đưa cậu cho Hoắc Cảnh Thần xem, nhỏ giọng nói: “Tôi đi gặp anh ta, chỉ là vì chuyện này thôi.”

Chuyện tới nước này, ảnh cậu bị Hạ Tri Manh hôn đã được đăng đầy trên mạng, Hoắc Cảnh Thần giận là chuyện đương nhiên. Nhưng không phải Thẩm Trùng cố ý giấu Hoắc Cảnh Thần đi gặp đối phương, thật chất cậu không thẹn với lương tâm, chỉ là không biết Hoắc Cảnh Thần có chấp nhận lý do này không mà thôi.

Hoắc Cảnh Thần xem ảnh, một tấm rồi một tấm, không biết tại vì sao sắc mặt từ từ trở nên bàng hoàng, im lặng xem ảnh đến đờ đẫn, trông bộ dáng như đột ngột lâm vào trầm tư.

Thẩm Trùng phát hiện điểm bất thường, hoang mang hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không, không có gì.” Hoắc Cảnh Thần cất ảnh chụp, dường như không có ý trả lại cho Thẩm Trùng, trên mặt toát lên vẻ tự giễu cùng thoải mái, thì thào như đang độc thoại: “Thì ra là thế.”

“Gì cơ?” Thẩm Trùng hỏi ngược lại.

“Không có gì.” Hoắc Cảnh Thần không trả lời thẳng vào vấn đề, trái lại bình tĩnh chuyển dời câu chuyện, “Cậu ở đây tiện không? Chỗ này cách nội thành hơi xa. . . .”

“Không sao. Anh chỉ vụ công việc?” nói đến chủ đề này, Thẩm Trùng không để ý lắm, còn cười cười, “Thông qua chị Chương, bên phía công ty quyết định tạm thời hủy tất cả lịch trình của tôi, nên ý là. . . . Hiện thời tôi bắt đầu kỳ nghỉ dài hạn.”

“Nếu như em cần, anh có thể. . . .”

Hoắc Cảnh Thần mới nói được một nửa, Thẩm Trùng đã lập tức chen ngang, “Không cần, thật sự không cần . . .” trên mặt cậu mang theo ý cười, thần nhiên nói: “Chuyện công việc . . . Trước hết cứ mặc nó, đừng lo.” cậu ngưng lại mấy giây, đem những lời còn lại nuốt xuống, không nói hết toàn bộ cho Hoắc Cảnh Thần nghe.

Ngay sau khi scandal bị tung ra, Chương Trường Bích đại diện cho công ty báo cho cậu một tin, hợp đồng vốn còn thời gian nửa năm, công ty mong có thể kết thúc sớm, các chi tiết về hợp đồng cũng như các quảng cáo đại diện phát ngôn đều có thể thương lượng sau.

Chương Trường Bích khuyên cậu không nên tự ý hành động, nhưng sao Thẩm Trùng có thể không hiểu chứ, xuất hiện scandal như vậy, cậu đã hết hy vọng tiếp tục lăn lộn trong giới này, tuy rằng không có gì đáng lưu luyến, nhưng dù sao cũng đã theo nhiều năm, nay đột ngột rời bỏ, tâm trạng cậu có phần phức tạp.

“Thẩm Trùng.” Hoắc Cảnh Thần bỗng nhìn về phía cậu, vẫn biểu hiện nghiêm túc ấy, vẫn đôi mắt sâu thẳm lệ nhưng hiện giờ lại tỏa sáng đến ngỡ ngàng, “Em có từng nghĩ đến ”

Không biết tại vì sao, cậu có cảm giác trong tiềm thức bản thân biết trước những lời Hoắc Cảnh Thần sắp nói, nên cậu thẳng thừng ngăn môi anh lại, cả hai đều biết, Thẩm Trùng đang trốn tránh chủ đề này, chẳng qua lần này Hoắc Cảnh Thần vẫn tiếp tục dung túng cậu như mọi khi, sau khi nộ hôn kết thúc, anh chỉ sờ đầu cậu, nhẹ giọng nói: “Em muốn sao thì làm vậy.”

Trong lòng Thẩm Trùng cảm xúc ngổn ngang, đến cuối cùng, cũng chỉ ôm lấy Hoắc Cảnh Thần, hạ thấp giọng nói: “Ừ.”

Hai người ôm ấp nhau, Thẩm Trùng nhớ đến kế hoạch đã từng bước thành hình trong đầu mình, trong lòng khó tránh chua xót. Cậu hiểu rõ hơn ai hết, cậu hi vọng trong kế hoạch đó có ai tồn tại, nhưng không thể nào, cũng không thực tế, dù cho hiện tại, họ ôm nhau, trên tay Hoắc Cảnh Thần vẫn mang chiếc nhẫn kia, mà chính cậu cũng không phải không mang theo khúc mắc đối với mối quan hệ này.

“Hạ Tri Manh hôn mặt em, em tránh không kịp.” Thẩm Trùng khẽ nói.

“Anh biết.” Hoắc Cảnh Thần xoa lưng cậu như đang vuốt ve thú cưng, dịu dàng an ủi cậu, giảm bớt uất ức cùng phiền muộn mà chính bản thân cậu cũng không ý thức được.

Thực tế nộ hôn của Hạ Tri Manh không phải chuyện cậu cần chú tâm nhất, chẳng qua sau khi mọi chuyện xảy ra buộc cậu phải thực hiện kế hoạch bản thân sớm hơn dự định, thứ Thẩm Trùng mất đi không phải danh tiếng mà cậu chưa từng đoái hoài, cũng không phải công việc cậu không có hứng thú, mà là khoảng thời gian nửa năm cuối cùng ở bên Hoắc Cảnh Thần.

Cậu nghĩ tới đây, không khỏi ôm đối phương chặt hơn, cọ nhẹ mặt ở hõm vai của đối phương.

Hoắc Cảnh Thần dường như bị làm cho ngạc nhiên, cổ nhin ý cười, hỏi: “Em đang làm nũng?”

“Không được à?” đây là lần đầu tiên Thẩm Trùng bày ra thái độ hùng hồn thế này trước mặt Hoắc Cảnh Thần.

“Đương nhiên có thể.” Hoắc Cảnh Thần dùng giọng nói êm dịu trả lời cậu.

Một đêm này, họ không làm tình, trái lại nói về nhiều chủ đề mà trước giờ hai bên đều cẩn thận tránh nhắc đến, ví dụ như cuộc sống tình cảm, như hình mẫu ưa thích, quá trình phát hiện bản thân thích người cùng giới, hoặc như chuyện thú vị thời còn đi học, Thẩm Trùng cảm giác như bản thân mở rộng cái nhìn về một mặt không dễ gì thể hiện ra của Hoắc Cảnh Thần, mới lạ lại lý thú, đồng thời thấy hơi áy náy.

Trưa ngày hôm sau, công ty quản lý của Thẩm Trùng tổ chức họp báo ký giả, Thẩm Trùng cũng có mặt, không nhận trả lời câu hỏi của phóng viên, chỉ đơn giản làm sáng tỏ bản thân chỉ là bạn bè với Hạ Tri Manh và Hoắc Cảnh Thần, hy vọng giới truyền thông đừng tiếp tục viết những bài báo không có cơ sở, đồng thời tỏ vẻ công ty quản lý sẽ bảo lưu quyền truy tố đối với các tờ báo đăng tin thất thiệt.

Gặp mặt Chương Trường Bích một lần, lại đàm phán về vấn đề bồi thường hợp đồng cũng như tất cả tổn thất của công ty, Thẩm Trùng cuối cùng rời khỏi công ty đã gắn bó nhiều năm, Chương Trường Bích tiễn cậu đi với đôi mắt đỏ hồng, Tiểu Đồng cũng đứng bên cạnh, mặt nhăn mày nhí, Thẩm Trùng ôm các cô một lần cuối, nhỏ giọng nói cảm ơn sự giúp đỡ của cô cùng Tiểu Đồng mấy năm nay.

Về đến nhà, Thẩm Trùng thở phào một hơi dài, ngã người xuống sofa, lười đến nỗi không muốn nhúc nhích.

Hoắc Cảnh Thần đã đi từ sớm tinh mơ, trước khi đi còn nói cho cậu biết anh có việc phải ra nước ngoài một chuyến, ước chừng một tuần sau sẽ về, bảo cậu ở đây chờ anh. Nhưng Thẩm Trùng không nghe theo lời căn dặn của Hoắc Cảnh Thần, sau khi họp báo kết thúc, cậu bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho việc xuất ngoại, vì trước đó đã từng tra tài liệu, hiện giờ bắt đầu chuẩn bị cũng không đến nỗi gấp gáp, cứ ra nước ngoài trước rồi đăng ký theo học một năm trường tiếng, chuyện khác để sau hẵng nói.

Thẩm Trùng bận rộn suốt mấy ngày, sau khi quyết định được trường sẽ xin nhập học cùng chỗ ở, bèn bàn giao mấy cái nhà hàng đang đầu tư cho bạn bè cộng tác, mấy hôm sau, lên máy bay rời khỏi thành phố. Cậu bận sửa sang chỗ ở mới, đợi mọi chuyện đâu vào đấy rồi mới rảnh rỗi được, tuy không dự định liên lạc với Hoắc Cảnh Thần, nhưng cậu chợt nhớ đến chuyện Hoắc Cảnh Dung đang nằm viện, cũng thấy hơi lo lắng, bèn gọi điện về.

“Thẩm Trùng?” giọng điệu người ở đầu bên kia điện thoại nghe không tốt lắm, “Cậu đang ở đâu? Anh tôi sau khi trở về không gặp được cậu, tìm một số nơi, cuối cùng bảo trợ lý đến thẳng công ty quản lý của cậu để hỏi, mới xác định cậu thật sự đã ra nước ngoài.”

Thẩm Trùng khó tránh chợt dạ, vội vàng lảng sang chuyện khác, “Cậu đã xuất viện về nước chưa?”

“Ừ, vừa về đã nghe tin cậu bỏ trốn.” Hoắc Cảnh Dung hậm hực nói, “Hai người rốt cuộc làm sao vậy? Một người thì đến Mỹ để come out với cha mẹ, một người lại lẳng lặng bỏ trốn. Chẳng biết cả hai đang chơi trò gì nữa?”

“Come Come out?!” Thẩm Trùng há hốc mồm, không dám tin, thiếu chút nữa cắn trúng lưỡi.

“Chúc mừng cậu, anh hai tôi đặc biệt vì cậu mà come out với cha mẹ, đồng thời hủy hôn ước với vị hôn thê hữu danh vô thực kia.” Hoắc Cảnh Dung dùng giọng điệu khiêu khích xen lẫn châm chọc, không nể mặt nói thẳng, “Hoàng tử vượt mọi chông gai trở về lâu đài, mới phát hiện công chúa lại dám to gan bỏ trốn, theo cậu thì y sẽ có cảm giác gì?” Hoắc Cảnh Dung ngưng lại một giây, phát ra tiếng cười vui sướng khác thường, “Tôi sống tới giờ chưa từng thấy anh ấy tức giận đến thế, cậu chết chắc rồi.”

Thẩm Trùng sững sờ.

Hoắc Cảnh Thần vậy mà lại come out? Tại sao? Cái này hoàn toàn không hợp lý . . . Anh cơ bản không lý nào làm vậy. Anh thật sự biết làm vậy có ý gì không? Anh có thể sẽ bị mất việc, gia đình cùng hôn nhân, thậm chí bị bạn bè xa lánh . . . Chỉ nghĩ có vậy thôi, Thẩm Trùng đã cảm thấy ngực nhói đau.

“Anh ấy vừa nghe nói cậu ra nước ngoài, dù mới từ Mỹ về, đã lập tức đặt vé máy bay, bay đến New York trong đêm, tôi nghĩ chuyện anh ấy tìm được cậu chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, hơn nữa trợ lý Giang đã điều tra được trường cậu xin nhập học rồi, nói không chừng chỉ chớp mắt anh ấy sẽ tìm đến tận nhà cậu đó.” Hoắc Cảnh Dung vừa nói vừa cười, giống như cảm thấy cực kỳ thú vị.

“New York?” Thẩm Trùng ngờ ngợ hỏi ngược lại.

“Không phải cậu nói đến trường ở New York để tu nghiệp diễn xuất sao?” Hoắc Cảnh Dung ngó ra, theo bản năng phát hiện có điều bất ổn, mở mồm nói: “Bộ không đúng hả?”

Thẩm Trùng lập tức bưng bình tĩnh, trong lòng cảm thấy xấu hổ ê chề, nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí, gian nan mở miệng: “Không . . . À ờ, hiện giờ trên cơ bản tôi không ở New York . . .”

“Có ý gì?” Hoắc Cảnh Dung ngạc nhiên đề cao âm lượng.

Thẩm Trùng cắn môi, giọng nói khô khốc: “Tôi đang ở Tokyo. Thành thật mà nói, sao tôi có thể đi học tu nghiệp diễn xuất chứ? Tôi chuẩn bị ở Tokyo học tiếng một năm, rồi tiếp tục theo học trường nghệ thuật múa. Đương nhiên, visa du học vẫn chưa làm xong, tôi chỉ ở tạm đây mà thôi, mấy ngày nữa có thể sẽ về nước làm tiếp thủ tục.”

Hoắc Cảnh Dung ở đầu bên kia điện thoại lặng đi một giây, cuối cùng dùng một chất giọng như thể đang cố áp chế tâm trạng hốt hoảng trong lòng mà nói: “Cậu tự thu xếp cho ổn thỏa đi. Nói thật, giờ tôi đang bắt đầu nghĩ rằng có khả năng cậu chết mấy lần cũng không đủ đấy.”

Từ sau khi nghe xong cảnh cáo của Hoắc Cảnh Dung, trong giây phút cúp điện thoại Thẩm Trùng có cảm giác như rơi vào vòng xoáy lo được lo mất. Tuy cậu không dự liệu trước hành động của Hoắc Cảnh Thần, nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả. Tối ngày hôm đó, Hoắc Cảnh Thần vốn có chuyện muốn nói, lại bị cậu ngăn cản, chỉ là vì cậu không muốn lần nữa tin tưởng vào điều đã bị chính cậu lãng quên hóa ra lại thật sự tồn tại, mà tất cả điều này rõ ràng quy về một hướng.

Hoắc Cảnh Thần thích cậu.

Nghe mà thấy hoang đường và buồn cười làm sao, Hoắc Cảnh Thần sao có thể thích cậu? Mấy tháng trước, cậu còn đang vì thái độ của Hoắc Cảnh Thần mà không biết phải cư xử thế nào, nhưng mà hiện giờ mọi chuyện dường như hoàn toàn thay đổi 180 độ.

Nếu như Hoắc Cảnh Thần thật sự thích cậu, vậy tình cảm này bắt đầu từ lúc nào, và sản sinh bằng cách nào? Thẩm Trùng không có manh mối, nghĩ sao cũng không ra, dốc hết sức lực để ngẫm nghĩ cũng không đạt được đáp án mà bản thân có thể đồng thuận, hóa ra lúc hai người bên nhau từng có thời cơ để bắt đầu cho một mối tình, mà bản thân cậu thậm chí không phát giác.

Rõ ràng lúc đầu Hoắc Cảnh Thần không thích cậu, mà Thẩm Trùng cũng từng dùng nguyên nhân này để thuyết phục bản thân không nên tiếp tục ôm khư khư kỳ vọng đối với người đó, Hoắc Cảnh Thần lại đột nhiên thích cậu, việc này hoàn toàn không hợp lý, cũng không cách nào khiến người khác tin tưởng, nghe cứ như một câu chuyện hoang đường, nhưng Thẩm Trùng không tài nào cười nổi.

Lúc nghe Hoắc Cảnh Dung nói Hoắc Cảnh Thần đi New York, cậu phát hiện trái tim mình nhảy nhanh đến lợi hại, nhưng không phải vì áy náy hay khẩn trương do lần không từ mà biệt lúc trước, đương nhiên cũng không phải do sợ đối diện với cơn giận cùng sự thất vọng của Hoắc Cảnh Thần mà gần như chỉ thuần túy là chờ mong, không còn điều gì khác.

Nếu Hoắc Cảnh Thần chịu đến New York, đương nhiên cũng sẽ không ngại đến Tokyo thêm một chuyến. Không cần nói đến, anh thậm chí lén ở sau lưng Thẩm Trùng giải quyết hôn ước cũng như come out, tạm thời khoan bàn tại sao anh làm vậy, cũng không quan tâm anh làm vậy vì cái gì, bản thân rõ ràng đã không từ mà biệt, Hoắc Cảnh Thần lại chịu đi tìm cậu, dù sau đây phải hứng chịu cơn giận của đối phương, Thẩm Trùng cũng cảm thấy đáng giá.

Hóa ra Hoắc Cảnh Thần không phải hoàn toàn không để ý đến cậu, mà cậu cũng không phải người ai cũng có thể thay thế. Chỉ mỗi điều này thôi, cũng đủ để Thẩm Trùng đang ở một mình trong nhà bật cười thành tiếng, giống như một thằng ngu, hoặc có lẽ là một thằng điên, nhưng cậu hoàn toàn lơ nó đi.

Cậu đợi mấy ngày, không đợi được Hoắc Cảnh Thần, nhưng đợi được điện thoại của Hoắc Cảnh Thần.

“Anh vừa xuống máy bay, cũng từ người cộng tác với em hỏi được địa chỉ của em.” giọng Hoắc Cảnh Thần qua điện thoại nghe có vẻ bình tĩnh, “Từ đây đến nhà em chắc phải tốn một chút thời gian, anh nói trước với em một tiếng.”

“Tại sao phải nói trước một tiếng?” Thẩm Trùng ngờ vực.

“Để em có cơ hội trốn anh.” Hoắc Cảnh Thần mỉm cười, giọng nói trở nên rét buốt, “Anh nghĩ chỉ ít cũng phải cho em quyền lợi lựa chọn xem có muốn gặp anh không. Lần trước anh đã đặc biệt dặn em chờ anh về, hiển nhiên em không muốn. Anh không biết hóa ra em ghét anh đến độ phải không từ mà biệt.”

“Em không có ý đó . . .” Thẩm Trùng thoáng ngây ra, chỉ có thể dùng những từ vô nghĩa để thanh minh cho bản thân.

Cậu vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý hứng chịu cơn giận của Hoắc Cảnh Thần, nhưng đây là lần đầu tiên cậu chân chính đối diện trực tiếp với mặt trái của Hoắc Cảnh Thần, lại nghe thấy đối phương dùng giọng điệu vô tình như thế, Thẩm Trùng cảm giác ngực đang co rút đau đớn, gần như không nói thành lời.

Bây giờ nhớ lại, Hoắc Cảnh Thần đặc biệt đến Mỹ để come out, thương lượng hủy hôn ước, có thể là vì muốn dành cho cậu một bắt ngờ, để họ có thể có một bắt đầu mới, lúc này giữa họ không bị ngăn cách bởi một vị hôn thê, cũng không có sự can thiệp của cha mẹ, nhưng người phá hỏng sự bắt đầu này lại chính là Thẩm Trùng cậu.

“Không phải ý đó?” giọng Hoắc Cảnh Thần rất ôn hòa rất nhẹ nhàng, “Vậy tại sao em không từ mà biệt?”

Thẩm Trùng thấy bề tắc trong một giây, rồi gần như trút bỏ mọi thứ nói: “Đợi anh đến, chúng ta lại bàn tiếp . . .”

“Anh muốn biết đáp án ngay bây giờ.” Hoắc Cảnh Thần tiếp tục dùng thái độ ôn hòa để nói, nhưng lời nói lại mang tính chất như đang hăm dọa, “Anh cho rằng chúng ta ít nhất cũng đang nằm trong một mối quan hệ, dù không phải yêu đương, cũng không đủ cấu thành lý do em ra đi mà không để lại một lời.”

Thẩm Trùng lặng im không nói.

“Lúc em đi, có từng nghĩ đến sẽ có người lo lắng cho em không? Có người có thể sẽ cho rằng em đột ngột mất liên lạc là do đã xảy ra chuyện gì đó nghiêm trọng, có người có thể vì thế mà lòng nóng như lửa đốt, có người thậm chí sẽ nghĩ rằng em mất tích là do bị bắt cóc . . .” chất giọng khàn khàn của Hoắc Cảnh Thần như mang theo tự giễu, “Hoặc có lẽ, em cảm thấy mấy thứ này chẳng là gì, cũng không quan trọng.”

Phút ngạc nhiên ban đầu qua đi, Thẩm Trùng lập tức ý thức được Hoắc Cảnh Thần đang giải bày điều gì, viên mắt đã không tự chủ được mà cay cay, thậm chí bắt đầu ươn ướt.

“Xin lỗi Thật sự xin lỗi” cậu nói năng lộn xộn, chỉ biết một chuyện là phải xin lỗi, “Xin lỗi, là do em sai rồi xin lỗi”

“Anh nhận lời xin lỗi của em.”

Dù rõ ràng thể hiện bản thân đã rộng lượng tha thứ, nhưng giọng điệu Hoắc Cảnh Thần vẫn lạnh đến cực điểm, nghe vào như có cảm giác dù một trăm năm nữa có trôi qua thì anh cũng không tài nào thông cảm cho hành vi không từ mà biệt của Thẩm Trùng, chỉ cần còn sống thì vẫn sẽ tiếp tục ghi hận chuyện này.

Thẩm Trùng nói không thành lời, nhưng vẫn không chịu cúp điện thoại, đồng thời cũng không muốn bỏ điện thoại xuống.

Cả hai bên cùng im lặng một lúc lâu, không biết là bao lâu, Hoắc Cảnh Thần cuối cùng lại lên tiếng: “Hiện giờ nói đến chuyện thứ hai.”

“Dạ.” Thẩm Trùng nhỏ giọng trả lời.

“Tối hôm đó Anh vốn định nói với em, nếu em đồng ý, có thể theo anh về nhà một chuyến, mặt đối mặt làm sáng tỏ mọi chuyện.” Hoắc Cảnh Thần nói giọng đều đều, “Tin tức có liên quan đến em và anh, còn cả Hạ Tri Manh nữa, lùm xùm khá lớn, cha anh cũng biết, em lại còn biết dùng cách kia để từ chối khéo, chứng tỏ em rất rõ lời anh định nói. Nếu đây là do anh tự mình đa tình, chỉ mỗi anh đơn phương hiểu sai, em có thể nói thẳng với anh. Anh vốn tưởng rằng Em đối với anh, không phải không có tình cảm.”

Thẩm Trùng không còn lời nào để nói, giữ im lặng trong quần bách, lắng nghe đối phương nói.

Giọng Hoắc Cảnh Thần như thể đang cố kiềm chế, loáng thoáng chất chứa sự trào phúng cùng gay gắt, “Anh sẽ không giận vì em không thích anh, đó là chuyện thường tình ở đời, anh cũng không yêu cầu em phải đáp trả tình cảm của anh, nó không thực tế, nhưng em không từ mà biệt Anh rất khó lòng chấp nhận.”

Thẩm Trùng cố lấy hết can đảm để nói: “Em cho rằng, đây là cơ hội tốt nhất.”

“Cơ hội?” Hoắc Cảnh Thần chất vấn lại cậu.

“Cơ hội tốt nhất để chia tay anh.” Thẩm Trùng cẩn thận tìm từ, “Scandal này chắc chắn sẽ gây ra ảnh hưởng bất lợi đến sự nghiệp của anh, mà trùng hợp sao em đã quyết định phải chia tay anh từ trước, chẳng qua là sớm hơn nửa năm mà thôi. Em tưởng là anh sẽ không để ý Dù có thể anh có chút xấu cảm tình với em, nhưng có khả năng đó chỉ là ảo giác mà thôi.”

“Ảo giác?” Hoắc Cảnh Thần hỏi vặn lại.

“Thói quen của anh, và cả tính cách của anh nữa Có lẽ anh chỉ nhằm lẫn dục vọng khổng lồ cùng chiếm hữu thành thích mà thôi.” Thẩm Trùng gấp gấp nói cho hết câu, cố kiềm chế căng thẳng cùng hoảng loạn, thả nhẹ giọng hết sức có thể, “Nên em nghĩ, chia tay anh chỉ là chuyện sớm muộn, dường như không

có cách chia tay nào hợp với đôi ta.” cậu nuốt nước bọt, nhìn xuống xấu hổ, “Quan hệ như chúng ta, chẳng lẽ còn nói mấy lời kiểu có duyên sẽ gặp lại sao? Nên em chủ động bỏ đi, chắc anh sẽ hiểu ý em.”

“Anh không hiểu.” giọng Hoắc Cảnh Thần vừa lạnh vừa kiên quyết, “Anh chỉ biết duy nhất một điều, em không từ mà biệt gây tổn thương cho anh, chuyện này không đáng gì đến quan hệ giữa chúng ta.”

Thẩm Trùng á khẩu, không nói được gì nữa.

Hoắc Cảnh Thần nói đúng, dù có là quan hệ thế nào, thì cũng không biểu thị cậu có thể dùng cách này để trốn tránh, dù quyết chí ra đi, ít nhất cũng nên để lại mẩu giấy, hay nhờ người thay cậu nhắn lại, chứ không phải im hơi lặng tiếng bay ra nước ngoài, tạo nên bối rối cùng lo lắng cho người khác.

“Hiện giờ anh đã đến Tokyo. Nếu như em không muốn gặp anh, thì nói rõ mọi chuyện qua điện thoại.” Hoắc Cảnh Thần nói chuyện như thể đang tiến hành đàm phán, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo, “Xin em hãy trực tiếp từ chối anh, anh không cần lý do, em chỉ cần nói cho anh biết, em có muốn ở bên anh không là đủ rồi.”

Thẩm Trùng sững sờ, “Tại sao?”

“Anh cần một câu trả lời khẳng định từ em, để anh hết hy vọng. Cũng chỉ thế mà thôi.” Hoắc Cảnh Thần ngưng lại một giây, “Anh đoán em cũng chẳng thích chơi trò tình cảm mập mờ, không thích thì cứ nói thẳng là được rồi.”

“Nhưng em không ” Thẩm Trùng ngưng lại, tìm từ thích hợp, cuối cùng ngập ngừng nói: “Không phải em . . . không thích anh . . . ”

Đầu bên kia điện thoại im phăng phắc.

Hồi lâu sau, đối phương vẫn không tỏ ý muốn nói chuyện, Thẩm Trùng thấy lo lắng, sau khi “a lô” mấy tiếng, mới nghe thấy Hoắc Cảnh Thần dùng chất giọng khản đặc hỏi lại: “Ý em là, em biết anh có lẽ có tình cảm với em, em cũng thích anh, nhưng vẫn lén trốn đi? Nếu như anh không đuổi theo, em định vĩnh viễn không gặp anh?”

Thẩm Trùng im bật, mãi sau mới ừm một tiếng, ngầm thừa nhận phỏng đoán của anh.

Ngay sau đấy, Hoắc Cảnh Thần bất thành linh nói: “Lúc đó đáng lẽ anh nên dứt khoát nhốt em trong phòng ngủ.”

Thẩm Trùng ngây ra, bị câu nói của anh gợi dậy hồi ức hạ lưu ở trước gương ngày đó, lỗi tai không tự chủ được nóng lên. Cậu muốn nói, lại không biết nên nói gì, quả thật tình cảm của Hoắc Cảnh Thần không biết thật giả, nhưng nếu chỉ là dục vọng chiếm hữu đơn thuần, thì thật sẽ vì cậu bỏ đi mà lo lắng phiền muộn, thậm chí không tiếc thời gian bay những chuyến bay dài từ nơi này đến nơi khác nội trong mấy ngày ngắn ngủi, chỉ vì để gặp một đối tượng từng được bao dưỡng?

Có thể người khác sẽ làm vậy, xem như hành động lãng mạn, nhưng Hoắc Cảnh Thần không phải loại người đó, mỗi một hành động của anh đều có mục đích xác định, anh sẽ không làm chuyện mình không muốn, dù bắt buộc phải làm, thì cũng sẽ đảm bảo dành được lợi ích từ nó, nên anh tuyệt đối không thể nào chỉ vì trút cơn giận đồng thời hối tội Thẩm Trùng mà bay hết New York tới Tokyo.

Chỉ nghĩ có vậy thôi, Thẩm Trùng đã bắt đầu thấy khó thở.

Anh đến vì Thẩm Trùng. Dù cuối cùng nhận được kết quả thế nào, thì cũng anh chỉ cần một đáp án.

Giọng Thẩm Trùng khô khốc: “Hoắc Cảnh Thần.”

“Có chuyện gì.” đối phương bình tĩnh trả lời.

“Anh . . . Anh bắt đầu thích em từ khi nào?” cậu cố gắng nặn từng chữ ra khỏi cổ họng.

“Anh không biết.” Hoắc Cảnh Thần dường như hơi ngạc nhiên vì vấn đề cậu đưa ra, nhưng vẫn thản nhiên nói ra đáp án, “Lúc bắt đầu, anh thật sự chỉ thấy hứng thú và có hảo cảm với em, anh cũng không biết bắt đầu từ bao giờ.” anh ngưng lại, rồi khó khăn nói tiếp: “Chỉ ít, vào lúc đi theo em đến gặp Hạ Tri Manh, có lẽ đã thích.”

Thẩm Trùng không lên tiếng, mà cố hồi tưởng lại chuyện xảy ra khi đó.

“Cậu ta chụp ảnh, chính là ảnh ngày đó em giao cho anh.” Hoắc Cảnh Thần như thể cảm thấy cực kỳ ngược ngạo hay có lẽ là xấu hổ, giọng nói thể hiện sự chần chừ hiếm gặp, “Anh ở trong ảnh . . . Thoạt trông rất quái đản, tuyệt đối không phải anh trong nhận thức của anh . . . Anh không có cảm giác đó là anh, cũng không cho rằng anh sẽ nhìn em bằng biểu cảm đó, nhưng đó quả thật chính là anh.”

Thẩm Trùng cố hồi tưởng lại bức ảnh, nhưng không nhớ ra được cái gì, cậu chỉ nhớ Hoắc Cảnh Thần trong ảnh rất dịu dàng, cũng chẳng thấy có gì khác bình thường, nên không đặc biệt chú ý, nhưng giờ nghĩ đến, có thể trong bức ảnh thật sự có manh mối gì đó mà cậu không phát hiện ra, nên ngày đó khi xem ảnh Hoắc Cảnh Thần mới có biểu hiện lạ lùng như vậy.

Cậu cảm thấy hốt hoảng, lại bị cuộc đối thoại rất nhỏ ở đầu dây bên kia làm hồi tỉnh, cậu nghe thấy Hoắc Cảnh Thần dùng tiếng Anh để nói “Cảm ơn”, tiếp theo là âm hưởng như khi đóng cửa xe, Hoắc Cảnh Thần mở miệng nói: “Anh đến rồi, hiện giờ đang ở ngay trước cửa nhà em.”

Thẩm Trùng nhìn huyền quan, tay chân như nhũn hết cả ra.

“Mở cửa.” Hoắc Cảnh Thần dùng giọng ra lệnh không cho phép từ chối.

Nghe được câu này, Thẩm Trùng như đột nhiên lấy lại sức, cấp tốc đứng dậy, đầu óc trống rỗng, nhưng vẫn máy móc chấp hành mệnh lệnh của Hoắc Cảnh Thần, khoảnh khắc cửa được mở ra, Thẩm Trùng bản thân nhìn chằm chằm người đàn ông dù mặt mày bụi bặm mệt mỏi vẫn đứng thẳng lưng ngay trước mắt cậu, cậu như bị câm, không nói được lấy một chữ.

19. Chương 19

Cả hai người họ đều giữ im lặng.

Hoắc Cảnh Thần trầm mặc bước vào cửa, Thẩm Trùng đóng cửa lại, đi theo sau anh, hai người tới phòng khách, Hoắc Cảnh Thần không hề tỏ ra khách sáo ngồi thẳng xuống, Thẩm Trùng nghĩ trong tích tắc, vội vàng vào nhà bếp chuẩn bị trà. Tay cậu thoáng run rẩy, động tác pha trà chậm chạp, trong lòng đầy rẫy những khúc trương không biết phải làm sao, lại nghĩ đến người vừa đến.

Trên mặt Hoắc Cảnh Thần không có biểu cảm mỉm cười, thậm chí còn có vẻ mệt mỏi, Thẩm Trùng trên cơ bản không biết bản thân phải nói gì, lòng dạ rối bời pha trà xong, lại tốn thêm mấy phút để lên tinh thần, xong mới bưng trà ra phòng khách, tuy rằng đã cố gắng làm ra dáng tỉnh rụi, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm lo âu.

“Uống . . . Uống trà không?” cậu dè dặt nói, toàn thân cứng còng.

Hoắc Cảnh Thần nhìn cậu, như đang đánh giá, mấy giây sau, mới nhận tách trà, nhấp từ từ từng ngụm trà nóng, Thẩm Trùng thoáng thở phào một hơi trong lòng, ngồi xuống đối diện Hoắc Cảnh Thần, cúi gằm mặt như thể tội nhân đang đợi xét xử, không nói lấy nửa chữ.

Trên thực tế cậu vốn không cảm thấy áy náy vì hành vi bỏ đi của bản thân, cũng không thấy mình đã làm sai, nhưng bắt đầu từ giây phút biết được những việc Hoắc Cảnh Thần làm trong khoảng thời gian anh đi, cậu lại bất giác cảm thấy áy náy và ray rứt dữ dội.

Đối phương đặt tách trà xuống, bình tĩnh cất tiếng: “Thẩm Trùng, anh có một nghi vấn.”

Thẩm Trùng cứng người, “Nghi vấn gì?”

“Ban nãy, em nói tình cảm của anh đối với em là ảo giác.” ánh mắt Hoắc Cảnh Thần sâu thẳm thẳm, thái độ tuy không hùng hổ, nhưng lại khiến người khác không thể trốn tránh, “Tại sao em lại nghĩ vậy?”

“Em . . . Em không biết . . .” nói đến chủ đề này, Thẩm Trùng cảm thấy khá khó xử.

“Từ trước đến nay, em chưa bao giờ cho rằng anh sẽ thật lòng thích em, là vậy à?” giọng Hoắc Cảnh Thần đều đều, như đang trò chuyện, “Anh chưa từng yêu đương, không hiểu chuyện này lắm, nếu giống như lời

em nói, đây chỉ là ảo giác tạm thời của anh, vậy tại sao anh phải lặn lội bay tận sang Mỹ để come out, thậm chí hủy hôn? Anh không nói cho em biết trước, nên em cho rằng anh không thích em xem như hợp tình hợp lý, nhưng tại sao sau khi em biết chuyện, em vẫn cho rằng đây không phải là thật?”

Thẩm Trường nói không nên lời, cúi gục đầu, im lặng trong giây lát, mới nhỏ giọng nói: “Trên cơ bản, em đâu phân biệt được . . .”

Hoắc Cảnh Thần nhìn thẳng vào cậu, ánh mắt tối đi thấy rõ.

Thẩm Trường chán chường ngấm mặt đất, giống như một người đang chìm trong giấc mộng dài, chờ đợi nói: “Em không biết thế nào là thật, thế nào là giả . . . Anh quá dịu dàng, trước đây em cho rằng đó là do anh có hảo cảm với em, về sau mới phát hiện đó chẳng qua là hình thức anh biểu hiện sự lễ độ của bản thân mà thôi . . . Em không muốn tiếp tục tự mình đa tình.”

“Dù anh dùng hành động thể hiện cho em thấy, em vẫn không tin.” Hoắc Cảnh Thần như đang dăm chiêu.

“Em không biết . . .” Thẩm Trường ngượng ngùng nói, “Em cho rằng anh vĩnh viễn cũng không thể nào thích em.”

Hoắc Cảnh Thần giật mình đến bờ người, “Tại sao?”

“Ngay từ lúc bắt đầu anh đã không thích em . . . Em tưởng rằng anh không có tình cảm gì khác với em. Anh chỉ muốn lên giường với em, em vốn cũng có mỗi gương mặt thôi . . .” Thẩm Trường thì thào, không dám nhìn thẳng đối phương.

“Em đang tự ti?” Hoắc Cảnh Thần lộ ra nét mặt không tài nào hiểu nổi.

Thẩm Trường không trả lời, trong lòng vừa khó xử lại vừa xấu hổ.

Nói là tự ti, thà nói là gút mắc. Trước lúc biết Hoắc Cảnh Thần, cậu sống rất tự do, không làm chuyện bản thân cho rằng không nên, nhưng sau khi biết Hoắc Cảnh Thần, cậu nhận lời bao dưỡng của đối phương, dù Hoắc Cảnh Thần không ngại chuyện này, thì gút mắc trong lòng cậu vẫn không tài nào cởi bỏ ngay được.

“Xuất phát điểm của chúng ta là một cuộc giao dịch . . . Anh cảm thấy giữa khách và gái sẽ có tình yêu thực sự sao?” cậu cố lấy hết can đảm để nói.

“Hóa ra điều khiến em để bụng là chuyện này.” Hoắc Cảnh Thần dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn cậu, như bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Em cảm thấy quan hệ trong quá khứ của chúng ta là một sự sỉ nhục? Em hối hận?”

Thẩm Trường không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ mờ mịt nhìn Hoắc Cảnh Thần. Vì ham muốn của bản thân mà bán rẻ thể xác, đây là một sự sỉ nhục. Dù có vì thích Hoắc Cảnh Thần, thì việc cậu làm chẳng khác gì bán thân, dù hiện tại cậu vẫn thích Hoắc Cảnh Thần, mà Hoắc Cảnh Thần cũng thích cậu, nhưng chuyện xảy ra trong quá khứ không thể nào thay đổi. Sự thật là, cậu đã làm chuyện mà trước đây bản thân cậu không muốn làm nhất, đây hoàn toàn là do cậu tự làm tự chịu.

“Cho đến tận bây giờ, anh chưa từng hối hận.” Hoắc Cảnh Thần dùng ngữ khí vững vàng, âm điệu không đổi, “Anh chưa từng hối hận vì ngày trước đã đưa ra yêu cầu như vậy, nếu như không sống chung, anh không thể nào sản sinh tình cảm với em. Nhưng em lại vì bắt đầu đó mà để bụng, thành ra định vạch rõ ranh giới với anh?”

Thẩm Trường cứng miệng, lại cười buồn nói: “Anh không ngại sao?”

Hoắc Cảnh Thần trả lời không chút do dự, ánh mắt sắc bén như dán chặt vào mặt cậu, “Anh không ngại, người để ý là em, nên em vốn không tin anh sẽ thích em.”

Thẩm Trường run rẩy một chập, dù từng một lần kích động muốn nói, nhưng đến cuối lại thôi.

Hoắc Cảnh Thần lộ ra thần sắc dăm chiêu, như tỏ thái độ không ủng hộ. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, vào lúc Thẩm Trường bắt đầu cảm thấy lo sợ không yên, Hoắc Cảnh Thần cuối cùng cũng mở miệng: “Chuyện quá khứ đã không cách nào thay đổi, điều đó em hiểu hơn ai hết.”

Thẩm Trường gật đầu.

Hoắc Cảnh Thần thận trọng nói: “Em cho rằng mua bán *** là tội ác?”

Thẩm Trùng không trả lời. Nếu chuyện này xảy ra với người khác, đương nhiên cậu không có cảm tưởng gì, dù trong quá khứ cậu không mấy ủng hộ chuyện này, nhưng cậu thừa nhận con người có quyền tự do lựa chọn, và cậu không có quyền đứng trên khía cạnh đạo đức để phê phán đúng sai, nhưng khi chuyện xảy ra với bản thân, cậu lại không tài nào cười trừ cho qua, bởi vậy đối diện với câu hỏi vắn tắt của Hoắc Cảnh Thần, cậu thậm chí không biết phải trả lời thế nào.

“Ở một số nước, mua bán *** là hợp pháp. Anh chưa từng khinh thường em chỉ vì em được anh bao dưỡng.” thái độ Hoắc Cảnh Thần rất thản nhiên, “Nên, em đừng tự khinh thường bản thân.”

Sau khi nói xong, Hoắc Cảnh Thần đột ngột đứng dậy đi đến trước mặt cậu, Thẩm Trùng không biết rốt cuộc đối phương muốn làm gì, Hoắc Cảnh Thần thì lại ngồi xuống bên chân cậu, hai tay chống lên đùi cậu, bất ngờ đổi hướng câu chuyện, “Giả sử anh nói, sau khi anh come out, cha đuổi anh ra khỏi nhà, bãi chức của anh, tài khoản ngân hàng cũng bị đóng băng, anh dùng chút tiền cuối cùng để mua vé máy bay đến đây”

Thoạt đầu Thẩm Trùng còn chưa hiểu, nhưng nghe đến chữ “đuổi ra khỏi nhà”, tinh thần không khỏi rét lạnh, hấp tấp nói: “Anh nói thật?”

“Chỉ là giả thiết.” Hoắc Cảnh Thần không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ bình tĩnh nói tiếp: “Thẩm Trùng, anh thất nghiệp rồi.”

Thẩm Trùng còn chưa kịp nói, đối phương đã quắp lấy tay phải cậu, khê khằng kéo, để bàn tay cậu vuốt ve khắp người anh, giống như đang cố gắng dụ dỗ, ánh mắt nóng rực thấp thoáng chờ mong, Thẩm Trùng cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, toàn thân nóng lên, lắp ba lắp bắp nói: “Anh . . . Anh muốn . . . Anh muốn làm gì”

“Bán thân.” Hoắc Cảnh Thần dùng chất giọng trầm ấm, “Em cảm thấy thế nào?”

“Thấy . . . Thấy thế nào là sao?!” Thẩm Trùng hoảng loạn đến cực độ, quả thật đứng ngồi không yên, không đủ sức từ chối anh: “Em, em không hiểu ý anh . . . Anh bình tĩnh lại, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Anh không có tiền mua vé máy bay về.” Hoắc Cảnh Thần từ tốn nói.

Trong đầu Thẩm Trùng như có tia sáng xoẹt qua, “Em có thể cho anh mượn tiền!”

“Anh thà rằng tự làm tự hưởng.” Hoắc Cảnh Thần không hề xê dịch.

“Em không biết rốt cuộc anh muốn làm gì, nhưng Nhưng chuyện giữa hai chúng ta cơ bản không giống vậy!” Thẩm Trùng vội vã nói.

“Chỗ nào không giống? Anh bán thân, em thì dùng tiền hoặc đồ vật để trả, đây là chuyện rất bình thường.” Hoắc Cảnh Thần không chút hổ thẹn, trả lời một cách thản nhiên.

Thẩm Trùng cứng họng.

“Hoặc giả, em cho rằng khách cao thượng hơn gái?” Hoắc Cảnh Thần một bên vuốt đùi cậu một cách mờ ám, một bên lý lẽ hùng hồn vặn hỏi: “Hiện giờ anh đưa ra yêu cầu này với em, em cũng khinh thường anh?”

“Không có!” Thẩm Trùng phủ nhận ngay tức thời.

Hoắc Cảnh Thần nắm tay cậu, hạ thấp giọng đặt nghi vấn: “Vậy tại sao em lại khinh thường chính mình?”

Thẩm Trùng nghẹn họng, cậu biết bản thân dù có lý luận thế nào cũng không thể nói rõ được, đành phải từ bỏ tranh luận.

“Chuyện quá khứ không cách nào vặn hỏi, có điều, bây giờ chúng ta trao đổi thân phận, xem như huê nhau.” Hoắc Cảnh Thần tự đưa ra kết luận, sau cùng, cương quyết kéo tay Thẩm Trùng đến chỗ giữa hai chân anh, không cho phép từ chối, nói một cách tự nhiên: “Xin lỗi, anh không biết vào bếp, không biết gì cả Anh chỉ biết mỗi chuyện này.”

Hoắc Cảnh Thần biểu đạt súc tích, nhưng thái độ thì thể hiện cực rõ ràng, sao Thẩm Trùng có thể nghe không hiểu, chỉ mỗi việc cảm nhận xúc cảm quen thuộc từ bộ vị dưới tay, đủ khiến hai gò má cậu ửng hồng, lúng túng đến ngón tay thì run rẩy, toàn thân thì tê cứng.

“Hoắc Cảnh Thần . . .” cậu dùng giọng điệu gần như cầu xin, xấu hổ né tránh ánh mắt của anh, “Anh . . . Anh đừng làm vậy . . .”

“Em ghét anh làm thế này à?” Hoắc Cảnh Thần lại bấu chặt cổ tay cậu, thậm chí còn dùng mặt cọ nhẹ vào đùi cậu, như chú mèo đang nằm trên đầu gối chủ nhân, nũng nịu, hoặc như đang cố tình khiêu khích.

Thẩm Trùng không thốt được một chữ, rõ ràng chỉ là những cái đụng chạm khê khàng, cũng đủ khơi gợi hồi ức trong quá khứ của cậu, dù cậu không chịu nói ra miệng, nhưng cơ thể cậu còn muốn thật thà gặp bội lần cái đầu của cậu, chỉ mới bị chạm vào, đã cảm thấy như có luồng điện xoẹt qua, cậu một mặt muốn nhiều hơn nữa, một mặt lại cho rằng không thể cứ tiếp tục như vậy, trong đầu đủ thứ mâu thuẫn, gương mặt cũng do đó mà cứng đờ.

“Thẩm Trùng,” Hoắc Cảnh Thần nói như thì thầm, “Từ khi bước vào nhà, anh vẫn luôn đợi.”

Cậu dần ra, trả lời trong vô thức: “Đợi gì?”

“Anh đang đợi em dẫn anh đi tham quan phòng ngủ.” Hoắc Cảnh Thần hơi nhướn người dậy, tiến đến sát bên tai cậu, mút nhẹ cái lỗ tai đã đỏ hồng, “Theo anh, hiện giờ là thời điểm thích hợp nhất, vậy còn em, muốn anh đợi đến chừng nào nữa.”

Chuyện xảy ra tiếp theo tựa như một giấc mơ, trong đầu Thẩm Trùng trống rỗng, tất cả lý trí đều trôi sạch theo câu cầu hoan trá hình kia, về mặt lý trí biết rõ làm vậy không ổn, nhưng khi cậu định thần lại, bản thân đã ở trên cầu thang, còn môi Hoắc Cảnh Thần thì đang cuồng nhiệt làm loạn trên cổ cậu, cơ thể hai người dính sát nhau, dưới tình hình đó, cả hai bên đều không che giấu được phản ứng sinh lý rất thành thật.

Tính khí của cậu thúc vào đùi Hoắc Cảnh Thần, còn của Hoắc Cảnh Thần cũng thúc vào cậu, hai người trao nhau một nụ hôn nồng nhiệt, cuối cùng Thẩm Trùng hổ hển nói: “Phòng ngủ . . . Phòng đầu tiên bên trái.”

Chỉ nói mấy chữ đơn giản thế thôi, cũng đủ khiến cậu muốn độn thổ, nhưng Hoắc Cảnh Thần hiển nhiên chẳng thèm để ý, kéo tay cậu đi đến phòng ngủ, đồng thời bình tĩnh nói: “Em thích thể loại nào?”

Thẩm Trùng sững sờ.

“Nói cho anh biết, em thích thể loại nào.” Hoắc Cảnh Thần không lấy làm phiền nhắc lại lần nữa, trong ánh mắt loáng thoáng đóm lửa nóng, như cấp thiết đến đỉnh điểm, rồi lại phải dần xuống, giữ bình tĩnh để nói chuyện với cậu, gần như nghiêm chỉnh nói ra lời bảo đảm: “Bất kể em thích thể loại nào, đều có thể nói thẳng với anh, anh sẽ . . . Cố hết sức lấy lòng em.”

Nói xong những lời này, nhìn Hoắc Cảnh Thần có vẻ không được tự nhiên lắm, dù ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng lỗ tai lại đỏ một cách lạ thường.

Mãi đến lúc này, Thẩm Trùng mới hiểu ý anh, Hoắc Cảnh Thần sợ dĩ nói ra những lời trên, làm ra việc này, chỉ vì muốn cởi bỏ gút mắc trong lòng của cậu, dẹp đi chướng ngại trong tư tưởng của cậu, vì thế, Hoắc Cảnh Thần không ngại gạt bỏ xấu hổ để đưa ra yêu cầu quái gở này.

Anh ngốc à? Dù nghĩ vậy, nhưng Thẩm Trùng không nói ra, thậm chí cảm thấy một cơn đau rát từ đáy lòng truyền đến, không biết mình im lặng trong bao lâu, cuối cùng mới hắng giọng, hơi gượng gạo nói: “Em biết rồi.”

Họ ở trên giường khá kiềm chế chỉ làm một lần, Thẩm Trùng gần như không nói, từ đầu chí cuối đều cố chịu đựng mà thở dốc cùng rên rỉ, chỉ thỉnh thoảng nói mấy chữ như “sâu hơn” hay “nhẹ chút”, hầu hết thời gian đều nằm trong tay Hoắc Cảnh Thần như từ trước tới giờ, động tác của Hoắc Cảnh Thần vẫn dịu dàng trước sau như một, trong quá trình có lúc Thẩm Trùng bật khóc, Hoắc Cảnh Thần còn cho rằng bản thân làm cậu đau, thậm chí còn thoáng chút hoảng loạn mà cố dứt ra, nhưng Thẩm Trùng lại cố chấp đòi Hoắc Cảnh Thần phải tiếp tục.

Sau khi mọi thứ kết thúc, Thẩm Trùng bủn rủn nằm ỳ ra giường, như chợt nhớ ra chuyện gì, lập tức quay qua hỏi anh: “Anh . . . Ừm, của anh . . .”

“Cái gì?” Hoắc Cảnh Thần hoang mang nhìn cậu.

“Giá . . .” Thẩm Trùng lúng túng nói.

Anh nhớn miệng cười, “Theo em, anh đáng giá bao nhiêu?”

Thẩm Trùng không nói một lời bật dậy, tìm trong bóp, rồi lại lục lọi khắp phòng ngủ, đem tất cả tiền mặt bản thân tìm được ôm lại, đặt xuống trước mặt Hoắc Cảnh Thần, trong đó có cả tiền Nhật lẫn tiền Đài, còn mấy tờ đô lẻ nữa, Thẩm Trùng có hơi quần bách, “Nhiều đây . . . đủ không?”

“Đủ.” Hoắc Cảnh Thần nhặt quần lên móc bóp tiền ra, vô tư lụm hết tiền cất vào bóp.

“Anh . . . thật sự không ngại à?”

“Không ngại.” Hoắc Cảnh Thần xoa đầu cậu, “Chuyện này sẽ không làm anh thấy nhục nhã.”

Cậu bỗng cảm giác vành mắt cay cay, lại không muốn bị trông thấy, thế nên gục đầu xuống, dựa lại gần, khẽ dụi đầu vào bờ vai trần của Hoắc Cảnh Thần như lấy lòng. Hoắc Cảnh Thần biết lắng nghe ôm lấy cậu, nhẹ giọng nói: “Vậy, giờ em đã chịu tiếp nhận anh rồi chứ?”

Thẩm Trùng nhịn khóc, không chút ngập ngừng gật đầu cái rụp.

“Vậy thì được rồi.” Hoắc Cảnh Thần nói giọng hòa nhã, “Tiếp theo chúng ta tính nợ nào.”

“Tính nợ?” Thẩm Trùng ngây ra, ngược mắt lên mê man nhìn anh.

“Anh đã tha thứ cho chuyện em không từ mà biệt.” Hoắc Cảnh Thần dùng âm điệu đều đều, trên mặt là nụ cười vị tha, “Có điều, anh cảm thấy em cần một bài học, để có thể ghi nhớ đằng sau này không tái phạm lỗi này nữa, vậy nên, tiếp theo anh sẽ không tiếp tục nhẹ tay.”

Sẽ không nhẹ tay?

Thẩm Trùng cố nhịn xuống tiếng nức nở, chợt nhận ra Hoắc Cảnh Thần không nói xạo, từ lúc hai người sản sinh quan hệ tới giờ, Hoắc Cảnh Thần luôn luôn tỏ ra dịu dàng, dù đại đa số thời gian khá là nhiệt tình, nhưng vẫn nằm trong tầm kiểm soát, gần như chưa có thời điểm nào hoàn toàn mất khống chế, đây đoán chừng là lần đầu tiên.

“Dạng chân rộng ra.” Hoắc Cảnh Thần cắn nhẹ lỗ tai cậu từ đằng sau, giọng nói dừng dừng, cứ như câu nói trên chẳng mang tí tính chất hạ lưu nào, mà chỉ là một câu mệnh lệnh thông thường.

Thẩm Trùng không dám làm trái, nghe theo lời anh dạng chân ra, trong một giây khi vật kia được đẩy vào dường như cậu cảm nhận sự áp bách mãnh liệt hơn, cậu nghe thấy Hoắc Cảnh Thần bật ra tiếng thở dốc khản đặc, khí quan kia còn đang xâm nhập từ từ, xong lại bất ngờ đẩy sâu vào trong một cách dứt khoát, Thẩm Trùng cắn chặt môi, ánh mắt rả rời nhìn một điểm nào đó trong không trung, tầm mắt không tài nào tập trung được.

Nơi bị tiến vào truyền đến cảm giác trướng đau, rõ ràng trước đây đã làm một lần, nên giờ bị đẩy thẳng vào cũng không đến nỗi bị thương, nhưng động tác gần như mạnh bạo của anh khiến cậu cảm thấy không quen, tới tận lúc này, cậu mới phát hiện hóa ra cơn giận của Hoắc Cảnh Thần chưa từng vơi bớt, hiện giờ anh đang mượn hành vi này để bộc lộ cảm xúc bản thân.

“Hoắc . . . Cảnh Thần . . .” cậu kiềm lại tiếng thở dốc, mang theo tràn ngập ăn năn cùng hối lỗi, “Xin lỗi, sau này em sẽ không vậy nữa . . . Xin lỗi . . .”

Động tác của Hoắc Cảnh Thần thoáng khựng lại, nhỏ giọng nói vào tai cậu: “Không sao, em vẫn còn cơ hội chuộc lỗi.” kèm theo lời nói, chính là một cú thúc mạnh, buộc cậu nuốt gọn tính khí của anh, Thẩm Trùng thốt ra tiếng kêu hoảng sợ, ý thức được bản thân bởi vì cái đâm quá sâu của anh mà tràn ra ít dịch, mặt như bị phỏng, trong lòng thì cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

“Thẩm Trùng.” Hoắc Cảnh Thần một bên hôn lên gáy cậu, một bên nói như thể ra lệnh: “Thả lỏng người.”

“Chờ chút” Thẩm Trùng nhịn đau, chân bủn rủn đến gần như không thể quỳ lên, nếu không phải Hoắc Cảnh Thần đang giữ chặt eo cậu, có thể cả người cậu đã lệt thöm trong chăn nệm rồi, cậu cố lấy lại nhịp thở, phía trước là một mảng lờ mờ, chỉ có độ ẩm dần sát đằng sau là đặc biệt rõ rệt, giống như một ngọn

lửa, nóng đến nỗi khiến người ta cảm thấy hoảng loạn, nhưng cũng ấm áp đến độ làm người ta không nỡ đẩy ra.

Hoắc Cảnh Thần quả nhiên ngừng lại, nhưng không thả Thẩm Trùng ra, mà ngược lại hơi cúi người xuống, một tay bắt lấy tính khí của Thẩm Trùng, đầu ngón tay chà xát đầu mút một cách mạnh bạo, Thẩm Trùng bị làm đến nỗi thở hỗn hển, đột kích bất ngờ khiến cậu không kịp phòng bị bắn ra chất dịch loang loãng, làm ướt cả chăn nệm.

“Nhanh thật.” Hoắc Cảnh Thần bình ổn nói, “Không phải mới vừa bắn một lần à?”

Thẩm Trùng xấu hổ đến cúi gục đầu, vùi hết cả mặt vào gối đầu, ậm ờ nói: “Lâu lắm rồi không làm”

“Lúc không có anh, em không tự xử?” Hoắc Cảnh Thần hỏi rất chi là thẳng thừng.

Thẩm Trùng không gật đầu, nhưng cũng không lắc đầu, bày tỏ thái độ quyết tâm trốn tránh chủ đề này tới cùng. Hoắc Cảnh Thần không vì vậy mà giận, ngón tay như đang đùa nghịch thú nhỏ, dịu dàng vân vê đầu mút mẫn cảm, song song đó bắt đầu đột chinh phục tiếp theo, Thẩm Trùng bị húc đến thở không ra hơi, tuy đã cố nuốt xuống, nhưng thỉnh thoảng vẫn để lộ những tiếng rên rỉ nghẹn ngào trong cổ họng.

“Em khóc?” Hoắc Cảnh Thần đột nhiên xét hỏi.

“Không có” Thẩm Trùng nghẹn nghẹn trả lời.

“Nghe cứ như đang khóc.” Hoắc Cảnh Thần hung hăng húc mạnh một cú, hoàn toàn không nể tình, âm hưởng cơ thể va chạm lớn đến độ làm người khác phải thấy xấu hổ, nhưng anh lại như hoàn toàn không nghe thấy, có vẻ đang suy tư, hạ thấp giọng hỏi: “Anh làm em đau?”

Thẩm Trùng không biết nên trả lời thế nào, buộc lòng phải lắc đầu. Nói đau thì không chính xác lắm, tuy đúng là có đau, nhưng không phải hoàn toàn không có khoái cảm, cơ thể của Thẩm Trùng đã sớm tập thành thói quen với chuyện này, mỗi lần Hoắc Cảnh Thần tiến vào đều ma sát đến chỗ mẫn cảm, loại khoái cảm kịch liệt kia luôn làm cho phần eo của cậu bủn rủn, hạ thân cũng cương lên theo, cậu gần như mất kiểm soát mà bật ra tiếng.

“Anh tưởng rằng em không thích anh.” Hoắc Cảnh Thần bình ổn nói.

Thẩm Trùng biết đối phương đang nói về chuyện anh phát hiện cậu không từ mà biệt, trong lòng lại dâng trào vô vàn hổ thẹn, nhưng cũng đồng thời cảm thấy mừng rỡ không tài nào nói thành lời, trước nay cậu không hề hay biết hóa ra Hoắc Cảnh Thần có để ý đến cậu, cuối cùng giờ cậu đã có thể vững tin đây là sự thật, hơn cả vui sướng, trên hết chính là cảm giác mãn nguyện vì nhận được sự hồi đáp.

“Không phải vậy, em luôn luôn thích anh luôn luôn” cậu cố lấy hết dũng khí để nói.

“Lừa đảo.” Hoắc Cảnh Thần không hề nể mặt mà phản bác ngay tức thì, ra vào càng lúc càng mạnh, như đang cố sử dụng bạo lực, lại như cố tình ức hiếp cậu, một bên ra vào mạnh bạo, một bên gặm cắn lỗ tai cậu, dùng giọng điệu gần như uất ức để nói: “Anh rõ ràng bảo em đợi anh, em lại lén trốn đi Em thật không nghe lời.”

Thẩm Trùng không tiếp tục nhịn xuống tiếng rên rỉ, hạ thân thoáng cương, đầu mút lại lần nữa trào ra dịch, cậu nói không nên lời, cũng không biết nên thanh minh thế nào cho bản thân, trong lòng dấy lên cảm giác cay đắng không ngoài dự liệu, cậu cầm cổ tay đang chống ở một bên của Hoắc Cảnh Thần, từ từ siết lại, kể đó dùng khuôn mặt nhuộm màu sóng tình dụi dụi cái tay đó, giống như con cún con phạm lỗi đang cầu xin chủ nhân tha thứ, cẩn thận từng li từng tí và cả sự ăn năn khó giấu.

Động tác của đối phương thoáng ngừng lại, không biết qua bao lâu, cuối cùng Hoắc Cảnh Thần mới nắm lại tay cậu, mở miệng nói: “Đây là lần cuối cùng.”

Vì tư thế đưa lưng về phía anh, nên Thẩm Trùng không thấy được nét mặt của đối phương, nhưng có thể đoán chừng được biểu hiện của đối phương lúc này là nghiêm khắc, không phải Hoắc Cảnh Thần không giận, nhưng vẫn chọn lượng thứ, Thẩm Trùng thở phào trong lòng, không nhịn được kéo tay đối phương đến trước mặt mình, lấy lòng hôn lên tay và cổ tay đối phương.

Kế đó, thứ luôn lấp đầy đằng sau cậu đột ngột rút ra, Thẩm Trùng bị lật người lại, thừa nhận đối phương từ chính diện. Hoắc Cảnh Thần một câu cũng không nói, cau mày, trên mặt loáng thoáng sự khao khát cùng kiềm chế, động tác trở nên gấp gáp hơn, mỗi một lần đều vào thật sâu, rồi lại hống hách càn quét bên trong, nơi bị tiến vào và cả tính khí đã phát tiết đều ngập trong cơn khoái cảm ngọt ngào, cuối cùng Thẩm Trùng hết chịu được ôm chặt lấy đối phương, nghẹn ngào cắn vai Hoắc Cảnh Thần.

“Chờ Chờ chút” cậu oằn người trong lúc thần trí mơ màng, rủ rỉ cầu xin.

“Không.” Hoắc Cảnh Thần dứt khoát cự tuyệt.

Phát tiết liên tiếp mấy lần, Thẩm Trùng không bắt được gì nữa, nhưng thông đạo chặt khít bị tiến vào đã đủ để cảm nhận khoái cảm, hạ thân cương đến đau nhức, Hoắc Cảnh Thần đẩy mạnh một cú bất ngờ, đưa đẩy không theo tiết tấu, bật ra tiếng rên khàn khàn, tính khí rung động, tức thì tiết ra trong cơ thể Thẩm Trùng.

Thẩm Trùng cố chịu đựng kích thích quá đổi mạnh mẽ, trên mặt sóng tình tràn lan, phát hiện dịch thể bởi vì động tác ra vào không ngừng mà tràn ra ngoài, thấm ướt của đùi lẫn chần nệm dưới người, khiến nửa người dưới của cậu toàn là chất dịch, nhìn thoáng qua quả thật cực kỳ thảm hại.

Hai người duy trì tư thế ôm nhau, Hoắc Cảnh Thần đặt hết trọng lượng toàn thân lên người Thẩm Trùng, không ai lên tiếng, nhưng Thẩm Trùng lại vì sự im lặng cùng trọng lượng của đối phương mà cảm thấy yên tâm, không cần nói ra miệng, cũng không cần tiếp tục ngồi suy đoán tình cảm của đối phương, tất cả không phải là giả. Cậu thỏa mãn nghĩ.

Yên lặng được một lúc, Thẩm Trùng cuối cùng không nhịn được lên tiếng gọi: “Hoắc Cảnh Thần”

Đối phương không đáp lại.

Thẩm Trùng cảm thấy có điều không ổn, đẩy đẩy người bên trên, “Hoắc Cảnh Thần?”

Người Hoắc Cảnh Thần thoáng lệch qua một bên, hơi thở đều đều, hai mắt nhắm nghiền, Thẩm Trùng nghẹn họng trợn trối, sau một lúc lâu mới tiêu hóa được việc Hoắc Cảnh Thần đang ngủ, trong một giây ấy, cậu không biết nên khóc hay nên cười, đành phải đẩy đối phương ra, để cái khí quan còn hơi cương kia trượt khỏi cơ thể mình, nhẹ nhàng đắp chăn cho Hoắc Cảnh Thần, thoáng chút buồn cười ngắm gương mặt yên ả khi ngủ của anh.

Giờ nghỉ lại, Hoắc Cảnh Thần một mặt phải lo lắng cho hành hung của cậu, một mặt phải ngồi thời gian dài trên máy bay, hiển nhiên đã mấy ngày liên không nghỉ ngơi đằng hoàng. Dù biết nghỉ thế này là sai, nhưng biết đối phương dù mệt mỏi vẫn cố kiên trì đến đây gặp mặt mình, Thẩm Trùng vừa cảm thấy xót xa, lại vừa loáng thoáng cảm giác thỏa mãn.

. . . . Quả thật như đang mơ.

Hai bên yêu nhau, Hoắc Cảnh Thần không ngại ngàn dặm xa xôi đến đây gặp cậu, thậm chí còn dùng cách này để cởi bỏ gút mắc trong lòng cậu.

Thẩm Trùng nằm xuống, dựa sát vào người Hoắc Cảnh Thần, chợt có cảm giác, không cần nghĩ gì cả, không cần phiền gì nữa, chỉ cần người bên cạnh bằng lòng ở bên mình là đủ lắm rồi. Điều bản thân ao ước đã lâu, cứ ngỡ rằng dốc hết sức lực cũng không tài nào đạt được, nhưng giờ đây lại dễ dàng đến tay Hóa ra đó không phải ước mơ hảo huyền.

Cậu cuối cùng cũng có được anh, dù đây mới chỉ là một bắt đầu mới, dù tình cảm này yếu ớt đến độ có thể tan biến trong phút chốc, nhưng hiện tại, Thẩm Trùng đã có thể khẳng định, giữa họ quả thật có thứ gì đấy tồn tại, không phải giả tạo, cũng không phải ảo giác.

20. Chương 20

Hoắc Cảnh Thần ngủ một cái là ngủ suốt mười mấy tiếng, đến tận đêm khuya mới tỉnh lại.

Thẩm Trùng nhân lúc đối phương ngủ đi ra ngoài mua một số nguyên liệu nấu nướng, trước giờ Hoắc Cảnh Thần rất soi mói, đoán chừng lúc trên máy bay chẳng ăn được gì, mà đối phương ngồi trên máy bay khoảng thời gian dài như vậy, đều là vì cậu, tuy bên trong do có nhân tố hiểu lầm mà phải bay một chuyến không công đến New York, có điều Thẩm Trùng tự cảm thấy mình không nên nhắc đến chuyện này thì tốt hơn.

Cậu chuẩn bị cơm xong thì tự ăn hết phần của mình, kể đó ở trong phòng khách khốn khổ học ngữ pháp tiếng Nhật. Lúc bắt đầu quyết định đến Nhật Bản, cũng vì thời đại học cậu từng học hai năm tiếng Nhật, vẫn còn nhớ được một số từ thông dụng cơ bản, nhưng trình độ cơ bản đó còn lâu mới đủ để đến trường, nên cậu mới quyết định theo học trường tiếng một năm trước đã.

Chẳng qua không ai ngờ, Hoắc Cảnh Thần lại đuổi theo đến tận đây, Thẩm Trùng ngẩn ngơ nhìn sách, cảm thấy lưỡng lự. Đương nhiên cậu rất thích Hoắc Cảnh Thần, cũng muốn sống chung với đối phương, nhưng theo học trường đầu bếp là một trong số những kế hoạch được hoạch định từ trước lúc quen Hoắc Cảnh Thần, cậu thật sự không biết nên lựa chọn thế nào hết.

“Thẩm Trùng?”

Thẩm Trùng bị tiếng gọi này làm cho hết hồn, ngẩng phắt đầu dậy, thấy Hoắc Cảnh Thần hình như mới tắm rửa xong, trên tóc còn vương hơi ẩm, trên người chỉ mặc một cái áo sơ mi kiểu đơn giản và quần tây, Thẩm Trùng thoáng sững sờ, rồi lại chợt nhớ ra không nên nhìn chằm chằm đối phương như thế, cũng lúc định thần lại, khẩn trương nói: “Em đã chuẩn bị đồ ăn rồi, anh có đói bụng không? Em đi hâm lại.”

Hoắc Cảnh Thần bình tĩnh nhìn cậu, rồi mới gật đầu, nhưng cử chỉ của anh có vẻ không được tự nhiên. Thẩm Trùng vốn còn hơi hoang mang, nhưng khi đến nhà bếp lại nhớ tới chuyện xảy ra trước đây, Hoắc Cảnh Thần vừa làm xong thì lăn ra ngủ ngay trên người cậu, nói vậy chắc đối phương vẫn còn nhớ, thành ra cảm thấy xấu hổ cũng là chuyện đương nhiên.

Cái dáng vẻ giả đò bình tĩnh rồi lại mất tự nhiên ấy thật rất thú vị, cậu cơ hồ chưa từng nhìn thấy biểu hiện đó trên mặt anh, Thẩm Trùng thấy mới mẻ ghê, đồng thời cũng hơi tức cười.

Hâm đồ ăn xong, Thẩm Trùng bưng ra phòng khách, Hoắc Cảnh Thần đang ngồi trên sofa, đợi sau khi cậu đặt chén đĩa xuống hết rồi mới hạ thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.” Thẩm Trùng ngồi xuống bên cạnh, cầm sách ngữ pháp lên, đồng thời lẳng lặng nhòm lên Hoắc Cảnh Thần, chẳng qua trùng hợp sao vào lúc cậu nhìn Hoắc Cảnh Thần, Hoắc Cảnh Thần cũng nhìn cậu, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, Thẩm Trùng cảm giác tim mình nhảy dựng lên, cơ hồ không biết phải phản ứng thế nào cho đúng, vô thức tránh đi.

Tuy lúc đó đã cố lấy hết can đảm để bày tỏ nỗi lòng, nhưng giờ hồi tưởng lại, vẫn cảm thấy khá xấu hổ, dù trên một số phương diện, cả hai người họ đều có cùng sự ăn ý không cần nói ra miệng, nhưng đột nhiên chuyển từ mối quan hệ thể xác sang giai đoạn yêu đương, Thẩm Trùng có cảm giác rất quái đản, thậm chí không biết phải cư xử ra sao.

Hoắc Cảnh Thần bưng chén, anh dùng động tác lịch thiệp để ăn canh khoai tây hầm thịt cùng cơm trắng, dù nhìn sơ qua thì có vẻ khá bình tĩnh, nhưng Thẩm Trùng lại chú ý thấy đối phương có vẻ nhìn như không nhìn mà chén sạch những thứ bình thường không bao giờ đụng đến, lại còn không nhận ra điểm bất thường.

Hóa ra người khẩn trương bất an, không phải chỉ mỗi mình cậu.

Không biết tại sao, lúc phát hiện sự thật này, dù là thể xác hay tinh thần đều trở nên thư thái, Thẩm Trùng do dự một thoáng, cuối cùng quyết định lựa chọn chủ đề an toàn, “Nghe nói Cảnh Dung xuất viện rồi?”

Hoắc Cảnh Thần đưa mắt nhìn cậu, nuốt thức ăn xuống, rồi mới bình tĩnh nói: “Vết thương của nó đã lành tương đối rồi, nên trở về.”

Thẩm Trùng bất giác hỏi: “Vậy còn anh Chung?”

Hoắc Cảnh Thần dường như thấy bất ngờ đối với vấn đề cậu đưa ra, nhưng vẫn trả lời dằng hoàng: “Anh không rõ chuyện của anh Chung lắm.”

Thẩm Trùng “À” một tiếng, hai người lại rơi vào trạng thái im lặng.

Rõ ràng mối quan hệ trong quá khứ của cả hai cơ hồ không gì không thể nói, tuy sẽ không đào sâu vào chuyện cá nhân, nhưng ít nhất không giống bây giờ, đến cả một chủ đề để nói cũng không có, dù muốn nói gì cũng phải phân vân xem nó có hợp không.

Lát sau, Hoắc Cảnh Thần bỗng nói: “Em đang lo?”

Thẩm Trùng ngẩng ra, nhìn theo hướng mắt của đối phương đến tay của chính cậu, cái tay đang lật sách trong vô thức, điều làm cậu thấy xấu hổ hơn hết chính là, tới tận giờ cậu mới phát hiện, cậu đang cầm sách ngược, có cảm giác mặt mình như đang bốc khói, quyết định vứt sách qua một bên, cam chịu nói: “Trong tình huống này, ai mà không lo. Chẳng phải anh cũng vậy đấy sao? Vừa nãy còn ăn cả bông cải kia.”

Hoắc Cảnh Thần không nói gì, cũng không phản bác, chỉ cấp tốc đổi hướng nhìn như thể trốn tránh, lỗ tai đỏ phơn phớt.

Vì thấy đối phương cũng quẫn bách như mình, nên cuối cùng Thẩm Trùng có cảm giác như được thở phào nhẹ nhõm, dù Hoắc Cảnh Thần giả đồ thông dong tự tại, còn mình thì đến sách cũng cầm ngược, nhưng cảm xúc khẩn trương của hai người là như nhau. Vì chưa từng yêu đương, nên trên cơ bản không biết phải cư xử thế nào, dù trong lòng luôn nhủ phải cố gắng, nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Hoắc Cảnh Thần cất lời trước: “Thẩm Trùng.”

“Ừ.” cậu nhìn thẳng vào mắt đối phương, áp chế nồn nóng trong lòng.

“Anh chưa từng yêu ai.”

“Em cũng vậy.”

“Nên . . . Anh phát hiện ra khá trễ, anh vốn cho rằng đó chỉ là dục vọng độc chiếm, nhưng thật chất không phải vậy.” Hoắc Cảnh Thần dường như có phần do dự, đến cả sắc mặt cũng thể hiện sự chần chờ hiếm thấy, “Thẩm Trùng, anh không biết phải làm sao, nhưng anh mong có thể ở bên em, như trong quá khứ . . .” anh ngưng lại trong một giây, rồi sửa lời: “Không, không chỉ giống như trước đây, anh muốn nhiều hơn thế. Nhưng trên phương diện này, một khi vượt qua ranh giới nào đó sẽ không tài nào có thể quay trở lại cách dùng tiền để giải quyết vấn đề được nữa, lại thêm vụ tai tiếng kia, nên anh quyết định phải giải thích rõ ràng với cha trước đã.”

“Nên anh mới thẳng thừng come out vậy đó hả?” Thẩm Trùng tiếp lời.

“Phải, không có gì không thể nói, dù sao cũng là sự thật, chẳng qua những người quen chúng ta biết mà không nói thôi.” Hoắc Cảnh Thần biểu hiện bình tĩnh, “Nếu như muốn qua lại với em giống như những người yêu nhau, thì phải hủy luôn cả hôn ước mới được.”

Thẩm Trùng im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới nói ra nghi vấn đã giấu trong lòng từ rất lâu rồi: “Rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?”

“Mặt, cơ thể, cả tính cách.” Hoắc Cảnh Thần trả lời rất đối thần nhiên, lại suy nghĩ trong một giây, bổ sung thêm: “Nếu nói là thích, chỉ bằng nói không có điểm nào đáng để ghét, mọi mặt đều tốt.”

Đột nhiên được khen ngợi, Thẩm Trùng cảm thấy hơi xấu hổ, ậm ờ một tiếng, dòng suy nghĩ chạy một vòng mới phát hiện không đúng, ngạc nhiên nói: “Anh đang nói về trình tự à? Đầu tiên là thích mặt, tiếp theo là cơ thể, cuối cùng mới là tính cách?”

“Lần đầu tiên gặp em, anh nhìn thấy mặt của em trước hết.” Hoắc Cảnh Thần lơ đãng trả lời, giọng nói đều đều, rất chi là thật thà: “Anh thừa nhận bản thân là một người nông cạn. Có điều tới giờ, nếu anh chỉ thích mỗi tướng mạo của em, thì không lý nào lại từ xa xôi bay đến đây gặp em.”

Thật chất Thẩm Trùng cũng chẳng có tư cách lên án đối phương, lúc cậu vừa mới quen Hoắc Cảnh Thần, thứ hấp dẫn cậu đầu tiên chính là diện mạo cùng phong phạm của anh, sau đấy mới thích đến anh, dù đến

giờ cậu đã có thể nói ra một số lý do khiến cậu thích anh, nhưng cậu rõ hơn ai hết, cậu không hoàn toàn thấu hiểu Hoắc Cảnh Thần, mà chính Hoắc Cảnh Thần đối với cậu cũng thế.

“Em đã quyết định muốn ở lại đây để học?” Hoắc Cảnh Thần đột nhiên chuyển qua vấn đề khác.

Thẩm Trùng gật đầu, vì đề cập đến vấn đề không thể lảng tránh, nên tâm trạng cậu tự nhiên chùng xuống.

“Nếu anh nói, anh mong có thể nhìn thấy em mỗi ngày.” giọng Hoắc Cảnh Thần rất thản nhiên, “Chắc em sẽ không để ý anh chuyển tới đây ở?”

Thẩm Trùng ngỡ ngàng, lập tức ghen hòng nhìn anh trân trối.

“Nhưng, nhưng còn công việc của anh thì sao?”

“Công việc thông thường có thể xử lý từ xa, còn nếu là chuyện quan trọng, thì mỗi tháng quay về xem một lần là được rồi.” Hoắc Cảnh Thần không đồng tình với cậu, nhăn mày, “Vả lại, chưa chắc gì có thể tiếp tục công việc này, cha anh sau khi biết chuyện anh hủy hôn, không mấy hài lòng. Nếu anh không thể bồi thường tổn thất trong khoảng thời gian nhất định, đoán chừng sẽ bị đuổi cổ.”

“Vậy anh xem như bị đuổi khỏi nhà à?” Thẩm Trùng khó lòng tin được.

“Không.” Hoắc Cảnh Thần mỉm cười, “Em đang lo cho anh à.”

Anh dùng thái độ khẳng định 100% để nói, Thẩm Trùng cứng mặt, trong lòng lại dấy lên nỗi niềm căm hờn, “Lo cho anh không phải là chuyện đương nhiên sao?”

“Thật sự không sao.” Hoắc Cảnh Thần giải thích một cách vô vị, “Ông giận thì có giận, nhưng chưa đến mức quyết định cắt đứt quan hệ cha con.” anh do dự trong một giây, kể đó cẩn thận nói: “Cảnh Dung nói em vẫn chưa làm xong visa, sắp tới vẫn phải về nước một chuyến, nếu em đồng ý, cha anh muốn gặp mặt em.”

Thẩm Trùng sững sốt, trong đầu lướt qua khung cảnh cha của Hoắc Cảnh Thần lấy ra một tờ ngân phiếu để trống, dùng mọi cách thức từ uy hiếp đến dụ dỗ để yêu cầu cậu chia tay với Hoắc Cảnh Thần, chỉ trong giây phút ngắn ngủi thoáng qua ấy, mà cả người cậu đã gần như tê cứng, giọng nói bất giác trở nên khô khan: “Ông Tại sao ông muốn gặp em?”

“Chỉ là muốn gặp mặt em một lần, em không muốn cũng không sao.” Hoắc Cảnh Thần nhẹ nhàng trả lời, đồng thời nắm tay cậu như khích lệ.

“Không, không phải em không muốn” Thẩm Trùng khó khăn nói cho hết câu, “Chỉ là cần thêm thời gian để chuẩn bị tâm lý.”

Vừa mới bắt đầu yêu mà đã phải ra mắt người lớn, đúng là rất đáng sợ. Thẩm Trùng cảm thấy áp lực đè nặng lên vai, nhưng không hề có ý định trốn tránh. Tránh được một lần, không thể tránh được suốt đời, huống hồ Hoắc Cảnh Thần đã come out rồi, về tình về lý cậu đều phải ra mắt cha của Hoắc Cảnh Thần.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng khoảnh khắc bước xuống máy bay cậu vẫn cảm thấy cực kỳ căng thẳng.

Hoắc Cảnh Thần đã liên lạc trước với tài xế, nhưng điều làm cho họ ngạc nhiên, chính là Hoắc Cảnh Dung cũng tới đón. Hai người vừa ngồi vào xe, Hoắc Cảnh Dung đang ngồi ở ghế trước lập tức mở miệng trách cứ: “Hai người quá đáng lắm rồi nha, quãng một mình em ở nhà, Hoắc tiên sinh đã về từ hôm trước.”

“Ông lại làm gì.” Hoắc Cảnh Thần hỏi.

“Ông không cho em ra ngoài.” Hoắc Cảnh Dung hậm hực trả lời.

Hoắc Cảnh Thần quan sát cậu, trả lời một cách khách quan: “Làm vậy cũng đúng thôi, tuy rằng vết thương của em đã lành, nhưng vẫn phải tuân theo chế độ điều dưỡng của bác sĩ. Vả lại, em ra ngoài làm gì? Nếu chỉ là việc vặt vãnh, thì bảo trợ lý đi làm là được rồi, không nhất thiết phải ra ngoài.”

Trên mặt Hoắc Cảnh Dung thoáng hiện rõ vẻ mặt tự nhiên, tránh né ánh mắt anh mà cảm râm: “Em chỉ muốn đi thăm bạn bè Cái này không được, cái kia cũng không được, anh với Hoắc tiên sinh dứt khoát đem em nhốt vào ***g luôn đi.”

“Nếu em đồng ý thì không thành vấn đề.” Hoắc Cảnh Thần thông dong quăng trả lại cậu, “Nói ra, nếu ông không cho phép em ra ngoài, vậy sao em đến được đây?”

“Ặc . . .” Hoắc Cảnh Dung lập tức chột dạ cúi gầm mặt.

Thẩm Trùng nghe một thôi một hồi, mới nhận ra “Hoắc tiên sinh” mà họ đang nói đến, là chỉ cha của ba anh em họ. Tuy rằng cách xưng hô dành cho cha này rất lấy làm đáng ngờ, nhưng chỉ mỗi việc nghĩ đến sắp phải gặp mặt Hoắc tiên sinh đã đủ làm cậu điên loạn, cả người trở nên cứng ngắc, trên cơ bản không rảnh chú ý đến vẻ khác thường của Hoắc Cảnh Dung, thậm chí quên hỏi luôn cái người được gọi là bạn bè ấy là sao.

Đến lúc ô tô ngừng lại trước Hoắc trạch, Thẩm Trùng xách hành lý gọn nhẹ xuống, gồng lưng bước vào ngôi nhà đã từng ở trong mấy tháng qua. Hoắc Cảnh Dung đi tuốt đằng trước, nghiêng ngang bước vào phòng khách, nói với người đang ngồi trên sofa: “Con đón anh hai với Thẩm Trùng về rồi nè.”

Người ngồi trên sofa không đáp lời, quay đầu qua, Thẩm Trùng và đối phương bốn mắt chạm nhau, đầu óc đình chỉ trong một giây.

Người kia có diện mạo như bản sao của Hoắc Cảnh Thần, chẳng qua già hơn tí, gương mặt cũng khá nghiêm túc, hoặc có thể nói không có biểu hiện gì ráo, đợi thêm mấy mươi năm nữa, chắc Hoắc Cảnh Thần cũng sẽ y như vậy, mặc đồ tây chỉnh tề lịch thiệp, đến cả động tác bưng tách trà mà cũng vô cùng nhã nhặn, Hoắc Cảnh Nghi ngồi một bên, im lặng nhìn qua họ, trên mặt thoáng qua nét cười, dường như cảm thấy tình huống trước mắt rất thú vị.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Thẩm Trùng mới định thần lại, nhận ra bản thân thất lễ, vội vàng cất tiếng chào: “Xin chào, Hoắc tiên sinh.”

Ánh mắt sắc bén của đối phương quan sát cậu một lượt, ngay vào lúc Thẩm Trùng cho rằng đối phương muốn lấy ra tờ chi phiếu để trống, thì Hoắc tiên sinh lại bất ngờ nói: “Qua đây.”

Thẩm Trùng nghe lời đi đến trước mặt đối phương.

“Châm trà.”

Thẩm Trùng mang theo tâm trạng nơm nớp lo sợ nhấc ấm trà lên rót cho đối phương.

“Ngồi xuống.”

Thẩm Trùng vội vàng ngồi xuống một bên, tư thế cung kính dựng thẳng lưng.

Hoắc tiên sinh vẫn chăm chú nhìn cậu như trước, hồi lâu sau, mới uống tách trà do cậu rót.

“Cậu nghe lời quá ta?” Hoắc Cảnh Dung nhàn nhạt nói.

Thẩm Trùng không phản bác, chỉ dùng gương mặt căng thẳng nhìn Hoắc tiên sinh, đợi hành động tiếp theo của đối phương.

Hoắc tiên sinh uống hết tách trà, không mang theo bất cứ cảm xúc gì mà nhìn cậu, cuối cùng mở miệng nói: “Tôi không làm mấy chuyện không có lợi, Cảnh Thần muốn hủy hôn cũng không thành vấn đề, nhưng nó phải nghĩ cách bù đắp thiệt hại phát sinh, còn mấy chuyện khác mấy đứa tự xử.”

Thẩm Trùng thấy ngạc nhiên vô cùng.

Chi phiếu để trống đâu? Cả uy hiếp hay dụ dỗ nữa? Không có mấy thứ này à?

“Chúc mừng cậu bước vào trận doanh nhà tụi tôi?” Hoắc Cảnh Dung ngồi một bên nói bằng vẻ đe dọa thấy rõ, “Từ nay về sau cậu cũng trở thành phần tự bị anh tôi quản thúc.”

“Không có chi phiếu để trống . . .” Thẩm Trùng thì thào, kể đó mới hậu tri hậu giác phát hiện bản thân đã nói ra những lời trong đầu, mặc khác bốn người đàn ông họ Hoắc đều rất ăn ý cùng nhìn về phía cậu, dùng ánh mắt cổ quái quan sát cậu, lập tức xấu hổ gục đầu xuống, quả thật có cảm tưởng muốn đập đầu chết cho rồi.

Dường như Hoắc tiên sinh hoàn toàn không tài nào hiểu nói cách nghĩ của cậu, nhíu mày nói: “So với chi phiếu để trống, thì không phải người có trong tay chi phiếu trống đáng giá hơn sao? Cậu tuổi còn trẻ, mà đến cả chuyện này cũng không rõ à.”

Bởi vì một phút thất thần mà cậu nhỡ mồm, Thẩm Trùng rơi vào thế bẽ tắc mà trước nay chưa từng có, cả khuôn mặt như bốc cháy, không nói được một chữ. Hoắc Cảnh Thần không nói gì, biểu hiện như đang cố nhịn cười, Hoắc Cảnh Nghi ngồi một bên thì bày ra nụ cười dạt dào hứng thú, trong khi Hoắc Cảnh Dung dùng ánh mắt khiển trách lườm cậu một phát.

Cậu đứng hình ngay tại chỗ, vừa quẫn vừa hoảng, mấy người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Hoắc Cảnh Dung không biết từ đâu móc ra tập chi phiếu, ký tên đóng dấu xé ra, kẻ đó đưa cho cậu, nói bằng thái độ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Cho cậu, ngoan ngoan nhận lấy, sau này đừng có nhắc lại mấy cái vụ như chi phiếu trống, sẽ bị người khác cười cho đấy, đừng làm mất mặt cả nhà.”

Thẩm Trùng ngượng ngùng cầm tờ chi phiếu, chỉ cảm thấy mẫu giấy mỏng te này cứ như củ khoai bồng tay, cả cầm cũng cầm không chắc.

Hoắc Cảnh Nghi nhướn miệng cười, hòa theo khuyến bảo: “Nhận đi, cứ xem như sính lễ.”

Thẩm Trùng cứng họng.

Họ phát triển đến giai đoạn bàn chuyện hôn sự từ lúc nào vậy? Cái này hình như hơi bị nhanh quá thể rồi, không phải họ chỉ mới bắt đầu qua lại thôi sao! Cậu nhìn về phía Hoắc Cảnh Thần, đối phương hoàn toàn không có ý phản bác, trái lại ung dung ra hiệu tỏ ý cậu hãy cất tờ chi phiếu vào, Thẩm Trùng buộc lòng phải nhận lấy, đồng thời hạ quyết tâm cả đời này sẽ không bao giờ đụng đến nó, để tránh bản thân mỗi lần nhớ đến chuyện này lại dâng trào cảm xúc muốn đập đầu chết cho rồi.

Kết quả đến cuối cùng, Hoắc Cảnh Thần không cách nào thực hiện nguyện vọng theo cậu đi Nhật, ngược lại bị Hoắc tiên sinh cưỡng chế giữ lại, tiếp tục đảm nhiệm chức vụ hiện thời ở công ty, chỉ có thể dành ra mấy ngày trong tháng bay đến Nhật thăm Thẩm Trùng, đồng thời Thẩm Trùng cũng sẽ dành ra mấy ngày để về nước, xem như duy trì hình thức yêu xa.

Tuy thời gian hai người gặp mặt thì ít chia xa thì nhiều, nhưng tình cảm không vì khoảng cách không gian và thời gian mà trở nên nhạt nhẽo, ngoại trừ từ từ thấu hiểu nhau hơn, thì do cơ hội gặp mặt không nhiều, nên trái lại hai người cứ luôn như trong giai đoạn tình yêu nồng cháy, Hoắc Cảnh Dung thường hay lấy nó ra làm trò cười.

Vào một buổi trưa trời trong nắng đẹp.

Máy bay vừa hạ cánh, Thẩm Trùng kéo hành lý đi ra sân bay.

Ánh nắng buổi trưa hè luôn chói mắt, Thẩm Trùng híp mắt, mà người đứng cách đó không xa sau khi nhìn thấy cậu, trên mặt toát lên ý cười như có như không, giống như không hề để ý việc mình phải đứng đợi trong thời gian dài. Thẩm Trùng cảm giác trái tim đang động bình bịch, gấp rút chạy về phía đối phương.

Đây không phải kết thúc, mà chỉ là một bắt đầu mới.

21. Chương 21: Pn1

Đêm giao thừa đoàn viên

Sắp đến tết âm lịch.

Thẩm Trùng vừa từ nước ngoài trở về xách theo hành lý đi vào phòng khách Hoắc Trạch, nhìn thấy bóng người thân thuộc, đang định đi qua ôm đối phương từ sau lưng, thì ai dè đối phương đứng lúc xoay lưng lại, Thẩm Trùng đứng hình. Đó là Hoắc tiên sinh – cha của Hoắc Cảnh Thần, không phải Hoắc Cảnh Thần, không chỉ mỗi gương mặt, ngay cả dáng người của họ cũng sêm sêm nhau, Thẩm Trùng một mặt cảm thấy

may mắn bản thân đã không lỡ mãng chạy lại ôm, không thì đã tạo thành tình trạng xấu hổ cho cả hai bên rồi, một mặt cố tỏ ra lễ phép chào ông: “Xin chào, Hoắc tiên sinh.”

Đối phương nhìn lướt qua cậu, im lặng gật đầu tỏ ý đáp lại.

Sắp đến giao thừa, trường của Thẩm Trùng cho nghỉ xuân, vì vậy cậu quyết định về nước cùng Hoắc Cảnh Thần đón năm mới. Vì lý do bài vở, cộng thêm dạo gần đây công việc của Hoắc Cảnh Thần khá bận rộn, nên đã một thời gian rồi họ không gặp nhau, Thẩm Trùng mang theo hưng phấn dào dạt về nước, nào ngờ người đầu tiên cậu gặp trong Hoắc trạch lại là Hoắc tiên sinh.

Cậu từng nghe Hoắc Cảnh Thần nói, gần nhất Hoắc tiên sinh vừa ly hôn với người vợ thứ năm, hiện giờ đang là người đơn thân, không ngờ Hoắc tiên sinh lại đột ngột về nước vào lúc này, đoán chừng có dự định mừng năm mới trong nước.

Từ sau khi bắt đầu qua lại với Hoắc Cảnh Thần, Thẩm Trùng có thỉnh thoảng gặp Hoắc tiên sinh đôi ba lần, mỗi lần đều có thêm những người khác, có Hoắc Cảnh Nghi nhìn thấu lòng người và Hoắc Cảnh Dung luôn luôn tìm nhảm chủ đề, nên Thẩm Trùng mới có thể bình an vô sự hàn huyên một số ít chuyện trên trời dưới đất với Hoắc tiên sinh, nhưng hiện giờ trong phòng khách chỉ có hai người họ, xoay người đi thì lại quá vô lễ, nhưng cậu thật sự không biết nói gì.

Vì vậy Thẩm Trùng mang theo tâm trạng nơm nớp lo sợ, nghiêm chỉnh ngồi xuống sô pha, vào lúc cậu cho rằng có lẽ bản thân nên chủ động tìm đề tài, không thể xem trường bối như không khí được, chợt nghe Hoắc tiên sinh dùng ngữ điệu đều đều ra lệnh: “Qua đây.”

Thẩm Trùng ngây ra, đối phương hơi nghiêng mặt ra hiệu, cậu vội vàng đến ngồi trước mặt đối phương, trên bàn có bày một bàn cờ, đã chơi được hơn nửa ván, Hoắc tiên sinh vẫn kiem lời trước sau như một, không nói gì, cẩn thận đặt xuống một con cờ, tiếp theo rút tay lại, Thẩm Trùng ngộ ra đối phương muốn chơi cờ với cậu, lập tức cảm thấy xấu hổ cùng cực, bối rối nói: “Xin . . . Xin lỗi, Hoắc tiên sinh, con không biết chơi cờ vậy.”

Hoắc tiên sinh nhú mày.

. . . Ông giận?

Thẩm Trùng cảm thấy hơi hoảng, đang nghĩ cách cứu vãn, thì chợt nghe thấy có người ở một bên nhẹ giọng nói: “Không biết chơi cờ cũng không sao, tôi chơi thay cậu. Cậu đi chuẩn bị trà bánh được không?”

Hoắc Cảnh Nghi từ ngoài bước vào, trên mặt mang theo ý cười nhã nhặn, đôi mắt sau cặp kính hơi híp lại. Thẩm Trùng lập tức thở phào một hơi, xong lại dè dặt trông sang Hoắc tiên sinh, phát hiện đối phương không có ý phản đối, vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, e dè nói: “Vậy con đến phòng bếp chuẩn bị mấy món.”

“Ừ, làm phiền cậu nha.” Hoắc Cảnh Nghi thân mật cười với cậu, “Tôi muốn uống cà phê, cậu có thể chuẩn bị từ từ, không cần phải gấp.”

Lời của đối phương không cần nghi ngờ là đang cố giúp cậu giải vây, Thẩm Trùng cảm kích gật đầu, đứng dậy lần đi, thông qua hành lang dài, đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh kiểm tra xem có gì nấu được, rồi mới bắt tay làm.

Cậu gặp Hoắc tiên sinh mấy lần, thấy đối phương luôn luôn uống trà, dường như không có cảm tình với cà phê cho lắm. Tuy Hoắc Cảnh Nghi không ngại cậu rề rà, nhưng bản thân cậu không dám nhây, cân nhắc đến sở thích của họ, xong chuẩn bị một số món cả ngọt lẫn mặn cùng cà phê và trà nóng rồi lập tức bưng trở lại phòng khách.

Cậu bước vào phòng khách, khéo sao ngay lúc Hoắc tiên sinh đưa mắt nhìn lên, ánh mắt vốn nghiêm túc lại như bị hút ngay tức thì, đường nhìn dính chặt trên người cậu.

Thẩm Trùng thoáng giật mình, nhẹ tay nhẹ chân đặt mâm xuống, hoang mang nhìn lại người cậu, nhất thời hóa đá.

Cậu đang mặc một cái tạp dề, là do cậu mượn tạm của người hầu trong Hoắc gia, tề tề hơn hết đó lại là tạp dề dành cho nữ, màu sắc khá hương phấn, Thẩm Trùng thì không để bụng, vốn định trước khi ra khỏi bếp

sẽ cởi ra, chẳng qua do đầu óc đang lo nghĩ vụ vợ, nên quên mất tiêu, cứ thế đi ra ngoài.

“À, cái này Cái này không phải của con” cậu nói năng có phần lộn xộn, vội vã cởi tạp dề ra, tống công vô ích để thanh minh: “Chỉ là mượn tạm”

“Đừng khائن trương.” Hoắc Cảnh Nghi mỉm cười, “Rất hợp với cậu nha.”

Thẩm Trùng lại càng bối rối hơn, ánh mắt Hoắc tiên sinh cuối cùng cũng dời đi, nhưng không có bất cứ ý kiến gì về câu bình luận “Rất hợp” của Hoắc Cảnh Nghi, chỉ toát ra vẻ trầm tư, Thẩm Trùng gượng gạo để tạp dề xuống một bên, cố lái sang chuyện khác, “Con chuẩn bị một ít trà bánh, nếu không ngại, hai người thử xem.”

Hoắc Cảnh Nghi cũng không tiếp tục níu lấy chủ đề này, chỉ mỉm cười, quay qua nói với cha: “Thẩm Trùng đã nói vậy rồi, không bằng cha thử xem mùi vị thế nào?”

Hoắc tiên sinh nhìn thoáng qua hai người họ, không tỏ thái độ gì, cầm một miếng sandwich cá hồi hun khói phô mai lên ăn, vẫn là gương mặt vô cảm như cũ, dường như không thấy ngon, cũng chẳng thấy dở, cơ hồ không có cảm giác gì với mùi vị của món ăn, cử chỉ thì lại khá nhã nhặn, đến cả động tác nhai nuốt thức ăn cũng toát lên phong phạm quý tộc.

Chắc do Hoắc Cảnh Nghi đã nhìn quen cảnh này, nên không cảm thấy có gì lạ, tự nhiên bốc một cái bánh caramen lên ăn, thậm chí còn vừa ăn vừa thành thật tán dương tay nghề của Thẩm Trùng.

Cậu thấy khá căng thẳng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu đích thân nấu cho Hoắc tiên sinh ăn, nhưng đến tận lúc ăn hết miếng sandwich Hoắc tiên sinh vẫn không có ý kiến gì, cậu khó tránh khỏi cảm thấy thấp thỏm lo âu. Hồi lâu sau, Hoắc tiên sinh mới để ý thấy Thẩm Trùng còn đang đứng ngây ra một bên, lãnh đạm hỏi một câu: “Con đứng đó làm gì?”

Thẩm Trùng thoáng giật mình, gần như là bối rối, Hoắc Cảnh Nghi ngồi bên cạnh bật cười: “Ý ông là cậu có thể ngồi xuống, không cần đứng chịu phạt ở đó.” quay đầu lại, cất lời trêu ghẹo ông cha mặt nghiêm của mình: “Cha đừng dữ vậy chứ, làm cậu ấy sợ, anh hai sẽ mất hứng cho coi.”

Hoắc tiên sinh vẫn cái mặt vô cảm, lia mắt nhìn cậu, Thẩm Trùng vô thức nói: “Con con con con ngồi xuống đây”

“Ta rất dữ?” giây sau, đối phương hỏi một câu cụt ngủn.

“Không, không có. Đương nhiên không rồi!” Thẩm Trùng nhanh chóng phủ nhận.

Hoắc tiên sinh tức khắc nhìn sang Hoắc Cảnh Nghi, Hoắc Cảnh Nghi chỉ nhún nhún vai, không tiếp tục đề tài rồi hơi này, nhìn thế cuộc cả bàn cờ, thuận tay đặt xuống một con cờ, không chút nề mặt nói: “Được rồi, con nghĩ cha nên nhận thua là vừa, cha già. Con không cảm thấy cha còn có hi vọng chiến thắng, điều này cả hai ta đều rõ nha.”

Hoắc tiên sinh chau mày, nhấp ngụm trà nóng, không tình nguyện nói: “Cha thua.”

Thẩm Trùng ngồi một bên xem không hiểu thế cờ, còn chưa kịp nói gì, phía sau đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một giọng nói quen thuộc từ phía sau vọng đến, “Mọi người đang làm gì ở đây?” giọng nói kia thoáng khựng lại, ngờ ngợ nói: “Thẩm Trùng? Sao cậu ở đây? Tôi tưởng chuyến bay của cậu tối mới tới chứ”

Cậu quay đầu lại, nhìn thấy người bạn đã lâu không gặp, bèn nhoẻn miệng cười, “Đã lâu không gặp, Cảnh Dung.”

Hoắc Cảnh Dung lườm cậu một phát, “Cậu cũng biết đã lâu không gặp. Đợt trước lúc cậu về, chúng ta thậm chí chỉ ăn chung một bữa cơm, tôi cược cậu cơ bản không rời phòng anh tôi lấy nửa bước.” cậu vừa nói vừa nhón lấy một miếng bánh caramen, bỏ vào miệng nhai, mấy giây sau ầm ồ nói: “Hừm, xem ra cậu tốn thời gian dài để đi du học cũng không phải uống phí.”

Thẩm Trùng cảm thấy hơi tức cười, lại có chút xấu hổ.

Những gì Hoắc Cảnh Dung nói là sự thật, mấy tuần trước cậu hiếm hoi mới được vài ngày nghỉ, bèn vội vã đặt vé máy bay trở về, do đã lâu không gặp, Hoắc Cảnh Nghi thời thời khắc khắc đều không muốn xa cậu,

đến sau, cậu thậm chí chỉ có thể rút ra thời gian một bữa tối để gặp mặt Hoắc Cảnh Dung, hầu hết thời gian còn lại đều ở trong phòng của Hoắc Cảnh Thần.

Không phải họ dành hết tất cả thời gian để lăn trên giường, chẳng qua, Hoắc Cảnh Thần muốn có thời gian riêng tư với người yêu, mà Thẩm Trùng cũng thế, mọi chuyện đều bị Hoắc Cảnh Dung sống chung trong một nhà nhìn thấy hết, nói vậy cũng hợp tình hợp lý.

Thẩm Trùng không phản bác, quyết định chuyển hướng câu chuyện, dời đi sự chú ý của đối phương, “Cậu từ chỗ anh Chung về à?”

Hoắc Cảnh Dung hiếm khi bần thần, dường như khá e dè lia mắt nhìn trộm Hoắc tiên sinh, giọng điệu bực bội thấy rõ: “Thì sao?”

“Không có gì.” Thẩm Trùng cố nhin cười, tỏ ra nghiêm trang nói: “Chỉ là tôi cảm thấy, hai người có thể trở thành bạn bè, thật sự rất hiếm thấy.”

“Ai là bạn với anh ta!” ngoài mặt Hoắc Cảnh Dung không được tự nhiên, giống như toàn thân rợn da gà, nhần tít mày, vôi vàng phủi sạch quan hệ, “Chỉ là quan hệ về mặt công việc, nếu không chẳng lẽ anh ta cứ kéo dài thời gian điều dưỡng phục hồi chức năng, thì bộ phim này cũng phải tha theo đến một hai năm à.”

Hoắc tiên sinh lắng nghe họ trò chuyện, nhanh chóng bắt được trọng tâm câu chuyện, hạ thấp giọng nói: “Anh Chung?”

Hoắc Cảnh Nghi cười cười, không chút do dự giải thích cho cha nghe, “Chính là người lái xe lúc Cảnh Dung gặp tai nạn xe cộ, con nhớ hình như tên Chung ”

“Đừng nói nữa, mọi người nhắc tới tên đó làm gì!” Hoắc Cảnh Dung tỏ vẻ nôn nóng, giống như không chịu được nữa.

“Nếu chỉ là bạn bè, sao phải sợ người khác nói.” Hoắc tiên sinh nhìn đứa con nhỏ nhất của ông, như có điều suy tư.

Thẩm Trùng thấy Hoắc Cảnh Dung sắp xù lông giống con mèo bị dẫm trúng đuôi, bèn vôi vàng giải vây, “Con cũng quen anh Chung, người này không tệ. Nói vậy, mọi người sắp chuẩn bị bắt đầu quay phim lại à? Tôi nhớ hình như đó là một bộ phim dạng hồi ký, không biết chừng nào công chiếu?”

“Thời gian còn chưa xác định.” nói đến công việc, vẻ mặt tự nhiên lúc trước của Hoắc Cảnh Dung rút xuống như thủy triều, tâm trạng cũng theo chiều hướng bình tĩnh lại, thậm chí còn toát lên sự hăng hái khó thể che giấu, “Hiện giờ xem như hoàn thành một phần rồi, sang năm quay nốt mấy cảnh bổ sung, kế đó sẽ bước vào giai đoạn hậu kỳ, ước chừng giữa năm hay cuối năm sau sẽ công chiếu.”

“Vậy không phải rất tuyệt à.” Thẩm Trùng mỉm cười, “Tôi rất chờ mong diễn xuất của cậu.”

“Tôi chả trông mong cậu có thể nhận ra nó hay ở chỗ nào, cậu mua cái vé góp phần cống hiến cho doanh thu phòng vé là đủ lắm rồi.” Hoắc Cảnh Dung chả hề cảm kích xì một tiếng rõ to, con mắt đảo qua bàn, như chợt nhớ ra điều gì, kích động nói: “Không phải mừng năm mới à, chơi cờ vậy làm quái gì, mặt chột, mặt chột đi!”

Lôi bàn mặt chột ra, Thẩm Trùng cùng ba người kia ngồi xuống, Hoắc Cảnh Nghi chia đều tiền cược cho mọi người, bắt đầu chơi mặt chột.

Tuy Thẩm Trùng biết chơi, nhưng kỹ thuật lẫn vận khí đều không tốt, miễn cưỡng xem như vật làm nền, còn Hoắc Cảnh Dung cũng chẳng tốt đẹp gì hơn cậu, có vẻ đây thật chất là cuộc tranh tài cao thấp của Hoắc Cảnh Nghi cùng Hoắc tiên sinh, kiểu như kéo dài thắng bại của ván cờ vây ban nãy, hai người đều rất tập trung, sau một lần Hoắc Cảnh Nghi lại tiếp tục ù, mặt Hoắc tiên sinh rốt cuộc tối sầm hết mức có thể.

Hoắc Cảnh Dung nhìn cha mình rồi nhìn anh ba mình, không thèm giảm âm lượng, mà trực tiếp nói với Thẩm Trùng: “Họ lại nữa rồi.”

“Lại nữa rồi?” Thẩm Trùng ngó ra.

Phải mấy phút sau, Thẩm Trùng mới ngộ ra ý nghĩ của câu nói đó. Hoắc Cảnh Nghi quyết tâm phải thắng Hoắc tiên sinh, nhưng đối với Hoắc Cảnh Dung và Thẩm Trùng thì lại rất rộng rãi, hoàn toàn quảng qua

một bên, thỉnh thoảng thả bài đúng lúc, dưới lòng tốt giúp đỡ của anh, đến cả người kỹ thuật đánh bài không giỏi như Thẩm Trùng cũng ù được mấy ván, không đến mức thua sạch sành sanh, tính ra, tiền cược của Hoắc tiên sinh càng ngày càng vơi.

“Họ lúc nào cũng vậy à?” thừa dịp Hoắc tiên sinh rời chỗ ngồi, Thẩm Trùng nhỏ giọng hỏi.

“Anh ba tôi rất giỏi chơi mấy thứ này, từ cờ Tây cờ vây đến mạt chược đều rất lợi hại.” Hoắc Cảnh Dung hạ thấp giọng trả lời: “Về phần Hoắc tiên sinh Tuy rằng ông cao tuổi, nhưng vẫn háo thắng thế đó, mỗi lần đều thua thảm hại.” cậu lắc đầu, bày ra biểu hiện không nở lòng chứng kiến.

Đánh đến cuối cùng, giống y như dự đoán của Hoắc Cảnh Dung, Hoắc Cảnh Nghi không ngoài ý muốn gặt được thu hoạch lớn dành toàn thắng, Thẩm Trùng cùng Hoắc Cảnh Dung còn lại ít tiền cược, còn Hoắc tiên sinh thì thua hết sạch, nhưng trong lúc chơi mạt chược, Thẩm Trùng bắt được chút manh mối.

Tuy đối chọi gay gắt, nhưng tình cảm giữa hai cha con này không tệ, trái lại còn rất tốt, nên mới chấp nhận thắng bại như vậy, hai bên đều không nhường nhịn nhau, tuy rằng trên thực tế không có khả năng do bên thua đang nhượng bộ, nhưng điều đó không làm ảnh hưởng đến tình cảm của họ, vào trước giờ cơm, hai người họ thậm chí còn đi cùng nhau ra ban công hút thuốc.

Trước giờ cơm, Hoắc Cảnh Thần trở về.

Thẩm Trùng đang chuẩn bị đồ ăn thì bị đối phương ôm từ sau lưng, còn chưa kịp đẩy ra, sau gáy đã bị in xuống những nụ hôn nóng bỏng, hô hấp của Thẩm Trùng trở nên gấp gáp, lại dung túng đối phương trong giây lát, mới lau đi nước bọt vương bên khóe môi, đẩy Hoắc Cảnh Thần ra, mang theo chút tức cười nói: “Anh đợi một chút, em còn đang chuẩn bị cơm.”

“Nếu đợi theo lời em, thì có ưu đãi gì?” Hoắc Cảnh Thần kiềm chế rút lại cánh tay đang ôm cậu, ánh mắt lại ánh lên tia nóng khác thường.

Thẩm Trùng thật sự bó tay, buộc lòng phải vắt óc suy nghĩ.

Từ lúc bắt đầu yêu nhau, cậu phát hiện ra trên thực tế Hoắc Cảnh Thần không hề chín chắn như trong tưởng tượng của cậu, tính cách cũng không rộng lượng, vốn là hình tượng dịu dàng đáng tin lại hoàn toàn sụp đổ ngay trong một ngày, tuy rằng bộ mặt lễ độ tiết chế cũng là một phần của Hoắc Cảnh Thần, nhưng hiển nhiên đó không phải là một phần mang tính chất riêng tư.

Đối phương sẽ có lúc hờn dỗi như con nít, thỉnh thoảng cũng sẽ ức hiếp cậu một cách tàn ác, đương nhiên dục vọng khổng lồ cùng chiếm hữu thì miễn bàn rồi, vào một lần hẹn hò nào đấy, Thẩm Trùng bị người qua đường lại gần bắt chuyện, thế là ngay trong hôm đó anh chuẩn bị nhấn bắt Thẩm Trùng phải đeo vào, với danh nghĩa tốt đẹp là phòng đào hoa, mà sau mỗi lần gặp mặt Hoắc Cảnh Thần, trên người Thẩm Trùng sẽ lưu lại không ít dấu hôn, có lúc còn cổ tình hôn lên cổ, khiến cậu không cách nào dùng quần áo và phụ kiện che lại, quả thật khiến người khác khóc dở mếu dở.

Cậu nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng kê sát bên tai Hoắc Cảnh Thần nhỏ giọng thủ thỉ, Hoắc Cảnh Thần đương nhiên rất hài lòng với cái cách cậu chặn anh lại, ở trên mặt cậu hôn thêm mấy cái, lại vừa ôm vừa cọ, bỗng thốt ra một câu: “Anh rất nhớ em.”

Rõ ràng là đàn ông trưởng thành hơn ba mươi tuổi đầu, lại nói ra những câu như thể đang làm nũng, Hoắc Cảnh Thần còn hoàn toàn không vì thế mà lấy làm xấu hổ, thái độ thản nhiên đến gần như không kiêng dè này rất đáng yêu nha. Thẩm Trùng nhìn theo bóng lưng đối phương rời khỏi bếp, bất giác nhoẻn miệng cười.

Đêm 30, ngoài bàn tiệc được đầu bếp chuẩn bị sẵn, Thẩm Trùng cũng chuẩn bị thêm một số món, năm người quây quần dùng bữa, có lẽ những người này không thường đón giao thừa cùng nhau, nên không có trò gì đặc sắc để giết thời gian, ăn cơm xong còn phải đón giao thừa, vậy nên quyết định tiếp tục chơi mạt chược.

Lần này Thẩm Trùng không tham gia, chỉ ngồi bên cạnh Hoắc Cảnh Thần, thỉnh thoảng nhỏ giọng rù rì vào tai nhau, tay hai người để dưới mặt bàn vẫn luôn nắm lấy nhau, chưa một phút rời xa.

Bầu không khí đoàn viên mừng năm mới kiểu này, đã lâu lắm rồi Thẩm Trùng chưa được cảm nhận.

Thuở nhỏ cha mẹ cậu bất hòa, dù có mừng năm mới cũng chỉ đơn giản là ba người ngồi chung, ăn thức ăn đêm giao thừa trong bầu không khí tôn trọng mà xa cách, sau đó cha sẽ ra ngoài chơi mạt chược, mẹ thì giam mình trong phòng, Thẩm Trùng lủi thủi một mình, xem chương trình mừng năm mới với bầu không khí tươi vui trên TV, cuối cùng quyết định tắt TV đi ngủ, một năm rồi một năm cứ bình lặng nối đuôi nhau mà qua.

Tuy bầu không khí mừng năm mới của Hoắc gia không thể nói là hào hứng, nhưng cảm giác một nhà đoàn viên thế này lại khiến người ta quyến luyến, thậm chí có thể nhờ vào sự ấm áp này mà thư thái tinh thần Dù không phải một phần tử chính thức của Hoắc gia, nhưng họ không đối đãi với Thẩm Trùng như người ngoài.

Thái độ của Hoắc Cảnh Nghi tuy khách sáo nhưng không xa cách, Hoắc Cảnh Dung thì khỏi nói, thậm chí còn hắt hàm sai bảo cậu đi chuẩn bị hạt dưa hạt dẻ rồi đồ uống, Hoắc tiên sinh thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn họ, nhưng chưa từng vì cậu và Hoắc Cảnh Thần biểu lộ thân mật mà tỏ ra chán ghét, đương nhiên cũng chẳng đặc biệt vui vẻ gì, chỉ như đang nhìn một đôi tình nhân có thể bắt gặp ở bất cứ đâu, vẫn chưa biểu hiện bất cứ sự quan tâm đặc biệt hay một ánh mắt khác thường nào, điều ấy khiến Thẩm Trùng cảm thấy biết ơn vô vãn.

Dù không có khả năng kết hôn, nhưng quan hệ của họ đã được gia đình chấp thuận, đây là sự thật không thể nghi ngờ, mà Thẩm Trùng vẫn luôn vì vậy mà cảm thấy biết ơn lòng khoan dung của họ. Tối nữa đêm, Hoắc tiên sinh lại thua gần hết tiền cược, Hoắc Cảnh Dung như chợt nhớ ra cái gì, nói với Hoắc tiên sinh: “Đúng rồi, Thẩm Trùng vẫn chưa được ba mươi tuổi.”

Thẩm Trùng ngây ra, không hiểu tại sao anh lại nhắc đến chuyện đó.

Hoắc tiên sinh bình tĩnh liếc nhìn cậu, “Con có thể gọi ta là cha.”

“Dạ?” Thẩm Trùng ngây ra như phỗng.

“Mau gọi.” Hoắc Cảnh Dung không nhịn được lên tiếng nhắc nhở cậu.

Thẩm Trùng chưa kịp định thần lại, cứ thế máy móc gọi một tiếng “cha”, Hoắc tiên sinh nghe cậu gọi thì có vẻ nguôi đi, từ trong túi lấy ra thứ gì đấy đưa cho cậu. Thẩm Trùng vội vàng nhận lấy, nhìn sơ qua bên trong phong bì màu đỏ, phát hiện là một xấp tiền, mới nhận ra đây là tiền lì xì.

“Cái này ” Thẩm Trùng cảm thấy cổ họng khô khốc, như bị vật gì chèn ngang, đến cả hô hấp cũng tắc trở, “Con, con không thể nhận.”

“Sao không thể nhận?” Hoắc Cảnh Dung tức giận mắng: “Cậu bớt tự cho là đúng đi, không phải chỉ mỗi mình cậu được cho, trong nhà chúng ta ai mà dưới ba mươi tuổi đều được cho cả thôi.” cậu nói xong, liền chúc một câu mừng năm mới cho có lệ, xòe tay nhận bao lì xì từ cha, bao lì xì vừa đến tay lập tức móc ra đếm ngay.

Hoắc tiên sinh nhìn cậu, sau một giây, mới dùng giọng đều đều để nói: “Cho con, chính là của con.” ông nghĩ nghĩ, rồi lại thản nhiên nói: “Món trà chiều không tệ. Có điều lần sau đừng chuẩn bị đồ ngọt, ta không thích.”

Thẩm Trùng đã hoàn toàn không nói thành lời, đáy lòng dấy lên cơn chua xót, há miệng, đến cuối cùng chỉ có thể bật ra một câu nói tầm thường nhất từ cổ họng, “Cảm ơn.”

Cậu cúi đầu, bỗng cảm thấy vô cùng thư thái, những gì bản thân cậu không đạt được trong quá khứ, giờ đây đã nhận lại được trọn vẹn trong mấy câu nói ngắn gọn của Hoắc tiên sinh cùng ánh mắt đầy thiện ý của mọi người, cậu từng mất đi một số thứ cũ, nhưng lại đạt được một số thứ mới, chưa từng có ai dành cho cậu nhiều đến vậy, không chỉ tình cảm, mà trên hết chính là sự quan tâm săn sóc Hết thấy mọi thứ đều đến từ chính người đàn ông đang ngồi bên cạnh cậu.

“Cung hỉ phát tài.”

Hoắc Cảnh Thần mỉm cười, siết chặt bàn tay đang run rẩy ở dưới bàn của Thẩm Trùng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-xi-pham>